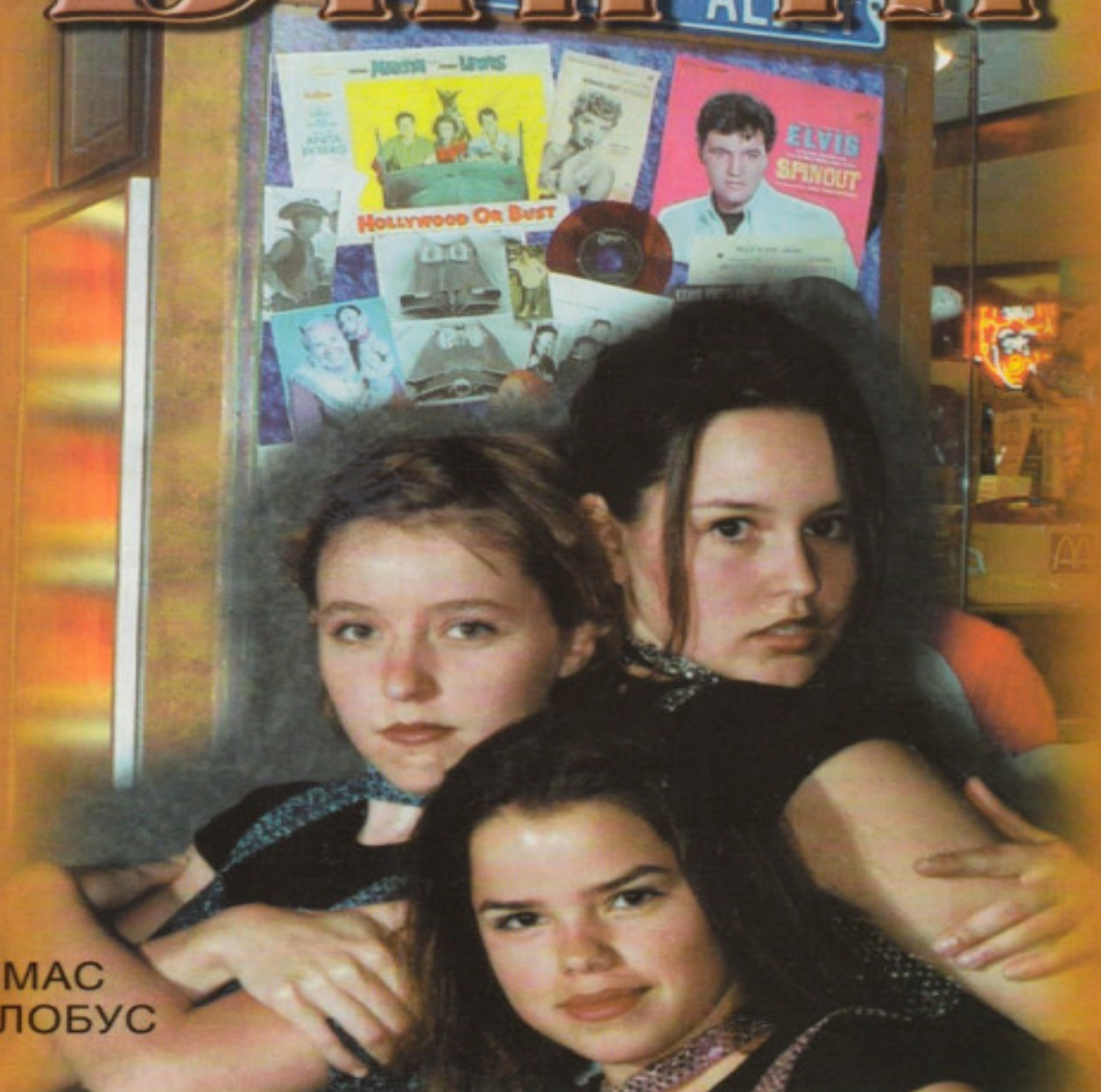

КОЛЕКЦИЯ

Мейв Бинчи

ИК ЕМАС
ИК ГЛОБУС

ПРИЯТЕЛИ

Четвърто място по продажби в света

МЕЙВ БИНЧИ ПРИЯТЕЛИ

Превод: Красимира Матева

chitanka.info

Четвърто място по продажби в света

Мейв Бинчи е новият световен шлагер. Романите ѝ, написани с лекота и финес, завладяха сърцата на милиони читатели и сякаш възкресиха позабравената магия на словото. И неслучайно оглавиха класациите за бестселъри, изпреварвайки по продажби Даниел Стийл, Сандра Браун, Нора Робъртс.

Те са красиви и наивни момчета и момичета, току-що прекрачили прага на Дъблинския университет. И не подозират, че скоро ще попаднат в изкусителните и примамливи капани на любовта, интригите и двуличието. Мейв Бинчи умее да разказва за онова, което разделя и събира хората, което ги прави врагове или приятели за цял живот.

Една красива приказка за човешките възходи и падения сред потайностите на Дъблин — поредният епизод от епичната сага за съвременна Ирландия.

ПЪРВА ГЛАВА

Бени остави училищната си чанта и връхлетя в кухнята, привлечена от уханието на току-що изпечените сладки.

— Още не съм заляла тортата с глазурата — посрещна я с усмивка Патси. — Ще го направи господарката.

— Какво ще напишете върху нея?

— Как какво „Честит рожден ден, Бени!“ — изненада се Патси.

— Може да напишете „Бени Хоган, 10 г.“. А желето готово ли е?

— Да, в килера е, но не го пипай — ще оставиш отпечатъци от пръстите си и ще ни се скарат и на двете.

— Не мога да повярвам, че ставам на десет години — въздъхна Бени, видимо очарована от себе си. — Ти какво прави, когато стана на десет години?

— Нали съм ти разказвала — за мен всички дни бяха еднакви и не се различаваха един от друг.

Бени обичаше да слуша истории за сиропиталището. Според нея те бяха несравнимо по-интересни от книгите, които четеше. Представяше си ясно стаята с дванайсетте железни кревата, добрите момичета, ужасните момичета, случая, когато им открили въшки и се наложило да им избърснат главите.

— Но все пак сте празнували рождени дни — настоя тя.

— Аз не си ги спомням — безпомощно разпери ръце Патси. — Имаше една мила монахиня, която казваше, че съм била родена в сряда, а на родените в сряда все им се случвали беди. Така поне научих кога съм родена... А, ето я майка ти. Сега ме остави да си върша работата.

Анабел Хоган влезе, натоварена с три големи торби. Изненада се, като видя дъщеря си в кухнята.

— О, днес си се прибрала от училище много рано! Чакай да кача тези неща горе.

Щом чу тежките стъпки на майка си по стълбището, Бени се обърна шепнешком към Патси.

— Мислиш ли, че го е взела?

— Не питай мен, Бени; аз не знам нищо.

— Моля те, кажи ми. В Дъблин ли е ходила?

— Не, не отсъства дълго... Значи е била само из града.

Момичето облиза замислено лъжицата.

— Сурово е по-вкусно. Когато стана на осемнайсет и мога да правя каквото си искам, ще си ям кексовете неизпечени — неочаквано заяви тя.

— Тогава ще мислиш само как да отслабнеш и изобщо няма да поглеждаш кексове.

— Винаги ще ги ям.

— Казваш го сега. Почакай, докато поискаш някой младеж да те пожелае.

— Ти искаш ли някой да те пожелае?

— Разбира се, че искам; какво друго остава в този живот?

— И кой е той? Ужасно би било, ако ни напуснеш.

— Аз няма да си намеря никого, аз съм никоя. Кой почтен мъж би могъл да говори за мен, да разкаже откъде съм...

— Но ти си имала страхотен живот — с нескрита завист изрече момичето.

Нямаше кога да обсъждат повече този въпрос. Майката на Бени се върна в кухнята и се зае с глазурата.

— Днес ходила ли си в Дъблин, мамо?

— Не, детето ми, имах толкова работа... Празненствата не се подготвят сами.

Думите ѝ прозвучаха остро, но тонът беше мил. Бени знаеше, че тя също очаква с радост партито.

— Татко дали ще се прибере за тортата?

— Да, разбира се. Поканихме гостите за три и половина, те ще дойдат към четири, така че няма да седнем на чай преди пет и половина.

Бащата на Бени управляваше голямото шивашко ателие за мъжко облекло в центъра на Ноклен. Често най-усилената дейност там кипеше в събота. Тогава идваха фермерите или пък работещите до обяд мъже пристигаха със съпругите си, за да им бъде направена проба от мистър Хоган или от стария Майк, шивача. Той работеше тук от

незапомнени времена, още от времето, когато младият мистър Хоган бе купил ателието.

Бени се зарадва, че баща ѝ ще се прибере за тортата, може би тогава щяха да ѝ поднесат подаръка. Беше сигурна, че са ѝ купили кадифената рокля с дантелена якичка и подходящи обувки. Искаше я още от Коледа, когато ходиха на театър в Дъблин и тя бе видяла момичетата да танцуват на сцената с розови кадифени рокли като тази.

Бяха проучили и къде ги продават; магазинът се намираше само на няколко минути от автогарата, където спираше автобусът. Бени беше едра и четвъртита, но нямаше да изглежда така в кадифената рокля. Щеше да бъде досущ като красивите танцьорки.

Поканите за празненството бяха изпратени десет дни по-рано. Щяха да присъстват нейни съученички, предимно фермерски дъщери от околностите на Ноклен. Както и Меър Каръл, чиито родители притежаваха бакалията. Мистър Кенеди, аптекарят, имаше само момчета, затова не бяха включени, а децата на доктор Джонсън бяха много малки. Пеги Пайн, притежателката на магазина за елегантни тоалети, беше казала, че ще заведе малката си племенница. Бени обаче не желаше да приема никого, когото не познава. Всички въздъхнаха с облекчение, когато се разбра, че въпросната племенница също не искала да гостува на непознати хора.

Майка ѝ обаче настоя да поканят Ив Малоун — момичето, което живееше в манастира и знаеше всички тайни на монахините. В училище говореха, че била любимката на майка Франсис. Други пък твърдяха, че монахините я държали единствено от милосърдие и не я харесвали толкова, колкото другите момчета, чиито семейства допринасяха по един или друг начин за поддръжката на манастира „Сейнт Мери“.

Понякога Ив приличаше на самодива, очите ѝ се стрелкаха насам-натам и тя като че ли беше непрестанно нащрек. Не можеше да се каже дали Бени я харесва или не. Завиждаше ѝ, че е толкова пъргава и слаба и с лекота се катери по стените, че има собствена стая в манастира, зад завесата, където другите нямаха право да ходят. Казваха, че това е стаята с кръглия прозорец, която гледаше към града, така че Ив наблюдавала всичко и винаги знаела кой къде отива и с кого си говори.

Веднъж, когато ги изведоха на разходка, Ив посочи една къщичка и обясни, че е нейна. И добави, че когато порасне, ще живее в нея и тогава нямало да ѝ се налага да пие прясно мляко и да използва закачалки за дрехи, а ще си оставя нещата на пода, тъй като всичко щяло да бъде нейно и можела да си прави, каквото ѝ харесва.

Някои от момичетата се страхуваха от нея, тъй като никой не отрече историята, но и никой не ѝ повярва. Изобщо Ив беше странно създание; понякога си измисляше разни небивалици и когато привлечеше интереса им, изведнъж заявяваше:

— Метнах ви.

Бени не я искаше на рождения си ден, но майка ѝ остана непреклонна.

— Това дете няма дом. Нека поне ние да ѝ създадем малко радост.

— Има си, целият манастир е неин.

— Бени, нека да не спорим повече по този въпрос.

В отговор на поканата Ив написа изискано писмо, при това без нито една грешка, за да съобщи, че приема поканата с удоволствие.

— Научили са я на добри обноски — обади се одобрително бащата на Бени, докато оглеждаше писъмцето на съученичката ѝ.

— Твърдо са решили да я направят дама — съгласи се майка ѝ.

— На рождения си ден тя получава само религиозни картини и шишенца със светена вода — докладва им Бени. — Изглежда монахините нямат нищо друго.

— Боже, това би накарало и мъртвец да се обърне в гроба — възкликна със съжаление баща ѝ.

— Мамо, в кой ден съм родена аз?

— В понеделник. Понеделник, осемнайсети септември 1939 година — внезапно се оживи майка ѝ. — В шест вечерта.

Родителите ѝ се спогледаха, спомнили си колко дълго бяха чакали появата на своето първо и, както се оказа, единствено дете.

— Родените в понеделник са светли — заяви с гримаса Бени. — Макар че косата ми не е наистина светла, искам да кажа — не е руса.

— Ти имаш най-красивата коса, която съм виждала.

И Анабел Хоган погали дългите ѝ кестеняви кичури.

— Наистина ли съм хубава?

И двамата я увериха, че е красива, а тя разбра, че са ѝ купили роклята. За известно време се беше притеснила, но сега вече беше сигурна.

На другия ден дори момичетата, които не бяха поканени, ѝ честитиха рождения ден.

— Какво ще ти подарят — рокля?

— Не знам още, ще разбера на празненството.

— От Дъблин ли е?

— Изглежда.

— Може да е купена и тук — обади се внезапно Ив. — В магазина на мисис Пайн има интересни неща.

— Не мисля така — тръсна глава Бени.

Ив сви рамене.

— Окей.

Другите се разпръснаха и ги оставиха сами.

— Защо каза, че е купена от мисис Пайн?

— Казах „окей“.

— Ти имаш ли официална рокля?

— Да, но не е нова. Според мен някой я е върнал в магазина, тъй като е имала дефект.

Бени я изгледа с възхищение. И омекна.

— Е, аз също не знам. Но се надявам, че са ми купили онази чудесна кадифена рокля.

— Все пак е нещо ново.

— Да, наистина бих изглеждала страхотно. Всеки би изглеждал страхотно в нея.

В дванайсет и половина, когато звънецът удари, всички се изсипаха пред училищните врати. Всички, с изключение на Ив, която се запъти към манастирската кухня.

А Бени побърза да се прибере вкъщи.

— На куково лято ще видим деня, в който Шеп ще излае за нещо друго, освен за собствено забавление — заяви ядосано майка ѝ. — Кажете, добре ли мина в училище?

— Да, майко.

— Днес следобед няма да те познаят, като те видят.

Сърцето на Бени политна към небесата.

— Преди празненството ли ще я облека?

— Ще сложа дрехите на леглото. Качи се да се измиеш и след това ще я облечем.

Майка ѝ я очакваше пред нейната стая.

— Затвори си очите — каза тя.

Когато ги отвори отново, Бени видя дебела морскосиня пола и джемпър в морскосиньо и червено. До тях, все още в кутията, се мъдреха солидни обувки, край които бяха сгънати бели чорапи. От хартиената торба надничаше малка червена чанта за носене през рамо.

— Цял тоалет — възкликна Анабел Хоган. — Облечена си от глава до пети от Пеги Пайн...

И отстъпи крачка назад, за да види ефекта от подаръка.

Бени беше изгубила ума и дума. Край на кадифената рокля, на прекрасното меко кадифе, обшито по краищата с красива дантела. Само тези ужасни, груби дрехи, изтъкани като че ли от конски косъм. И вместо феерично розово, някакви разумни, най-обикновени цветове. Ами обувките! Къде бяха кокетните обувчици с елегантни носове?

— Е, какво мислиш? — Майка ѝ сияеше от гордост. — Баща ти настоя да вземем и чантата, и обувките, за да се получи истински тоалет. Второто десетилетие от живота е събитие, което трябва да се отбележи. Ако знаеш от колко време убеждавам Пеги да ги поръча. Обясних ѝ, че не искам боклуци, а нещо здраво, което издържа на напън. Пипни го само — подкани я Анабел.

Момичето нямаше подобно желание. Не знаеше още колко ще издържи, без да избухне в плач.

За щастие майка ѝ се канеше да слиза долу, за да нагледа последните приготовления. В този момент телефонът иззвъня.

— Сигурно е баща ти — заяви тя и заслиза пъргаво по стълбите.

Бени се хвърли на леглото, опитвайки се да заглуши риданията си, но успя да чуе част от разговора.

— Много ги хареса, Еди. Знаеш ли, струва ми се, че не беше в състояние да възприеме какво точно става — толкова неща — и чанта, и обувки, и чорапи... Не, не още, сега се облича. Ще ѝ стои прекрасно...

Бени се надигна бавно от леглото и се приближи до огледалото в гардероба. Без никаква причина се сети за Ив Малоун.

Може би тя е знаела през цялото време, може би е била в магазина, когато майка ѝ е купувала... тези ужасни неща. Колко неприятно, че Ив бе научила преди нея самата. Но Ив не бе имала никога нищо ново и каквото и да облечеше днес, щеше да е изхвърлено от някой друг.

Спомни си как ѝ каза:

— Е, все пак са ти взели нещо ново.

Баща ѝ се появи в последния момент, силно притеснен, че е закъснял.

— Хареса ли ти? Първият ти цял тоалет? — извика той.

— Прекрасен е, татко, прекрасен.

Другите деца в Ноклен скришом се подхилваха, когато я чуеха да казва „татко“. Те самите се обръщаха към своите бащи с „тате“, но вече бяха свикнали с обноските в нейното семейство. Бени единствена сред тях нямаше братя и сестри; повечето от останалите поделяха майка си и баща си с още петима-шестима. Единствено дете беше голяма рядкост. Всъщност не познаваха друго като нея. И Ив Малоун, разбира се. Но при нея работата беше по-различна. Тя просто нямаше никакво семейство.

— Представяш ли си, всичко е за теб — прошепна ѝ със страхопочитание Ив, когато внесоха тортата.

Роклята ѝ беше с няколко номера по-голяма. Сестра Имелда, единствената монахиня в манастира, която се справяше с шиенето, беше болна, така че скъсяването на подгъва бе направено изключително лошо. Единственото хубаво, което можеше да се каже за нея, бе, че е червена и очевидно — нова. Човек нямаше как и при най-добро желание да ѝ се възхити или да я похвали, но Ив Малоун явно се беше издигнала над това. Нещо в начина, по който носеше голямата грубовата дреха, сякаш придаде смелост на Бени. Нейният ужасен тоалет поне ѝ беше точен и макар да не беше подходящ за празненство и да нямаше нищо общо с мечтаната от нея рокля, все пак изглеждаше сносно.

Бени отпусна рамене и изведнъж се усмихна на дребната си съученичка.

— Ще ти дам от тортата за вкъщи, ако изобщо остане нещо — рече тя.

— Благодаря ти. Майка Франсис обича да си похапва.

И ето, всички свещички бяха запалени, последваха ръкопляскания и когато дръпнаха завесите отново, Бени видя непознатия младеж, изправен до баща ѝ. Беше прекалено стар за празненството. Изглежда го бяха поканили заедно с другите възрастни, които щяха да дойдат по-късно. Беше слаб и блед, а погледът му — студен и непреклонен.

— Кой е той? — попита я Ив в понеделник.

— Новият помощник на баща ми в магазина.

— Ужасен е, нали?

Двете вече се бяха сприятелили и сега, по време на междучасието, седяха върху еднометровата стена на училището.

— Нещо с очите му не е наред — кой знае защо прошепна Бени.

— Как се казва?

— Шон. Шон Уолш. Ще живее в шивашката работилница.

— Уф! У вас ли ще се храни?

— Не, мама му предложи да идва в неделя на обяд, но той изнесе цяла лекция, от която стана ясно, че изглежда няма да се храни у нас.

— Добре — въздъхна с облекчение приятелката ѝ.

— Мама казва... — започна неуверено Бени. — Ако искаш да идваш понякога... ще бъде... би било добре.

Бени говореше грубичко, сякаш се страхуваше да не ѝ откажат.

— О, много би ми било приятно.

— Например за чая в делнични дни и за обяд в събота или в неделя.

— Бих предпочела в неделя. Тук е доста тихо в неделя; много се молят, нали разбираш. Обаче има нещо друго.

Напрегнатото изражение на Ив разтревожи приятелката ѝ.

— Аз няма да мога да те каня на свой ред. Те се хранят зад завесата, аз — също, нали разбираш.

— Няма никакво значение.

Бени изпита огромно облекчение, че това е единствената пречка.

— Разбира се, когато порасна и си имам моя къща, ще те каня там — заяви сериозно Ив.

— Наистина ли е твоя онази къща?

— Казах го ясно на всички — отвърна войнствено момичето.

— Помислих, че е само наужким — заяви с извинителен тон Бени.

— Как така наужким? Била е на майка ми и баща ми. И двамата са мъртви и сега тя е моя.

— Защо не отидеш в нея още сега?

— Казват, че съм много малка, за да живея сама.

Бени не знаеше какво да ѝ отговори. Ив за първи път говореше за своя живот. Обикновено отвърщаше нещо от рода на „Гледай си работата!“.

— Искане ми се някой път да отидем с теб и да погледнем през прозореца — предложи тя.

Ив понечи да отговори, но в този момент се приближи Меър Каръл.

— Хубаво парти се получи, Бени — ухили се тя.

— Благодаря.

— Но не знаех, че е задължително да се издокараме в нещо смешно.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, Ив беше облечена смешно, нали, Ив? Имам предвид онова голямо червено нещо, което...

Лицето на Ив се изпъна в безизразната маска, с която обикновено приемаше подмятанията по неин адрес. На Бени също ѝ стана неприятно.

— На мен тя ми се стори страшно смешна — превиваше се от смях Меър. — И другите казаха така, след като си тръгнахме от вас.

Бени се огледа напрегнато. Майка Франсис беше с гръб към нея, чак в другия край на двора. И с цялата си сила Бени Хоган се спусна от училищната стена върху Меър Каръл. Меър падна, останала без дъх.

— Добре ли си, Меър? — попита я с привидна симпатия Бени.

Майка Франсис вече тичаше към тях, дългата ѝ роба се развяваше зад нея.

— Какво стана, дете?

— Бени ме блъсна...

— Майко, съжалявам, толкова съм непохватна; исках да сляза от стената, но не прецених, че...

— Добре, добре, няма нищо счупено, но се старай да бъдеш по-внимателна. Не се хвърляй така рязко. Хайде, Меър, стига си хленчила. Бени ти се извини. Знаеш, че е станало случайно. А сега ела и бъди послушно момиче.

— Никога не бих искала да бъда толкова едро момиче като Бени Хоган. Никой не иска.

Сега вече и майка Франсис се ядоса.

— Достатъчно, Меър Каръл, прекаляваш. Вземи столчето, влез в класната стая и стой там, докато те извикам.

Монахинята се отдалечи и удари звънеца, който сложи край на междучасието.

Ив погледна към Бени. За момент не каза нищо, само преглътна така, сякаш в гърлото ѝ беше заседнала буца. Приятелката ѝ също не знаеше какво да прави, само вдигна рамене и разпери безпомощно ръце.

Внезапно Ив я сграбчи.

— Един ден, когато стана голяма и силна, ще съборя някого заради теб — заяви тя. — Сериозно говоря, напълно сериозно.

— Разкажете ми за родителите на Ив — попита същата вечер Бени.

— А-а, оттогава мина доста време — отвърна баща ѝ. — Няма смисъл да възкресяваме старите събития.

— Тя ми е приятелка. Искам да знам повече за нея.

— Доскоро не ти беше приятелка. Едвам се съгласи да я поканиш на рождения си ден — напомни ѝ майка ѝ.

Сега Бени наистина не можеше да повярва, че се е държала по този начин.

— Радвам се, че детето ще обядва с нас в неделя — сподели Еди Хоган. — Жалко, че не успях да убедя и онзи кльощав младок от ателието, но той е твърдо решен да не злоупотребява с добротата ни, както се изрази.

— Как са умрели родителите на Ив?

— Майката ѝ умря, като я раждаше. А не след дълго бедният ѝ баща, дано Господ се смиле над него, излязъл една вечер и се хвърлил от скалата над каменоломните.

— Ужас! — ококори се Бени.

— Да, тъжна история.

— Но тук се крие нещо повече... някаква тайна.

— Не съвсем. — Погледът на баща ѝ беше открит. — Майка ѝ беше много богата, от семейство Уестуард, а баща ѝ — момче за всичко, което помагаше в манастира и работеше в имението Уестландс. Навремето любовната им връзка предизвика доста приказки.

— Но не е тайна или скандал, или каквото и да било от този род. — Анабел Хоган бе смръщила предупредително лице. — Двамата се ожениха по всички правила в католическата църква.

Бени усети спускането на кепенците. Знаеше кога да се оттегли. По-късно обаче попита и Патси за тази странна история.

— Не ми задавай въпроси зад гърба на родителите си.

— Не е зад гърба им. Аз питах и тях и те ми отговориха. Просто си помислих, че може би знаеш нещо повече.

— Случило се е, преди да дойда тук, но съм чувала разни работи от Бий Мур... сестрата на Паси, тя работи в Уестландс.

— И какво си чувала?

— Че бащата на Ив направил нещо ужасно на погребението, проклинал и крещял...

— В църквата е проклинал и крещял...

— Не в нашата, в протестантската, но и така е било достатъчно лошо. Майката на Ив била от Уестландс, от голямата богаташка къща. А бедният Джак настоявал, че всички те са се отнесли зле с нея...

— Продължавай.

— Това е всичко, което знам. И не разпитвай горкото дете, само ще го разстроиш. Хората без родители не обичат да им задават нескончаеми въпроси.

Бени прие думите ѝ като съвет не само относно Ив, а и за самата Патси.

Макар двете с Ив да бяха прекарвали целия си живот в едно и също градче, те бяха удивени от нещата, които не знаеха за Ноклен.

Бени например не знаеше, че тримата свещеници, които живееха в свещеническата къща, всяка вечер играели на една игра с анаграми и понякога звънели в манастира на майка Франсис, за да я питат как се пише една или друга особено трудна дума.

Ив пък не беше чувала, че мистър Бърнс от железарския магазин си падал по пийването, а доктор Джонсън бил много избухлив и го чували да изразява на доста висок глас несъгласието си с твърдението, според което Господ не създавал хора, които не може да храни. Доктор Джонсън казваше, че имало прекалено много семейства с по тринайсет деца, които Господ забравял да храни.

Бени не знаеше, че Пеги Пайн е стара приятелка на майка Франсис от моминските години и когато сега тя се отбивала в манастира, я наричала „Бънти“.

Ив нямаше представа, че Бърди Мак, която управляваше сладкарничката, имала ухажор от съседно градче вече от петнайсет години, но не искала да остави сама старата си майка, а ухажорът ѝ пък не искал да дойде в Ноклен.

Сега двете бяха притиснали носове в прозореца на хотела. Не харесваха мисис Хили. Тя беше прекалено високомерна, движеше се наперена като кралица и като че ли винаги гледаше отвисоко на децата.

Бени чу от Патси, че семейство Хили ходили в Дъблин, за да си осиновят дете, но не им разрешили, тъй като мистър Хили имал слаби дробове.

— И по-добре — заяви без капчица симпатия Ив. — Те биха били ужасни родители.

Мистър Хили беше по-възрастен от своята съпруга, която пък изглеждаше стогодишна, но очевидно беше на двасет и седем. Беше се омъжила на седемнайсетгодишна възраст и хвърляше всичките си усилия в хотела, тъй като нямаше деца.

Заедно двете момичетата изследваха места, където никога не ходеха сами. Като например в касапницата на Флуд, с надеждата, че ще видят как убиват животните. Мистър Флуд обаче не ги пусна да се приближат, така че не се наложи да решават дали да останат или да избягат в последния момент.

Понякога отиваха при майстора на хамути. Един ден при него пристигна някакъв непознат човек на кон и попита за поръчаната юзда, но се оказа, че още не е готова.

Деко Мур беше братовчед на Паси от обуцарницата. Той се извини смутено и изобщо имаше такъв вид, сякаш заслужаваше да бъде обесен заради забавянето.

Посетителят обърна коня си.

— Добре. Тогава ще я донесете утре у нас — извика той.

— Да, сър, разбира се. Благодаря, сър. Много съжалявам, наистина, сър.

Деко Мур се държеше като разобличен негодник.

— Боже, кой беше този?

— Мистър Саймън Уестуард — обясни той и избърса с облекчение потта от челото си.

— Така си и знаех — промълви мрачно Ив.

Скоро всички в Нокглен вече мислеха за тях като за неразделни приятели. Набитата фигура на Бени Хоган в стабилни обувки и закопчаното догоре палто и Ив в неизменно големите и широки дрехи. Двете заедно наблюдаваха подготовката и отварянето на първия магазин за риба и чипс в градчето, станаха свидетели на постепенното влошаване на здравословното състояние на мистър Хили от хотела и видяха как го откараха в санаториума.

ВТОРА ГЛАВА

1957 г.

Бени и Ив седяха в кафенето на хотела на семейство Хили и се упражняваха по какъв начин трябва да пият кафе, за да бъдат готови за изисканите дъблински сладкарници.

Видяха го да минава, наперен и самоуверен в тесните си панталони и дългия си жакет с кадифени маншети и якичка. Краката му приличаха на пипала на паяк, обувките му изглеждаха огромни. Той като че ли не забелязваше, че жителите на града внимателно го наблюдават. Едва когато зърна двете момичета, които бяха станали, за да го огледат скришом зад пердетата на заведението, реагира за първи път. Усмихна им се до уши и им изпрати въздушна целувка.

Смутени, двете приятелки побързаха да седнат по местата си. Едно беше да наблюдаваш, а съвсем друго — да привлечеш вниманието. Да се излагаш на показ бе едно от най-големите прегрешения в Ноклен. Бени го знаеше много добре. Ами ако някой ги беше забелязал, че са се държали недостойно с непознатия младеж. Можеше да е и баща ѝ, с праметнатия около врата си шивашки метър, или ужасния Шон Уолш, който не произнасяше нито дума, без първо да размисли грижливо върху евентуалния ефект от нея. Или пък старият Майк, който години наред бе наричал баща ѝ „мистър Еди“ и не виждаше причина да променя обръщението си.

В Ноклен познаваха добре и Ив. Отдавнашната амбиция на монахините бе да изградят от Ив Малоун истинска дама. Дори тя самата се беше присъединила към играта. И не желаше в манастира да стигне мълвата, че се е държала недостойно в хотел „Хили“ и се е взирала неприлично през прозорците му към минаващите младежи. Докато другите момичета с истински майки се съпротивляваха на отчаяните опити да бъдат превърнати в изискани дами, Ив и майка Франсис изучаваха посветените на етикета книги и разглеждаха специализираните списания, за да се възползват от техните съвети относно поведението.

— Кого се опитваме да впечатлим? — попита веднъж Ив.

— Погледни по друг начин, например — кого се опитваш да не предадеш. Колко пъти ни казваха, че сме луди и няма да можем да те отгледаме. Желанието да заявиш пред някогашните си опоненти: „Какво ви казах?“ е разбираемо и човешко, но не е особено свято.

Ив я разбра веднага. Освен това винаги съществуваше надеждата, че един ден семейство Уестуард ще забележи елегантната дама, в която се бе превърнала, и ще съжали, че не е поддържало връзка с детето, което въпреки всичко бе тяхна кръв и плът.

Приближи се овдовялата мисис Хили. Както винаги, тя неизменно излъчваше неодобрение в радиус от петдесет метра около себе си. Не можеше да намери причина, поради която Бени Хоган от намиращата се отсреща на улицата шивачница и Ив Малоун от манастира в горния край на града да не пият кафе край панорамния прозорец на нейното заведение, но предпочиташе да запази това пространство за по-богатите и по-важни матрони на Ноклен.

Понесе се към прозореца.

— Ще наместя завесите — увиснали са — измърмори тя.

Двете приятелки се спогледаха. Тежките мрежести завеси изглеждаха безупречно. И както винаги вършеха чудесна работа — криеха посетителите в заведението и същевременно им осигуряваха чудесна гледка навън.

— Ау, какъв нещастен козел! — възкликна мисис Хили, след като идентифицира обекта на тяхното внимание.

— Предполагам, че се дължи единствено на дрехите — обади се с престорено благочестив тон Ив. — Майка Франсис винаги е казвала, че е жалко да се съди за хората по дрехите, които носят.

— Достойно за възхищение изказване — сопна се мисис Хили — но, разбира се, тя винаги се грижи дрехите на учениците ѝ да бъдат наред. Майка Франсис е първата, която съди за вас, момичетата, според униформите ви.

— Вече не, мисис Хили — усмихна се Бени. — Аз боядисах сивата си училищна пола в тъмночервено.

— А аз — в черно. А сивия си джемпър — в пурпурно — добави Ив.

— Много цветисто.

И мисис Хили побърза да се изнесе по-далеч от тях като кораб с надути платна.

— Не може да понесе, че сме пораснали — пошушна Ив.

— Знае, че не се чувстваме пораснали — отвърна мрачно Бени.
— И ако ужасната мисис Хили го знае, смятай, че цял Дъблин го е разбрал.

Това бе наистина проблем. Месарят мистър Флуд ги беше изгледал странно, когато минаваха по улицата. Стори им се, че погледът му пареше от неодобрение. Ако дори хора като тях двамата съзираха непохватността им, тогава наистина ги чакаха неприятности.

— Трябва да направим репетиция — да отидем два дена преди всички останали, за да не изглеждаме като глупачки — предложи с надежда Ив.

— Ще ни е достатъчно трудно да отидем дори когато трябва. Няма никакъв смисъл да скитосваме из улиците. Ти можеш ли да си представиш, че от къщи ще ме пуснат?

— Просто няма да го наречем „скитосване“, а по друг начин.

— Какъв?

Ив се замисли.

— В твоя случай, например, ще искаш да вземеш списъка с учебниците и програмата на учебните занятия. Изобщо можеш да обясниш куп неща.

За първи път Бени осъзна, че макар да отиваха в един и същи град, двете щяха да живеят по различен начин. Те, които бяха неразделни приятелки от десетгодишна възраст, сега трябваше да поемат по различни пътища.

Бени щеше да учи в университета в Дъблин, тъй като родителите ѝ бяха направили спестявания именно за тази цел. Манастирът обаче не разполагаше с пари. И без това майка Франсис вече беше подложила на сериозно изпитание финансите на „Сейнт Мери“, за да осигури гимназиалното обучение на дъщерята на Джак Малоун и Сара Уестуард. И затова щяха да я изпратят в един манастир от същия орден в Дъблин, за да завърши секретарски курсове. Таксата за обучението се поемаше от манастира в замяна на леката домакинска работа, която Ив трябваше да върши.

— Толкова ми се иска и ти да учиш в университета — заяви внезапно Бени.

— Знам. Не го казвай така, не позволявай гласът ти да звучи умърлушено, защото и аз ще се разстроя — отговори остро, но без грубост Ив.

— Всички само повтарят колко е страхотно, че всяка от нас има другата, но щях да те виждам повече, ако беше останала в Ноклен — оплака се Бени. — Ти ще бъдеш на мили от университета, а аз ще се прибирам с автобуса след часовете, така че няма да се виждаме вечер.

— Не мисля, че има кой знае какви планове и за моя нощен живот. Ще се наложи да лъскам няколко мили манастирски под и да поръбвам няколко милиона чаршафи. И да беля два-три тона картофи.

— Не си длъжна!

— Кой знае какво имат предвид под „лека домакинска работа“.

— Но ти трябва да знаеш предварително за какво става дума?

— Не съм в позицията на човек, който може да се пазари.

— Но тук никога не са те карали да правиш подобни неща.

— Тук е моят дом — заяви простичко приятелката ѝ. — Искам да кажа, аз живея и винаги ще живея тук.

— Като започнеш работа, ще си наемеш апартамент.

Гласът на Бени бе изпълнен с копнеж. Тя самата не вярваше, че някога ще се сдобие с подобна свобода.

— О, да, със сигурност, но за празниците ще се връщам в „Сейнт Мери“, както другите се връщат в родния си дом.

„За Ив всичко е определено“ — помисли си с възхищение приятелката ѝ. И това дребно момиче с късо подстригана тъмна коса наистина притежаваше завидна решимост. Никой не се беше осмелил да ѝ каже, че в живота ѝ имаше нещо по-различно или дори необичайно. Никога не я разпитваха какво представлява животът зад завесата, зад която преминаваха монахините, а и тя никога не разказваше. Момичетата бяха сигурни, че Ив Малоун нямаше да каже и за техните деяния. Тя определено не беше ничий шпионин.

Бени не си представяше как щеше да се справя без нея. Откакто се помнеше, Ив бе неизменно до нея, за да ѝ помага да води своите битки, да се справя с подигравките на онези, които я наричаха „Голямата Бен“^[1]. Без да се церемони, Ив набързо се справяше с онези, които се възползваха от мекия характер на приятелката ѝ. Двете бяха в един отбор от години — дребната жилава Ив с неспокоен поглед, която не се заседяваше дълго на едно място, и едрата красива Бени с нейните

зелени очи и кестеняви коси, неизменно вързани отзад с панделка, напомняща в много отношения на самата Бени.

Ако имаше начин да учат заедно в университета и да се прибират с автобуса всяка вечер или, още по-добре, да си наемат заедно апартамент, животът би бил безупречен. Но Бени не смееше да мечтае за подобно нещо.

Анабел Хоган се чудеше дали да не премести основното хранене на вечеря. Имаше достатъчно доводи както за, така и против.

Еди беше свикнал да се храни стабилно по обяд. Той се прибираще от ателието вкъщи, където неизменно му сервираха голяма чиния с месо и картофи. Щом Шеп се помъкнеше мързеливо, за да посрещне своя господар на завоя на улицата, Патси започваше да разсипва яденето. Мистър Хоган се измиваше в банята на долния етаж и винаги изразяваше удоволствието си от агнешките пържоли, от бекона със зеле или треската с магданозов сос в петък.

От друга страна, нямаше ли да бъде по-добре, ако оставеха основното хранене за вечерта, когато Бени щеше да се връща от Дъблин, след като е прекарала целия ден в университета?

Нито съпругът ѝ, нито дъщеря ѝ ѝ помогнаха. И двамата отговориха, че за тях е без значение. Както обикновено, товарът за цялата къща падаше върху нея и Патси.

Патси също се вълнуваше от предстоящото студентство на Бени. Всяка година, по време на ежегодния си отпуск, тя посещаваше за половин ден сиропиталището, където бе израснала, след което отиваше в Дъблин при една омъжена приятелка. Беше я помолила да я заведе до университета. И го огледа в най-големи подробности, изпитвайки огромно задоволство. Сега вече знаеше къде щеше да учи Бени всеки ден.

Анабел Хоган си даваше сметка, че това действително е голяма крачка за дъщеря ѝ. Край на безметежното и безопасно придвижване до манастира. Предстоеше ѝ да живее в компанията на няколко хиляди студенти и вече нямаше кой да я задължава да учи, както правеше майка Франсис.

Искаше ѝ се и Ив Малоун да следва в университета заедно с дъщеря ѝ. Това щеше да направи нещата някак си по-справедливи. Но

животът рядко беше добър и справедлив. Точно това сподели и с отец Рос последния път, когато бе дошъл на чай. Отец Рос я погледна строго над очилата си и заяви, че ако всички разбирахме по какъв начин се развива светът, какво щял да ни каже Господ в деня на Страшния съд.

Анабел си помисли, че едва ли щеше да е кой знае какво чудо, ако намереха пари за обучението на Ив Малоун, детето, чийто единствен дом беше големият мрачен манастир с тежките железни порти.

Майка Франсис често молеше Господ да ѝ посочи начин, за да изпрати Ив в университета, но засега той не бе сметнал за нужно да ѝ го покаже. Тя знаеше, че това е част от божественния му план, но понякога се питаше дали се е молила достатъчно усърдно, дали е огледала всички възможности. Със сигурност беше опитала всички пътища, свързани с ордена. Беше писала на главната игуменка, представи ѝ случая колкото се може по-убедително. Бащата на момичето, Джак Малоун, беше работил през целия си живот за манастира като градинар и момче за всичко.

Джак се беше оженил за дъщерята на семейство Уестуард, един изключително невероятен брак, но необходим, тъй като вече беше създадено дете. Отглеждането на Ив в католическата вяра беше безпроблемно, тъй като семейство Уестуард не желаше да я види и не се интересуваше в каква вяра ще бъде възпитана, стига да не чуват името ѝ.

Мнението на главната игуменка беше, че за детето вече е било направено достатъчно. Ако му осигуряха университетско образование, щяха да го отличат като любима, облагодетелствана ученичка. Нима тогава другите деца от нуждаещи се семейства нямаше да имат право да очакват същото?

Майка Франсис не спря дотук. Тя взе автобуса до манастира в Дъблин и разговаря с изключително трудната майка Клеър, която се разпореждаше в него. През есента много млади монахини започваха университетското си образование, нямаше ли възможности Ив да се присъедини към тях? Момичето щеше да бъде щастливо да върши домакинска работа, за да заслужи мястото си сред студентките.

Майка Клеър не искаше и да чуе за подобно предложение. Да се предпочете едно момиче — едно отгледано от благотворителност дете, което не беше сестра, нито послушница, нито кандидат-монахиня и

изобщо нямаше намерение да се отдаде на Бога — пред всички монахини в ордена, които се надяваха и се молеха за шанса да получат висше образование. Как щяха да се почувстват те, ако на момичето, което очевидно е било доста разглежено от манастира в Ноклен, му бъде осигурено следване? Подобна постъпка щеше да е най-малкото възмутителна.

Понякога майка Франсис си мислеше, че може би наистина постъпва възмутително. Но тя обичаше Ив така, както една майка обича дъщеря си. И може би наистина тя, обреклата се на безбрачие монахиня, която не предполагаше, че един ден ще познае радостта да види как под грижите ѝ расте дете, беше станала сляпа за чувствата на другите. Главната игуменка на ордена и майка Клеър имаха право — финансирането ѝ от средствата на манастира щеше да бъде проява на предпочитание.

Когато Бени и Ив излязоха от хотел „Хили“, видяха, че Шон Уолш ги наблюдава от прага на ателието.

— Ако не спиращ да ми говориш, той ще си помисли, че не сме го забелязали — прошепна ѝ Бени.

— Никакъв шанс. Виж го само как стои, пъхнал палци зад тирантите си.

Ив беше наясно с очакванията на Шон; дългосрочният план бе да се ожени за дъщерята на собственика и да наследи шивашката работилница и къщата.

Двете така и не бяха успели да харесат Шон още от появата му на десетия рожден ден на Бени. Той никога не се усмихваше. Нито веднъж през всички тези години не бяха видели истинска усмивка. На лицето му се бяха изписвали множество гримаси, понякога от устата му излизаше нещо подобно на сух лай, но никога — смях.

Той не отмяташе глава назад като Пеги Пайн от модния магазин за дрехи, нито се кискаше в шепата си като Паси Мур; не правеше широки жестове като Марио от магазина за риба и чипс, дори не изпадеше в пристъпите от хъркане и кашлица, които обземаха често Деси Бърнс от железарницата. Шон Уолш като че ли беше непрестанно нащрек. И издаваше особения си лай само когато видеше, че другите се усмихват или се смеят. Така и не бяха успели да го предразположат

да разкаже нещо за живота си преди появата му в Нокглен. Той не разправяше дълги истории като Патси, нито изпълнени с копнеж разкази като Деко Мур за времето, когато правел хамути някъде в Мийд^[2]. Шон Уолш не можеше да бъде предразположен по никакъв начин.

През всичките тези години той не се бе променил — беше си останал все така потаен и изпълнен с неискреното желание да се харесва. Дори видът му дразнеше Бени, макар тя да бе наясно, че това е неразумно от нейна страна.

Разбира се, не вярваше на Ив, че целта му е да се ожени за нея, за да наследи работилницата, но наистина забелязваше нещо смуцаващо в начина, по който я гледаше. Тя искаше с цялото си сърце някой младеж да се влюби в нея; смяташе обаче, че би било несправедливо и жестоко, ако той се окажеше така ужасен като Шон.

— Добро утро, мили дами.

Шон се поклони прекалено старателно, каквито бяха всичките му любезности. В гласа му доловиха дръзки нотки и самодоволство. Други също ги бяха наричали „мили дами“, дори тази сутрин вече се бяха обърнали така към тях, без обаче да прозвучи обидно. Когато влязоха в аптеката да си купят шампоан, мистър Кенеди ги попита какво може да направи за двете млади дами и думите му им доставиха удоволствие. Паси Мур им каза, че са две прелестни дами, когато му занесоха да поправи токовете на по-здравите обувки на Бени. С Шон Уолш обаче беше по-различно.

— Здравей, Шон.

— Както виждам, разглеждате големия град.

Той винаги говореше с пренебрежение за Нокглен, макар да идваше от още по-малко населено място. Думите му изпълниха Бени с досада.

— Е, ти си свободен човек — сръза го тя. — Ако Нокглен не ти харесва, винаги би могъл да отидеш някъде другаде.

— Казвал ли съм, че не го харесвам? Просто с най-добри чувства го сравнявах с големия град. Имах предвид, че скоро съвсем няма да имаш време за нас.

Но очевидно пак не каза каквото трябва.

— Ще ми бъде трудно да забравя за Нокглен, след като ще се прибирам всяка вечер — заяви мрачно Бени.

— А и не бихме искали да бъде другояче — добави Ив, вирнала брадичка.

Шон Уолш никога нямаше да разбере колко често двете с Бени бяха оплаквали съдбата си, запратила ги в този малък град, отличаващ се с възможно най-ужасната характеристика — намираше се прекалено близо до Дъблин.

Шон погледна Ив за момент, тя не представляваше интерес за него. Забележките му бяха насочени към Бени.

— Баща ти се гордее толкова много с теб; няма клиент, на когото да не е разказал за твоите успехи.

Бени не обичаше усмивката и многозначителното му държание. Той със сигурност знаеше колко мразеше да ѝ напомнят, че е любимата дъщеря за своите родители и център на всяка тяхна хвалба. А щом знаеше, защо ѝ го казваше и я ядосваше още повече? Ако имаше намерения към нея и планираше да се ожени, за да си осигури бизнеса на мистър Еди Хоган, защо все казваше неща, които я дразнеха и разстройваха? Може би смяташе, че никой няма да се съобрази с нейните собствени желания; послушната дъщеря щеше да се предаде и тук, както правеше и във всичко останало.

— На всички ли казва, че отивам да следвам? — попита тя и се усмихна дяволито.

— Това е единствената му тема за разговор.

Уолш бе леко объркан, тъй като Бени не се смути, както очакваше.

Бени се обърна към Ив.

— Виждаш ли каква съм късметлийка?

Приятелката ѝ я разбра.

— О, страшно разглезена — съгласи се тя.

Разсмяха се, едва след като се скриха от погледа му. Трябваше да вървят по дългата права улица и да минат покрай кръчмата на Шей, зад чиито тъмни прозорци се носеше кисела миризма на алкохол, покрай сладкарничката на Бърди Мак, в която бяха прекарвали безброй часове от ученическия си живот. После се отбиха до месарницата отсреща и погледнаха във витрината ѝ, за да зърнат в нея отражението на шивашката работилница и да се уверят, че Шон Уолш се е върнал в империята, която един ден се надяваше да стане негова.

Едва тогава си позволиха да се посмеят както подобава.

Мистър Флуд от „Качествено месо от убити на място животни“ не оцени смеха им.

— Какво толкова смешно има в няколко бута и парчета пържоли? — попита ги той. Въпросът му ги разсмя още повече. — Е, тогава вървете да се насмеете другаде — изръмжа мистър Флуд и излезе навън, загледан към дървото, надвиснало над къщата му.

Напоследък често се заглеждаше в него и дори... разговаряше с някой, който виждаше в клоните му. Според всеобщото мнение мистър Флуд имаше видения, но не бе готов да ги сподели с жителите на града. Думите му към дървото бяха изпълнени с уважение, той се обръщаше към онова, което виждаше, със „сестро“.

Двете приятелки наблюдаваха смаяни как той заклати тъжно глава, очевидно съгласен с отговора от дървото.

— Навсякъде по света е едно и също, сестро — отвърна той — но е тъжно, че вече достигна и до Ирландия.

Изслуша чинно предназначенията само за неговите уши думи и си взе довиждане. Видения, видения, ама в магазина го чакаше работа.

Момичетата спряха да се смеят едва пред вратите на манастира. Както обикновено Бени се обърна, за да се прибира.

— Не, влез, моля те само да видиш стаята ми — помоли Ив.

— А майка Франсис? Няма ли да си помислят...

— Това е моят дом, винаги са ми го казвали. Пък и ти вече не си ученичка.

Минаха през страничната врата. Из коридорите се носеше аромат на печено. Тръгнаха през голямата тъмна зала, по чиито стени бяха окачени картини на игуменката основателка и на Света Богородица, която се осветяваше само от кандилото.

— Не е ли отчайващо тихо през ваканциите?

— О, ако знаеш как е нощем. Понякога, когато се прибирам от кино, е толкова тихо, че ми се иска да заговоря със статуите, за да си имам компания.

Заизкачваха се към малката ѝ стая, която Ив обитаваше, откакто се помнеше. Бени се заглежда с интерес.

— Гледай, ти си имаш радио и то до леглото!

Кафявата бакелитова кутия, по която, подобно на всички останали момичета в страната, Ив слушаше радио Люксембург, стоеше на нощната масичка. Вкъщи Бени трябваше да взема радиото от

кухнята и да го слага на един стол, защото до леглото ѝ нямаше контакт.

Леглото на Ив бе покрито със спретната кувертюра, а върху нея бе поставена смешна възглавница във формата на заек.

— Майка Франсис ми я подари на десетия рожден ден. Не е ли ужасна?

— По-добре е от религиозните картини — отвърна Бени.

Приятелката ѝ отвори едно чекмедже; беше пълно с въпросните картини. Бени ги загледа смаяна.

— Мислех, че си ги изхвърлила.

— Не, тук не можеш да направиш такова нещо.

Малкият кръгъл прозорец гледаше към Ноклен; от него се виждаше широката алея в манастирския двор и главната улица на града.

Мистър Флуд се суетеше край витрината на своята месарница, сякаш все още го тревожеше мисълта за това кое от нейното съдържание им се стори толкова забавно. Видяха малки деца, залепили носове на витрината на сладкарницата на Бърди Мак и мъже с прихлупени каскети, излизачи от кръчмата на Шей.

Пред шивашкото ателие „Хоган“ спря черен форд и момичетата разбраха, че това е доктор Джонсън. Видяха двама мъже да влизат в хотел „Хили“, потривайки ръце. Несъмнено бяха търговски пътници, които искаха да попълнят на спокойствие поръчките си. Виждаха и качения на стълба човек, който поставяше новия филмов афиш на киното, и дребната закръглена фигура на Пеги Пайн, която излезе от магазина си за дрехи, за да се полюбува на витрината му. Нейната представа за изкусно подреждане означаваше да натрупа на витрината толкова неща, колкото могат да се поберат.

— Ами ти виждаш всичко! — не се стърпя Бени. — Все едно че си Господ.

— Господ вижда и зад ъглите, а аз не виждам вашата къща, нито кой си купува чипс при Марио. Не виждам Уестландс зад хълма. Не че искам, но не мога.

Когато заговори за семейството на майка си в голямата къща, гласът ѝ се промени. Бени знаеше от опит, че темата е опасна.

— Предполагам, че те не биха...

— Не биха.

И двете знаеха какво искаше да каже Бени — нямаше никакъв шанс семейство Уестуард да плати следването на Ив.

— Мислиш ли, че майка Франсис се е обръщала към тях?

— Сигурна съм, че го е правила, но винаги са затръшвали вратата пред лицето ѝ.

— Откъде си сигурна — заяви с колеблив тон приятелката ѝ.

Ив се загледа през прозореца; вероятно така бе стояла неведнъж през изминалите години.

— Тя направи всичко възможно, за да ми помогне. Няма начин да не е питала и тях и те сигурно са отказали. Не ми е казала, защото не е искала мнението ми за Уестуард да стане по-лошо. Сякаш такова нещо е възможно.

— Ако това беше приказка, някой от тях сега щеше да дойде тук на бял кон и да каже, че от години искат да се превърнеш в част от живота им.

— И в приказката аз щях да отговоря на този някой да си гледа работата — засмя се Ив.

— Не, аз нямаше да ти позволя. Щеше да му кажеш: „Много благодаря, но цената е в таксата за университета. Освен това бих искала да си имам свой апартамент“.

Бени определено беше в добро настроение.

— О, да, и също така щях да поискам пари за дрехи.

— И всяка година екскурзия в чужбина... като компенсация, че не са ти обръщали внимание.

— И огромна сума за нов параклис в знак на благодарност към монахините, задето са направили това, което е било нужно.

Бени въздъхна.

— Струва ми се, че такива неща понякога се случват.

— Както каза — в приказките. А какво би било най-добре за теб?

— След една минутка да дойдат двама мъже и да кажат на баща ми, че Шон Уолш е престъпник, извършил шест убийства в Дъблин и затова трябва да го отведат незабавно от тук.

— Но така пак ще трябва да се прибираш всяка вечер с автобуса от Дъблин — напомни ѝ Ив.

— Слушай, не се захващай за това. Макар да си идвала хиляди пъти вкъщи, не ги познаваш какви са в действителност.

— Познавам ги — настоя Ив. — Те те идеализират.

— Което означава, че всеки ден ще хващам автобуса в шест и десет, за да се прибера в Ноклен. Ето какво означава да си идеализирана.

— Е, несъмнено от време на време ще оставаш по за една нощ в Дъблин. Не можеш да се прибираш всяка вечер без изключение.

— И къде ще отсядам? Да бъдем практични — няма да има никакви нощи в Дъблин. Ще бъда като проклетата Пепеляшка.

— Ще си намериш нови приятели, с къщи, семейства, нали разбираш — все нормални неща.

— Кога двете с теб сме водили нещо, което поне отдалеч да наподобява нормален живот, Ив? — разсмя се Бени, за да повдигне настроението.

— Скоро ще поемем контрола в наши ръце, сериозно ти казвам.

Ив отказваше да се смее. Бени въздъхна със съжаление.

— Разбира се, но какво от това? Ти няма да обидиш майка Франсис, и няма да откажеш да отидеш там, където те изпраца. Аз няма да предизвикам края на света, като кажа на майка си и баща си, че се чувствам като голяма спъната коза, която вече учи в университета, но трябва да се прибира всяка вечер, сякаш съм недоразвито детенце. А след една година ти ще се измъкнеш оттам, ще си намериш страхотна работа и ще правиш каквото си искаш.

Ив ѝ се усмихна.

— И някой ден ще се върнем в тази стая и ще се смеем на времето, когато си мислехме, че всичко ще бъде толкова ужасно.

— Ние ще се смеем, а Шон Уолш ще излежава присъдата си...

— И семейство Уестуард ще е изгубило всичките си пари и земи.

— И мисис Хили ще е изхвърлила корсетите си и ще носи къса пола.

— И Паси Мур ще притежава много обушарски работилници из цялата страна.

— И доктор Джонсън ще се е научил да се усмихва.

— И майка Франсис ще е станала дълбоко уважаваната главна игуменка на целия орден и ще посети Рим и папата, и изобщо всичко.

Двете девойки искрено се разсмяха, очаровани от мисълта за толкова много чудеса.

- [1] Прави се аналогия с големия лондонски часовник „Биг Бен“.
— Б.пр. ↑
- [2] Окръг в източната част на Република Ирландия. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Емили Мейхън стоеше пред газовата печка и запичаше бекона, който поднасяше за закуска всяка сутрин, с изключение на петък. Бялата ѝ блуза висеше, спретнато метната, в ъгъла на стаята. Беше наметнала найлонов жакет, за да запази дрехите си, преди да тръгне за работа.

Тази сутрин Брайън не беше в настроение. Най-добре беше изобщо да не му се мяркаш пред очите. Емили въздъхна. Тяхната кухня сигурно бе най-изоставената на „Мейпъл Гардънс“. Винаги ставаше така — децата на обуцаря ходеха боси. Затова нямаше нищо странно, че съпругата на строителя трябваше да се задоволи с най-неудобната кухня на цялата улица. Как само се стараеха съседите им — слагаха плочки по стените и пода, шкафчетата бяха на еднаква височина и образуваха равен плот, а не като масичките и шкафчетата с всевъзможни размери, които Емили беше принудена да търпи вече двайсет и пет години. Безполезно беше обаче да се опитва да промени съпруга си.

— Кой друг, освен нас го знае? — отговаряше неизменно той.

Къщата на „Мейпъл Гардънс“ №23 рядко виждаше посетители. Синовете им — Пол и Нейзи, не канеха никого вкъщи, а сега вече и двамата работеха с баща си. Там, на строежа, се отбиваха да ги видят приятелите им или да ги вземат, за да отидат заедно в кръчмата.

Нан, най-малкото дете в семейството, която беше на осемнайсет години и днес постъпваше в университета, също не канеше никого. Тя самата ходеше в къщите на своите приятели, канеха я навсякъде, но никой от съучениците ѝ не бе пристъпвал прага на „Мейпъл Гардънс“.

Нан беше невероятна красавица. Когато беше още малка, хората ги спираха на улицата и я питаха защо това момиченце с руси, почти бели къдрици, не е показано никога по телевизията. Емили си мечтаеше как един ден в парка или на улицата ще ги спре известен търсач на таланти и след като се полюбува на съвършените черти и

безупречна кожа на детето, ще падне на колене и ще преобрази живота им.

Точно това бе най-голямото желание на Емили за нейната принцеса — по-различен живот от нейния. Тя искаше Нан да има всичко, което тя самата никога не бе имала. Не искаше дъщеря ѝ да се омъжи за някой пиян грубиян, както бе направила тя самата. Не искаше да живее изолирана като нея, забутана в този квартал, и да ѝ разрешават само да ходи на работа като висше благоволение. Емили бе изчала десетки списания и знаеше, че е напълно възможно момиче с външността на Нан да се издигне в обществената йерархия.

Беше виждала красивите съпруги на богати бизнесмени, заснети при конни надбягвания, хванати под ръка с известни личности. Надали всички те произхождаха от висшето съсловие. Нан имаше всичко необходимо, за да постигне този начин на живот.

Не беше трудно да убеди Брайън да поеме таксата за университета. Когато беше трезвен, той се гордееше изключително много със своята красива дъщеря.

Миналото лято Нан ѝ каза:

— Знаеш ли, един ден той ще ти счупи ченето, но тогава ще бъде твърде късно.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Ударил те е снощи, докато ни е нямало с братята ми. Знаем, че го е направил.

— Нищо подобно...

— А лицето ти, Ем. Какво ще им кажеш днес?

— Истината. Че съм станала през нощта и съм се блъснала в стола.

— Винаги ли ще бъде така? Докога ще се отървава така безнаказано?

— Знаеш колко съжالياва. Знаеш, че е готов да ни даде и луната, след като не е бил на себе си.

— Прекалено висока цена, Ем — беше отвърнала дъщеря ѝ.

И днес това прекрасно момиче, на което Емили и досега гледаше със страхопочитание, ставаше студентка. Брайън бе красив, преди лицето му да подпухне от алкохола, а и тя самата имаше приятни черти. Дъщеря им изглежда бе взела само най-доброто и от двамата,

лицето ѝ нямаше и следа от грубоватите черти на баща ѝ, нито от безцветното, вечно извинително изражение на майка ѝ.

Сега, докато приготвяше закуската в кухнята, мисис Мейхън си мислеше с надежда, че тази сутрин Нан би трябвало да се държи топло и любезно с баща си. Той наистина се беше напил предишната вечер, но този път не беше излял лошото си настроение върху своята съпруга.

Емили обърна майсторски парчетата бекон — по три за Пол и Нейзи и четири — за Брайън. Двете с Нан закусваха само с чаша чай и филия препечен хляб. Емили напълни купата за миене на съдове със сапунена вода. След като приключе, щеше да натопи в нея съдовете. Обикновено всички излизаха по едно и също време. Тя оставаше да почисти масата, така че домът им да има представителен вид, като се приберяха вечерта. Така никой нямаше да се възпротиви прекалено бурно срещу ходенето ѝ на работа. И без това бе спечелила много трудно тази битка.

Спечели я благодарение на Нан.

Дъщеря ѝ беше слушала безмълвно как баща ѝ заявява:

— Моята съпруга няма да ходи на работа. Искам да ме чака ядене на масата, искам чиста риза...

Преди това беше чувала молбите на майка си, че може да осигури тези неща, а дните ѝ се стрували дълги и самотни, докато стояла по цял ден сама вкъщи. Затова предпочитала да се среща с хора и да печели пари, колкото и малко да са. Момчетата не проявяваха интерес, но все пак бяха на страната на баща си, тъй като също искаха спретната къща и ядене на масата.

По онова време Нан беше на дванайсет години и именно тя наклони везните в нейна полза.

— Не знам за какво говорите — беше заявила тя. — Никой от вас не се прибира преди шест, така че бъдете спокойни за вашето ядене. Ако Ем иска да има повече пари и е готова, освен това да ви пере и да чисти, не виждам за какво е цялата тази препирня.

Оттогава тя работеше в магазина на един хотел.

Сега Емили се провикна, както правеше всяка сутрин.

— Закуската е готова.

Първо слязоха двамата ѝ синове, тъмни и набити като баща си, сякаш бяха произведени от фабрика за играчки така, че да изглеждат като негов по-млад вариант. После се появи Брайън; той се беше

порязал при бръсненето и попиваше с памук кървящата драскотина на брадичката си. Погледна към съпругата си и промърмори:

— Трябва ли да носиш тази проклета дреха вкъщи? Не е ли достатъчно, че слугуваш в някакъв магазин, та се обличаш като слугиня и вкъщи.

— Правя го, за да не си изцапам блузата — отвърна меко Емили.

— И си си нагънала дрехите, та къщата да заприлича на магазин за конфекция.

Точно в този момент слезе Нан. Русите ѝ къдрици изглеждаха така, сякаш току-що бе излязла от фризьорския салон. Брайън Мейхън може и да не се грижеше за удобството в останалата част на дома си, но в спалнята на дъщеря си беше доставил най-доброто и необходимото. Умивалник, удобен гардероб, в който имаше дори поставка за обувките. Нищо не липсваше.

— Правилно, нападай Ем, че си е оставила блузата там. А когато се гладят седем ризи за теб и по седем за момчетата, което прави общо двайсет и една, тогава изобщо не се споменава за магазина, нали?

Брайън я изгледа с нескрито възхищение.

— Всички ще се обърнат след теб, когато влезеш в университета — рече той.

Девојката обаче не показа, че комплиментът ѝ достави удоволствие. Нещо повече, на Емили ѝ се стори, че я подразни.

— Да, всичко е прекрасно, но не сме обсъждали въпроса за джобните пари.

Майка ѝ се зачуди защо дъщеря ѝ повдигаше темата точно сега. Ако помолеше баща си насаме, той щеше да ѝ даде каквото пожелае.

— В тази къща джобни пари никога не са липсвали — кипна Брайън Мейхън, обиден от арогантното поведение на дъщеря си.

— Е, досега не е ставало въпрос за тях. Пол и Нейзи работят при теб и получават заплата от самото начало.

— Нещо като заплата — обади се Пол.

— Повече, отколкото което и да било друго човешко същество би давало на дръвник като теб — сръза го Брайън.

— Искан да изясним въпроса от самото начало, за да не се налага да искам пари всяка седмица — невъзмутимо продължи девојката.

— И какво лошо има, ако искаш всяка седмица?

— Недостойно е — отговори лаконично тя.

— Колко искаш?

— Не знам. Ще завися от теб в продължение на три-четири години. Ти какво предлагаш?

Брайън не бе подготвен за подобен въпрос.

— Ще видим.

— Предпочитам да решим днес. Така ще поставим едно добро начало. Аз ще знам какво мога да си купя, колко да спестявам...

— Кой ти купи това манто? Отрязаха ми ръката за него... ако питаш мен, е най-обикновено тъмносиньо манто, а струва колкото кожено.

— И така, за да не стигаме непрекъснато до подобни дискусии, не мислиш ли... — Емили затаи дъх. — Една лира седмично за...

— За транспорт и обяд. Да, така е справедливо... И какво още?

— Ами, неща като кино, танци, вестници, книги, кафе.

— Още две лири седмично!

— О, много щедро, благодаря.

— А дрехите... — Той кимна към мантото, заради което му бяха отрязали едната ръка. — Искам да се обличаш не по-зле от дъщерята на съседа.

Нан не отговори.

— Какво ще струва това?

Баща ѝ се държеше като дете. Тя го изгледа замислено, сякаш знаеше, че ѝ беше в ръчичките.

— Някои бащи дават месечно определена сума за дрехи. Нещо като... не знам... двайсет... просто не знам...

— Ти ще имаш трийсет лири, в тази къща не липсва нищо — почти изкрещя баща ѝ.

Емили видя как по лицето на дъщеря ѝ се изписа усмивка.

— Много ти благодаря, татко; много великодушно от твоя страна.

— Е — обади се пресипнало Брайън — няма да позволя да кажеш, че не съм щедър.

— Никога не съм го казвала...

— А каква беше цялата тази работа, да ме притискаш така... Сякаш имаш опасения, че ще те оставя без пари.

— Когато си в настроение, татко, никога не би ме оставил без пари, но не мога да разчитам, че никога няма да изпаднеш в лошо

настроение.

Емили затаи дъх.

— Какво имаш предвид?

Съпругът ѝ се бе наежил като петел.

— Добре знаеш какво имам предвид. В теб се крият двама души, татко.

— Положението ти не е такова, че да ми даваш акъл.

— Само обяснявам защо исках да се споразумеем по принцип; така няма да ти досаждам, когато си... пийнал.

Настана мълчание. Дори момчетата се зачудиха на смелостта ѝ. Обичайният начин за справяне с баща им беше да не се споменават неприятните случки от страх да не си навлекат гнева му. Нан обаче беше избрала много добре момента и подхода.

Мълчанието наруши майка ѝ.

— Е, това е много добра сума; колко от момичетата ще получават толкова.

— Така е. — Очевидно напрежението не бе смутило ни най-малко девойката. — Сериозно говоря, татко. И наистина смятам, че ако ще ми даваш тази сума, вероятно ще ти бъде по-лесно да го правиш веднъж месечно.

— Да, вече се договорихме — отвърна той.

— Тогава да те помоля ли да ми дадеш четирийсет и две лири днес, за да не те безпокоя повече до изтичането на месеца?

Пол и Нейзи се спогледаха ококорени.

— Четирийсет и две лири?

Брайън бе искрено изненадан.

— Ти каза по три лири седмично и трийсет лири на месец за дрехи. — Погледна го извинително. — Много е, знам.

— Няма да се отмятам от думата си.

Бръкна в задния си джоб и извади тесте стари банкноти. Разгъна ги.

Емили се молеше дъщеря ѝ да прояви нужната благодарност. Но, както обикновено, Нан очевидно знаеше по-добре от всички какво да прави.

— Няма да падам на колене, за да ти благодаря, татко, тъй като това биха били само думи. Ще се постарая да направя така, че да се

гордееш с мен. Да се радваш, че си похарчил толкова пари, за да изучиш дъщеря си в университета.

Очите на Брайън Мейхън се замъглиха. Той преглътна, но не успя да каже нищо.

— Това е — рече най-сетне той. — Е, а сега мислите ли, че човек би могъл да изпие чашка чай в тази къща?

В голямата къща в Дън Леър друго семейство се подготвяше за началото на първия семестър.

Дън Леър беше почти отделно градче. Намираше се на няколко мили от центъра на Дъблин и от пристанището му заминаваха хилядите ирландски емигранти, търсещи късмета си в Лондон.

Беше чудесно място за живеене още от времето, когато го наричаха Кингстаун. Палмите по брега му придаваха екзотичен вид, а къщите във викториански стил напомняха за богатството на отминалите времена. Градчето представляваше любопитна смесица от уравновесеност, порядъчност и празнично веселие. Всяка година тук се провеждаше шумен карнавал с влачета на ужасите и въртележки, докато изисканите матрони се разхождаха на групички из магазините и обсъждаха последните клюки, свързани с квартала.

Кит Хегърти шеташе пъргаво из голямата къща, която се намираше на една тиха улица с излаз към морето. Имаше много работа. Първият ден винаги беше важен; той даваше тон за цялата година. Щеше да им приготви хубава закуска и да им даде да разберат, че очаква от тях да седат на масата навреме.

Вече от седем години постоянно имаше наематели студенти и бе известна в университета като една от предпочитаните хазайки. Обикновено младежите не искаха да живеят толкова далеч, но мисис Хегърти успяваше да ги убеди колко близо се намира домът ѝ до железопътната гара, колко кратък е пътят с влак до центъра, колко добре действа морският въздух.

Беше превърнала голямата си трапезария в кабинет; там всяко момче разполагаше със свое място на масата и можеше да оставя спокойно учебниците си, без някой да ги премести. В къщата на Кит беше нормално да се очаква, че след вечеря идва ред за учение, поне в повечето случаи. И единственият ѝ син Франк учеше с тях. Той се

чувстваше голям, като седеше на една маса с истински студенти по право и медицина, с бъдещи агрономи и инженери.

А днес той най-сетне щеше да се присъедини към тях като редовен студент.

Кит не можеше да се нарадва, че е отгледала син, който щеше да стане инженер. При това го бе отгледала съвсем сама. Джоузеф Хегърти отдавна ги напусна; животът му в Англия вече не я вълнуваше. Известно време той изпращаше пари, като съобщаваше и дати, на които уж ще се върне, но последваха извинения и по-малко пари. И накрая — нищо.

Тя се опита да не предава и на сина си горчивината, с която бе изпълнена душата ѝ. Дори остави снимка на Джоузеф в стаята на момчето, за да не си помисли то, че на всичкото отгоре се опитва да прогони и спомена за него. По-късно видя, че снимката е преместена на една полица, откъдето почти не се виждаше. След време тя вече лежеше обърната надолу, а накрая се озова на дъното в едно от чекмеджетата. Високият като върлина Франк Хегърти вече нямаше нужда от снимката на митичния си баща.

Кит се питаше дали ако Джоузеф бе все още с тях, щеше да има нещо против мотора на Франк, неговата гордост и радост. Вероятно не. Напразно умоляваше сина си да използва влака. Бяха само на минути от гарата и влаковете бяха редовни. Щеше да му плаща билетите. Можеше да пътува колкото си иска с градския транспорт. Това обаче бе единственото нещо, за което Франк не ѝ отстъпи.

Беше отишъл в Питърбъро и няколко месеца работи в една консервна фабрика, за да си купи мотоциклета. Защо тя искаше да му отнеме единственото притежание, на което държеше? Не беше честно само защото тя самата не можеше да кара мотор и не желаше да се научи, да спира и него.

Патси попита мисис Хоган дали би искала още една кана чай.

— О, хайде, мадам, в такъв мрачен ден със сигурност ще имате нужда от чай — насърчи я тя.

— Благодаря ти, Патси. Би било хубаво.

И Анабел Хоган се отпусна с облекчение на стола си.

Когато Бени тръгна за първия учебен ден в университета, дъждът едва ръмеше. Дъщеря ѝ замина, облечена в морскосин джемпър, бяла блуза и пола на сиви и морскосини квадрати.

— Ти ще бъдеш красавицата на бала — не се съдържа Еди Хоган, готов всеки момент да се пръсне от гордост.

— О, татко, нищо подобно. Толкова съм едра и безцветна — неочаквано отвърна Бени. — Приличам на катафалка. Видях се в огледалото.

Очите на баща ѝ се напълниха със сълзи.

— Дете, много си красива — увери я той. — Не говори така за себе си. Моля те, не ни разстройвай с майка ти.

На Анабел ѝ се искаше да я прегърне и да я увери, че изглежда прекрасно. Наистина беше висока, но с чудесната си розова кожа и гъстите кестеняви коси, вързани отзад с панделка на морскосини и бели линии, тя изглеждаше точно това, което беше: момиче от добро провинциално семейство, чийто баща има утвърден бизнес.

И тъй като не бе утро за прегръдки, Анабел протегна ръка.

— Ти си красиво и прекрасно момиче и те всички ще го видят — промълви тя.

— Благодаря, майко.

— И още нещо — ще бъдеш много, много щастлива там. Няма да се налага да се прибираш в лишена от всякакъв уют мрачна боксониера, както повечето момичета, или да гладуваш в някоя чужда квартира... — Анабел въздъхна от вълнение. — Всяка вечер ще се прибираш в собствения си топъл и гостоприемен дом.

Бени ѝ се усмихна, но на мисис Хоган ѝ се стори, че усмивката ѝ е леко изкуствена и пресилена.

Патси влезе с чайника и го постави на масичката за чай. Покри го със специалната дебела възглавничка и я потупа одобрително.

— Очаквам, че Бени ще си намери приятели.

Анабел бе изпълнена със съмнения. Не можеше да си представи, че дъщеря ѝ ще си намери по-добра приятелка от Ив.

— Според вас ще ги доведе ли тук?

Очите на Патси блестяха от възбуда.

— Не се бях сетила за това, но съм сигурна, че ще го направи. Все пак няма да общува в Дъблин с хора, които не познаваме и за които не сме чували. И тя го знае.

Майка Франсис мислеше за Ив, докато наблюдаваше монотонния дъжд навън. Тя щеше да ѝ липсва. Очевидно момичето трябваше да отиде в Дъблин и да отседне в тамошния манастир; само така щеше да изучи някакъв занаят. Надяваше се в дъблинския метох да разберат колко е важно Ив да се почувства равноправен член на малката общност, както се бяха постарали да направят тук, в Ноклен. Момичето никога не се бе чувствало като подхвърлено и отгледано от съжаление дете, нито пък някой ѝ бе оказвал натиск, за да се присъедини към ордена.

Навремето баща ѝ достатъчно бе работил за манастира, така че бе платил предварително за обучението ѝ. Монахинята въздъхна и помоли Господ да се погрижи за душата на Джак Малоун.

Майка Франсис често обсъждаше надълго и нашироко възможностите на своята повереничка с приятелката си от училище Пеги Пайн.

— Можех да я пообуча при мен и тогава всеки магазин в Ирландия щеше да я приеме, но ние искаме нещо повече за нея, нали така?

Пеги беше права. Монахинята действително искаше Ив да се изкачи по социалната стълбица и дори ѝ се струваше справедливо да ѝ помогнат, доколкото могат. Парите никога не бяха стигали, за да я обличат добре, пък и монахините нямаха представа от стил, за да го направят както трябва. Пеги им даваше съвети отстрани, но Ив не желаше да получава помощ отвън. Тя смяташе, че има право на всичко, което идваше от манастира. „Сейнт Мери“ беше нейният дом.

Тя бе изгубила интерес към тристайната къща, в която бе родена, успоредно с нарастването на недобрите ѝ чувства към семейство Уестуард. Като съвсем малка тя се разхождаше неуморно по дългата алея из манастирската градина, покрай шипките и къпините, и бе надничала през прозорците на кухнята. На около десетгодишна възраст бе започнала дори да седи цветя. Майка Франсис се грижеше тайно за тях и постепенно двете създадоха друга градина край грозната скала, от която Джак Малоун бе сложил край на живота си.

Трудно ѝ беше да определи кога за първи път Ив почувства омраза към семейството на майка си. Но за монахинята подобно

развитие бе естествено. Едно отгледано в манастир момиче, озовало се там поради странни обстоятелства, известни на целия град, просто нямаше как да изпитва топли чувства към хората, които живееха в Уестландс. Човекът, който яздеше из Нокглен така, сякаш градчето беше част от собственото му имение, беше дядото на Ив, майор Чарлз Уестуард.

И не бе проявил никакво желание да се запознае с детето на своята дъщеря. Напоследък не го виждаха и Пеги Пайн, тайната свързка на майка Франсис с външния свят, твърдеше, че е получил инсулт и оттогава се движел само с инвалидна количка.

А дребният младеж Саймън Уестуард, който се мяркаше от време на време из улиците на Нокглен, беше пръв братовчед на Ив. Според монахинята двамата си приличаха, макар че може би само си въобразяваше. Той имаше сестра, която учеше в протестантско училище в Дъблин и човек рядко можеше да я срещне тук.

Успоредно с нарастването на обидата на Ив към семейството намаляваше и интересът ѝ към къщурката.

Тя стоеше празна.

Майка Франсис все още хранеше надеждата, че един ден нейната повереничка ще заживее в нея, ще създаде семейство и ще изпълни с щастие малката постройка.

А и мястото беше толкова приятно и носеше утеха. Монахинята често се заседяваше там. Никой не мислеше, че постъпва странно, когато тръгваше по пътеката покрай къпините, за да се усамоти с молитвите си до къщурката. Тя оглеждаше всеки път внимателно течовете, които можеха да създадат проблеми. Ако тя самата не можеше да се справи с нещо, молеше за помощ Моси Руни; той се отличаваше с такова мълчание и дискретност, че му беше трудно да разкрива дори собственото си име пред хората от страх да не навреди по този начин на някого.

А ако някой попиташе дали къщата се продава или дава под наем, монахинята вдигаше безпомощно рамене и отвърщаше, че нещата все още не са напълно изяснени; че е записана на името на Ив и не може да се направи нищо, преди тя да навърши двайсет и една години.

В мечтите си тя виждаше как момичето води там свои състуденти за уикендите и как всички те се отбиват в манастира да пият чай.

В стаята на Ив в дъблинския манастир нямаше нощна масичка с малко радио върху нея. Нямаше и кувертюра върху леглото. Самото то беше тясно, с железни пръчки, с износена, добре изпрана завивка и не много удобна възглавница. В помещението имаше още мизерен бюфет и кана с леген, тъй като банята се намираще през два коридора.

„Не е затворническа килия, по-скоро е слугинска стаичка“ — рече си твърдо Ив. В известен смисъл те гледаха на нея точно така — трудна и чепата слугиня от провинцията. Дори още по-лошо — слугиня с претенции.

Девојката седна на леглото и огледа помещението. Сякаш чу нежния, изпълнен със съжаление глас на майка Франсис, която ѝ обясняваше, че животът още в самото си начало не е замислен да бъде лесен и че най-доброто, което можеше да направи при тези обстоятелства, бе да работи усилено и да се измъкне по-скоро от това място. Да учи стенографските сигли, счетоводството, да очупи пръстите си, така че да пише бързо на машина. И най-вече да слуша и да си води записки за всички канцеларски процедури. Най-много след година щеше да си намери хубава работа и по-добро място, където да живее.

„Разумната жена“ щеше да скръцне със зъби и да приеме сегашното положение на нещата, помисли си Ив. Двете с Бени използваха непрекъснато този израз. Как би се отнесла разумната жена към Шон Уолш? Щеше да се държи така, сякаш той не съществуваше. И нямаше да си купи още четвърт килограм бонбони от сладкарския магазин на Бърди Мак, за да не ѝ излязат пъпки. Разумната жена щеше да си напише домашното, за да не разгневи майка Франсис.

След една седмица Ив осъзна, че разумната жена трябваше да бъде също така и канонизирана светица, за да се адаптира към новата обстановка. Според майка Клеър покриването на задълженията ставаше около кухнята. Тя смяташе, че Ив би могла да сервира закуската в столовата и после да почиства, да излиза от час десет минути преди обяд, за да поднесе супата на другите студенти.

През годините в „Сейнт Мери“ никое от другите момичета не бе виждало Ив Малоун да върши някаква работа. Молеха я да помага зад завесата, както би правило всяко дете в собствения си дом. Майка

Франсис бе създала желязното правило другите ученици никога да не виждат Ив да върши нещо, което би я поставило в по-различно положение.

Майка Клеър обаче нямаше подобни скрупули.

— Но, скъпо момиче, ти не познаваш другите ученици — бе отговорила тя, когато Ив я помоли любезно да не прави публично достояние факта, че не е платила таксата за обучение.

— И не виждам как ще ги опозная, ако мислят, че съм някакво изключение тук.

Монахинята присви очи. Усещаше, че това момиче, кой знае как омаяло всички в манастира в Ноклен, ще ѝ създава неприятности.

— Нима не е точно така, Ив? Ти си тук по съвсем друга причина — отвърна тя и се усмихна изключително мило.

Девојката знаеше, че битката трябва да се води и спечели тук и сега, преди да са пристигнали другите студенти.

— Щастлива съм да изпълня задълженията си, по какъвто начин пожелаеш, майко Клеър, но не пред очите на моите колеги. Отново те моля да преразгледаш плановете си за мен.

По бузите на монахинята избиха червени петна. Какво непростимо нахалство! Но тя бе водила множество битки и си даваше сметка кога шансовете ѝ са малки. Както в този случай. От Ноклен щяха да защитят бурно Ив. Дори някои от тукашните сестри можеха да решат, че момичето има основание.

— Ще те уведомя утре — отсече тя, прибра дългите си черни поли и се отдалечи по излъскания коридор.

Цял ден Ив се разхожда из Дъблин с натежало сърце. Знаеше, че заради днешното ѝ поведение я чакаше най-тежката домакинска работа. Разглеждаше витрините на магазините и си налагаше да мисли за деня, когато ще може да работи, да бъде финансово независима и да завърши висше образование чрез вечерно обучение.

Но това означаваше, че трябва да издържи цяла година с ужасната майка Клеър, докато се квалифицира за каквато и да било работа. Едва сега Ив забеляза, че несъзнателно се е приближила до сивите постройките на университета. Той беше все още пуст и тя се разходи необезпокоявана из главната сграда, където се мяркаха само служители от администрацията.

Семестърът започваше от следващата седмица. Щастливката Бени щеше да пристигне заедно със стотици други първокурсници от цяла Ирландия. Част от тях възнамеряваха да използват университета само като украшение към светския си живот. Някои идваха насила, против волята си, но ставаха студенти единствено, за да задоволят желанието на своите родители. Имаше и такива, които все още не знаеха какво искат и щяха да използват престоя си тук, за да вземат решение.

Изпълни я ярост срещу семейство Уестуард, изоставило я на милосърдието на монахините и забравило, че тя вече е на възраст за университета.

Загледа се в голямото стълбище, водещо към различните библиотечни и учебни зали. Видя тапицираните с червен плюш скамейки, които от другата седмица щяха да се напълнят със студенти, обзета от болезненото желание да бъде една от тях, да прекарва дните си в четене и писане и изобщо да не се опитва да излезе на глава с ужасни особи като майка Клеър.

Разумната жена щеше да продължи да живее както досега и да престане да мечтае. Колко уморително и отчайващо изглеждаше, ако до края на живота си трябваше да бъде разумната жена. Би било страхотно, ако от време на време влизаше в ролята на неразумната жена.

В първия учебен ден от семестъра Бени, изпълнена с неочаквано силен трепет, се качи на автобуса за Дъблин. Вкъщи се бяха държали с нея като с тригодишно дете, сложило ефирна бебешка рокличка, което отива на първото си парти, а не като към огромна и тромава осемнайсетгодишна студентка, която тръгва за университета, облечена цялата в тъмни дрехи.

В съзнанието си все още виждаше цялата картина. Баща ѝ, просълзен от гордост, щеше да досажда до смърт на всички с приказките си, че чудесната му дъщеря вече е студентка. А майка ѝ, протегнала напред ръце, ѝ обясняваше и повтаряше за кой ли път невероятните предимства от възможността да се прибира у дома всяка вечер. И накрая Патси, подобна на вярната робиня бавачка от филмите,

само дето беше бяла и едва на двайсет и пет години. На Бени ѝ идваше да закрещи от болка и срам.

Докато седеше в автобуса, който я откарваше към новия ѝ живот, тя мислеше и за другите си тревоги. Майка Франсис ѝ бе казала, че Ив нито е писала, нито се е обаждала, и всички сестри тръпнели от нетърпение да разберат какво става с нея. През изминалата седмица обаче Ив на два пъти беше телефонирала на своята приятелка, за да ѝ съобщи, че животът в дъблинския манастир е непоносим и ако не се срещне с нея в Дъблин, ще полудее.

— Но как ще се срещнем, нали трябва да си там за обяд?

— Казах им, че се налага да отида в болницата за изследвания.

През изминалите години, откакто я познаваше, Ив не беше изричала нито една лъжа. Колкото до самата Бени, на нея ѝ се налагаше да послъгва от време на време, за да ѝ позволят да излезе или да се прибере по-късно. Ив обаче бе твърдо решена да не лъже никога монахините. Нещата в Дъблин сигурно бяха отчайващи, след като бе стигнала дотам.

На всичкото отгоре Шон Уолш ѝ създаваше проблеми. Естествено тя не искаше да излиза с него, но и майка ѝ, и баща ѝ подчертаха, че е изключително мило от негова страна да я покани на кино, за да отпразнуват първия ѝ учебен ден в университета. И тя реши да направи онова, което ѝ се стори най-лесно — да приеме. Ако така щеше да отбелязва началото на новия си живот, щеше да се постарее да му покаже ясно, че в този нов живот няма да има други излизания с него.

Снощи бяха отишли на филма „Женевиев“. Изглежда всички останали го харесваха, защото напускаха киносалона, като си тананикаха музиката към филма, изпълнени с желанието да изглеждат като Кей Кендал или Кенет Мор. Освен Бени. Тя беше излязла, кипяща от гняв.

През цялото време Шон бе поставял слабата си кокалеста ръка върху рамото или коляното ѝ, а в един особено неприятен момент успя да си промъкне ръката под мишницата ѝ и да обхване гърдата ѝ. Тя бе отблъснала всичките му опити, но на излизане от киното той заяви:

— Знаеш ли, Бени, наистина те уважавам, задето каза „не“. Това те прави още по-специална, ако знаеш какво имам предвид.

Уважавал я! Задето му била казала „не“! Той явно си мислеше, че маневрите му ѝ бяха доставили удоволствие.

— Прибирам се вкъщи, Шон — твърдо отсече тя.

— Не, предупредих баща ти, че ще прием кафе при Марио. Те не те очакват още.

Отново беше хваната в капан. Ако се прибереше, щяха да я питат защо идеята за кафето не се е осъществила.

Магазинът на Пеги Пайн, който се намиреше до киното, бе зареден с нови стоки. Бени огледа блузите и меките розови пуловери от ангорска вълна.

— Хубави са, нали, Шон? — обърна се тя към него и тайничко си мислеше, че след като започнат лекциите в университета, вече нямаше да ѝ се налага да го вижда.

— Е, хубави са, но не и за теб. Ти си достатъчно разумна, за да не привличаш вниманието върху себе си. Носиш тъмни цветове. Нищо крещящо.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, докато пресичаха улицата към заведението на Марио, а след това той донесе две чаши кафе и две бисквити с млечен шоколад на масата, където го чакаше.

— Лош вятър е задухал — заяви той.

— Какво имаш предвид?

— Ами, вятъра, който отнесе Ив в Дъблин и далеч от теб и от живота ти.

— Аз също ще бъда в Дъблин.

— Но не и в нейния свят. Ти вече си голяма, не ти приляга да бъдеш толкова близка с такива като нея.

— Харесва ми да бъда близка с Ив. Тя ми е приятелка.

— Да, но не е благоприлично. Вече не.

— Не ми е приятно, че говорим зад гърба ѝ.

— Просто казах, че е задухал лош вятър, че след като тя вече не е в Ноклен, няма да казваш винаги, че отиваш с нея на кино. И ще мога да те водя аз.

— Едва ли ще имам време за кино. Ще трябва да уча.

— Няма да учиш всяка нощ. — Усмихна ѝ се самодоволно. — И не забравяй уикендите. И не мисли, че университетското ти образование може да застане помежду ни.

— Няма да застане помежду ни ли?

— Точно така. Някои мъже биха се отказали при подобна ситуация, но не и аз. Ето какво ще ти кажа, Бени. Винаги съм се стремял да приличам на баща ти. Не знам доколко си наясно с това.

— Знам, че работиш и се учиш от него.

— Не само това. Бих могъл да се уча от всеки собственик на шивашко ателие. Мога да се уча във всяка работилница. Не, аз наблюдавам как мистър Хоган се справя със света и се старая да следвам примера му в това отношение.

— И научил ли си нещо конкретно?

— Ами, първо, да не бъда горделив. Баща ти се е оженил за по-възрастна жена, жена с пари. Не се е срамувал да ги вложи в бизнес; така са искали и тя, и той. Само един глупак би гледал зъбите на харизания му кон... Така че бих искал да гледам на себе си в известен смисъл като на негов последовател.

Девојката го съзерцаваше така, сякаш го виждаше за първи път.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Шон?

— Искам да кажа, че всичко това не означава нищо за мен. Аз съм над този род неща.

Това се бе случило предишната нощ. Майка ѝ и баща ѝ изглеждаха доволни, че се е срещнала с Шон.

Джак Фоули се събуди рязко. Беше сънувал, че с приятеля си Ейдан Линч са осъдени на смърт и изчакват в американски затвор деня, в който щяха да седнат на електрическия стол. А престъплението им беше, че са изпели прекалено силно любимата си песен.

Въздъхна с облекчение, когато установи, че се намира в голямата спалня с тежките махагонови мебели. Както се шегуваше той, човек можеше да скрие цяла армия в многобройните гардероби из къщата. Майка му отвърщаше, че на него му е лесно да се шегува, но за да се сдобие с нужните мебели, тя беше прекарала часове наред по всевъзможните дъблински търгове.

Семейство Фоули живееше в голяма викторианска къща с градина в Донибрук, на две мили от центъра на Дъблин. Кварталът тънеше в зеленина и беше населен с търговци и висши държавни служители.

Всъщност Джак и братята му не обръщаха кой знае какво внимание на къщата. Тя беше и винаги щеше да бъде техен дом. Така, както Дорийн слагаше неизменно яденето на масата, така, както старото куче Осуалд живееше сред тях, откакто се помнеха.

Джак прогони съня за електрическия стол и си спомни, че днес в университета щяха да се съберат младежи от цял Дъблин за откриването на първия семестър. Това означаваше, че той щеше да завърже колежанско шалче около врата си и да тръгне за първи път към дъблинския университет.

В трапезарията на голямата къща в Донибрук цареше вълнение. Доктор Джон Фоули седеше начело на масата и съзерцаваше петимата си синове. Беше убеден, че всички те ще учат медицина като него, затова се шокира, когато Джак избра право. Може би същото щеше да се случи и с другите.

Доктор Фоули погледна към Кевин и Гери. Винаги ги беше виждал някъде из попрището на медицината и на игрището за ръгби. Погледът му спря върху Ронан. Той вече владееше онова вдъхващо спокойствие поведение, което обикновено се свързваше с лекарите. Момчето успяваше да убеди дори собствената си майка, че раните, с които се връщаше от игра, са повърхностни, а петната по дрехите ще се изперат безпроблемно. Точно такъв трябваше да бъде добрият семеен лекар. И Ангъс, най-малкият: очилата му придаваха вид на учен. Той бе единственият от синовете на семейството, който не бе избран в нито един училищен отбор. Доктор Фоули предвиждаше за него, че ще се заеме с изследвания в областта на медицината, когато му дойде времето.

Но ето че сгреши в прогнозите си за своя най-голям син. Джак бе заявил, че няма желание да изучава физика и химия, ботаника и зоология. Доктор Фоули напразно му обясняваше, че подготвителната година е само нужното чистилище, преди да се запознае с истинската медицина.

Джак беше непреклонен.

Той предпочиташе правото. Но не адвокат или съдия, а юрисконсулт. Истинското му и най-голямо желание беше да завърши новия курс на обучение, даващ диплома за бакалавър по гражданско право. Беше обсъдил сериозно този въпрос с баща си. Щеше да започне работа при вуйчо си, разбира се. Фирмата беше голяма, щеше

да се намери място и за него. Младежът бе определил добре момента за своята молба. Знаеше, че съзнанието на баща му е заето в еднаква степен както от света на медицината, така и от ръгбито. Джак беше изгряващата звезда на своето училище. На финалите се прояви така, че баща му просто нямаше как да спори с него.

Доктор Фоули безпомощно сви рамене. Имаше и други синове, все някой щеше да последва пътя му.

Майката на Джак, Лили, седеше в другия край на масата, срещу съпруга си. Джак не си спомняше сутрин, в която тя да не председателстваше сред чашите чай, купите с корнфлейкс, резените запечен бекон и нарязаните на две домати, които бяха обичайният старт за деня, с изключение на петъците и постите.

Майка му винаги изглеждаше така, сякаш се бе облякла специално за случая, и това всъщност не беше далеч от истината. Тя слагаше елегантна пола и памучна или вълнена блуза. Косата и неизменно беше безупречно сресана, лицето — леко напудрено, а устните — начервени. Когато Джак преспиваше при приятели след някой мач, той си даде сметка, че техните майки съвсем не са такива. Често сервираха на масата, облечени в пеньоар и с цигара в ръка. Официалната закуска в осем часа, в трапезария с висок таван, тежки махагонови бюфети и заемащи цялата стена прозорци не беше характерна за живота на всички хора.

Но момчетата на семейство Фоули не бяха разглезени; майка им се беше погрижила и всеки от тях имаше точно определени задължения. Джак трябваше да пълни кофите за въглища, Кевин внасяше дърва, Ангъс навиваше вчерашните вестници на руло, за да се използват по-късно за разпалване на огъня, Гери, любителят на животните, извеждаше Осуалд в парка, Ронан вземаше прясното мляко, оставено на стълбите, и го прибираше в големия хладилник. След закуска задължително подреждаха използваните чинии, чаши и прибори в кухнята и едва тогава влизаха в голямата стая, където оставяха горните си дрехи, обувките, ботушите, училищните чанти.

Хората не можеха да се начудят как Лили Фоули поддържаше къщата си така елегантна, когато в нея живееха пет играещи ръгби момчета. Още повече ги учудваше фактът, че бе успяла да запази до себе си красивия Джон Фоули. Всички смятаха, че не беше лесно да се справиш с мъж като него. Като младеж очите му винаги хвърчаха в

различни посоки. Лили не беше по-красива от другите жени, които се стремяха към него, но за разлика от тях беше разбрала, че той копнее за спокоен живот без никакви усложнения, където всичко тече гладко и не се нарушава от домашни затруднения.

Тя като че ли гледаше на живота си с красивия лекар като на игра с определени правила. Грижеше се домът им да бъде елегантен и привлекателен, не си позволяваше да наддаде нито грам и винаги се появяваше в изискан вид в ресторанта, в клуба и вкъщи. В резултат съпругът ѝ не кръшкеше.

Днес Джак не тръгна заедно с четиримата си братя и си наля още една чаша чай.

— Сега вече ще знам за какво си говорите двамата, като оставате сами — усмихна се той.

Беше много красив, когато се усмихваше, помисли си с обич майка му. Въпреки непокорната червеникавокестенява коса, която по никакъв начин не можеше да бъде укротена, и луничките по носа, той притежаваше класически правилни черти. Когато се усмихнеше, Джак Фоули можеше да разбие всяко сърце. Лили се питаше дали щеше да се влюби или ще бъде така труден за хващане като баща си? Какво щеше да види в него някое хитро момиче? Тя бе покорила баща му с обещанието за елегантен, спокоен и безпроблемен живот, съвсем различен от нещастния и изоставен дом, в който бе израснал. Нейният Джак обаче нямаше да бъде подмамен по същия начин. Той беше щастлив, в този дом за него се грижеха добре и едва ли щеше да отлети скоро от родното гнездо.

— Сигурен ли си, че не искаш да те закарам? — обърна се баща му към него.

— Не, татко, казах на няколко от момчетата...

Майка му очевидно го разбра.

— Не е като в училище, нали? Няма да има звънци, които да ви подсещат в кой момент да отивате...

— Знам, знам, аз също съм учил там, не забравяй — отвърна сприхаво той. — Нормално е в такъв ден да бъдеш с приятелите си. Желая ти късмет, синко; дано всичко стане така, както си го мечтаеш. Дори да не следваш медицина.

— Е, хайде, даже изпитваш облекчение. Помисли си за безбройните дела във връзка с лекарски грешки.

— Човек може да бъде осъден не само като лекар. Така или иначе, няма причина да не изберат в отбора по ръгби студент по право.

— Дай ми малко време...

— След като игра така бляскаво за Училищната купа? Там не са слепи. През декември със сигурност ще участваш в най-отговорния им мач.

— Никога не вземат първокурсници за него.

— Но теб ще те вземат, Джак.

Младежът се изправи.

— Ще играя в него догодина. Доволен ли си?

— Добре, устройва ме, ако играеш за Дъблинския университет през 1958 година — усмихна се доктор Фоули.

Бени слезе от автобуса и веднага видя Ив, вдигнала яката на шлифера си, за да се предпази от дъжда. Стори ѝ се бледа и измръзнала.

— Боже, ако я караш така, наистина ще се озовеш в болницата — възкликна тя.

— О, млъкни. Имаш ли чадър?

— Имам късмет, че не съм обвита в найлонов пашкул. Нося сгъваем дъждобран, с който приличам на купа сено, и чадър, под който може да се побере половин Дъблин.

— Е, извади го тогава — потрепери Ив.

Пресякоха заедно моста О'Конъл.

— Какво възнамеряваш да правиш? — попита я Бени.

— Каквото и да е. Но не мога да остана повече тук. Опитах, но не мога...

— Тук си едва от седмица.

— Ако беше видяла за какво става дума, ако беше видяла майка Клеър!

— Ти винаги си твърдяла, че сме длъжни да издържим всичко, ако знаем накъде сме тръгнали.

— Казвах го, преди да срещна онази вещица. А и не знам накъде съм тръгнала.

— Ив, ще си намериш работа и ще се отървеш от проклетите монахини. Нали такъв беше планът? А аз си мислех, че вече си

заобиколена от куп приятели.

— В кухнята работи сестра Джоун. Ръцете ѝ са напукани и носът ѝ тече, защото е настинала, но е много мила. Приготвя ми какао в една кана, докато мия. За да не си помисли майка Клеър, че към мен се отнасят като към нормален човек, пия направо от каната.

— Имах предвид другите момичета.

— Не, нямам приятели.

— Ти просто не се опитваш, Ив.

— Дяволски си права — не се опитвам. И няма да стоя повече там, това поне е сигурно.

— И какво ще правиш? — стресна се Бени.

— След няколко дни ще имам готов план.

— Добре, добре. — Бени смени тактиката. — Ще се върнеш ли тази вечер в Ноклен?

— Не мога. Това би означавало да не оправдая надеждите на майка Франсис.

— Е, точно това ще направиш, ако стоиш трепереца из улиците на Дъблин и разправяш разни лъжи, че се преглеждаш в болницата. Какво ще кажат в Ноклен, ако научат? Хайде да се разходим по „Грийни“.

Щом видя начумереното лице на приятелката си, Ив се почувства виновна.

— Съжалявам. Ще проваля първия ти учебен ден, наистина съжалявам, Бени.

Бяха стигнали до ъгъла на градинката „Сейнт Стивън“. Светофарът светна зелено и те тръгнаха да пресичат.

— Гледай какъв стил само — промълви Бени.

Вече виждаха студентите с палта от дебел мъхест плат, които се смееха и разговаряха. Момичетата, с конски опашки и колежански шалчета, вървяха рамо до рамо с момчетата. Някои се движеха сами, но със завидна самоувереност. Точно зад тази групичка Бени забеляза русокосо момиче с елегантно морскосиньо манто, което въпреки дъжда все още имаше изискан вид.

Цялата група пресичаше заедно кръстовището, когато забелязаха и мотоциклета. Всичко стана като на забавен кадър — момчето падна, мотоциклетът се завъртя и се плъзна нататък, автомобилът се опита да го избегне и заедно с мотора удари странично групичката пешеходци.

Ив чу как приятелката ѝ извика и видя колата, която се насочи към нея. Не чу виковете, тъй като ушите ѝ забучаха и тя изгуби съзнание, заклещена между автомобила и уличния стълб.

До нея лежеше Франсис Джоузеф Хегърти, който вече бе мъртъв.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

По-късно всички твърдяха, че по някакво чудо не бяха пострадали повече хора. Произшествието беше станало съвсем близо до болницата, добре че шофьорът на автомобила се оказа лекар и знаеше какво точно да направи. Той притисна носната си кърпа до лицето и макар да усети стичащата се над дясното му око кръв, увери околните, че раната е повърхностна и веднага даде указания, които бяха изпълнени до най-малката подробност — някой трябваше да спре движението, да повикат полиция, да се потърси помощ от болницата „Сейнт Винсът“.

Доктор Фоули коленичи до тялото на момчето, изгубило контрол над своя мотоциклет. Затвори очи и благодари от цялото си сърце, че собственият му син никога не бе изявявал желание да кара подобна машина. После затвори очите на момчето и го покри с палтото му.

Пулсът на дребното момиче, ранено в слепоочието, беше леко забавен; не беше изключено да има счупвания. Според него обаче състоянието ѝ не беше критично. Други две момичета имаха драскотини и синини и очевидно бяха изпаднали в шок. Самият той си беше прехапал езика и имаше дълбок разрез над дясното око.

Едно от ранените момичета, едро, с миловидно лице, кестеняви коси и тъмни, лишени от всякаква фантазия дрехи, се вълнуваше особено силно за дребното девойче, което лежеше в безсъзнание на земята.

— Не е мъртва, нали?

— Не, не, измерих ѝ пулса — успокой я лекарят.

— Тя просто още не е живяла.

— Никой от вас още не е живял, дете — промълви доктор Фоули.

Носилките бяха донесени на ръце, тъй като до болницата имаше не повече от двеста метра. Нямахше нужда от линейка.

Полицията също пристигна и пренасочи уличното движение, а малката процесия тръгна към болницата. Бени накуцваше леко и спря да се подпре на момчето, което забеляза секунди преди злополуката.

— Извинете — промълви тя.

— Няма нищо. Кракът ви ранен ли е?

Бени се отпусна внимателно с цялата си тежест.

— Не, не ме боли. А вие как сте?

— Не знам. Струва ми се, че всичко е наред.

Точно пред тях беше носилката с Ив. Бени стискаше чантичката ѝ, купена от майка Франсис преди няколко седмици.

— Тя ще се оправи — обяви с несигурен глас русокосата. — Човекът, който беше целият в кръв, който караше колата, каза, че пулсът ѝ е нормален. Той е лекар! Аз съм Нан Мейхън. А ти?

Този ден бе най-дългият в живота им.

Болничната машина се задвижи отчайващо бавно. Полицаяте се заеха със задачата да съобщят на семейството на убитото момче.

Медицинската сестра каза, че могат да използват телефона, след като ги прегледат. Тогава щели да знаят какво да кажат на родителите си. Звучеше съвсем разумно. Резултатите им от прегледа бяха добри. Положението с Ив обаче беше по-сериозно. Спукани ребра и леко сътресение на мозъка, няколко шева в единия край на окото и счупена китка. Щеше да остане в болницата може би седмица. Искаха да разберат кого да информират.

— Дайте ми една минута — видимо се притесни Бени.

— Е, трябва да знаеш, нали си ѝ приятелка — изгледа я със съчувствие медицинската сестра.

— Да, но не е толкова лесно.

— Добре де, какво пише в документите ѝ?

Бени отлагаше обаждането и до своите родители, трябваше първо да реши на коя от двете монахини да съобщи за случилото се с Ив. Дали приятелката ѝ нямаше да се вбеси, ако майка Франсис научеше точно от Бени за всички лъжи, за това колко нещастна се е чувствала и за обстоятелствата, отвели я до другия край на града и в крайна сметка — до болничното легло?

Възможно ли беше майка Клеър да е толкова лоша, както твърдеше Ив? Все пак беше монахиня.

— Мога ли да ти помогна? — предложи Нан Мейхън. Бяха седнали около една маса и пиеха чай с мляко.

— Прилича на приказка от братя Грим.

— Разкажи я — настоя Нан.

И Бени я разказа, макар да изпитваше известни съмнения, че не оправдава оказаното ѝ доверие.

Русокосата красавица слушаше и задаваше въпроси.

— Обади се на майка Франсис — рече тя, когато чу цялата история. — Кажй ѝ, че Ив се е канела да ѝ звънне днес.

— Ами майка Клеър?

— От това, което научих за нея, излиза, че е наистина ужасна и на всичкото отгоре гневът ѝ ще се излее върху майка Франсис. Би било отвратително, ако се получи така.

— Струва ми се, че си права.

— Тогава съобщи на онази сестра там; тя вече сигурно си мисли, че имаш мозъчно сътресение. Между другото, нека някое медицинско лице да обясни на майка Франсис за нараняванията на Ив; ти само ще я изплашиш.

— А ти защо не искаш да кажеш на родителите си?

— Майка ми работи в магазина на един хотел, където не си падат особено по омъжените жени, затова не ми се ще да я притеснявам на работното ѝ място. Колкото до баща ми... — Нан не довърши мисълта си. — Баща ми е нещо различно.

— Имаш предвид, че не му пука?

— Не, точно обратното; прекалено ще му запука. Ще дотърчи тук, ще започне да крещи, да нагрубява наляво и надясно и да твърди, че малкото му момиченце е било ранено и обезобразено за цял живот, ще търси чия е вината... — Бени се усмихна. — Сериозно говоря. Винаги е бил такъв. И за добро, и за лошо. Най-вече за добро, защото в повечето случаи получавам, каквото си пожелаю.

— А за лошо?

— О, не знам, но определено е и лошо.

Кит Хегърти беше в голямата предна спалня, в която настани двамата братя от Голуей. Добри и разумни момчета, подреждаха си спретнато дрехите, което бе рядко срещано в днешно време. Нямаше да ѝ създават проблеми през учебната година. Каквото и да говореха, сега фермерите бяха тези с парите. Ето това семейство изпращаше

двама синове. И не само то, все повече фермерски синове пристъпваха прага на университета.

Помисли си за своя собствен син, който също щеше да изкачи стъпалата с увереност, която не изпитваше, знаеше това. Толкова студенти вече беше виждала през първите дни да излизат от дома ѝ притеснени и непохватни и само след няколко седмици вече се чувстваха така, сякаш са учили там цял живот.

В този момент чу проскърцването на дворната порта и щом видя двамата полицаи, които тръгнаха бавно по пътеката, водеща към къщата, Кит Хегърти разбра какво идваха да ѝ кажат.

Джак Фоули срещна няколко съученици. Не бяха близки приятели, но все пак се зарадва, като ги видя сред морето от непознати физиономии. И те го поздравиха възторжено.

В дванайсет по обяд беше встъпителната лекция, а дотогава имаше възможност да се поориентира в обстановката.

— Тук прилича на училище, само че без учителите — усмихна се Ейдан Линч.

— Точно това има за цел да оформи нашите характери, спомняш ли си? — попита го Джак. — Въпрос на чест е да работиш през цялото време.

— Което означава, че не трябва изобщо да работим — заяви бодро Ейдан. — Какво ще кажеш за една разходка по „Лийсън стрийт“? Тази сутрин видях там цяла армия от красиви жени и всички те вървяха насам.

Линч беше по-голям авторитет по въпроса за жените и затова го последва с охота. Щом стигнаха до ъгъла, видяха, че е станала злополука. Случайните минувачи все още стояха на групички и коментираха, че някакъв студент е мъртъв. Лицето му било покрито с одеяло, когато го изнесли. Карал мотоциклета, чиито останки бяха подпрени на стената. Някой спомена, че щял да следва инженерство.

Ейдан погледна към купчината нагъната железария.

— Божичко, дано не е момчето, което цяло лято консервираше грах с мен в Питърбъро. Точно такъв мотор си купи Франк Хегърти и се готвеше да следва инженерство.

— Стотици други младежи биха могли да...

Джак Фоули не довърши мисълта си, тъй като забеляза автомобила, който бе изтеглен от мястото на катастрофата. Улицата бе посипана със стъкла и изцапана с кръв. Беше автомобилът на баща му.

— Друг пострадал ли е? — внезапно пребледня той.

— Едно момиче. Съвсем младо. Изглеждаше зле — отвърна някой от минувачите.

— А шофьорът на колата?

— О, той беше добре. С голямо хубаво палто с кожена яка. Нали се сещаш за този тип хора. Излезе от автомобила и започна да нарежда наляво, надясно, като някой генерал.

— Той е лекар — защити го Джак.

— Откъде знаеш? — поинтересува се Ейдан, видимо учуден.

— Това е нашата кола. Ти отивай на кафе, аз ще изтичам до болницата, за да видя дали е добре.

И хукна по мократа улица.

— Хайде — окопоти се Ейдан. — Главното при жените е да бъдеш първия, с когото се запознават. Това винаги им допада.

Въпреки страховете на Бени, оказа се, че не е никак трудно да разговаря с майка Франсис. Тя реагира спокойно и изобщо не се притесни, че Ив е изоставила грижливо подготвяните планове за нейното бъдеще. Освен това прояви завидна практичност.

— Обясни ми възможно най-просто и кратко, Бърнадет, къде мисли майка Клеър, че е отишла днес Ив?

— Ами, майко... Малко е неудобно...

Монахинята я нарече „Бърнадет“ и по този начин сякаш я върна обратно в класната стая.

— О, сигурна съм, но най-добре е да знам всичко; тогава ще преценя какво трябва да се каже на майка Клеър.

Тонът ѝ беше невъзмутим. Бени не можеше да повярва, че тя възнамерява да подкрепи лъжите на Ив. Реши да рискува.

— Доколкото знам, мисли, че Ив вече е в болницата. Според мен точно това щеше да ви каже Ив, ако можеше да се обади...

— Да, разбира се, че щеше да го направи. Моля те, Бърнадет, стига си се измъчвала. Това, което ме интересува най-вече, е Ив да се

оправи и да бъде наясно, че всички ще се постараям да улесним нещата за нея. Можеш ли да ми кажеш повече подробности...

Бени заобяснява смутено за тайнствените изследвания на кръвта.

— Благодаря ти, Бърнадет — отвърна лаконично монахинята. — Сега би ли предала слушалката на някой, който да ми обясни какви са нараняванията на Ив.

— Да, майко.

— Бърнадет?

— Да, майко?

— Позвъни първо на баща си. Кажи, че не си успяла да се свържеш с майка си. С мъжете се разговаря по-лесно. Те се суетят по-малко.

— Но вие... изобщо не се суетите.

— Ех, дете, аз съм нещо съвсем различно. Аз съм монахиня.

Бени предаде слушалката на сестрата, седна и подпря главата си с ръце.

— Ужасно ли беше? — попита я със симпатия Нан.

— Не, както предположи, беше учудващо лесно.

— Винаги е лесно, ако го направиш както трябва.

— Сега е време да се обадя на родителите си.

— Е, какво криеш от тях?

— Нищо. Просто ще изпаднат в паника. Мислят, че още съм с пеленки.

— Зависи как ще започнеш. Не казвай: „Случи се нещо ужасно“.

— С какво да започна тогава?

— Може би наистина трябва да ти слагат пелени — сопна се Нан.

Думите ѝ подействаха като шамар на Бени. Вероятно беше точно така. Тя беше едно голямо бебе. Приблужи се до телефона.

— Здравей, татко. Бени е. При мен всичко е наред, опитах да се свържа с мама, но не се получи. Кога най-после Ноклен ще се набира автоматично? — Погледна към Нан, която ѝ кимаше окуражително. — Не, всъщност не съм в университета, но хората тук са изключително внимателни и грижливи, искат да бъдат напълно сигурни, затова ни помолиха да се обадим на семействата си, макар да няма нищо нередно...

Шон Уолш тичаше из улиците на Нокглен, за да съобщи новината на Анабел Хоган. Щом погледна през големия прозорец на своя хотел, мисис Хили разбра, че нещо не е наред. Този младеж винаги се движеше с увереност и достойнство. Не спря, когато Деси Бърнс му подвикна от железарския магазин, не забеляза как мистър Кенеди погледна през очилата си над шишенцата и бурканчетата в аптеката. Шон притича покрай заведението за риба и чипс на Марио, където беше пил кафе с Бени предишната вечер, покрай вестникарската будка, сладкарницата, кръчмата и общарницата на Паси Мур и прекоси късата централна улица, водеща към къщата на семейство Хоган.

Земята беше мокра и покрита с листа. Ако тази къща беше негова, щеше да я боядиса и да смени портата с по-хубава. Изобщо щеше да ѝ придаде по-впечатляващ вид.

Вратата отвори Патси.

— Шон — рече тя без особен ентузиазъм.

Той усети как бузите му почервяват леко. Ако беше господар на този дом, никой от прислугата нямаше да се обръща към висшите му служители с малкото им име. Щяха да го наричат „мистър Уолш“ или „сър“. И тази жена пред него щеше да носи нещо, което да показва, че е прислужница — униформа или поне бяла престилка и якичка.

— Мисис Хоган вкъщи ли е? — попита високомерно той.

— Влез, говори по телефона — свойски го покани Патси.

— Нима вече е проработил?

— Изобщо не е спирал — сви рамене Патси.

Поведе го към дневната. Оттук можеше да чуе мисис Хоган. Апаратът беше в трапезарията, която бе свързана с кухнята. Той не би допуснал подобно нещо. Един телефон би трябвало да стои на полукръгла масичка във вестибюла. Полирана масичка под голямо огледало със саксия цветя някъде до нея или под нея. Шон винаги се оглеждаше, когато ходеше в по-изисканите домове, за да бъде готов, когато дойдеше и неговото време.

Мебелите в дневната бяха износени и тапицирани с басма, на прозорците висяха избелели пердета. Шон отбелязваше наум

задължителните промени, които щеше да направи, за да я превърне в елегантно помещение. Не забеляза Патси, която се бе върнала.

— Тя каза да отидеш при нея.

— Мисис Хоган няма ли да дойде тук?

Не желаше да предава новината в територията на слугинята, но я последва послушно към овехтялата трапезария.

— А, Шон.

Анабел Хоган беше любезна с него, макар същото да не можеше да се каже за нейната прислужница.

— Съжалявам, че аз трябва да донеса лошите вести, но е станала злополука — заяви с погребален тон той.

— Знам, бедната Ив; майка Франсис току-що ми се обади.

— Но мисис Хоган... Бени също е била там...

— Да, но не е ранена; говорила е с майка Франсис и с баща си.

— Тя има драскотини и изкълчен глезен.

Шон не можеше да повярва, че приемаше така спокойно случилото се. Беше очаквал, че ще бъде приносителят на лошата новина и после автоматично ще се превърне във великия утешител, но мисис Хоган изобщо не правеше проблем от инцидента. Не можеше да го проумее.

— Ще поседи в болницата, където ще я наглеждат, а вечерта някой ще я качи на автобуса. Майка Франсис казва, че само шокът е проблем.

Шон се чувстваше ограбен, бяха му отнели уникалния шанс да блесне.

— Мислех да я взема от Дъблин с колата — рече той.

— Шон, не можем да искаме такова нещо от теб.

— На нея едва ли ѝ е приятно в болницата, нали знаете — пациенти, миризмата на дезинфекциращи препарати... днес ще затваряме рано и мислех да помоля мистър Хоган да ми послужи с колата.

Анабел вдигна очи към разтревоженото лице на младия мъж и изведнъж усилията на майка Франсис да я успокои бяха съсипани на пух и прах.

— Много си мил, Шон, но може би, ако наистина положението е толкова лошо, съпругът ми би трябвало да отиде лично...

— Мистър Хоган не е свикнал да кара сред натовареното градско движение, а аз така или иначе възнамерявах да взема мостри от платове...

— Дали да не дойда с теб, какво ще кажеш?

Шон претегли бавно наум всички „за“ и „против“ и взе решение.

— Ще отида сам, мисис Хоган, ако нямате нищо против. А вие подгответе обстановката.

Точно това трябваше да каже. Анабел веднага се видя как приготвя къщата за посрещането на инвалида.

Шон се усмихна, щом излезе навън.

Този път не изтича по главната улица, мина от другата ѝ страна. Кимна на доктор Джонсън, който излизаше от лекарския си кабинет. Погледна към магазина за дамски дрехи на Пеги Пайн и изви отвратено устни при вида на пастелните цветове, на които се беше възхищавала Бени предишната вечер. Бени беше толкова едра, не можеше да си обясни как изобщо би могла да пожелае такова нещо за себе си. Въпреки това се радваше, че беше потърсила съвета му.

Видя, че от тази седмица даваха филма „Ваканцията на мосьо Юло“. Това го устройваше. Бени нямаше да се чувства добре и слава богу, тъй като той не обичаше да гледа филми на чужди езици. Това го поставяше в неизгодно положение.

Изпъна рамене.

Всичко се развиваше като по поръчка. Сега му оставаше само да разкаже на мистър Хоган колко отчаяна е била съпругата му и как той е успял да успокои обстановката.

Доктор Фоули каза, че преди да си тръгне, ще види как се чувства детето в спешното отделение.

— Отложиха прегледите ми за тази сутрин... Може би ще ме изпратиш до Шелбърн, за да си взема такси — обърна се той към Джак.

— Мога да дойда дотук с такси и да те закарам вкъщи.

— Не, знаеш, че не искам това. Изчакай ме в приемната, Джак.

Младежът влезе в ярко осветеното помещение с жълти стени. На масата в ъгъла седяха две момичета. Едното беше забележително

красива блондинка; другото — едро, с дълги кестеняви коси и превръзка на крака. Вероятно бяха от пострадалите.

— Ужасно ли беше? — попита ги той и погледна към празния стол, сякаш искаше разрешение да седне.

Те побутнаха стола към него и му разказаха за случилото се. Бени се запъваше от време на време и езикът ѝ се върза съвсем, когато погледна към красивото момче, седнало при тях. Никога не беше разговаряла с такъв красавец. Омаяна, тя на два-три пъти започваше и след това установяваше, че не знае как да завърши изречението.

Джак Фоули не отделяше очи от Нан, но тя като че ли не усещаше нищо и говореше така, сякаш и тримата се познаваха от деца. Джак обясни, че шофьорът на автомобила е баща му.

— Днес повече не ми се ходи в университета. Какво ще кажете за порция пържени картофи? — предложи той.

Бени плесна с ръце.

— Едва сега си дадох сметка, че точно за картопки плаче душата ми. Е, може би не душата, но определено нещо плаче — възкликна тя.

И двамата ѝ събеседници се усмихнаха.

— Ще отида да помогна на баща си за едно такси и веднага се връщам за вас.

— Много е мил — прошепна Бени, когато Джак се отдалечи.

— Той е новият герой на университета. Гледах го в състезанието за купата на училищата.

— Какво състезание? — не я разбра Бени.

— По ръग्би — обясни ѝ Нан, забелязала озадаченото ѝ изражение. — Наистина е много добър.

— Ти пък как отиде на мач по ръग्би?

— Всички ходят. Нещо като светско събитие.

Бени осъзна, че е изостанала в много области. Мачовете по ръग्би щяха да бъдат само малка част от студентския ѝ живот и ако прекараше повечето време в Ноклен, нямаше как да навакса тези пропуски.

Внезапно ѝ се прииска да бъде съвсем различна, много по-ниска, с дребно лице и малък крак като Нан. Да вдига поглед, за да види мъжете, а не да го свежда. Искаше ѝ се родителите ѝ да живеят в другия край на Ирландия; тогава просто щеше да бъде невъзможно да се прибира всяка вечер. Да си боядиса косата руса и да я боядисва

всеки ден, така че корените никога да не издадат истинския ѝ цвят. Нищо обаче не можеше да стори по отношение на размерите си. Дори ако беше по-слаба, пак щеше да има огромни рамене и големи стъпала. Все още не беше измислена операция за намаляване на стъпалата.

Изглежда ги с отвращение заедно със здравомислещите обувки и дебелия превръзка. И майка ѝ, и баща ѝ имаха нормални крака, защо нейните бяха такива?

— Много ли те боли?

Нан беше забелязала, че новата ѝ приятелка не отделя очи от крака си. В този момент се появи Джак.

— Е? — обърна се той към Нан.

Тя се изправи.

— Струва ми се, че Бени я боли кракът.

— О, съжалявам.

Младежът я удостои за момент с поглед.

— Не, всичко е наред — отвърна тя.

— Сигурна ли си?

Беше любезен. Може би искаше да излезе само с Нан? Бени не знаеше какво да мисли. Трябваше да приеме обаче, че винаги ще бъде така и да не се измъчва излишно.

— Тогава да вървим — заяви младежът, като я гледаше право в очите. — Ще поръчаме четири порции — по една за всеки и една обща. И кетчуп на корем.

В този момент Бени чу сестрата, която обясняваше, че мис Хоган е в чакалнята. Миг по-късно се появи Шон Уолш.

— Дойдох да те закарам вкъщи, Бени — обяви той, докато я оглеждаше от глава до пети.

— Казах на баща си, че ще се прибера с автобуса — отвърна студено тя.

— Но той ми даде колата...

Джак пусна ръцете ѝ и премести учтиво поглед от слабия младеж към едрото момиче с червеникавокестеняви коси. Тя обаче не ги представи. Вместо това заговори авторитетно:

— Предполагам, че имаш и друга работа в Дъблин, Шон. И не си дошъл специално за мен, тъй като се налага да излизам. Ще се прибера с автобуса, както беше уговорено.

— Какво е толкова наложително? Трябва да се прибиращ. Веднага. С мен.

Тонът му беше сприхав.

— Става дума за допълнителни процедури — намеси се Джак Фоули. — Точно идвах, за да я заведа. Нали не бихте искали да пропусне лечението си?

ПЕТА ГЛАВА

Тялото на Франк Хегърти бе положено в църквата в Дън Леър. Доктор Фоули присъства на заупокойната служба с най-големия си син.

Там беше и майка Франсис; тя бе останала в Дъблин по-дълго, отколкото възнамеряваше, за да уреди нещата с майка Клеър. Тя самата не знаеше защо е тук, може би искаше да представлява Ив.

Нан Мейхън слезе от автобуса и застана сред групата до църквата. Джак Фоули я забеляза и веднага отиде при нея.

— Много мило от твоя страна, да дойдеш чак дотук — рече той.

— Ти си постъпил по същия начин.

— Аз съм с баща си. Виждаш ли онези момчета там? Работили са с Франк през лятото. Това е Ейдан Линч — с него ходихме заедно на училище и къде ли още не. Консервирани са заедно грах.

— Те как са разбрали?

— Публикуваха снимката му във вестника, а днес, по време на лекциите на инженерите, са направили съобщение. А къде е Бени? Виждала ли си я?

— Да, но нямаше как да дойде, нали се прибира всяка вечер вкъщи.

— Не й е лесно — съгласи се Джак.

— Много глупаво от нейна страна.

— И какво според теб да направи?

— Да държи на своето още от самото начало.

Джак погледна привлекателното момиче до себе си. То щеше да удържи своите позиции, нямаше съмнение. Пред очите му изплува образът на едрата Бени.

— Тя не се огъна пред онзи ужасен човек, който се опита да я отведе вчера.

— Ако и пред такъв като него се колебае, тогава изобщо не би трябвало да я пускат сама навън — заяви Нан.

— Това е Ив Малоун — каза Бени, когато Нан приседна в края на болничното легло.

Искаше ѝ се Ив да хареса Нан, да осъзнае, че сега тя можеше да бъде където пожелае, но е предпочела да се запознае с нейната приятелка. Бени беше чула как онзи първокурсник, Ейдан Линч, напразно я е умолявал да отиде на обяд с него.

Нан не беше донесла цветя, грозде или списания, а точно това, което Ив желаше истински — университетски справочник. Той съдържаше всички подробности за записване, късно записване, курсове, степени, дипломи. Дори не я поздрави, а заговори направо за университета.

— Разбрах, че се опитваш да влезеш в колежа. Справочникът определено ще ти бъде от полза.

— Така е, много ти благодаря. — И тогава челото ѝ се набърчи. — Как всъщност се сети, че ми е необходим.

Нан сви рамене.

— Всичко е тук вътре.

— Не, защо реши, че имам нужда от него?

На Бени ѝ се искаше Ив да не е така рязка. Какво толкова, че Нан Мейхън знаеше за нейните надежди?

— Попитах, това е всичко. Попитах с какво се занимаваш и Бени ми каза, че още не си се записала.

Ив кимна и заопипва отново справочника с такава благодарност, че Бени съжали задето не се беше сетила да ѝ донесе нещо така практично. Постепенно бдителността ѝ като че ли се изпари. Не след дълго вече бърбеше свойски с Нан и Бени осъзна, че двете момичета ще станат добри приятелки.

— Положението около теб ще се изясни ли скоро, как смяташ? — разпитваше я Нан.

— Ще се наложи да помоля един човек за пари. Не е лесно, но отлагането определено няма да го улесни.

Бени се учудваше все повече и повече. Ив не говореше с никого за своите работи, а въпросът за искането на пари от семейство Уестуард бе тъй деликатен, че почти не го бе споменавала дори пред нея.

И когато сега Ив започна да разказва за семейство Уестуард, Бени осъзна шокирана, че в действителност Нан се преструваше на напълно несведуща по въпроса. Беше я помолила да бъде дискретна и сега очевидно тя изпълняваше инструкциите ѝ дословно. А ако се съдеше по начина, по който Ив споделяше с нея, от въпросните инструкции явно нямаше нужда.

Оказа се, че е по-трудно да се справи с майка Клеър, отколкото предполагаше. Понякога майка Франсис говореше направо на Света Богородица и я молеше за положителен, незабавен отговор.

— Казах ѝ, че съжалявам, че от сега нататък ние ще се грижим за Ив, но тя продължава да ми натяква и твърди, че е неин дълг да разбере какви са плановете ни за момичето. Защо се интересува? Защо, Света Богородице, кажи ми?

Майка Франсис получи отговор и сметна, че той идва от Божията майка, макар че беше изречен от Пеги Пайн.

— Тази свадливка иска да се перчи и да повтаря: „Нали ви казах, нали ви казах?“. Исква да се смириш, за да престане да се занимава с теб.

И тогава майка Франсис реши да използва тактиката на смирението.

„Ти беше права от самото начало, майко Клеър — писа ѝ тя в най-лицемерното писмо, излизало изпод перото ѝ. — Сгрехихме, като те помолихме да приемеш момиче като Ив, у която нашето малко общество тук вече бе позволило да се зародят множество преувеличени очаквания. Ще кажа само, че се покланям на мъдростта ти и се надявам експериментът, за който ти от самото начало твърдеше, че е обречен, да не е причинил особени неудобства на сестрите.“

Оказа се, че това е правилният подход и редовните запитвания от страна на майка Клеър престанаха.

И тъкмо навреме. В болницата обявиха, че Ив може да се прибере у дома; от злополуката беше минала точно една седмица.

— Ще се прибера с автобуса, заедно с Бени — заяви по телефона девойката.

— Най-малко шест души са готови да те вземат. Не ми се иска да моля отново Пеги Пайн, но мисис Хили спокойно може да дойде.

— Моля те, майко.

— Добре. Шон Уолш? Не, не ми казвай...

— Причиних ти достатъчно неприятности. Ще се прибера с когото кажеш, въпреки че предпочитам автобуса.

— А Марио?

— Чудесно.

— Добре. Ще се видим утре. Толкова се радвам, че се връщаш у дома, Ив. Липсваше ми.

Щом Ив затвори телефона, монахинята постоя още малко, без да помръдне. Наистина трябваше да поговори с момичето. И то сериозно.

Телефонът отново иззвъня.

— Майка Франсис, ако обичате?

— На телефона.

Настъпи мълчание.

— Майко, в пристъп на великодушие вие ми предложихте... искам да кажа... не е ли странно, аз запомних думите ви наред целия ужас. Би ли ви се сторило необичайно, ако дойда да ви навестя...

Лицето на майка Франсис се озари от широка усмивка. Обаждаше се мисис Хегърти, майката на загиналото момче, с която се запозна на опелото в църквата. Тогава майка Франсис я покани да ѝ погостува в манастира в Ноклен.

— Този уикенд би било чудесно, мисис Хегърти. Кажете ми само с кой автобус пристигате, за да ви посрещна. От спирката до манастира са две минути пеша. Много се радвам, че ще дойдете.

— Ив се прибира днес — обяви Бени, когато се срещна с Нан в университетското барче, както правеха всяка сутрин.

— Знам. Каза ми го снощи.

— Какво?

— Ами, тя всъщност вечер е най-самотна, а по това време ти вече си си отишла, затова заведох две момчета да я поободрят.

Бени едва не подскочи. Знаеше, че Нан и Ив се разбират добре... но чак пък да води момчета край болничното ѝ легло!

— Какви момчета? — попита тя.

— Ейдан Линч и още един от неговата банда, Бил Дън. Познаваш ли го?

— Не.

— Много е мил, следва търговия. Обзалагам се, че си го виждала — вечно виси пред библиотеката по история с една групичка.

— На Ив беше ли й приятно?

— Да, и то много. Ти да не мислеше, че няма да й хареса?

— Понякога е рязка, нервна... напрегната.

— Не съм забелязала.

Това беше вярно. Ив изглеждаше по-уравновесена в присъствието на Нан. Нан имаше дарбата да опростява нещата, успяваше да се разбере с всички. Точно в този момент четири момчета се приближиха до тяхната маса. И четиримата гледаха към нея.

— Момичета, какво ще кажете за едно истинско кафе на „Графтън стрийт“? Да сменим това тук с нещо по-прилично — заяви говорителят на групичката.

Нан им се усмихна топло.

— Благодарим, но имаме лекция в дванайсет.

— Хайде де, това е от общите лекции; никой няма да забележи отсъствието ви.

Окуражен от усмивката й, той смяташе, че поканата им е приета, че просто трябва да я повтори още няколко пъти.

— Не, наистина. — Нан спря внезапно, като че ли смутена от нетактичността си. — Искам да кажа, че имам предвид себе си. Бени, ти искаш ли?

Бени се изчерви. Беше наясно, че момчетата не искаха нея. Нан бе тази, която ги привличаше като магнит. Но те имаха симпатични лица и изглеждаха леко объркани, като всички останали.

— Защо не седнете при нас? — предложи с широка усмивка тя.

Те веднага придърпаха столове и се представиха. Започнаха да разпитват дали познават този или онзи; какво учеха, къде бяха отседнали. Бени не предполагаше, че е толкова лесно да общуваш с тях. Напълно беше забравила колко е едра и че събеседниците й са момчета. Разпитваше ги с интерес за различните кръжоци и клубове.

Нан не полагаше такива усилия, но също беше доволна от информацията. Усмивката й беше невероятно слънчева и на Бени й се струваше, че момчетата почваха да се потят и само дето не си разкопчаваха ризите, когато тя я насочеше към някое от тях.

Похвалиха им особено кръжока за дискусии, който се провеждаше всяка съботна вечер. А след него можели да отидат в едно от двете близки до университета заведения.

Бени обясни със съжаление, че през уикендите е в провинцията. Но още преди да се доизкаже, осъзна, че тонът ѝ е прекалено печален. Затова се ободри незабавно и заяви, че така ще е само през този срок. Погледна ги лъчезарно и те като че ли останаха доволни от нея. Знаеше, че изгаряха от желание Нан да излезе с тях още тази събота, но тя самата очевидно не беше настроена за флирт. Каза, че ще отиде, ако може, но не познавала никого.

— Нали познаваш нас — възпротиви се слабият младеж с грубия пуловер.

— О, така е.

Усмивката ѝ едва не разби сърцето му.

Бени знаеше, че ще е прекрасна вечер. Но тя, разбира се, щеше да си е в Ноклен. Въпреки това усмивката не напускате лицето ѝ. Едно от нещата, от които се беше страхувала, бе, че няма да знае как да разговаря с момчетата. Нямахте кой знае каква практика в това отношение. В крайна сметка се оказа съвсем лесно.

Ето в тази посока трябваше да насочи мислите си. Към добрите неща. А не само към лошата страна — например че трябваше да хване автобуса за вкъщи точно преди да започне интересното.

Кит Хегърти каза, че никога не е виждала по-прекрасна стая и се надява тук да намери покой след ужасната трагедия със сина ѝ. Че би искала да прави нещо, за да помага. Не притежавала кой знае какви умения, но била свикнала да се грижи за своята къща.

Майка Франсис ѝ обясни спокойно, че първо трябва да си почине. Показа ѝ параклиса. Той беше притихнал и тъмен. Две монахини бяха коленичили пред олтара и светото причастие. По-късно беше вечерната служба и ако искаше, Кит също можеше да присъства.

— Не съм сигурна...

— Нито пък аз — заяви твърдо монахинята. — Може да те натъжи прекалено много, но от друга страна може би точно от това се нуждаеш, да поседиш в църквата с непознати за теб хора и да поплачеш за сина си. Имаме също така парници. Ще ти ги покажа, не

са в добро състояние. Нямаме нито пари, нито достатъчно хора, за да се грижим за тях. Ех, ако ги беше видяла по времето, когато бащата на Ив се грижеше за тях...

Разказа ѝ историята, която рядко се споменаваше, за работника и момичето от голямата къща, за неподходящата им връзка, за раждането на Ив и смъртта на двамата ѝ родители.

Очите на Кит Хегърти се напълниха със сълзи.

— Защо ми разказваш всичко това? — попита тя.

— Вероятно е непохватен опит от моя страна да ти подсказва, че на света стават и други ужасни неща — отговори майка Франсис.

Джак Фоули и Ейдан Линч решиха да отидат на дискусиата в събота вечерта. Докато стояха край вратата и наблюдаваха от страни, Ейдан зърна русите коси на Нан Мейхън в морето от мъжки палта. Тя се смееше, отметнала назад глава, а очите ѝ блестяха. Беше с бяла блуза с волани, с прикрепена към най-горното копче роза, и черна пола. Без съмнение — най-привлекателното момиче в помещението.

— Виж я прелестната Нан — прошепна Ейдан и издаде изпълнен със завист свистящ звук между зъбите си. — Поканих я да дойде с мен, а тя отвърна, че предпочита да бъде свободна.

— Е, значи предпочита да е свободна — отговори Джак, като я наблюдаваше съсредоточено.

— Мислех, че ме харесва.

Тонът на приятеля му беше иронично — разочарован.

— Не, мислеше, че харесва Бил Дън. А аз мислех, че харесва мен.

— И без нея те харесват достатъчно момичета — изсумтя Ейдан. — Не, аз мислех, че отношението на Нан към мен е по-специално. Все пак ме заведе да видя приятелката ѝ в болницата.

— Ти си роден за болничен посетител — засмя се Джак. — Гледай Нан. Тя харесва всички. Какво представляваше приятелката ѝ? — обърна се той към Ейдан.

— Не беше зле. Леко кльоцава и готова да се нахвърли отгоре ти за нищо, но все пак я биваше. Е, не че аз съм Аполон...

— Нищо подобно, точно такъв си! — засмя се Джак Фоули. — Слушай, писна ми да стоим тук и да наблюдаваме онова момиче. Какво

ще кажеш да пием по една бира?

— Дадено.

Джак хвърли прощален поглед към Нан, но дори да ги беше забелязала, тя не се издаде. Той беше готов да се закълне, че гледаше право към тях, но пък около вратата имаше доста хора и нищо чудно да не ги беше забелязала.

Ив беше разочарована, че майка Франсис е поканила майката на Франк Хегърти. Разговорът им явно се отлагаше, а тя нямаше търпение да чуе съвета ѝ как да се обърне към семейство Уестуард. Възнамеряваше да ги помоли да платят таксата ѝ за университета.

Надяваше се, че мисис Хегърти няма да стои дълго в Ноклен, тъй като тя трябваше да действа колкото се може по-бързо. Ако искаше да я приемат тази учебна година, не разполагаше с повече от два-три дена.

В този момент се появи майка Франсис.

— Не пий млякото, ако ти е непоносимо. Ще го излеем и ще измием чашата.

Ив се усмихна. Открай време беше така — те двете срещу целия свят.

— Е, не е нещо, което човек би избрал, ако има избор.

— Ти имаш избор, Ив, всичко зависи от теб...

— Предлагаш ми да отида при семейство Уестуард, нали?

— Ако сърцето ти го иска — да.

— И какво да им кажа?

— Не можем да напишем сценарий, Ив.

— Но поне можем да решим кой е най-добрият подход. — Настъпи мълчание. — Предполагам, че вече си се свързвала с тях заради мен?

— Беше отдавна, Ив. За последен път се опитах, когато ти беше на дванайсет години. Тогава се надявах, че може би ще те изпратят в някой от по-изисканите пансиони в Дъблин.

— И не ти ли отговориха?

— Оттогава минаха шест години, а и коя съм аз? Някаква монахиня, цялата в черно, в разпятия и броеници.

— И това последният път ли беше? Не си ли искала от тях нищо във връзка с университета?

Майка Франсис сведе поглед.

— Не, не лично.

— Значи си им писала?

Монахинята подаде отговора от Саймън Уестуард. Ив го прочете на един дъх.

— Изглежда окончателен, не мислиш ли?

— Може да се каже така, но може да се погледне и по друг начин. Онова е било тогава, а сега си е за сега. Този път опитай ти.

— Няма ли да кажат, че никога не съм ходила при тях, освен за пари?

— И ще бъдат прави.

Ив я погледна изненадано.

— Не е справедливо, майко. Знаеш как се чувствах през всички тези години. Не можех да падна дотам, че да отида при тях смирено, след като ти направи толкова много за мен, а те не си помръднаха и малкия пръст. Би означавало да предам манастира.

— Опитвам се да погледна от тяхната позиция. Иначе няма смисъл от нашия разговор.

— Нямам намерение да казвам, че съжалявам. Няма да се преструвам...

— Така е, но има ли смисъл да отиваш с подобно отношение?

— Какво друго отношение бих могла да имам?

— Възможностите са много, но нито един вариант няма да свърши работа, ако не си искрена. Не е нужно да демонстрираш любов, каквато не изпитваш, но не е нужно и да отиваш при тях с омраза.

— Ти самата с какво сърце би отишла?

— Казах ти — това е твоето посещение.

— Помогни ми, майко.

— Засега не ти бях от особена помощ в това отношение. Затова направи този опит самостоятелно.

— Отказваш ли се от мен?

Ив вирна брадичка, както правеше винаги, когато беше в безизходица.

— Ако наистина мислиш така... — погледна я с тъжна усмивка майка Франсис.

— Защо все достигам до задънена улица? Дори да осигуря парите за обучение, ще трябва да намеря място, където да живея, някаква работа.

— Не избързвай, детето ми — загадъчно се усмихна монахинята.

— Имаш ли някаква идея?

— Последната ми идея не се увенча с особен успех, нали? Хайде, Ив, лягай си. Ще имаш нужда от свежи сили, за да се справиш с тях. Бъди там към десет сутринта. В единайсет те ходят на църква.

Ив позвъни и зачака напрегнато. През стъклената врата видя някакво момиче на около десет-единайсет години, което тичаше към нея. Посегна да отвори вратата и се взря с интерес в лицето ѝ.

Носеше къса туника, типична за протестантските училища. Косата ѝ бе вързана на две плитки, които стърчаха зад ушите ѝ като свещи. Не беше дебела, по-скоро четвъртита и набита. Носът ѝ беше обсипан с лунички, а очите ѝ имаха същия син цвят като училищната униформа.

— Здравей — обади се момичето. — Коя си ти?

— А ти коя си?

— Аз съм Хедър — отвърна детето.

— А аз съм Ив.

Настана пауза, през която Хедър очевидно се опитваше да се досети нещо.

— Кого искаш да видиш? — попита тя.

— Саймън Уестуард.

— О, разбира се, влизай.

Ив последва малката стопанка във вестибюла, по чиито стени бяха окачени гравюри на ловна тематика. Хедър? Хедър? Не беше чувала името ѝ, но в това нямаше нищо чудно. Ако някой в Ноклен говореше за богаташкото семейство, тя никога не се включваше в разговора. Понякога монахините споменаваха за тях, но Ив се обръщаше настрана. Веднъж попадна на статия за тях, но гневно прелисти списанието нататък, за да не открие нещо повече за своите роднини.

Бени често ѝ повтаряше, че ако ставаше дума за нейното семейство, тя щеше да узнае и най-малките подробности и да събира дори изрезките от вестниците, посветени на него. Но това бе типично за Бени. Ако тя бе на нейно място, сигурно вече щеше да тича да им прави разни услуги и да им благодари за всичко, вместо да проявява резервираното, хладно безразличие, което Ив възпитаваше толкова дълго в себе си.

— Да не си от приятелките на Саймън? — любопитства момичето.

— Не — отвърна без капчица емоция тя.

Стигнаха в дневната. Върху ниска масичка за кафе бяха пръснати неделни вестници, върху сребърен поднос бяха поставени гарафа с шери и чаши. Майор Чарлз Уестуард седеше край прозореца в инвалидната си количка; раменете му бяха увиснали и дори от това разстояние се виждаше, че не си дава сметка къде се намира. Метнатото върху коленете му одеяло се бе изхлузило на пода.

Този човек беше дядо ѝ. Повечето хора прегръщаха дядовците си и сядаха на коленете им, а те даваха на внуците си по два шилинга и им правеха снимки в деня на първото причастие. Гордееха се с тях и ги представяха на приятелите си. Този човек не беше пожелал нито веднъж да види Ив и ако сега бе запазил поне част от разсъдъка си, вероятно щеше да нареди да я изгонят от дома му, както бе направил някога с майка ѝ.

Някога, много отдавна, тя си беше въобразявала, че някой ден той може да я види случайно от коня или автомобила си и да попита кое е това прекрасно дете. Но това беше отдавна. Сега, докато го приближаваше, нямаше чувството, че е изгубила нещо, не беше смутена от недъгавостта му, нито разстроена.

Хедър я погледна с любопитство.

— Отивам да доведа Саймън. Нали нямаш нищо против да ме изчакаш тук?

Лицето на детето беше открито. Трудно беше да се държиш надменно с него.

— Не. Благодаря. Много благодаря — отвърна Ив.

Хедър ѝ се усмихна.

— Не изглеждаш като неговите приятелки.

— Така ли?

— Да. Изглеждаш по-нормална.

— О, добре.

Усмивката сама се появи на лицето ѝ. Любопитството на момиченцето обаче все още не беше задоволено.

— Заради кобилата ли търсиш Саймън?

— Не, аз не мога да различа кобила от магаре.

Хедър се разсмя искрено и тръгна към вратата.

— Не съм му приятелка — извика след нея Ив. — Аз съм негова братовчедка.

Тази новина очевидно допадна на Хедър.

— О, тогава значи си и моя братовчедка. Аз съм сестра на Саймън.

След около минута в стаята влезе Саймън, приближи се първо до инвалидната количка, вдигна одеялото и коленичи, за да увие стареца. След това се изправи и се върна до камината. Беше дребен, мургав, със слабо, красиво лице и кестеняви коси, които падаха в тъмните му очи. Носеше бричове за езда и вълнен жакет с кожени маншети и лакти.

— Какво мога да направя за вас?

Тонът му беше студен и учтив.

— Знаете ли коя съм?

Гласът на Ив бе не по-малко студен. Той се поколеба.

— Не съвсем.

Очите ѝ пламнаха.

— Или знаете, или не знаете.

— Мисля, че знам. Попитах мисис Уолш, нашата готвачка. Тя каза, че сте дъщерята на леля ми Сара.

— Но несъмнено знаете за мен?

— Да, разбира се. Не ви познах, когато идвахте по алеята, затова попитах.

— Какво друго ви каза мисис Уолш?

— Не смятам, че е от значение. А сега мога ли да попитам за какво става дума?

Той ръководеше ситуацията до такава степен, че на Ив ѝ идваше да заплаче. Колко по-лесно щеше да бъде, ако изглеждаше смутен и объркан заради начина, по който семейството му се бе отнесло към нея. Саймън Уестуард обаче знаеше как да се справя в подобни ситуации.

Ив имитираше несъзнателно стойката му, хванатите зад гърба ръце, немигащия поглед, невъзмутимата линия на устата. Беше се облякла грижливо, но в последния момент реши да не слага най-хубавия си тоалет, в противен случай той можеше да си помисли, че го е направила специално в негова чест. Беше с карирана пола и сива жилетка, със синьо шалче, което ѝ се струваше много жизнерадостно.

Не сведе очи пред втренчения му поглед.

— Искаш ли чаша шери? — внезапно я попита Саймън и тя разбра, че е спечелила първия рунд.

— Благодаря.

— Сладко или сухо?

— Не знам каква е разликата. Никога не съм пила.

Говореше гордо. Ив Малоун нямаше да имитира маниерите на по-високопоставените. Както ѝ се стори, той повдигна вежди с изненада, която граничеше с възхищение.

— В такъв случай опитай сладкото. Аз ще ти правя компания. — Наля в две чаши. — Няма ли да седнеш?

— Предпочитам да остана права. Срещата ни едва ли ще продължи дълго.

— Чудесно.

Младият мъж застина в очакване.

— Бих искала да уча в университета, да започна още този семестър...

— В Дъблин ли?

— Да. Но на този етап не мога да си го позволя.

— Каква е цената на обучението в Тринити?

— Не става дума за Тринити и ти го знаеш добре. Говоря за Дъблинския университет.

— Съжалявам, не се досетих.

— Тринити от години не допуска католици, а сега, когато най-после отвори вратите си, архиепископът заяви, че е грях да се ходи там. Очевидно в такъв случай ти е ясно, че не може да става дума за Тринити.

Саймън протегна ръце, сякаш искаше да въдвори мир.

— Съжалявам, не се досетих — повтори той.

— Таксата е шейсет и пет лири годишно, за три години за бакалавър, след което ще искам да взема диплома по библиотекарство,

следователно ще трябват още шейсет и пет лири. Извън тях са учебниците. Става дума за сто лири на година.

— И?

— И се надявах да ми ги дадеш.

— Да ти ги дам? Не да ти ги заема?

— Не, да ми ги дадеш. Тъй като няма да мога да ги върна. Да обещаая да ги върна, означава да излъжа.

— А как ще живееш в Дъблин? Ще се наложи да плащаш за стая и за всичко останало.

— Казах ти. Не става дума за Тринити. Там няма стаи. Ще си намеря работа, ще се издържам сама. Ще се справя. Само таксата е пречката.

— И мислиш, че би трябвало да я платим ние?

— Ще се радвам много, ако го направите.

„Но няма да съм благодарна“ — допълни наум Ив. Беше си дала обет да не използва тази дума. Въпреки всички предупреждения на майка Франсис. „Ще се радвам много“, повече от това не бе в състояние да произнесе.

Младият мъж се замисли.

— Сто лири годишно — повтори той.

— И става дума за четири години — допълни тя. — Мога да започна само ако съм сигурна, че няма да се налага да идвам и да се моля всяка година за таксата.

— Ти не се молиш сега — отвърна Саймън.

— Така е, не се моля.

— Аз също никога не се моля — усмихна се той. — Изглежда е семейна черта.

Заля я гореща гневна вълна. Той не само щеше да ѝ откаже, ами и да ѝ се надсмее. Опасяваше се, че ще ѝ откажат, но допускаше, че ще го направят със студени, резервирани извинения, след което ще затръшнат вратата зад гърба ѝ, този път — завинаги. Беше се приготвила за подобен отговор. Нямаше да пролива сълзи. Нито да ги умолява. Или да ги обвинява. Беше подочула достатъчно от клюките, за да знае, че баща ѝ беше проклет семейството им преди години. Нямаше да позволи историята да се повтори.

Беше репетирала как да запази спокойствие.

— И така, какво ще правим? — попита безизразно Ив. В тона ѝ нямаше нищо арогантно или умолително.

— Струва ми се напълно разумно — рече братовчед ѝ.

— Кое?

— Това, което искаш. Не виждам причина да не удовлетвори желанието ти.

Усмивката му беше очарователна.

— Защо едва сега? — попита тя. — Защо не и преди?

— Ти никога не си искала нищо от мен — отвърна младият мъж.

— Лично аз не, но монахините...

— Съвсем различно е от твое име да иска нещо някакъв религиозен орден, с който никога не си имал вземане-даване.

— А как според теб трябваше да постъпят те?

— О, не знам. Трудно е да се каже. Със сигурност не бих искал да ме канят на чай или да се преструват, че изпитват приятелски чувства. Но не беше хубаво и само да искат пари, сякаш ти самата нямаш ум или глас, за да го направиш сама.

Ив се замисли. Разбира се, че не беше редно да моли братовчед си или когото и да било друго от семейство Уестуард за нещо, което си е нейно по право. А така бяха отпращали посрамена майка Франсис на два пъти. Но сега не бе моментът, за да различи миналото.

Саймън почти бе изгубил интерес към темата. Беше готов да разговаря за други неща.

— Кога започва семестърът или... вече е започнал?

— Началото беше миналата седмица. Но можеш да се запишеш и по-късно.

— Защо не се запиша навреме?

— Опитях се да водя друг тип живот. Не го понесох.

Той изглежда бе свикнал да получава лаконични отговори. Те като че ли го задоволяваха.

— Е, сигурен съм, че не си изпуснала кой знае колко за тези няколко дни. Винаги, когато отида в Дъблин, виждам само студенти и от двата университета, които пият кафе и говорят, че щели да променят света.

— Може и да го направят един ден.

— Разбира се.

Определено беше любезен.

Ив замълча. Не можеше да го помоли да даде парите веднага, не й се щеше да се впуска в благодарности. Отпи замислено от шерито си. Погледите им се срещнаха.

— Отивам за чековата книжка — обяви младият мъж и излезе във вестибюла.

Ив го чу как рови из разхвърляните върху масичката документи и книжа. Старият мъж стоеше все така безмълвно край прозореца и се взираше с невиждащ поглед в изоставената градина. Навън, на поляната, сестрата, която очевидно бе с почти двацет години по-малка от своя брат, играеше с две големи кучета. Струваше й се, че се намира в някаква непозната земя.

— Трябва да ми простиш, не искам да те обидя, но не знам дали името ти е Малоуни или О'Малоун.

— Ив Малоун — отговори безизразно тя.

— Благодаря. Не. Исках да питам мисис Уолш.

Той написа бавно чека, след което го сгъна на две и й го подаде.

Може би все пак трябваше да му благодари, но думите заседнаха в гърлото й. Какво бе казала преди малко? Коя бе думата, която й допадна? Радостна. Използва я отново.

— Радвам се, че можа да го направиш — промълви тя.

— Аз също — усмихна се Саймън.

Не се обърнаха един към друг с имената си и усетиха, че няма какво повече да си кажат. Ив пхна чека в джоба на жилетката си и подаде ръка.

— Довиждане — каза тя.

Саймън Уестуард любезно стисна ръката й и те се разделиха.

Майка Франсис и Кит Хегърти обядваха до прозореца в общата столова на манастира; на масата до тях бяха поставени и прибори за Ив.

— Не те дочакахме — посрещна я монахинята, като се вглеждаше тревожно в лицето й. Ив й кимна два пъти. Очите на монахинята светнаха. — Аз ставам. Трябва да свърша доста неща. Ив, яденето ти е в кухнята. Донеси го и седни да се нахраниш с мисис Хегърти като добро момиче.

— Може би... — Кит се озърна неуверено. — Защо да не изляза и да ви оставя да си поговорите двете.

— Не, не, ти още не си свършила, а и си заминаваш скоро.

Ив донесе чинията си, пълна догоре с бекон и картофи с бял сос. Постави я на масата и седна пред жената.

— Сестра Имелда вечно се старае да ме охранява, но безуспешно. Организмът ми е такъв, че просто изгаря всичко.

— И аз съм същата — тъжно се усмихна Кит Хегърти. — Никога не се спирам на едно място, почти не спя. Прекалено много мисля за всичко.

— За съжаление, имате доста поводи за размисъл — отвърна съчувствено Ив.

— Невинаги е било така. Франк често ми казваше, че не съм способна да седна мирно, че дори очите ми не застават мирно.

— Хората твърдят същото и за мен — възкликна изненадано девойката.

Двете жени се спогледаха с интерес. Не им се стори странно, че майка Франсис не се върна при тях. Не забелязаха, че сестра Имелда изобщо не се появи, за да вземе чиниите. Разговаряха дълго, докато сивите облаци над манастирските дървета се сгъстиха и почерняха.

Историите им се наместваха като по мярка, все едно че бяха части от един пъзел. Ив Малоун се нуждаеше от място, където да живее и за чието ползване да плаща с труда си. Кит Хегърти имаше нужда от помощник за поддържането на пансиона. Вече нямаше сърце да стои по цял ден там, след като Франк — причината да работи толкова, го нямаше. И двете виждаха решението, но се страхуваха да го изрекат на глас.

Ив бе тази, която заговори първа. Макар да се намираще в манастира, в своя дом, тя понижи глас. Ив, която никога не беше молила за услуга и не успя да изрече думи на благодарност за 400-те лири — те бяха все още в джоба на жилетката ѝ, събра смелост да попита Кит Хегърти дали би могла да живее при нея.

И Кит Хегърти се приведе над масата и стисна развълнувано ръцете ѝ.

— Двете заедно ще изградим нов живот — обеща тя.

— Нов и много хубав живот — увери я Ив.

После отидоха да съобщят новината на майка Франсис. Тя като че ли не беше изненадана, убедена, че Господ най-сетне е чул молбите ѝ.

ШЕСТА ГЛАВА

Брайън Мейхън се наливаше вече няколко дни поред, здраво и методично. Емили усещаше, че назрява конфликт. Този път поводът беше стаята на Нан.

Дъщеря ѝ бе решила от сега нататък да учи в нея, тъй като на долния етаж радиото работеше непрекъснато и всички от семейството непрестанно влизаха и излизаха. Нейзи ѝ беше направил семпло бюро. От сега нататък щеше да работи там. Емили въздъхна. От самото начало ѝ беше ясно, че Брайън ще направи въпрос, щом новината достигнеше до него. Защо никой не се е посъветвал с него? Кой ще плаща електричеството? За каква се мисли Нан?

Нан се мислеше за прекалено добра за Брайън Мейхън и „Мейпъл Гардън“^[1], това бе отговорът на последния въпрос. Майка ѝ лично се беше погрижила да ѝ го втълпи. Винаги, докато сресваше златистите ѝ коси, Емили я уверяваше, че я чака по-хубав и по-различен живот. Нан никога не бе имала съмнения относно бъдещето си. И не виждаше причина да се съобразява с изискванията, наложени от вечно пияния ѝ баща.

На Емили ѝ се искаше да поговори с него, да му каже, че животът е кратък и няма смисъл да се изпречва на пътя на дъщеря им, да я остави да работи в стаята си и да се държи мило; тогава и Нан щеше да слиза и да бъде с тях, след като приключи с уроците си. Но напоследък Брайън изобщо не се вслушваше в съветите на своята съпруга. Ако изобщо някога го беше правил.

Емили въздъхна, докато отваряше новата пратка фин порцелан и поставяше опаковката в големия съд под щанда. Подреди чашките и чинийките на една от полиците, така че да привличат погледа, и започна да надписва етикетите с четливия си почерк. Въздъхна отново.

Толкова лесно беше да се справя с магазина и толкова трудно — със семейството си. Никой не предполагаше колко често ѝ се искаше да си оправи леглото в някое ъгълче, сред красивите тапицерии за автомобили и възглавниците с келтски мотиви. Щеше да бъде

безкрайно по-просто, отколкото да се върне отново на „Мейпъл Гардън“.

Естествено, оказа се права. Кавгата вече бе започнала, когато се прибра вкъщи.

— Ти знаеш ли нещо по въпроса? — изрева Брайън, щом я видя.

Емили бе решила да не се впечатлява и да запази самообладание.

— Е, няма що, наистина страхотен прием на трудовата класа — заяви тя, като местеше поглед от съпруга си към студенто, невъзмутимо изражение на дъщеря си.

— Защо не престанеш с твоите глупости за работническата класа, а? Всички знаем, че няма причина да ходиш на работа. Правиш го, защото си си наумила бог знае какво. Ако си стоеше вкъщи и си гледаше задълженията, сега нямаше да имаме куп неприятности.

— Какви неприятности? — попита уморено тя.

— Дори не знаеш какво става в собствения ти дом!

— Защо се нахвърляш на Ем? — намеси се Нан. — Още не е влязла, не си е съблякла палтото, не е оставила чантите с покупки...

Лицето на Брайън потрепваше нервно.

— Не наричай майка си с малкото ѝ име, хлапачке.

— Не я наричам. — Този спор очевидно я отегчаваше. — Наричам я „М“, вместо мамо.

— Забрави за онази измишльотина горе и слизай при нас, където къщата е затоплена. Ще учиш тук.

— Моля? — Нан изобщо не се смути. — Много се извинявам, но как би могъл да учи човек сред тази обстановка, сред всички тези крясъци?

— Чуй ме хубаво, нахална малка... ще усетиш тежестта на десницата ми, ако продължаваш да се държиш така.

— Татко, не я удряй — изправи се помежду им Нейзи.

— Махни се от пътя ми... Аз си счупвам гръбнака от работа заради теб, а ти ми говориш така пред цялото семейство? Това ли е целта на всичките ми усилия — да се превърнеш в невъзпитана простачка?

— Не съм казвала нищо невъзпитано, татко, просто се качвам горе, за да работя на спокойствие.

Макар в думите ѝ да нямаше нищо нередно или обидно, тонът ѝ му се стори недопустим.

— В такъв случай не се мяркай пред очите ми тази вечер.

Нан се усмихна.

— Ако искаш помощ, Ем, само ме извикай — каза тя и заизкачва леко стълбите.

Тримата квартиранти на мисис Хегърти останаха възхитени от появата на Ив. Тя сякаш преобрази мрачната атмосфера в къщата след нелепата смърт на Франк.

Освен това Ив им допадна — дребна, привлекателна и още от самото начало решена да не се примирява с никакви глупости.

— Отсега нататък аз ще приготвям закуската. Мисис Хегърти ви храни като бойни петли и ви сервира бекон, салам и яйца всеки ден. Аз обаче имам лекции в девет сутринта три пъти седмично, затова се питах дали ще ми помагате да прибирам и да мия съдовете през тези дни, а през другите ще тичам след вас като робиня... ще ви наливам допълнително чай и ще мажа с масло препечените ви филийки.

Момчетата се съгласиха добросърдечно. Тези едри млади мъже, които вероятно не знаеха къде стои прахосмукачката в дома им, я носеха чинно на Ив всеки вторник, преди да излязат за университета. Бършеха подметките на обувките си пред входната врата и обясняваха, че никога не биха рискували да внесат по невнимание кал върху токущо почистения от Ив килим, тъй като вече имаха горчив опит от една подобна случка. Поддържаха банята по-чиста, отколкото преди появата на Ив. Кит Хегърти призна, че ако е знаела колко положително би повлияло присъствието на едно момиче в дома ѝ, още преди години щяла да вземе някоя студентка.

— Защо не си го направила? Щеше да ти е много по-лесно да се справяш с момчетата.

— О, ами нейните изисквания за тоалетната, непрекъснатото миене на косата, сушенето на чорапите по столовете, влюбването в разни безнадеждници... — разсмя се Кит.

— А не се ли страхуваш, че някое от тези неща може да се случи и с мен?

Двете се разбираха толкова добре, че разговаряха на всякакви теми.

— Ти не би се влюбила в безнадеждник. Не и такава момиче като теб.

— Доколкото помня, каза, че съм като теб?

Ив месеше хляб, докато говореше. Сестра Имелда я беше научила да прави содени питки, още когато бе на шест години. Нямаше представа от рецептата — просто го правеше автоматично.

— Ти наистина си като мен. В началото и Джоузеф Хегърти беше пълен с надежди, но с времето престана да ме включва в тях...

— Правила ли си опит да го откриеш, да му кажеш за Франк?

— Той не искаше да знае за него дори тогава, когато имаше какво да му каже... Защо да му казвам каквото и да било сега?

— Ами ако се върне? — изненада я Ив. — Ако един ден Джо влезе през вратата...

— Странно, че никога не съм го наричала „Джо“, а само „Джоузеф“. Това несъмнено говори някои неща и за него, и за мен. Та питаш какво щяло да стане, ако се върне? Все едно че е дошъл човекът, за да отчете показанията на водомера. От години вече не поглеждам с подобно очакване към вратата.

— Но въпреки това си го обичала? Или си мислела, че го обичаш?

— О, обичах го. Няма смисъл да го отричам само защото не отвърна на чувствата ми, или защото не продължиха дълго.

— Аз никога не съм обичала никого — внезапно заяви Ив.

— Защото си се страхувала.

— Не, монахините бяха по-либерални, отколкото си мислят хората. Те не насадиха у мен ужас от мъжете.

— Не, исках да кажа, че си се страхувала да си позволиш да...

— Може би си права. Изпитвам силни чувства, например негодувание. Възмутена съм от проклетите Уестуард. Страшно неприятно ми беше да отида при тях през онзи неделен ден. Освен това съм готова да убия всеки, който каже нещо срещу майка Франсис или сестра Имелда.

— Имаш доста страховит вид с този нож. Остави го, за бога.

— О! — Ив се засмя и едва сега осъзна, че размахваше кухненския нож, който бе използвала, за да направи кръст върху содената питка.

— Един ден ще обикнеш някого — промълви Кит Хегърти.

— Не мога да си го представя. Първо, той ще трябва да е светец, за да издържа на настроенята ми, и второ, не виждам около себе си особено много примери за щастливо развитие в любовта.

— Планирал ли си нещо за неделя?

— А ти какво предлагаш? — засмя се Джак.

— Ако си зает, няма да те безпокоя — отстъпи доктор Фоули.

— Не, току-виж съм изпуснал нещо страхотно.

— Е, такъв е животът...

— За какво става дума?

— Да смятам ли, че си свободен?

— Хайде, кажи ми.

— Нали се сещаш за Джо Кенеди, той е аптекар в провинцията. Настоява да ме види. Струва ми се, че не е добре, а сме приятели от младини. Та той би искал да се отбия при него.

— И къде живее?

— В Ноклен.

— Че това е отчайващо далеч. Няма ли си лекари там?

— Имат, но той има нужда по-скоро от приятел...

— И ти искаш да дойда с теб?

— Искам да ме закараш, Джак. Напоследък сякаш съм нерешителен зад волана. Е, не напълно, но при дълъг път и при това дъждовно време... Бих бил благодарен, ако ме придружиш.

— Добре — отсече младежът. — А аз какво ще правя, докато ти разговаряш с него?

— Там е проблемът. В Ноклен едва ли има кой знае какво да се прави. Може да изчетеш неделните вестници в колата.

Лицето на Джак внезапно светна.

— Сетих се. Познавам едно момиче, което живее в Ноклен.

Нан искрено се развълнува, когато Бени ѝ каза за позвъняването на Джак Фоули.

— Половината момичета в университета биха дали какво ли не, за да им отиде на гости, казвам ти! Какво ще облечеш?

— Не мисля, че ми идва на гости, не и в този смисъл. Искам да кажа, че няма да се обличам официално. Нищо няма да сложа — заяви разстроено Бени.

— Е, в такъв случай наистина го очаква приятна изненада, когато му отвориш вратата.

— Знаеш много добре какво имам предвид.

— Смятам, че трябва да се облечеш по-грижливо, да сложиш например хубавата си розова блуза и черната пола. Когато в дома ти се отбие момче като Джак Фоули, автоматично се създава обстановка за парти. Ако идваше у нас, аз щях да се наконтя. Ще ти дам една розова и една черна пандела, за да завържеш косата си. Ще изглеждаш страхотно. Ти имаш великолепна коса.

— Нан, изобщо няма да изглеждам страхотно през една дъждовна неделя в Ноклен. Нищо не изглежда страхотно там. По-скоро ще имам жалък вид.

Приятелката ѝ я изгледа замислено.

— Сецаш ли се за онези големи кафяви торби, в които продават захар? Защо не си сложиш една на главата и не пробиеш две дупки за очите? Може би така ще е по-добре.

Анабел Хоган и Патси планираха да направят кифлички, кексчета и ябълкова торта. Щяха да поднесат и сардини, и салата със ситно нарязани твърдо сварени яйца.

— Не е необходимо да се престараваме — предложи Бени.

— Не разбирам за какво престараване намекваш — отвърна майка ѝ, видимо възмутена, че подобен неделен следобед не е нещо рутинно за тях.

Всеки ден щяха да палят камината в гостната, за да я затоплят за случая и след като всичко бъдеше отсервирано, да се оттеглят в трапезарията и да оставят младите в официалната стая.

— И дума не може да става да използваме гостната — възкликна умолително Бени, но никой не ѝ обърна внимание. — Той идва тук, за да убие по някакъв начин свободното си време.

Никой обаче не искаше и да я чуе. Един симпатичен младеж се обаждаше любезно няколко дни предварително, за да разбере дали

може да се отбие у тях. Какво ти убиване на времето! Той можеше да стори куп други неща в Ноклен.

Когато по-късно същия ден Шон я покани на кино, тя му обясни, че трябвало да си остане вкъщи в събота, за да се подготви за гостуването на един приятел от Дъблин, който щял да я навести в неделя.

— От Дъблин? — изпръхтя Шон.

Поради неизвестна дори за самата нея причина Бени добави:

— Той е само приятел, нищо повече.

По лицето на Шон бавно се появи студена усмивка.

— Сигурен съм, че е така, Бени. Не съм очаквал друго от теб. Но все пак е мило, че го казваш.

И кимна като доволна птица. Сякаш проявяваше огромно великодушие, като ѝ позволяваше да приема приятелите си, докато дойдеше неговото време. И я потупваше по главата, защото бе доуточнила, че не става дума за нищо повече от приятелство.

— Надявам се посещението да мине приятно. За всички ви — издекламира Шон Уолш и се поклони; очевидно си мислеше, че го прави елегантно и грациозно. Беше го видял в някакъв филм и съзнателно го запомни, за да го използва при подходящ случай.

Семейство Хоган никога не бе имало толкова непретенциозен и лесен гост като Джак Фоули. Той хапна от всичко, което поставиха пред него. Похвали всичко. Изпи три чаши чай и изказа възхищението си от чайника, а после попита дали е произведен в Бирмингам през 30-те години. Точно така беше.

Когато Анабел и Еди Хоган изразиха учудването си, Джак поясни, че неговите родители имали сервиз от същата серия. Просто искал да се увери, че е така. От време на време смушкваше Бени по братски, докато разговаряха за университета. Сподели колко хубаво било, че вече момичета и момчета учили на едно място.

Родителите на Бени кимаха мъдро и се съгласяваха. Той разказа за своите родители и братя, и за най-малкия от тях, Ангъс, с неговите вечно счупени очила.

Каза, че дебатите в събота вечер били страхотни, едновременно и поучителни, и забавни. Попита Бени дали ги е посещавала, а тя обясни

с безизразен тон, че всяка вечер се връща в Нокглен с автобуса. Джак изказа съжалението си, защото кръжоците наистина били част от студентския живот. А защо в такива случаи не отсяда при приятелката си Нан; той я виждал понякога там.

Всички закимаха. Може би. Някоя събота.

Прояви дискретност относно желанието на баща си да се види с мистър Кенеди. Причината можела да е от всякакъв род — работа във връзка с клуба по ръгби, ново лекарство на пазара или сбирка на бивши съученици.

Бени го гледаше с възхищение. Джак Фоули даже нямаше вид на човек, който играе. Познаваше само един друг, способен на такова нещо — Нан. В много отношения двамата си подхождаха идеално.

— Мислиш ли, че би могла да ми покажеш града? — обърна се той към Бени.

— Точно се готвехме да ви оставим... — сконфузено се надигна Анабел Хоган.

— Аз ядох толкова много. Имам нужда да се поразтъпча.

— Ще си сложа подходящи обувки — обяви Бени. Имаше предвид ниските си официални обувки.

— Сложи си боти — провикна се след нея младият мъж. — Наистина смятам да изкараме тази храна.

— Бедният Джо — промълви баща му и наруши проточилото се мълчание в колата.

— Рак ли има?

— Целият е прояден. Едва ли му остават повече два месеца живот.

— Какво му каза?

— Искаше аз да слушам.

— Няма ли кой от местните хора да му помогне?

— Според него тук живеел някакъв арогантен, избухлив лекар, съпругата му смятала, че всичко е безопасно и не желала да се говори изобщо на тази тема... Но достатъчно по този въпрос. Как беше твоята приятелка?

— Чакай да повтора, за да съм сигурна, че съм разбрала — рече Нан, ококорила невярващо очи. — Той те покани да излезете. Искам да кажа, че е произнесъл думите: „Бих искал да излезем заедно някоя вечер в Дъблин“ и ти си отказала.

— Не, не съм отказала, а и той не ме е поканил по този начин.

— Е, покани ли те или не те покани? — намеси се и Ив.

— Покани ме така, както човек би поканил някой, който му е просто приятел. Непринудено. Не като среща.

— Със сигурност, ако си казала „не“ — отвърна сухо Ив.

— Не се дръжте така, момичета — Бени премести поглед от едната към другата. — Кълна се, ако ме покани да излезем, ще го направя. Сега доволни ли сте?

— И къде ще прекараш нощта в Дъблин? — попита Ив.

— Бих могла да остана у вас, нали, Нан?

— О, да, разбира се.

Отговорът закъсня с около половин секунда. Бени погледна към Ив.

— Или пък при теб, Ив, в Дън Леър.

— Без проблем.

Този път отговорът дойде съвсем бързо.

Майка ѝ и баща ѝ обаче никога нямаше да ѝ позволят да преспи в къща, пълна с момчета, при жена, която не познаваха, независимо че Ив живееше и работеше там. Бени бе философски настроена — срещата така или иначе нямаше да се случи. За какво тогава бяха всички тези планове?

Върху дъската за обяви в женската читалня бе закрепено листче, на което пишеше: „Бени Хоган, първи курс, изкуство“. Отвори го небрежно. Навярно беше от онзи блед студент, изпуснал часовете по история, на когото обеща да му даде записките си. Беше се сетила да вземе индиго. Така щеше да му остави неговия екземпляр, но не знаеше как се казва. Той беше вечно тревожен, определено не беше силен, а бялото му лице изглеждаше още по-бледо на фона на черните му дрехи. Обзе я странно усещане, когато видя, че писмото е от Джак Фоули.

Скъпа Бени,

Знам, че засега ти е трудно да излизаш вечер, затова какво ще кажеш да обядваме заедно в „Долфин“? Никога не съм бил там, но съм чувал много за изисканата обстановка. Удобно ли ще ти бъде в четвъртък? Ти каза, че в четвъртък следобед нямаш нищо. Вероятно ще те видя преди това, но ако няма да можеш или не желаеш да дойдеш, би ли оставила една бележка в стаичката на портиера? Надявам се да не получа вест от теб, тъй като това ще означава, че ще те видя в „Долфин“ в един и петнайсет в четвъртък.

И благодаря за прекрасния следобед в Ноклен.

С обич, Джак

„С обич, Джак. С обич, Джак.“ Повтори си го милион пъти. Затвори очи, разтреперана от щастие.

Възможно ли беше да я харесва?

Не беше длъжен да я кани, нито да помни, че е свободна в четвъртък следобед, или да бъде толкова мил, че да се сети за обяд. Можеше да ѝ изпрати пощенска картичка, ако желаше да „прояви добри маниери“, както би казал баща ѝ. Джак Фоули не беше длъжен да я кани на обяд и то в големия елегантен хотел, където ходеха важните клечки.

Не смееше да повярва.

В този момент чу заразителния смях на Нан в коридора и побърза да пхне писъмцето в чантата си.

Постъпката ѝ не беше особено красива, но нямаше да понесе съветите на двете си приятелки за това какво да облече и какво да говори. А и на този етап все още не желаше да им казва, че Джак Фоули може би си падаше по нея.

Самата тя все още не смееше да повярва, че е възможно.

---

[1] Работнически квартал в Дъблин. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Бени реши да отслабне до четвъртък.

За тази цел, разбира се, не трябваше да яде нищо. А това не беше лесно, тъй като Патси всяка сутрин поставяше пред нея купа с овесена каша, каничка сметана и сребърна захарница. После идваше ред на черния хляб и мармалада, а от двете ѝ страни стоеше по един родител, твърдо решен дъщеря му да започне добре деня.

Бени си даде сметка, че щеше да ѝ е нужна огромна изобретателност, ако желаше да отслабне дори с петдесет грама. Затова първо се престори, че вече не си пада по овесената каша. В действителност я обичаше много, удавена в сметана и поръсена с кафява захар. След това отложи до последния момент тръгването си и се провикна:

— Нима стана време? Ще взема хляб и масло за по пътя.

А после, когато никой не я виждаше, го хвърли в кокошарника на доктор Джонсън.

По-късно дойде ред на обяда. Според нея бе нечовешко да влиза в закусвалните, тъй като в някои от тях неустойимо миришеше на наденички и чипс, а в други — на бадемове кифлички.

Обясни на Нан и Ив, че се налага да работи, и прекара решително цялата обедна почивка в библиотеката. Следващото изпитание бе, когато трябваше да мине покрай някои сладкарници. Макар да знаеше, че пакетче бонбонки ще ѝ даде нужната сила, за да стигне до автобусната спирка, не си взе нищо сладко. В Ноклен пък трябваше да се справи с вечерята.

— Днес се натъпках до носа с храна — заяви с извинителен тон тя.

— И защо, нали знаеш, че те чака хубава вечеря? — искрено се учуди майка ѝ.

Следващата вечер мина с номера, че не ѝ се яде, защото е много уморена. Това също не им хареса. Веднага решиха да се посъветват с доктор Джонсън. Какво би могло да накара едно нормално здраво

момиче да се почувства уморено? Бени знаеше, че е безполезно да им казва истината. Щяха да ѝ отвърнат, че изглежда чудесно, а всяко хранене — да се превърне в бойно поле. И без това трудно устояваше на изкушението да си вземе от плодовия сладкиш на Патси и да се задоволи само с едно парче от картофения огретен, когато копнееше да изяде половината тава. Бени знаеше, че пътят към красотата не е лесен. Сега обаче се запита мрачно дали е толкова мъчителен за всички.

Може би трябваше да носи корсет като мисис Хили от хотела, или нещо от по-съвременните варианти, които бе видяла да рекламират; те се разширяваха, ако се наведеш или извиеш, връщаха се с лекота в първоначалното си положение и не се набираха нагоре при сядане... Струваха почти една лира и като че ли обещаваха всичко, за което би могло да се мечтае. Само дето, разбира се, нямаше да помогнат нито за бузите, нито за шията.

Бени въздъхна тежко, за кой ли път през последните дни. Нямаше ли да бъде страотно, ако беше дребна и стройна като Ив?

Или ако изглеждаше като Нан? Ако беше толкова неустоима, че всички да обръщат погледите си към нея.

Тогава Джак Фоули щеше да бъде безкрайно горд, че я е поканил.

Тъй като напоследък Бени не излизаше на обяд, Нан и Ив често отиваха заедно в някоя от закувалните край университета. Ив наблюдаваше, едновременно кисело и развеселено, как момчетата се лепяха по тях, където и да се отбиеха.

Смяташе, че Нан прави великолепни изпълнения. Манипулираше опитно с чара си, но никога не прекаляваше с дозата. Ив не познаваше друг, който да играе подобна роля. Но дали наистина беше само роля? Тя изглеждаше напълно естествена и се държеше топло и мило с всеки, който се приближеше до тях. „Почти царствено“ — помисли си Ив. Сякаш знае, че където и да отиде, ще бъде посрещана с възхищение и бе свикнала да се справя с него.

Ив биваше неизменно включвана в разговорите и както бе споделила с Кит Хегърти, с която бе станала истинска приятелка, това бе възможно най-доброто запознанство с момчетата от университета.

— Те, разбира се, гледат на мен като на нейна бледа сянка — заяви мъдро девойката. — Така както луната отразява светлината на слънцето.

— Глупости — взмути се вярната Кит. — Изобщо не ти е в стила да си толкова смирена.

— Просто съм практична. Всяко поколение си има само една Нан.

— Тя нещо като колежанската красавица ли е?

— Така мисля, макар да не играе такава роля. Не е като Розмари, която постоянно си въобразява, че е на парти по цял ден. Лицето на Розмари не може да се види от грима, а изкуствените ѝ ресници са дълги двайсет и пет сантиметра, няма да повярваш. Непрекъснато свежда поглед или поглежда нагоре, да не би някой да пропусне да ги види. Чудя се как още не е ослепяла.

— Но Нан не е такава, така ли?

Кит Хегърти все още не се бе виждала с нея.

— Не. Освен това тя е еднакво мила както с ужасните момчета, така и с готините. Разговаря безкрайно дълго с онези, които са покрити с пъпки и не могат да вържат две думи на кръст. И така влудява поготините.

— А тя самата не е ли хвърлила око на някого? — любопитства Кит. Според нея Ив се виждаше прекалено често с изумителната Нан и недостатъчно — със старата си приятелка Бени Хоган.

— Очевидно не. Тя би могла да има всеки, когото пожелае, даже Джак Фоули, но очевидно не ги харесва. Струва ми се, че има още нещо, за което не знаем.

— Марсианци? — разсмя се Кит.

— Нищо не би ме изненадало.

— Как е Бени, между другото?

— О, не съм я виждала цяла седмица, освен на лекциите, но дори и тогава само си махваме.

Кит Хегърти бе достатъчно умна, за да не разпитва повече, но сърцето я заболя заради онова едро момиче с голяма усмивка, което бе приятелка на Ив в продължение на толкова години и което сега като че ли бе изоставено. За обикновените молци не беше лесно, когато на сцената се появеше пъстра пеперуда като Нан.

— Ив, ще ходиш ли в барчето?

Ейдан Линч като че ли беше навсякъде. Носеше жълтеникавокафяво палто от мъхест вълнен плат, което очевидно бе виждало и по-добри времена. Дългите къдрави коси падаха в очите му и върху очилата с тъмни кокалени рамки. Той казваше, че очилата са с обикновени стъкла, но ги носи заради интелектуалния вид.

— Не мислех да ходя.

— Възможно ли е мисълта, че ще те придружа дотам и твърде голямата вероятност да ти купя кафе и торта, да промени намерението ти?

— О, с огромно удоволствие бих изяла парче торта — възкликна девойката. — Пригответе закуската за едни огромни, лакоми мъже и покрай нея забравих да се нахраня аз самата.

— Огромни, лакоми мъже? Да не живееш в мъжки харем?

— Не, в квартира с пълен пансион. Помагам в домакинството, за да заработвам собствената си квартира и храна.

Обясняваше му без капчица самосъжаление или хвалба. Този път дори Ейдан изгуби ума и дума.

— В такъв случай е не само удоволствие, а и мой дълг да те нахраня — заяви най-сетне той.

— Нан няма да дойде. Тя има упражнение.

По лицето му премина сянка на досада.

— Аз не искам да идва. Искам теб.

— Добре се справихте, мистър Линч — усмихна се тя.

— Има ли нещо по-жестоко в този живот от това да бъдеш оценен неправилно и да не разбират истинските ти мотиви? — попита той.

— Не знам. Има ли?

Ив харесваше високия студент по право. Главата му беше пълна с бомбастични приказки, но общо взето беше симпатичен.

Тръгнаха заедно по коридора към каменните стълби, които водеха към университетското барче. Пътьом минаха покрай дамската читалня. Ив зърна през вратата Бени.

— Ейдан, само минутка. Ще помоля Бени да дойде с нас.

— Не! Аз поканих теб — възпротиви се той.

— Е, Боже всемогъщи, барчето е отворено за всички. Не може да се каже, че си ме поканил на вечеря за двама на свещи — изгледа го девойката.

— Бих го направил, но не знам дали сервират толкова рано сутрин.

— Не се дръж като клоун. Изчакай ме за секунда.

Бени изглеждаше отнесена и потънала в мислите си. Ив я докосна по рамото.

— О, здравей — приветства я приятелката ѝ.

— Е, добре, все пак признаваш, че ме познаваш. Да ти се представя. Казвам се Ив Малоун. Запознахме се преди няколко години в... къде беше... Ноклен... да, точно така!

— Недей, Ив.

— Какво има? Защо не играеш вече с мен?

— Не мога да ти кажа.

— Можеш да ми кажеш всичко.

Ив клекна до стола ѝ. Ейдан Линч, който чакаше в коридора, се изкашля.

— Върви Ив, чакат те...

— Кажи ми.

— На диета съм — прошепна Бени.

Приятелката ѝ отметна назад глава и избухна в смях. Погледите на всички в читалнята се насочиха към нея. Бени почервения от срам.

— Виж какво направи — сопна се тя.

Ив я изглежда право в очите.

— Смея се от облекчение, глупачке такава. Това ли било? Не смятам, че има смисъл да го правиш. Така си страхотна, но ако все пак държиш на някаква диета, поне не бягай от приятелите си. Вече си мислех, че съм ти направила нещо ужасно.

— Разбира се, че не си.

— Е, хайде тогава, ела да изпиеш едно кафе с нас.

— Няма да понеса миризмата на храна — проплака жално Бени.
— Единствената ми надежда е да стоя по-далеч...

— В такъв случай ще се разходим заедно в градината през обедната почивка — предложи Ив. — Там няма храна.

— Ако видя някой да храни патиците, ще грабна хляба от ръцете му и ще избягам — заяви Бени и направи нещастен опит да се усмихне.

— Ех, вече си по-добре. Среща в голямото фоайе в един.

— Не казвай на никого.

— О, Бени, наистина!

— Какво става? — попита Ейдан, доволен, че Ив се върна сама.

— Обясних на Бени къде отивам и я предупредих, ако не се върна до определен час, да извести полицията — отвърна девойката.

— Голяма майтапчийка си.

— Е, и ти самият не приемаш кой знае колко сериозно живота.

— Знаех, че си подхождаме, разбрах го още от първата минута, в която те видях. В леглото... — Ив завъртя очи към небето, не искаше да го насърчава, но събеседникът ѝ вече се беше увлякъл. — Ще имаме какво да разказваме на внуците си един ден.

— Какво?

— „Кажми ми, дядо — заговори с детински гласец Ейдан — как се запознахте с баба?“ И аз ще му отговоря: „Ха-ха-ха, момчето ми, запознахме се, когато тя беше в леглото. Представиха ѝ ме, както беше в леглото. Така беше през петдесетте години. Страхотни времена“.

— Голям си идиот — засмя се Ив.

— Знам. Както казах, подхождаме си — отвърна той и я хвана под ръка.

Бени извади огледалцето от дамската си чанта, постави го в разтворената книга и се вгледа в него. Пет дена почти без никаква храна и лицето ѝ беше все така закръглено, брадичката си оставаше солидна, а от дългата лебедова шия нямаше и следа. Човек можеше направо да се откаже от вярата си в Господ.

— В университета мацките падат ли си по теб? — попита Ангъс.

— Не съм обръщал внимание.

— Ще разбереш, ако започнат да дишат тежко — обясни момчето.

Джак вдигна поглед от записките си.

— Така ли?

— Така съм чувал.

— И къде го чу?

— Ронан имитираше много смешно някакви хора в кола, като пъшкеше и охкаше. Каза, че момичетата ставали такива, когато ги

обземела страст.

— И къде е виждал всичко това, та чак да го имитира? — попита Джак, леко разтревожен.

Брат му имаше напълно невинен вид.

— Не знам. Нали познаваш Ронан.

Джак наистина познаваше брат си Ронан и онази вечер, когато си вземаше довиждане с Шърли, остана с неприятното чувство, че някой стоеше наблизко. Шърли не беше като повечето момичета в Дъблинския университет. Беше живяла една година в Америка и бе много опитна. Беше предложила на Джак да го закара вкъщи в събота през нощта, след като си тръгнаха от „Фоур Кортс“, където бяха отишли със свои колеги. Тя имаше собствен автомобил и свой кодекс. Паркира точно пред дома му, под уличната лампа.

Когато Джак ѝ предложи да отидат на някое по-тъмно място, Шърли заяви:

— Обичам да виждам какво целувам. Очевидно брат му също бе видял доста неща.

Джак Фоули взе решение да зареже Шърли. Следващия път щеше да бъде с Розмари или с леденостудената Нан Мейхън. Нямахше желание да се разправя повече с побъркани жени.

Бени изяде една ябълка, докато се разхождаха в градинката „Сейнт Стивън“ през обедната почивка, и се почувства малко по-добре. Ив не спомена повече за диетата. Бени знаеше, че не е нужно да я предупреждава, за да не казва на Нан. Не че Нан нямаше да ѝ помогне, напротив. Просто на нея никога нямаше да ѝ се наложи подобно нещо. Тя си беше свършена и така и това я поставяше в един съвсем друг свят.

Разговаряха за Ейдан Линч. Тази вечер щял да я вземе от Дън Леър, за да я заведе на кино. Беше се отнесъл с разбиране към факта, че трябва да я изчака първо да измие съдовете след вечерята. Щял да дойде с влака.

— Много ми липсваш, Ив — заяви внезапно Бени.

— И ти на мен. Защо не останеш някоя вечер?

— Знаеш защо.

Ив знаеше много добре, че подобно нещо щеше да коства на Бени безкрайни спорове и затова решиха да оставят преспиването ѝ в Дъблин за времето, когато щеше да има среща с момче. А после двете с нея щяха да прекарат заедно остатъка от вечерта, както в старите времена.

— Искан ми се да дойдеш в Ноклен — рече Бени. — И съм сигурна, че майка Франсис също го иска.

— Ще си дойда — обеща приятелката ѝ. — Но имам и задължения. Помощта ми е страшно нужна на Кит. Разтребвам всичко след съботния чай толкова бързо, че на момчетата им се завива свят. Казвам им, че непременно трябва да хванат влака в шест и трийсет, за да видят действието. Те не разбират какво имам предвид, но подсъзнателно се разбързват. В противен случай ще се мотаят цяла вечер.

Бени се изкиска.

— Голям тиранин си.

— Глупости. Отгледана съм от армейски генерал в „Сейнт Мери“, това е всичко. Майка Франсис би си проправила път през всякакви препятствия. За неделите пък си имаме следното правило — обилен обяд и по една чиния със салата за вечерта, без сервиране или каквито и да било церемонии.

— Сигурна съм, че тя е възхитена от теб.

— Просто ѝ правя компания, това е всичко.

— Говори ли понякога за сина си?

— Почти не, но нощем съм я чувала, че плаче.

— Не е ли изключително това — хората могат да обичат децата си толкова много, че да живеят за тях?

— Твоите родители са такива. И това е част от проблема, но е приятно да знаеш, че е така — отвърна Ив.

— И твоите щяха да го направят, ако бяха живи.

— И нормални — допълни сухо девойката.

В часовете по история Бени седеше до Розмари. Никога досега не бе разговаряла истински с нея. Искеше да огледа грима ѝ и евентуално да научи нещо повече по този въпрос.

Разговаряха лениво, докато очакваха пристигането на лектора.

— Нокглен ли? — възкликна Розмари. — Днес чувам за втори път за него. Къде се намира?

Бени ѝ обясни и отбеляза мрачно, че е прекалено далеч, за да се придвижваш дотам, когато си искаш, и прекалено близо, за да ти позволят да живееш в Дъблин.

— Кой говореше за Нокглен?

Розмари се замисли. Тя мажеше често по малко вазелин на ресниците си, за да стимулира растежа им. Правеше го открито пред Бени, тъй като в нейно лице не виждаше съперница, така че нямаше защо да крие своите тайни на красотата.

Бени я наблюдаваше с интерес. И тогава Розмари се сети.

— Спомних си. Джак. Джак Фоули. Каза, че един негов приятел си паднал по някакво момиче от Нокглен. Да не би случайно да си ти?

— Не, не мисля.

Сърцето ѝ като че ли се напълни с олово. Розмари бе очевидно много близка с Джак, а той си правеше шегички с Нокглен.

— Приятелят му Ейдан. Нали се сещаш, смахнатият Ейдан Линч. Всъщност е доста духовит и умен, и това компенсира всичко останало.

Бени усети, че бузите ѝ пламват. Така ли говореха те? Хора като Джак, Розмари и може би Нан? Нима красивите живееха по някакви различни правила?

— А Джак одобрява ли момичето на Ейдан?

— О, да. Казва, че мястото било страхотно. Бил ходил там.

— Нима?

Бени помнеше всеки миг от престоя на Джак Фоули в нейния град, в нейния дом, в нейната компания. Можеше да опише всяка казана дума, както правеха в съда.

— Той просто не е от този свят — сподели Розмари. — Не само е звезда по ръгби, ами е и умен. Завършил е гимназия с пълно отличие. И е симпатяга.

Значи и Розмари бе научила биографията му!

— Ходиш ли с него? — попита я Бени.

— Още не, но може би ще стане; такъв е планът ми.

По време на цялата лекция за Ирландия под управлението на Тюдорите Бени хвърляше крадешком погледи към своята съседка. Ужасно несправедливо бе, че момиче като Розмари имаше в чантата си

цял шоколад и въпреки това нямаше нито пъпки, нито двойна брадичка.

И къде бе водила всички тези разговори с Джек? Вероятно през вечерите. Или в ранните часове на вечерта, когато тя се друсаше като чувал с картофи в автобуса за Ноклен.

Съжали, че изяде ябълката. Може би организъмът ѝ се нуждаеше от пълен шок. Никаква храна, след като в продължение на осемнайсет години бе прекалявала редовно. Нищо чудно, ако ябълката забавеше процеса.

Погледна отново към Розмари, като си мислеше дали има някаква надежда планът ѝ да се провали.

— Как върви работата, Нан?

Бил Дън смяташе, че се разбира чудесно с жените и това го изпълваше с гордост. Според него репутацията на Ейдан Линч бе напълно необоснована. Шегичките му все още минаваха в училище, където всички бяха несериозни. Но жените в университета бяха отишли там, защото бяха ученолюбиви. Човек не можеше да измисля разни ученически номерца и да направи добро впечатление на студентките. По-скоро трябваше да се преструва, че се отнася сериозно към учението им.

Нан Мейхън го озари с една от великолепните си усмивки.

— Предполагам, че е така за повечето от нас — отвърна тя. — Когато харесваш лекторите и предметът ти е приятен, всичко е наред. В противен случай е истински ад, а в края ще бъде още по-лошо.

Думите ѝ не бяха нищо особено, но на Бил му хареса тонът. Беше топъл, сърдечен.

— Какво ще кажеш, ако вечеряме някой ден? — предложи той.

Беше обмислил грижливо предложението си. Момиче като Нан несъмнено получаваше непрестанно покани за кръчми и партита. Искаше да се изкачи едно стъпало по-високо по стълбицата.

— Благодаря ти, Бил. — Усмивката ѝ беше все така топла. — Не излизам много, а и съм доста безинтересна. Гледам да уча през седмицата, нали разбираш.

Той бе изненадан и разочарован. А си мислеше, че поканата за вечеря ще свърши работа.

— В такъв случай бихме могли да го направим през някой уикенд. Когато не си толкова заета.

— В събота обикновено ходя на дебатите, а оттам отиваме във „Фоур Кортс“. Превърнало се е в нещо като ритуал.

Усмихна се извинително.

Бил Дън нямаше намерение да се моли.

— В такъв случай ще се видим на някое от тези места — заяви високомерно той, за да не проличи обидата му.

Вкъщи Нан прекарваше по-голямата част от времето си в своята стая. Докато учеше, пиеше чая си с лимон, за да не му слага захар или мляко.

Понякога майка ѝ идваше да поседи при нея.

— Колко е спокойно тук — въздишаше Емили. — А баща ти все още не може да свикне.

— Няма причина да е недоволен, Ем, аз винаги съм учтива с него. Той е този, който губи самоконтрол и употребява грозни думи.

— Ах, ако само можеше да разбереш.

— Разбирам. Разбирам, че той има две съвършено различни лица, но не виждам защо трябва да зависи от неговите настроения. Затова няма да зависи. Няма да стоя долу и да се чудя кога и в какво състояние ще се прибере. — Настъпи мълчание. — Ти също, Ем.

— Лесно ти е на теб. Ти си млада и красива, животът е пред теб.

— Ем, ти си само на четирийсет и две. И пред теб има още много живот.

— Не и като избягала съпруга.

— Но ти не искаш да избягаш.

— Искам ти да се махнеш оттук. Защо не излизаш с младежи? Никога не ходиш на срещи.

— Изчаквам.

— Какво?

— Принцът или който и да е там, за когото спомена, че ще дойде. Емили изгледа притеснена дъщеря си.

— Знаеш какво имах предвид. Нещо много по-добро от нивото на „Мейпъл Гардънс“. Нали се срещаш с нови хора, със студентите по

право, с младите инженери... с момчета, чиито бащи имат високи постове.

— При тях е същото, само дето градините и къщите са малко по-големи.

— Какво искаш да кажеш?

— Не съм хранила толкова време тази мечта, за да попадна на друга „Мейпъл Гардънс“, Ем, с друг симпатяга, който в крайна сметка ще стане пияница като татко.

— Шшшт, не говори така.

— Ти ме попита, аз ти отговорих.

— Да, знам. Но какво се надяваш да получиш?

— Каквото ти ми каза — всичко, което желая.

Изглеждаше толкова горда и уверена. Емили усети как вярата, която бе хранила винаги в сърцето си, разцъфва отново.

— И затова няма смисъл да излизам с хора, сред които не желая да живея. Би било само загуба на време.

Емили трепна.

— Сред тях може да има и симпатични...

— Възможно е, но те не са това, което бихме искали ние с теб.

Погледът на Емили падна върху бюрото. Между учебниците и тетрадките видя списания и книги за етикета, взети от библиотеката. Нан Мейхън изучаваше много повече от нещата, които включваше обучението ѝ през първата година по изкуство.

Мисис Хили следеше през дебелия мрежест пердета как Саймън Уестуард излиза от колата си. Беше с малката си сестра. Може би щеше да я заведе в заведението на хотела и да ѝ купи лимонада. Мисис Хили отдавна се възхищаваше на младия благородник, както го наричаше. Той беше около трийсетгодишен, почти на нейната възраст.

Тя беше привлекателна, заможна вдовица с безупречна репутация. Не точно представителка на неговата класа, разбира се, при това не от такава религия, каквато трябва. Но беше практична жена. Знаеше, че когато човек беше разорен, какъвто изглежда беше случаят и със семейство Уестуард, много от старите стандарти вече не са така твърди.

Знаеше, че Саймън Уестуард е длъжник на Шей още от миналата Коледа за напитките, купени за новогодишното парти. Много пътници се отбиваха да пийнат по нещо в хотела и говореха недискретно, тъй като не допускаха, че високомерната собственичка изпитва какъвто и да е интерес към благородническите фамилии в съседство.

И в повечето случаи имаха право, с изключение на семейство Уестуард, тъй като мисис Хили винаги се беше интересувала от него. За нейно разочарование сега Уестуардови влязоха в шивачницата на Хоган от другата страна на улицата.

Какво ли търсеха там? Несъмнено купуваха дрехите си от най-престижните магазини в Дъблин.

Еди Хоган надничаше измежду топчетата плат в шивачницата и капациите на прозорците, които никога не се отваряха напълно. И забеляза, че Саймън Уестуард и малката му сестра се насочват насам. Съжали само, че няма време да пооправи.

— Никога не би се досетил... — обърна се той към Шон.

— Знам — отвърна му младият мъж.

— Много е тъмно — оплака се Хедър и присви очи, за да привикне със сумрачното помещение след ярката зимна светлина навън.

— Шшшт!

Брат ѝ не искаше думите ѝ да прозвучат грубо.

— Това е чест за нас — посрещна ги с усмивка Еди Хоган.

— Добро утро, мистър... Хоган, нали така?

— Разбира се, че е Хоган — намеси се момиченцето. — Написано е отвън.

Брат ѝ я погледна с досада и тя се разкая веднага.

— Съжалявам — прошепна Хедър, свела очи към пода.

— Действително съм Едуард Хоган и съм на вашите услуги, а това е моят помощник Шон Уолш.

— Приятно ми е, мистър Уолш.

— Мистър Уестуард.

Шон се поклони леко.

— Страхувам се, че става дума за нещо дребно. Хедър иска да купи подарък за дядо си. Днес е неговият рожден ден. Нещо

символично.

— Мога ли да предложа няколко ленени носни кърпи?

Еди Хоган започна да вади кутия след кутия и отвори чекмеджето, където бяха подредени отделни бройки.

— Има толкова носни кърпи, че не знае какво да прави с тях — обясни момичето. — А и без това не си пада по духането на носа.

— В такъв случай шалче, може би?

Еди Хоган изгаряше от желание да се хареса.

— Дядо не излиза, знаете ли. Той е много, много стар.

— Е, задачата наистина се оказва сложна.

— Няма чак толкова значение какво ще вземем — авторитетно се намеси Саймън. — Дядо ни всъщност е в такова положение, че не би могъл да оцени подаръка, какъвто и да е той, но... все пак.

Посочи с глава към сестра си, която оглеждаше с интерес магазина. Сега вече Еди Хоган осъзна наистина проблема.

— Мога ли да предложа нещо, мис Уестуард? Ако желаете да доставите удоволствие на дядо си и да му покажете, че не сте забравили рождения му ден, по-добре се насочете към сладкишите, а не към дрехите.

— Да...

Очевидно Хедър не бе съвсем убедена.

— Знам, че по този начин отклонявам клиентите си, но искам всички да са доволни. Може би кутия желирани бонбони... Бърди Мак ще я опакова красиво и отгоре ще сложите картичка.

Саймън го изгледа с интерес.

— Да, може би е по-разумно. Колко глупаво от наша страна, че не се сетихме. Съжалявам, че ви притеснихме, мистър Хоган.

— За мен беше чест, мистър Уестуард — заяви глуповато той. — И може би сега, след като вече сте идвали в нашия магазин, ще дойдете пак.

— О, несъмнено.

Саймън отвори вратата пред сестра си и побърза да я последва.

— Беше много умно от ваша страна, мистър Хоган — обади се одобрително Шон Уолш. — Сега той вече ще има специално отношение към нас.

— Просто им предложих нещо по-подходящо, което момиченцето да подари на дядо си — въздъхна с облекчение Еди

Хоган.

Дойде четвъртък. Бени се огледа в огледалото в банята. Беше си измила косата предишната вечер, така че днес изглеждаше лъскава и хубава. Полата, за която Пеги Пайн каза, че може да се смачка, наистина се беше смачкала. Изглеждаше ужасно. Но имаше прекрасен син цвят, за разлика от останалите ѝ дрехи в разумен моркосин и кафяв нюанс. Подобни цветове не привличаха вниманието. Блузата също изглеждаше малко парцалива, нямаше нищо общо с тежките блузи, които слагаше обикновено. Но беше къде-къде по-женствена.

Джак Фоули, седнал срещу нея, щеше да я вижда само от кръста нагоре. Трябваше да облече нещо по-интересно, а не сухо и прозаично като някоя гувернантка.

На няколко пъти, докато се приготвяше, сърцето ѝ преливаше от щастие. Той се беше държал толкова приятно и естествено, докато ѝ гостуваше в Ноклен. В университета обаче положението бе по-различно. Там говореха за него като за някакъв гръцки бог. Дори Деви Мариите в групата им се произнасяха така по негов адрес. С това прозвище наричаха момичетата с права коса, очила и износени жилетки, които работеха по-здроаво от монахините и като че ли нямаша време за момчета. Но дори и те знаеха за Джак Фоули.

И ето че днес той я канеше на среща. Колко ѝ се искаше да каже на Розмари и да види изражението ѝ. Щеше да изпита щастие, ако можеше да влезе в магазина на Каръл, да отвори вратата с ритник и да обясни на ужасната Меър Каръл, която я беше наричала с всевъзможни обидни имена в училище, колко добре се развиваха нещата за нея. Меър не получи стипендия за полувисше обучение, както се надяваше, и сега работеше начумерено в магазина на своите родители, докато Бени щеше да обядва с Джак Фоули в Дъблин.

Девојката сгъна внимателно тънката блузка и я постави в чантата си. Беше седем и трийсет и пет. След шест часа щеше да седи срещу него. Дано Господ ѝ помогнеше да не бърби прекалено много и да не произнесе някои глупости, за които по-късно да съжалява.

Изпита чувство на вина, задето не беше споделила с Ив за предстоящия обяд. За първи път в живота си имаше тайна от нея, но се страхуваше да не би приятелката ѝ да каже на Нан. А Нан щеше да се

държи великолепно и да ѝ наеме за случая някоя хубава дамска чантичка или чифт обеци, подходящи за тоалета ѝ. Бени обаче не искаше подобно изкуствено нагласяване. Желанието ѝ бе да се справи сама.

Усмихна се в огледалото. Не можеше да се каже, че момичето, което след шест часа щеше да влезе в „Долфин“, щеше да бъде истинската тя. По-скоро щеше да бъде една изгладняла до смърт, прекалено излъскана Бени, която през последните десет дни не се беше сетила нито веднъж за лекциите си.

— Кажи ми какво не ѝ е наред на овесената каша, Бени.

Патси беше сама в кухнята.

— Нищо, Патси, кълна се.

— Просто, ако някога се омъжа, бих искала да поднеса на мъжа си и майка му нещо прилично за закуска.

— Майка му ли? Хареса ли си някого, Патси?

— Дяволски трудна работа ще бъде и за двете ни, ако хлътнем по някого. Аз нямам пукнат грош, а ти пък ще трябва да търсиш някой от твоя калибър, едър като вол — отвърна бодро прислужницата.

Сутринта мина криво-ляво. Бени пропусна обедната лекция. Не искаше да тича през градинката „Сейнт Стивън“ и по „Драфтън стрийт“, за да пристигне зачервена и задъхана в „Долфин“. Предпочиташе да върви бавно и спокойно, в последния момент да се преоблече в тоалетната на някое от близките заведения, да си сложи още пудра и да си измие зъбите. Така щеше да изглежда невъзмутима и уверена.

Изпитваше съжаление към хората, с които се разминаваше по улиците; имаха сив и изтерзан вид. Бяха свели глави срещу неприятния вятър, вместо да ги държат гордо изправени като нея. Всички те щяха да правят скучни, обикновено неща на обяд. Или щяха да се приберат по домовете си или да чакат на опашка в някоя претъпкана закусвалня.

Огледа крайния резултат от усилията си в огледалото и реши, че е достигнала това, което желаше. Разбира се, трябваше да започне диетата много по-рано, например преди три години. Но нямаше никакъв смисъл да плаче над разлятото вече мляко.

Тя бе едра и дебела, когато се бяха видели в Ноклен само преди две седмици. И това не му бе попречило да я покани. Огледа невярващо „Долфин“. Джак не беше споменал закъде точно ставаше дума. Вече знаеше наизуст писъмцето му. Сигурно имаше предвид голямата зала.

На входа стояха трима мъже. И тримата бяха значително по-възрастни. В този момент установи шокирана, че единият от тях беше Саймън Уестуард.

— О, здравей — рече Бени, забравила, че всъщност не се познаваше със Саймън и цялата ѝ информация за него идваше от Ив.

— Здравей — отвърна учтиво той, макар видимо да бе озадачен.

— Аз съм Бени Хоган, от шивашката работилница в Ноклен.

Младият мъж се усмихна топло.

— Вчера бях в магазина на баща ти.

— Той ми каза. Ходили сте с малката си сестричка.

— Да. Баща ти е много любезен човек. А помощникът му...

— О, да — възкликна без ентузиазъм девойката.

— Не е ли същият тип човек?

— Ни най-малко, но баща ми го смята за прекрасна личност.

— Няма ли момчета в семейството, които да му помагат в бизнеса?

— Не, само аз съм.

— И живееш в Дъблин?

— Искане ми се да живееш. За съжаление всяка вечер се прибирам.

— Навярно е изтощително. Шофираш ли?

„Саймън живее в друг свят“ — реши Бени, смаяна от лекотата, с която ѝ задаваше подобни въпроси.

— Пътувам с автобус — отвърна тя.

— Все пак положението е добро, след като си в състояние да се храниш в подобни заведения...

— За първи път идвам тук. Имам среща. Мислиш ли, че трябва да чакам във фойето?

— В бара по-скоро — каза Саймън и посочи натам.

Бени му благодари и влезе. Беше претърпено, но го видя веднага. Седеше в един ъгъл и ѝ махаше оттам.

— Ето я! — извика Джак. — Сега вече се събрахме всички.

Беше станал и ѝ се усмихваше. На масата седяха общо седмина. Очевидно не ставаше дума за среща, а за парти. Щяха да бъдат осем души. В същия миг забеляза и усмивката на Розмари Райън.

Бени не си спомняше почти нищо от престоя им в бара, преди да влязат в ресторанта. Чувстваше се замаяна от току-що преживения шок. Огледа се трескаво, за да види какво пиеха другите. В чашите на някои от момчетата видя портокалов сок, но не беше изключено да е джин с портокалов сок. Момчетата бяха на бира.

— Бих искала едно от това — успя да произнесе тя и посочи към една от бирените чаши.

— Добрата стара Бени, едно от момчетата — засмя се Бил Дън.

До този момент той ѝ харесваше. Сега обаче ѝ се прииска да вдигне тежката чаша и да го налага с нея по главата, докато се убеди, че го е умъртвила.

Всички бърбеха щастливо и непринудено. Бени огледа другите момичета. Както обикновено, Розмари изглеждаше така, сякаш излизаше от фризьорския салон. Усмихваше се с възхищение на всички. Кармел беше дребна и хубавка. Излизаше с приятеля си Шон, откакто бяха на шестнайсет, може би дори — на петнайсет години. Бяха известни като „свършения любовен романс на университета“. Шон я съзерцаваше с обожание, а тя слушаше всяка негова дума, сякаш бе прорицание. Кармел не представляваше заплаха. Тя не виждаше никой друг, освен своя Шон.

Ейдан Линч, високият слаб младеж, който бе завел Ив на кино, също седеше на масата. Бени произнесе наум благодарствена молитва, че не сподели с никой собствените си представи за срещата с Джек. Колко глупава щеше да се чувства, ако историята се разчуеше. Но, разбира се, Ейдан щеше да каже на Ив, че приятелката ѝ е била на партито в „Долфин“, и Ив щеше да се учуди с пълно право защо не ѝ е споменала нищо. Бени се чувстваше ядосана, объркана и наранена.

Другото момиче се казваше Шийла. Следваше право. Беше доста безлична, с безинтересни черти, но затова пък беше дребна. Господи, беше дребна. Трябваше да вдига поглед, за да види лицето на Джек Фоули, не да го свежда, както правеше Бени. В този момент се сети за

думите на Патси, че трябва да си търси мъж едър като вол. С мъка удържа да не бликнат сълзите ѝ.

Стана ясно, че никой от тях не беше идвал тук досега. Това бил великият план на Джак, така казаха... Според него в „Долфин“ трябвало да ги опознаят добре и да започнат да ги уважават, докато станело време да се дипломират. Мястото бе обичайно за срещи на адвокати и преуспели бизнесмени, интересувачи се от конен спорт. Добре би било, ако свикнеха да ги виждат редовно.

Буквите на менюто плуваха пред погледа на Бени. Щеше да се нахрани истински за първи път от десет дни.

Тя седеше между Ейдан Линч и безмълвния Шон. Джак Фоули — между Розмари и Шийла от отсрещната страна на масата. Имаше момчешки, доволен вид, очарован от идеята си четирите момчета да платят за обяда в едно толкова елегантно място.

— Трябва да подчертая, че си избрал най-готините първокурсници за този обяд — заяви екстравагантният Ейдан.

„Невярна свиня“ — помисли си Бени, която знаеше за клетвата му във вечна преданост, която бе направил на Ив Малоун в началото на седмицата. Посегна към маслото, но в последния момент се отказа. За огромно нейно неудоволствие Бил Дън я забеляза.

— О, Бени, хапни си, не се отказвай — рече той и придърпа масленицата по-близо до нея.

— Да знаете само какви чудесии сервират у Бени за следобедния чай — намеси се Джак в желанието си да каже нещо хубаво за нея. — Ходих там неотдавна; никога не сте виждали такъв стил. Кифлички, торти, кекчета и какви ли не още вкуснотии, а това бе просто един обичаен ден.

— Така живеят в провинцията. Обичат да си хапват, не са като нас, бедните изгладнели столични мишки — произнесе се Ейдан.

Бени се огледа. Тънката блузка с воланите и синята пола не бяха добър избор. Тя не беше от типа момичета, които изпълваха момчетата с възхищение и желание да ги защитават, като например Розмари Райън, дребната прелестна Кармел и бледата, но интересна Шийла от факултета по право. Бени беше поканена само за да осигурява повод за шеги във връзка с доброто похапване и провинциалните привички.

Усмихна се смело.

— Така е, Ейдан. Ела в Нокглен и ще те нахраним. Ще заприличаш на гъските, които угояват, за да използват по-късно дробчетата им за пастет.

— Бени, моля те.

Розмари запърха с мигли, сякаш всеки миг щеше да ѝ прилошее. Това привлече интереса на Бил Дън.

— Да, нищо чудно тогава да видим в менюто черния дроб на Линч.

Джак също навлезе в темата.

— Нокгленски специалитет. Угоен на петдесет мили от Дъблин — обяви той.

— Ще се скрия някъде. Всички те искат смъртта ми. Божичко, Бени, какви планове кроиш за мен.

— Помисли само какъв деликатес ще бъдеш — настоя тя. Бузите ѝ бяха поруменели. „Угоен на петдесет мили от Дъблин.“ Нима Джак наистина бе казал такова нещо? Може би шегичка по неин адрес? Най-важното бе да не показва, че е обидена.

— Според мен е направо ужасно да се говори за това как се отглеждат бедни беззащитни животни, за да бъдат изядени след това — заяви Розмари; изглеждаше толкова деликатна и крехка.

Бени съжали, че не е обърнала внимание на поръчката на Розмари. Но Джак очевидно помнеше.

— Хайде, хайде, това е лицемерие — обади се той. — Ти си поръча телешки пържоли. Нали не смяташ, че на телетата им е приятно да ги превръщат в пържоли?

Усмихна ѝ се от другата страна на масата. Рицарят, който се бе притекъл, за да ѝ помогне.

Розмари се цупи известно време, но тъй като никой не ѝ обърна внимание, реши, че няма смисъл да продължава.

По време на целия обяд Розмари и Шийла се състезаваха за вниманието на Джак. Кармел пък се интересуваше единствено от мнението на нейния Шон. Всеки опитваше от чинията на другия. Бени забавляваше Бил Дън и Ейдан Линч, сякаш бе наета кабаретна артистка. Усети как по челото ѝ избиха капки пот от старание. Но беше възнаградена с тяхното внимание и смеха им. Виждаше опитите на Джак да се присъединява към техния разговор, но биваше отклоняван непрекъснато от воюващите жени от двете му страни.

Колкото по-малко се опитваше да привлече вниманието му, толкова повече той се включваше в техния разговор. Очевидно харесваше компанията ѝ, но само защото бе много забавна. Макар да бе усмихната до уши, Бени си даваше сметка, че той просто обичаше да бъде там, където се смеят и си прекарват добре. Но никога дори не би си помислил да покани насаме момиче като нея.

Саймън Уестуард мина покрай масата.

— Ще се видим някой път в Ноклен — обърна се към Бени той.

— Кой е той? — поинтересува се незабавно Розмари. — Изглежда великолепно.

Очевидно тя започваше да губи по точки от Шийла, която имаше предимството, че можеше да сравнява с Джек записките си от лекциите. И очевидно бе решила да опита друга тактика — да го накара да ревнува.

— Той е един от тези, които не успяхме да угоим както трябва в Ноклен — отвърна Бени.

Всички останали се разсмяха на думите ѝ, с изключение на Джек.

— Не се захващай с Ноклен — промълви той.

Беше ѝ го казвал и преди, но този път като че ли влагаше друг смисъл в думите си.

Моси Руни работеше на покрива на къщата над каменоломната. Силният вятър бе отнесъл единайсет от каменните плочи. Вероятно сега лежаха в подножието на каменоломната.

Майка Франсис го помоли да дойде колкото се може по-скоро, за да оправи нанесените вреди. Докато той работеше, монахинята се взираше тревожно в къщата и се опитваше да реши какво още трябваше да се направи.

— Няма да струва скъпо, нали, Моси?

— Не и за теб, майко Франсис.

Той не намекна нито веднъж защо манастирът поддържа неизползваната от никого къщурка. Не беше от хората, които биха се замислили над такова нещо. И без това умът му бе прекалено зает. Имаше си свои грижи.

Може би трябваше да запознае Патси с майка си. Но първо искаше да събере повече информация. Така нямаше опасност да се набърка в нещо, от което по-късно да се чуди как да се измъкне.

— Саймън, ще дойдеш ли да ме видиш в училище?

— Какво?

Той се взираше в някаква счетоводна книга.

— Казваш „какво“ само за да си дадеш време да помислиш.

— Не мога, Хедър. Имам много работа.

— Нямаш — измърмори тя. — Вечно ходиш в Дъблин. Дори в Англия. Защо не се спреш поне за един ден и не дойдеш да ме видиш? Ужасно е. Нямаш представа. Прилича на затвор.

— Нищо подобно. Всички училища са скучни. Положението става по-добро, като пораснеш.

— С теб така ли беше?

— Слушай, ваканцията ще дойде, без да усетиш. Ще се прибереш за Коледа, преди да си разбрала какво става.

Усмивката му стигна до ушите.

— Нямаме ли някакви други роднини? Там пускат само роднини.

— Тук нямаме, знаеш го много добре.

Имаха братовчеди в Англия и в Северна Ирландия. Саймън, сестра му и дядо им бяха единствените все още живи членове на семейство Уестуард, които обитаваха голямото имение в Уестландс.

— Вчера видях приятелката ти Бени; предполагам, че ти е казала — рече Ейдан Линч, докато чакаше търпеливо в кухнята Ив да приключи с миенето, за да излязат.

— Вземи една кърпа за бърсане на чинии, Айнщайн; така ще свършим по-бързо.

— Значи не ти е казала?

— Учудващо, но не ми е казвала. Може да ти е трудно да повярваш, но се случи така, че един ден тъпанът не разгласи за действията ти.

— Мислех, че ти е споменала. Все пак човек не ходи всеки ден в „Долфин“.

— Бени е била в „Долфин“?

— Аз също, не забравяй за мен.

Ив бе изгубила интерес към бръщолевенията на Ейдан. Много повече ѝ се искаше да разбере какво бе правила там приятелката ѝ.

— Яде ли нещо? — попита тя.

— Като кон. Омете всичко пред себе си.

— Нямах представа, че се познаваш с Джак Фоули — рече на следващия ден Розмари.

— Не много добре.

— Е, достатъчно, за да дойде у вас в Ноклен за следобедния чай.

— О, просто минаваше оттам. Баща му трябваше да се срещне с някого.

Отговорът ѝ очевидно не задоволи Розмари.

— Семейни приятели ли са ви?

— Не. Беше приятен обяд, нали?

— Да, приятен, но Ейдан Линч е ужасен глупак...

— Според мен е симпатичен. Понякога ходи на кино с моята приятелка. Тя казва, че е забавен.

Розмари Райън не изглеждаше убедена.

— На човек може да му се повдигне от Шон и Кармел с глупашкото им държание, нали?

— Струва ми се, че двамата си подхождат...

Очите на Бени танцуваха развеселено. Знаеше, че следващата атака ще е по адрес на Шийла.

— Познаваше ли преди това Шийла, онази от факултета по право?

— Не — отвърна невинно Бени. — Явно тя се справя много добре с учението. И всички я обичат.

Розмари се върна отвратена към записките си. Бени забеляза, че от време на време вадеше от чантата си голям шоколад и хапваше от него. Типичен случай да се утешаваш, като си хапваш. На Бени ѝ беше познато до болка.

В петък вечерта Брайън Мейхън се прибра пиан. Нан чу само част от изпълненията му. Заклучи вратата на стаята си и включи радиото, за да не го чува. Знаеше много добре, че майка ѝ не е уличница, знаеха го и Пол, и Нейзи. Знаеше го и баща им, когато беше трезв. Но напиеше ли се, най-голямото му желание като че ли ставаше да заяви с пълни гърди, че съпругата му е не само уличница, ами при това — и фригидна, и колкото по-скоро го разберели хората, толкова по-добре.

Нан знаеше също така, че майка ѝ никога нямаше да напусне дома си, в който все по-често беше подлагана на подобни унижения.

— За теб е, Ив — събщи един от студентите при Кит Хегърти и ѝ подаде телефонната слушалка.

Беше събота сутринта и тя се надяваше, че е Бени. Може би в такъв случай Ив щеше да вземе обедния автобус за Ноклен. Оказа се обаче, че е Нан.

— Мога ли да те изкуша с една разходка?

— Да, би било хубаво. Какво ще кажеш да те взема от вас и да се запозная с тази част на града?

— Не! — отвърна остро Нан. Но тонът ѝ омекна веднага. — От твоята страна е по-приятно. Бихме могли да се разходим по кея. Аз ще мина да те взема.

— Разбира се — съгласи се Ив, макар че предпочиташе да се бе обадила Бени.

Бени се обади само след пет минути. Но вече беше прекалено късно.

— Не можеш ли да позвъниш на Нан и да ѝ кажеш, че се прибираш вкъщи?

— Не мога. Нямам телефонния ѝ номер. Ти имаш ли го?

— Не.

Бени също се надяваше, че приятелката ѝ ще си дойде в Ноклен.

— Не си ми казвала, че си ходила в „Долфин“ — започна предизвикателно Ив.

— Как да ти разкажа, след като не сме се виждали.

— И не само това, ами си заплашила да направиш на пастет черния дроб на Ейдан.

— Нали трябваше да кажа нещо.

— Защо?

— Другите го очакваха от мен.

— Със сигурност не са очаквали да кажеш точно това. Но очевидно им е доставило удоволствие. Започна ли да се храниш?

— О, да. Патси точно прави сладкиш със стафиди. Сигурно подушваш оттам.

Нан беше с бяла плисирана пола и тъмнозелено сако. Момчетата от квартирата я заоглеждаха с интерес.

Кит Хегърти също я наблюдаваше. Нан наистина беше поразителна и очевидно притежаваше учудващ самоконтрол. Говореше с тих, ясен глас, сякаш очакваше другите да я слушат.

Двете влязоха в стаята на Ив; Кит чуваше премерените ѝ възклицания отвътре.

— О, и гледка към морето. Боже, истинска късметлийка си, Ив.

А обяснението на Ив засили още повече чувството на загуба, което не я напускаше нито за миг:

— Това е стаята на Франк Хегърти. Искях да запазя някои от неговите неща, но Кит се възпротиви.

— Какво ще облечеш?

— Защо? Нали само ще се разхождаме по кея? — учуди се Ив.

— За да изглеждаш добре, ето защо.

Кит Хегърти чу въздишката на Ив, а след това затварянето на вратата, докато обличаше червения си блейзър и карираната пола, които наистина отиваха на мургавата ѝ кожа и тъмните ѝ коси.

В сърцето си Кит бе съгласна с Ив. Ставаше дума само за разходка. Всъщност може би Нан винаги постъпваше така, независимо къде отиваше.

Разговаряха приятелски, докато се движеха сред оживения кей.

— Виж тези деца — заяви внезапно Нан и посочи към групичката ученички, съпроводжани от две учителки.

— Какво да им гледам? — учуди се Ив.

— Едно от тях ти маха.

— Коя е тя?

— Нямам представа.

Ив бе объркана. Детето беше с ученическа барета и кръгло личице, чипо носле и лунички. И тогава забеляза двете плитки, стърчащи като дръжки на чаша.

Беше Хедър Уестуард.

— О, здравей — рече без особен ентузиазъм девойката.

— Наблизо ли живееш? — попита момиченцето.

— Защо?

Ив застана нащрек.

— Чудех се дали би могла да дойдеш някой път и да ме изведеш.

Само за малко?

— Да те изведе ли? — Ив я изгледа като ударена от гръм. —

Къде? За какво?

— Където и да е. Няма да създавам неприятности.

— Защо аз?

— Можем да излизаме само с роднини. Ти си ми братовчедка.

Моля ти се.

— Не мога. Не е възможно.

— Възможно е. Ако се обадиш в училище и обясниш, че си ми братовчедка.

— Ами брат ти?

— Той никога не идва. Вечно е зает. Опитва се да организира разни неща.

— А другите ти роднини?

— Нямам други роднини.

Редичката от ученички, които наблюдаваха с интерес големия кораб, пуснал котва в пристанището, тръгна отново.

— Моля те — провикна се Хедър Уестуард.

Ив остана известно време неподвижно на мястото си, загледана в отдалечаващите се деца.

— Е? — попита я Нан.

— Изглежда ще трябва да го направя. Тя е още дете. Не можеш да разочароваш едно дете.

— И би било глупаво. От друга страна, това ще ти донесе много точки.

— Точки ли?

— Ами, ще те поканят в голямата къща, след като си приятелка на Хедър. И ще ти бъдат задължени. Не забравяй това. Няма да ходиш с шапка в ръка, за да искаш милостиня от тях.

— Аз така или иначе няма да ходя повече там...

— Напротив, ще ходиш — заяви твърдо Нан Мейхън. — Нещо повече, ще заведеш и мен.

ОСМА ГЛАВА

Пеги Пайн гледаше на пристигането на своята племенница Клода със смесени чувства. Момичето носеше смуцаващо къси поли, говореше силно и се обличаше ярко. Беше работила две години в различни магазини в Дъблин, беше прекарала едно лято в Лондон. Според леля ѝ тя се чувствала като световен авторитет по модата и имала намерение да преобрази магазина ѝ.

— Може да ти бъде чудесна приятелка — каза Анабел Хоган, претегляйки ситуацията. — Но най-добре е да почакаме, за да видим. Ами ако се окаже прекалено лекомислена за Нокглен; поне моите първи впечатления клонят натам.

— О, Шон никак не я одобри — отбеляза Еди Хоган.

— В такъв случай вече я харесвам — пропя Бени.

— Сега, след като вече не се виждаш с Ив, имаш нужда от приятелка — угрижено заяви Анабел.

Погледът на дъщеря ѝ пламна.

— Какво имаш предвид, майко? Нима не се виждам с Ив по тричетири пъти седмично в университета?

— Не е същото. Тя вече не идва у нас, има си други приятели в Дън Леър, където работи. Да не забравяме и онази Нан. Ти вече никога не казваш „Ив“, а „Ив и Нан“. Но това трябваше да се очаква — опита се да я утеши майка ѝ. — А и ти ще си създадеш нови контакти там, където са ти нужни.

— Кого покани на танците? — попита Бил Дън, докато излизаха от аулата.

— Знаех си, че умът ти не беше в лекцията по конституционно право — отбеляза Джак.

— Ние си имаме готова, написана конституция. Няма защо да си създаваме излишни грижи с тази материя.

— По повод на въпроса ти — още не съм направил нищо. А ти?

— Чакам да видя кого ще поканиш ти, за да оберат трохите от трапезата на богатия.

— О, започваш да говориш с недомлъвки като Ейдан.

— Защо, той е ясен. Ще покани Ив Малоун, стига да събере достатъчно смелост. Тя не си поплюва с него. Мен обаче ме интересува ти кого ще поканиш.

— Иска ми се да знаех.

— Е, попитай някого — предложи Бил — и остави полето свободно за останалите.

Точно там беше проблемът. Кого да покани? Отговаряше уклончиво всеки път, когато му се обадиеше Шърли, тъй като искаше да скъса с нея. Шийла пък, която по време на лекциите стоеше до него, непрестанно му подхвърляше намеци. А великолепната Розмари Райън му се беше обадила миналата седмица, за да каже, че си е подсигурила два безплатни билета за някакво шоу, което означаваше, че е купила двата билета, но не желаше той да разбере.

Нан Мейхън му се усмихваше често в барчето, във фойето и изобщо навсякъде, където я срещнеше. Много му се искаше да я покани. Тя беше прелестна и същевременно — недосегаема.

— Знаем какво ще направим — внезапно заяви той и сграбчи с ентузиазъм ръката на своя приятел. — Ще ги поканим всичките. Всички момичета, които харесваме. Кажи им да си платят, а после ще избираме.

— Не можем да направим такова нещо! — хлъцна Бил, смаян от дързостта на плана. — Би било дребнаво. Те няма да се съгласят и ще отидат с момчетата, които ще платят за тях.

— Първо ще организираме едно малко парти — продължаваше да размишлява на глас Джак.

— Къде? Как ще завлечем момчетата във вечерно облекло в някоя кръчма?

— Не, ще ги поканим у нас, вкъщи.

— Защо просто не заведеш едно момиче на танците като всяко нормално момче — изпъшка доктор Фоули.

— Не знам коя — отвърна простиичко Джак.

— Не става дума за доживотен обет. Никой няма да те обвини, ако през първия семестър на първата си учебна година заведеш неподходящо момиче.

— Мислех, че и двамата бихте желали да се възползвате от тази възможност...

Младежът премести с надежда поглед от единия към другия.

— От какво да се възползваме, ако смея да попитам? — осведоми се Лили Фоули.

— Нали все казвате, че имате намерение да каните разни хора...

— Да?

— И се оплаквате, че никога не се срещате с моите приятели...

— Да?

— Помислих си, ако организирате парти преди танците, така да се каже, ще убиете с един куршум два...

Усмивката на Джак криеше невероятна сила. Само след минута вече се бяха договорили.

Розмари Райън предложи на Бени ментова дъвка. Очевидно щеше да ѝ иска някаква информация или да направи проучване. Бени се питаше каква точно е целта ѝ, но се оказа, че Розмари се стремеше и към двете.

— Джак Фоули ме покани на големите танци — заяви тя.

— О, много мило.

Сърцето на Бени натеза като олово.

— Ако си спомняш, преди време ти казах, че имам моите проекти по негов адрес.

— Така е, каза ми.

— Мисля, че партито е голямо.

— Ами, обикновено е така — съгласи се Бени.

И в дамската читалня, и в кафетата, и в университетското барче не се говореше за нищо друго. Студентите отиваха на танците на групи от по десет-дванайсет души. Момчетата решаваха как да оформят групичките, а момичетата бяха техни гостенки. Билетите струваха двайсет и един шилинга, като в цената се включваше и вечеря. Очевидно всеки танцуваше с всеки, но най-вече с този, когото бе поканил.

Напразно се беше надявала, че Ейдан Линч ще направи парти по този повод и ще включи и нея. Всъщност можеше да отиде на танците само ако е поканена от друг. Такова беше правилото.

Розмари дъвчеше освен дъвката и крайчето на молива си.

— Но ми се струва малко странно. Изглежда групата е голяма и първо ще се събираме в къщата на Джак. Чудех се дали ще идваш и ти?

— Не, доколкото знам.

Бени се стараяше да говори бодро.

— Не са ли те поканили?

— Не, още не. Теб кога те поканиха?

— Преди около час — призна неохотно Розмари.

— Е, в такъв случай има надежда и за мен.

Бени се питаше дали е възможно лицето ѝ да се напука от всички тези неискрени усмивки.

След лекцията срещна Джак Фоули в централното фоайе.

— Точно момичето, което търсех. Ще се присъединиш ли към нашата група? Но всеки ще плаща сам за танците — обяви леко смутен Джак.

— О, така всички ще бъдем свободни като птици.

Той я погледна изненадан.

— Птици ли?

— Да — врабчета, лястовици, но свободни — обясни тя, като се питаше дали не полудява, след като води подобни глуповати разговори.

— Значи ще дойдеш?

— С удоволствие.

— Преди това ще прием по нещо у нас. Ще ти напиша адреса. Моите родители канят свои приятели. Вашите дали ще пожелаят да дойдат, как мислиш?

— Не. — Гласът ѝ прозвуча като картеница. — Искам да кажа, благодаря, но при тях няма абсолютно никакъв шанс. Аз обаче ще дойда с радост.

— Страхотно. Имаме нужда от някой, който да ни ободрява в тези мрачни дни.

— О, аз ставам точно за това. Никога не страдам от липса на думи, такава съм си.

Вятърът вдигна косите му, а яката на ризата му се изправи около врата над морскосиния пуловер. Беше толкова красив, че ѝ се искаше да протегне длан и да го погали. Усмихна ѝ се така, сякаш никога досега не се беше усмихвал на никой друг в света.

— Наистина се радвам, че ще дойдеш — рече той.

— Престани да се цупиш и да въздишаш, сякаш отиваш на собствената си екзекуция — сгълча я Кит. — Та тя е само дете.

— В голямо, богаташко и протестантско училище — изсумтя Ив.

— Нищо подобно. По-зле е от нашето, слушай мен.

— Но въпреки това има всевъзможни претенции и е пълно с навирени носове.

— Тя обаче явно не знае какво са претенции и навирени носове. Иначе нямаше да моли една цървулана като теб да я посети. Защо не заведеш някой приятел? Може да се окаже по-лесно.

— О, боже, Кит, кого бих могла да заведа на подобна среща?

— Ейдан Линч?

— Та той ще я изплаши до смърт.

— Нан?

— Не и Нан.

Нещо в тона ѝ показваше, че въпросът е приключен. Майка Франсис беше предупредила мисис Хегърти, че за някои неща Ив е прекалено твърда и неотстъпчива.

Тя вече бе отлетяла на километри от разговора. Мислеше върху думите на Нан, а именно — възможността да използва детето като входен билет за достъп в Уестландс. Нан говореше съвсем сериозно. Дори беше добавила, че ще отиде в Ноклен и ще отседне у Бени, ако така ще има шанс да се запознае със семейство Уестуард.

— Но цялото семейство се състои от един вдетинен старец, от детето и от надутия Саймън с неговия остър акцент и вечните бричове за езда — беше възкликнала Ив.

— Все пак е някакво начало — беше отвърнала Нан.

Ив потръпна при мисълта, че някой може да бъде толкова твърдо решен и студен. И едновременно — толкова грациозен в поражението.

Когато Ив заяви, че Нан никога няма да посети Уестландс благодарение на нея, Нан само сви рамене.

— В такъв случай друг ще го направи вместо теб — отговори тя и както обикновено се усмихна чаровно.

Хедър беше облечена и с нетърпение я очакваше, когато Ив пристигна в училището. Прие я директорката, чиято коса бе подстригана съвсем късо. Изглежда си въобразяваше, че така е по-привлекателна.

— Мис Малоун. Колко мило от ваша страна, че пристигнахте така бързо. Хедър е готова, откакто е станала...

— Нали се уговорихме за два часа.

Ив несъзнателно се огледа. Струваше ѝ се безкрайно странно, че по стените не са окачени картини на светци, липсваха също статуи и кандила. Тук изобщо не ѝ приличаше на училище.

— Вечерята е в шест, затова бихме искали момичетата да се връщат до шест без петнайсет.

— Разбира се.

Сърцето на девойката натежа. С какво щеше да забавлява детето в продължение на четири часа.

— Телефонирахме на мистър Уестуард, както предложихте, но той не си беше у дома. Разговаряхме с мисис Уолш, икономката, която потвърди, че действително сте братовчедка.

— Просто исках да се уверя, че са съгласни. Отдавна не съм била в близък контакт със семейството.

— Разбирам — отвърна директорката.

На нея ситуацията ѝ беше пределно ясна. Тази не много добре облечена млада жена с фамилно име Малоун очевидно не беше роднина, поддържаща близки отношения със семейството. Но икономката каза, че всичко е наред.

— Приятно прекарване, Хедър, и не създавай проблеми на мис Малоун.

— Да, мис Мартин. Не, мис Мартин — отговори момичето.

Тръгнаха заедно по булеварда. Не се сещаха какво да си кажат, но мълчанието не изглеждаше тягостно.

— Нямам представа какво би искала да правим — обади се Ив.
— Какво правиш по принцип, когато излезеш?

— Никога не съм излизала — отвърна Хедър.

— Тогава какво би искала?

— За мен е без значение, честно. Предостатъчно е, че се магнах оттам за няколко часа.

— Толкова ли е ужасно?

— Самотно е.

— Къде би предпочела да бъдеш?

— Вкъщи. В Ноклен.

— Там не е ли същото?

— Не, там са моето пони Малкълм, кучето ми Клара, мисис Уолш, Бий и, разбира се, дядо.

— Искаш ли мелба? — предложи внезапно Ив.

— Би било хубаво да я изядем в края на следобеда. Така тя ще се превърне в кулминацията на деня.

На лицето на малката ѝ събеседничка се появи голяма, празна усмивка.

— Добре, а дотогава ще си направим една хубава разходка край морето, за да повикаме апетита.

— И ще усетим пръските солена вода?

Краката им бяха измокрени, когато стигнаха в Римското кафене.

— При разходките от училище никога не ни позволяват да се доближим толкова, че да усетим водните пръски — сподели момичето.

— Ще трябва да те поизчистя, за да не открият къде сме ходили.

— Ти „Славата на Никърбокър“ ли ще си вземеш? — попита я Хедър, докато изучаваше менюто.

— Не, ще си взема кафе.

— Много ли е скъпа „Славата на Никърбокър“?

Ив взе менюто.

— Не е евтина, но това е кулминацията на деня, така че е напълно нормално.

— Нали няма да пиеш само едно кафе заради цената?

— Не, наистина, искам да изпуша цигара. Тя върви по-добре с кафе, отколкото с мелба.

Беше им приятно да седят заедно. Хедър разказваше въодушевено за хокея, който играеха в училище.

— Ти играла ли си хоккей? — попита тя.

— Аз съм играла един галски вариант на хокея или женска версия на хърлито^[1].

Момичето внезапно се замисли.

— Защо не те познавахме преди със Саймън?

— Сигурна съм, че вече си задала същия въпрос и на него в деня, в който дойдох у вас.

— Така е — призна искрено детето. — Но той отвърна, че била дълга история.

— Прав е.

— Но не е някаква мистерия, престъпление или нещо от този род.

— Не — отговори замислено Ив. — Не е нито едно от тези неща. Майка ми се е казвала Сара Уестуард. Струва ми се, че е била по-особена, не знам, но каквато и да е причината, тя се е влюбила в един мъж на име Джак Малоун. Той бил градинар в манастира и двамата се обичали лудо.

— И къде е странното в историята?

— Защото тя е била Уестуард, а той — градинар. Така или иначе, двамата се оженили и съм се родила аз. Майка ми умряла при раждането. Баща ми ме занесъл от къщата в манастира. Монахините се втурнали към неговата къща да помагат, но вече било късно. Изпратили да доведат доктор Джонсън; настанала голяма суматоха.

— И какво се случило?

— Ами, очевидно на погребението на майка ми станал голям скандал, съпроводен с много крясъци.

— Кой е крещял?

— Баща ми, доколкото знам.

— И какво е крещял?

— Разни проклетия към семейство Уестуард... тъй като не се отнесли човешки към Сара.

— И къде е било погребението?

— В протестантската, вашата църква. Погребана е във вашето семейно гробище. Като Уестуард, не с името Малоун.

— А какво е станало с къщата?

— Все още е там. Предполагам, че е моя, но не я използвам.

— О, аз също не бих я използвала. — Хедър помълча и попита: — Сара моя леля ли е била?

— Да... баща ти е по-големият ѝ брат... Доколкото знам, в семейството са били пет деца.

— И вече всички са мъртви — обяви момиченцето. — Каквото и да е крещял баща ти на погребението, изглежда е проработило.

— Какво се е случило с твоите родители?

— Загинали са в Индия при автомобилна катастрофа. Аз не си ги спомням. Само Саймън, разбира се, тъй като е голям.

— На колко години е?

— Почти на трийсет. Интересно дали той знае за крясъците на погребението? Вероятно е присъствал там.

— Възможно е. Трябва да е бил единайсетгодишен.

— Сигурна съм, че е бил.

Хедър драскаше с нокът по дъното на чашата.

— Не е задължително да... — започна Ив.

Момичето вдигна очи и погледите им се срещнаха.

— О, няма да му кажа за нашия разговор — обеща то. А след това премина към тема, която я интересуваше значително повече и затова се надвеси нетърпеливо над масата: — Кажете ми, вярно ли е, че нощем монахините се увиват в савани и спят в ковчезите си като вампири?

Еди и Анабел Хоган останаха много доволни, че дъщеря им е поканена на танците.

— Много мило, че ще ходят с група приятели, нали? — Анабел търсеше успокоение. — Това означава, че Бени все още не си пада специално по някое момче.

— По мое време мъжът, който водеше някоя жена на танци, плащаше за нея и отиваше в дома ѝ, за да я вземе — замислено произнесе съпругът ѝ.

— Бъди реалист, кой ще дойде чак до Ноклен, за да вземе Бени и след това да я върне отново? Не го казвай пред нея, ще създадеш само неприятности.

— А ти нима си доволна, че ще остане да прекара нощта в онзи пансион в Дън Леър?

— Ето че пак започваш. Нали помниш жената, чийто син катастрофира и която отседна за няколко дни в манастира при майка Франсис? Е, там ще пренощува Бени. Ще сложат още едно легло в стаята на Ив.

— Е, щом си щастлива и спокойна.

И Еди погали съпругата си по ръката.

Кучето, което седеше между тях пред камината, премести поглед от единия към другия, сякаш учудено от докосването между двамата съпрузи. В същото време Бени беше на кино с Шон Уолш.

— Щастлива съм, че ще ходи на танците и после ще остане при Ив, разбира се, че съм щастлива. Искам да прекара хубаво и винаги да помни тази нощ.

— Заради какво не си щастлива тогава?

— Не знам какво ще стане с нея. По-късно...

— Нали каза, че ще отиде в онази къща — обърка се Еди.

— Не, не след танците. После... след всичко.

— Никой не знае какво ще стане в бъдеще.

— Може би сгрешихме, че я изпратихме да учи. Може би трябваше да завърши курсове за счетоводител и да започне работа при теб. Да забрави всички тези намерения за следване.

Поседяха известно време мълчаливо. Вятърът свистеше около Лизбег и дори Шеп се приближи до огъня. Бяха щастливи, че са вътре в това време, а не като други жители на Ноклен, които тепърва трябваше да уреждат живота си.

Не след дълго Шон и Бени щяха да излязат от киното и да отидат в заведението на Марио. Патси беше отишла на оглед при мисис Руни, която трябваше да прецени дали е подходяща кандидатка за Моси. Пеги Пайн преглеждаше с племенницата си Клода каталозите за поръчки. Очевидно твърдението, че младите хора не работели, не беше вярно. Някои от тях просто не можеха да се спрат. Достатъчно беше да видиш Клода, Фонси — племенника на Марио, или Шон Уолш. Те заедно щяха да променят облика на Ноклен през следващите години.

— Надявам се да направят така, че да ни бъде приятно — промълви не особено убеден Еди.

— Да, но на нас не ни остава да живеем кой знае колко. Бени е тази, за която трябва да мислим.

И двамата кимнаха в знак на съгласие. Всъщност те и без това мислеха почти винаги само за Бени и нейното бъдеще. Бяха прекарвали целия си живот като възрастни хора в радиус от около трийсетина мили от Ноклен. Огромен град като Дъблин изобщо не ги привличаше.

Двамата не бяха в състояние да си представят живота на своята дъщеря извън околностите на Ноклен и семейния бизнес. И макар да не смееха да говорят по този въпрос, те смятаха, че най-добре е животът ѝ да се върти около Шон Уолш.

Бени погледна към Шон Уолш, седнал на отсрещната страна на масата. На ярката светлина в заведението на Марио лицето му изглеждаше още по-бледо и слабо, но сега видя и тъмните кръгове под очите му.

— Тежка ли е работата ти в магазина?

— Не точно, не в смисъл на физическа работа или брой часове... просто се опитвам да науча онова, което е най-доброто.

— Какво имаш предвид?

За първи път за нея не бе проблем да разговаря с Шон. Май заслугата беше на Нан Мейхън, която винаги знаеше точно как да постъпи във всяка ситуация. Нан беше казала, че Бени трябва да е безупречно любезна към Шон. Нищо нямаше да спечели от конфронтацията си с него. Трябваше да му даде да разбере, че и дума не можеше да става за каквито и да било общи планове, но и че го уважава като служител на баща ѝ. По този начин той нямаше да има за какво да я обвинява, а и родителите ѝ щяха да бъдат щастливи.

— Не съм сигурна, че ще се справя — беше заявила Бени. — Нали ме познаваш? Ще си мисля, че съм любезна и резервирана, а преди да разбере какво става, ще се озова пред олтара и отец Рос.

Нан обаче ѝ обясни, че съвсем не е толкова трудно да изгради подобни отношения.

— Разпитвай го за него самия, проявявай интерес, но не се задълбочавай. Разкажи му за себе си онова, което не би имала нищо против да знае, и никога не отговаряй директно на въпросите му, това е тайната.

Засега тактиката успяваше. Шон седеше отсреща ѝ в заведението на Марио и се стараеше да надвика новата грамофонна плоча, докато ѝ обясняваше как времената се променяли и все повече хора отивали в Дъблин, за да си купуват готови дрехи, а автобусът от Ноклен спирал точно пред магазина на Макбърни в Дъблин, все едно че бил отворил магазин на главната улица, до месарницата на мистър Флуд. Понякога му било трудно да убеди мистър Хоган в необходимостта от промени. А и може би не било негова работа.

Бени слушаше с изписана на лицето симпатия и си мислеше за танците. Беше се върнала отново към диетата, пиеше горчиво черно кафе вместо подсладеното със сметана. Играеше си разсеяно с шоколадовите бисквити и засега устояваше на изкушението да ги опита.

В нито един от магазините в Дъблин не бе успяла да намери достатъчно голяма за своите размери рокля. Е, имаше и такива, обсипани с черни мъниста или в гълъбовосив цвят, подходящи обаче за шейсетгодишни дами. Имаше обаче предостатъчно време, а можеше да разчита и на помощта на шивачите и своите приятели. Най-вероятно Нан щеше да измисли нещо, както и за всичко останало. Бени я беше попитала дали може да отседне в дома ѝ след танците.

Нан не каза нито „да“, нито „не“. Попита я защо не отиде при Ив.

— Не знам. Все пак там е работното ѝ място.

— Глупости. Това е нейният дом. Двете сте стари приятелки, ще ви бъде приятно да прекарате заедно.

Може би точно това имаше предвид Нан, като я съветваше да не отговаря директно на нито един въпрос. Разбира се, Бени не се обиди изобщо. Щеше да бъде чудесно, ако се научеше да се справя с хората така, както го правеше Нан.

Шон продължаваше да обяснява предимствата при намаляването на цените. И опасностите, свързани с него. Ако започнеха да намаляват, клиентите можеха да си помислят, че им предлагат залежали, дефектни стоки. Да не говорим за клиентите, пазарували само преди няколко седмици! Шон разбирал логиката на мистър Хоган, но в същото време търсел начин да привлече местните хора в магазина, вместо да ходят на улица „О’Конъл“ в Дъблин и след това да

минават незабелязано през центъра на Ноклен и да прикриват етикета върху пакетите.

Бени го погледна. Коя жена би се омъжила за него, за да слуша подобни приказки до края на живота си? Надяваше се, че новата политика на учтивост ще се окаже успешна.

— Какво ще кажеш за другата седмица? — попита я Шон, когато тръгнаха към Лизбег.

— За каква по-точно?

— „Странноприемница «Ямайка»“ — заяви триумфиращо той.

Старата Бени щеше да се пошегува и да заяви, че Ямайка е малко далеч, за да ходят дотам. Новата Бени се усмихна.

— О, с Чарлз Лотън и Морийн О'Хара, нали?

— Да — отвърна с леко нетърпение Шон. — Не си го гледала, не помня филмът да е идвал тук преди.

„Никога не отговаряй директно на въпросите.“

— Книгата много ми хареса, но предпочитам „Ребека“. Чел ли си „Ребека“?

— Не, не чета често. Там горе не е добре осветено.

— Трябва да си сложиш лампа — заяви пламенно Бени. — Сигурна съм, че в стаята за гости, която не използваме никога, има лампа. Ще спомена на татко.

Тя излъчваше такъв ентузиазъм и се ръкува така твърдо с него за „довиждане“, че той нямаше как да я притисне, за да му отговори конкретно. Нито имаше как да притисне студентите си тънки устни в нейните и същевременно да запази достойнство.

Майка Франсис се разхождаше из малката къщурка. Информацията на Кит Хегърти за срещата на Ив и Хедър я окрили с нови надежди. Може би за одобряването бе необходимо човек просто да отвори сърцето си. Плащането на таксата не накара Ив да изпита по-топли чувства към студенто, дистанцирано семейство, отнесло се толкова грозно към майка ѝ, баща ѝ и нея самата. Нещо повече, в известен смисъл то бе затвърдило още повече досегашното ѝ отношение.

Ако майка Франсис успееше да доведе Ив тук и тя да преспи една нощ в къщичката, да усети, че е нейна. Ако можеше да стане така,

че някоя сутрин Ив Малоун да се събуди в нея и да погледне през прозореца към каменоломната, може би щеше да почувства, че принадлежи някъде, а не е кацнала временно, с каквото усещане живееше сега. Монахинята хранеше големи надежди, че ще успее да настани девойката тук около Коледа. Въпросът обаче беше деликатен.

Когато двете с Пеги Пайн бяха ученички, Пеги обичаше да казва:
— В крайна сметка всичко ще се изясни.

И в повечето случаи ставаше точно така. За изясняването на положението около къщичката очевидно беше необходимо повече време.

Неочаквано зърна някаква фигура, застанала само на няколко крачки от нея. Саймън Уестуард. Беше застанал с гръб към нея и се взираше към каменоломната. Монахинята издрънча нарочно с портата, за да я чуе, но и да не се стресне.

— О... добър ден — рече той.

— Добър ден, мистър Уестуард.

В религиозния живот една част от деня бе известна като Великото мълчание. Тогава монахините не се чувстваха неудобно, ако не разговаряха. Майка Франсис изчака спокойно дребният мургав мъж да заговори отново.

— Неприятно време — заяви той.

— Ноември никога не е особено приятен.

— Мисис Уолш каза, че често идвате тук. Не мислех, че би било удобно да дойда в манастира. Надявах се да ви срещна случайно...

— Вие сте добре дошъл в манастира, мистър Уестуард, винаги сте бил добре дошъл.

— Да, знам.

— Но така или иначе ме открихте.

— Става дума за Ив — произнесе най-сетне младият мъж. — Тя е била така мила да изведе сестра ми от училището. Страхувам се, че всъщност Хедър я е помолила. Факт е обаче, че така или иначе го е направила. Хедър е прекарала чудесно с нея и Ив се готви да я изведе отново...

— Да.

Сърцето ѝ натежа като олово. Нима той се готвеше да помоли Ив да стои по-далеч от семейството? Ако го направеше, отношението ѝ към тях щеше да стане абсолютно същото като на Ив.

— Питам се дали бихте могли да ѝ кажете... — Погледът на майка Франсис не потрепна. — Дали бихте могли да ѝ кажете колко съм ѝ благодарен. Истински благодарен.

— Защо не ѝ го кажете сам?

— Ще го направя, разбира се. Но не знам къде живее.

— Ще ви запиша адреса ѝ.

И зарови из дълбоките джобове на дългата си черна пола.

— Нека го запиша аз. Фермерите винаги носят в себе си пликове. Монахинята се усмихна.

— Не, нека ви го запиша аз. Монахините винаги носят в себе си бележничета и моливи със сребърни връхчета.

Клода Пайн влезе в магазина на Хоган.

— Как сте, мистър Хоган? Можете ли да ми заемете две поставки за шапки?

— Разбира се, разбира се.

Еди се запъти веднага към склада в задната част, за да ги потърси.

— Отваряме секция за продажба на шапки, така ли? — попита надменно Шон Уолш.

— Внимавай с какъв тон говориш с мен, Шон. Не знаеш с кого си имаш работа — отвърна девойката и се засмя гръмко.

Шон я изгледа недоволно. Не можеше да се отрече, че е хубавка. Но пък беше изложила дългите си крака за всички погледи със смехотворно късата си пола. Носеше лимоненозелена рокля с черно сако и розово шалче, а дългите ѝ висящи обеци бяха в същия цвят като роклята. Изрусените ѝ коси артистично бяха хванати с два черни гребена.

— Очевидно не знам — промълви Шон и кой знае защо се прокашля.

— Е, ще разбереш.

В момента в магазина бяха само двамата. Старият Майк се бе заловил отново с шивашката машина, а мистър Хоган все още беше в склада и нямаше как да ги чуе.

— Можем да бъдем съперници или приятели — заяви тя. — По-разумно е да бъдем приятели.

— Аз бих казал, че на теб всички са ти приятели, Клода.

Шон се изсмя надменно.

— Грещиш. Мнозина изобщо не са ми приятели. Леля обаче ми е приятел. Правя основна промяна на витрината ѝ. Почакай само да видиш как изглежда.

— В понеделник, така ли?

— Не, генийче. Днес следобед, деня, в който затваряме по-рано, единственият ден, през който хората всъщност гледат витрината. А утре ще жънем плодовете.

— Би трябвало да те поздравя.

— Да, би трябвало. За мен беше по-трудно да дойда, отколкото за теб. Не съм имала никакви планове да се женя за леля си.

Шон погледна нервно назад, където Еди Хоган търсеше поставките за шапки. Точно в този момент бащата на Бени се появи.

— Сигурен съм, че новата ви витрина ще има огромен успех — заяви той.

— Да, ще бъде приказна — съгласи се Клода и целуна изненадания Еди по челото, изчезвайки сред вихрушката от цветове, подобно на райска птица.

— Нямам намерение да харча пари за рокля — намръщи се Ив, когато Нан я попита какво ще облече. Очакваше Нан да отговори, че обикновено посрещат човека по дрехите и го изпращат според това как се е представил. Такава бе една от нейните теории.

— Имаш право — отвърна най-неочаквано тя. — Можеш да си купиш всичко друго, но не и вечерна рокля. Какво ще правиш в такъв случай?

— Кит каза, че мога да огледам нещата ѝ, за всеки случай. Тя е по-висока, но кой ли не е по-висок от мен. Ако някоя дреха ми хареса, бих могла да я скъся.

— Или да вземеш червената ми вълнена пола — предложи Нан.

— Не мисля така... — промълви Ив; бодлите ѝ започваха да се показват.

— Е, никой в университета не я е виждал, а червеното ти стои страхотно. Би могла да си вземеш някоя романтична блуза или може би мисис Хегърти има... Защо не?

— Знам, че звучи неблагоприятно. Причината вероятно е там, че не желая да нося това, което ми подхвърляш — отвърна Ив.

— Но не би имала нищо против гардероба на мисис Хегърти, така ли?

Нан винаги намираше отговор за всичко.

— Тя ми ги предлага, защото... защото знае, че не бих имала нищо против да ги взема.

— А аз? Нима аз нямам същия мотив?

— Не знам, честно казано.

Ив си играеше замислено с кафената лъжичка. Нан не се зае да я моли, нито сви рамене. Просто рече:

— Тя е на разположение, хубава е, ще ти отива.

— Защо ми я даваш назаем? Искам да кажа, какво кроиш?

Ив знаеше, че се държи като петгодишно момиченце, но искаше да разбере.

— Защото на тези танци отиваме заедно. Искам да изглеждаме така, че да шашнем всички. Да измием очите на хора като глупавата Розмари и тъпата Шийла. Ето защо!

— И на мен това би ми доставило удоволствие — усмихна се до уши приятелката ѝ.

— Майко, искам да те помоля... да ми дадеш назаем пари, за да си купя плат за рокля.

— Ние ще ти купим, Бени. Това е първото ти светско забавление. Всяко момиче трябва да е с нов тоалет.

— Само че нищо от онова, което предлагат в магазините, не ми става.

— О, не гледай така нещастно. Сигурна съм, че ще се намери нещо.

— Изобщо не гледам нещастно, но повечето хора достигат моите размери, когато остаряят.

— И как разви тази безсмислена теория, ако смея да попитам?

— След като обиколих всички магазини в Дъблин.

Анабел установи с облекчение, че констатацията все пак не разстройваше дъщеря ѝ. Или не го показваше. Трудно можеше да се разбере. И затова реши да бъде практична.

— Какъв плат имаш предвид?

— Не знам. Нещо богато... Не знам дали не е смешно, но го видях в едно списание. Манекенката беше едра, а платът ми напомняше гоблен...

Бени се усмихна широко, но очевидно не се чувстваше особено сигурна.

— Гоблен ли?

— Може би не. С такова нещо сигурно ще приличам на кушетка или фотьойл.

На Анабел ѝ се прииска да притисне дъщеря си в прегръдките си, но знаеше, че не трябва да го прави.

— Да нямаш предвид брокат? — попита тя.

— Точно така.

— Аз имам една прекрасна пола от брокат.

— Няма да ми стане, майко.

— Бихме могли да вкараме в нея ивици черно кадифе и да ушием горница от черно кадифе, като я поръбим с брокат.

— Не можем да съсипем хубавата ти пола.

— Кога ще я нося тепърва? Искам да бъдеш красавицата на бала.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна. А този плат е по-хубав от всичко, което би могла да си купиш в магазините.

Така беше, Бени го знаеше. Притесняваше я обаче мисълта за модела, който вероятно си представяше майка ѝ.

Внезапно си спомни десетия си рожден ден. Денят, в който си мислеше, че ще ѝ подарят рокля за парти, а получи разумния морскосин ансамбъл. Почувства болката така силно, както и тогава. Но не виждаше други алтернативи.

— Кой би могъл да го ушие според теб?

— Чух, че племенницата на Пеги вършела чудеса с моделите си.

Настроението на Бени се пооправи. За Клода Пайн можеше да се каже всичко друго, но не и че се облича старомодно.

Скъпа Ив,

Искам да ти благодаря най-искрено за посещението ти в училището на сестра ми. Хедър ми писа с огромен ентузиазъм и радост за това колко си мила. Исках да ти кажа колко ценя жеста ти и да не се чувстваш задължена да правиш това и занапред заради таксата, платена от нашето семейство. Надали е нужно да ти казвам, че ще бъдеш добре дошла в Уестландс по време на коледната ваканция, ако пожелаеш да дойдеш.

С благодарност,

твой Саймън Уестуард.

Скъпи Саймън,

Посещавам Хедър, защото и тя, и аз го искаме. Посещенията ми нямат нищо общо с каквито и да било задължения. По време на коледната ваканция ще съм в манастира „Сейнт Мери“ в Ноклен. Винаги си добре дошъл при нас.

Твоя Ив Малоун.

Скъпи мистър и мисис Хоган,

Както може би ви е казала Бени, през идващия петък група приятели ще отидем заедно на организирания в края на първия семестър бал. Родителите ми ще направят парти в дома ни в Донибрук, преди да тръгнем за танците. Те ме помолиха да предложи на някои от родителите, ако желаят, да се отбият на по чаша шери. Съзнавам, че на вас ви е далеч, но все пак реших да ви уведомя, ако имате път насам.

Благодаря ви отново за прекрасния следобед, който прекарах във вашия дом при посещението ми в Ноклен.

С уважение,

Джак Фоули

Скъпи Фонси,

Моля те настоятелно да престанеш с тези писъмца. Леля ми мисли, че има една-единствена мис Пайн на света и че това е тя. Прочете ми на глас твоите писма за това колко била ограничена и поканите ти да преминем към действия. Заразпитва ме какво означавало да накараш някого „да му стане“.

Аз уважавам леля си. Дойдох тук, за да ѝ помогна да модернизира магазина и да подобри бизнеса. Нямам намерение всяка сутрин да я слушам как ми чете твоите „Доскоро виждане, Алигаторе“. Много ми е приятно да се виждам с теб, но кореспонденцията ни трябва да приключи дотук.

Сърдечни поздрави,

Клода

Скъпа майко Франсис,

Възнамерявам да прекарам коледните празници в „Сейнт Мери“ в Ноклен. Надявам се, че моето присъствие няма да създаде проблеми на сестрите от манастира. Ще се обадя по-късно за повече подробности.

Твоя сестра в Христа,

майка Клеър

Лили Фоули беше доволна от очертаващото се парти. На Джон щеше да му бъде приятно да види къщата изпълнена с цветя, красиви момичета и шумоленето на вечерни тоалети. С радост щеше да изпълни ролята на домакин.

Беше твърдо решена всичко да бъде както трябва и тя самата да изглежда възможно най-добре. И дума не можеше да става да погледне към нея и да си помисли, че има сив и безцветен вид напред целия този блясък.

Щеше да мисли за своя тоалет по-късно. Междувременно трябваше да планира и най-малките подробности. Нямахше да позволи на Джак да разбере колко добре дошло бе партито. Нека двамата с баща му разберат каква чудесна майка и съпруга имат, след като се справя с всички тези изисквания.

— Ще искат ли наденички и сладки, как мислиш? — попита тя.

— Ще искат, каквото им предложим.

Детайлите не интересуваха сина й.

— Кой ще сервира? Дорийн няма да се справи сама.

— Ангъс — заяви той.

— Може ли да нося салфетка на ръката си? — попита най-малкият му брат.

— Най-добре ще е да сложиш една и на задника си — предложи Ронан.

Майка му се намръщи.

— За твоите приятели става дума, Джак. Искам да обърнеш необходимото внимание.

— И за твоите и татковите. Не сте ли щастливи — най-после ще имате новите пердета, за които говорихте, вратата ще бъде боядисана. Според мен е страхотно, че ще дойдат всичките ви приятели.

— И твоите!

— Моите ще стоят само час-два. Вашите ще останат цяла нощ и ще се изложат. Слава богу, че няма да съм свидетел.

— А какво стана със „старите“, както ги наричаш? Родителите на твоите приятели?

— Поканих родителите на Ейдан Линч. Тях вече ги познавате.

— Познавам ги.

Мисис Фоули вдигна очи към тавана.

— И родителите на Бени Хоган от Нокглен. Но те няма да дойдат. Спомняш ли си, че ти писаха? Ще бъдат само хора като чичо Кевин и съседите, и вашите приятели. Моите са толкова малко, че изобщо няма да ги забележите.

— Искат ми се да знам защо ни навлече всичко това?

— Защото не можах да реша кое момиче да поканя, затова ги поканих всичките.

И засия пред майка си, окрилен от своята откровеност.

Ив се прибра в Нокглен през уикенда преди бала.

— Толкова дълго не съм си идвала — призна тя пред Бени в автобуса в петък вечерта. — Истинската причина е, че не исках да оставям Кит. Мислиш ли, че майка Франсис го знае?

— Кажй й го.

— Тя спомена, че щяла да ме помоли за някаква услуга. За какво става дума според теб?

— Чакай да помисля. Да й помогнеш да свари още един казан ракия в градината зад кухнята?

— Виж, с това ще се справя. Или може би, като се има предвид големия ми опит с Ейдан Линч, иска да изнеса на шестокласничките поредица от лекции за сексуалното възпитание.

— Или да заведеш по-възрастните монахини в Белфаст на някой забранен филм.

— Или да заведем Шон Уолш в стаята по изобразително изкуство, да увием парцал за прах около жизненоважните му органи и да го използваме като модел в часовете за рисуване от натура.

И двете се заливаха от смях и накрая шофьорът Майк недоволно заяви, че го разсейвали.

— Вие ми напомняте анимационните филмчета за Мът и Джеф, нали се сецатете? — извика им той.

Много добре се сецатеха. Мът беше големият, а Джеф — миниатюрният. Майки винаги беше изключително тактичен.

— Не мога да ѝ откажа — безпомощно повдигна ръце майка Франсис.

— Напротив.

— Ив! Моля те!

— Винаги си успявала да направиш това, което желаш. Винаги.

— Не знам откъде ти е дошла тази идея.

— От съвместния живот с теб, от това, че съм те наблюдавала. Можеш да обясниш на майка Клеър, че на общността тук не ѝ се ще да я приеме, само защото в Дъблин искат да се отърват от нея за коледните празници.

— Не е особено милосърдна постъпка.

И двете се разсмяха.

— Майко, не бих могла да бъда под един и същ покрив с нея.

— Не се и налага, Ив. Ти си имаш къща...

— Още един от твоите заговори!

— Давам ти честната си дума. Ако мислиш, че съм стигнала дотам да уредя идването на майка Клеър, за да те закарам в къщата, тогава значи наистина нищо не разбираш. Обясни ми защо? Поне една основателна причина...

— Няма да взема милостинята им. Майка ми е била изхвърлена, вече не е била достойна да минава през техния праг, не е била достойна да я приемат повече сред тях. Но тъй като не са искали да умре край пътя, са ѝ дали тази къщурка, която никой не е искал, тъй като отстои на километри от всичко и освен това, о, ужас на ужасите, се намира до католическия манастир.

— Те харесваха тази къща, Ив. Точно тук искаха да живеят.

— Аз обаче не искам да живея в нея.

— Дори да я огледаш?

Монахинята изглеждаше съсипана от отказа ѝ.

— Съжалявам.

— А аз бях сигурна, че ще изпиташ голямо облекчение, защото ще имаш място, където да избягаш... но очевидно съм сгрешила.

— Нямам нищо против да хвърля един поглед, майко. За да ти доставя удоволствие. Но това няма нищо общо с тях.

— Утре сутринта тогава. Ще отидем заедно.

— А моята стая тук...

— Ще бъде твоя до последния ти ден.

— Какво мислиш?

Бени изгледа Клода с тревога.

— Великолепно е. Жал ми е да го отрежа.

— Ти си виждала хора, които ходят на такива места. Подходящо ли е?

— Когато приключа с него и с теб, ще бъде истинска сензация.

Бени изгледа със съмнение тоалета на самата Клода — бяла рубашка върху лилав джемпър с поло яка и нещо, което приличаше на лилави чорапогащи. Това беше доста напред във времето, дори спрямо модата, която цареше в Дъблин, да не говорим за Нокглен.

— Ще направим едно хубаво деколте на корсажа... ей такава, дълбоко.

Бени стоеше по бельо. Ив седеше на радиатора, пушеше и правеше забележки.

Клода очерта с жест колко дълбоко ще е деколтето.

— Докъде ще го изрежеш? — извика Бени.

Клода показва отново.

— Точно това си и помислих. Та през него аз ще се изсипя цялата в чинията си, за бога.

— Предполага се, че ще носиш бельо, за да предотвратиш подобна злополука.

— Ще нося сутиен, изработен от хирургическа стомана...

— Да, и с него ще изтикаме гърдите ти нагоре, ето така.

Клода я сграбчи и Бени изпищя.

— От години не съм се забавлявала толкова — неистово се смееше Ив.

— Кажй й, Ив. Кажй й, че майка ми няма да допусне да изляза, облечена като вавилонска блудница.

— Нали ще ходите на танци? — осведоми се Клода. — Не става дума за събрание по повод предстоящото ти канонизиране...

— Клода, ти си се побъркала. Не мога, казвам ти. Дори да имах кураж.

— Добре. Ще ти направим едно сако на скромността.

— Какво?

— Ще направим дрехата така, както ние си искаме. После ще добавя малко плисиран вълнен плат и няколко копченца и ще обясним на майка ти, че ще носиш това нещо. А ти ще го свалиш веднага, щом напуснеш границите на Нокглен.

И Клода започна да оправя плисетата и да забожда карфици.

— Изправи рамене, Бени — нареди тя. — Изпъчи гърди.

— Боже милостиви. Приличам на нос на кораб — заяви уплашено Бени.

— Знам. Не е ли страхотно.

— Момчетата обичат носове на кораби — намеси се Ив. — Винаги го повтарят.

— Млъкни, Ив Малоун. Ще те намушкам с ножиците.

— Няма да стане. Това са скъпите ми назъбени ножици. Е, какво ще кажете — изправи се гордо Клода.

Дори в подобно неоформено състояние можеха да добият представа какво беше намислила. И то изглеждаше наистина ефектно.

— Разумната жена не би позволила на майка си да се приближи по време на пробите — заяви Ив.

— Направо ще се сбият за теб — каза Клода, докато събираше карфиците.

— Истинска фантазия — промълви Бени и се усмихна в огледалото.

---

[1] Хърли — ирландски хокей. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Чудесно, че ще работиш до късно тази вечер — рече Нан.

Наляха си по още една чаша чай. Балът щеше да се състои в същия хотел, където се намираше магазинът на Емили. Нан възнамеряваше да заведе приятелите си при нея, за да ѝ ги представи.

— Не е нужно, аз бих могла да надникна отнякъде и да ви видя, като влизате в балната зала.

— Но ти знаеш, че ще ми бъде приятно, Ем. Искам да се запознаеш с тях и те да се запознаят с теб.

От само себе си се разбираше, че Нан никога нямаше да ги доведе на „Мейпъл Гардънс“.

— Само ако наистина прецениш, че е правилно. Възможно е да се появят хора, които не би желала да водиш в магазина...

Нан постави длан върху ръката на майка си.

— Не, не разбирам. Какво имаш предвид?

— Е, ние храним такива надежди за теб... ние двете с теб, че ще се измъкнеш от всичко това. — Емили обходи с поглед малката, нескопосана къщица. — Може да не искаш разни велики особи да се качват при мен в магазина.

Усмихна се извинително.

— Магазинът е прелестен. И ти го подреждаш като в мечтите. С гордост ще им покажа и теб, и него.

Не добави, че не разчита на такива като Ейдан Линч, Бил Дън или Джак Фоули да я отведат от „Мейпъл Гардънс“. Беше си поставила много по-високи цели.

— Искам да дойдеш тази вечер на партито — рече Ив.

— Не, не ме бива по светските мероприятия — извини се Кит.

— Родителите на Ейдан Линч ще бъдат там. Ще си поговорите с тях.

— Господи, Ив, остави ме на мира. Предпочитам да си остана тук. С Ан Хейс ще отидем на кино, вместо да прием коктейли в компанията на лекари от „Ейлсбъри роуд“.

— Той не живее на „Ейлсбъри роуд“.

— Не е далеч от него. — Изражението на Кит омекна. — Достатъчно е, че съм поканена. Пригответи ли леглото за Бени?

— Да. Няма да вдигаме шум и няма да те събудим.

— Лесно е да ме събуди човек — аз спя толкова леко. Може би след това ще ми разкажеш как е минало. Този тоалет ти стои великолепно. Никога не съм виждала нещо толкова хубаво.

Предишната вечер Ив се бе облякла така, както щеше да ходи на танците. Беше взела назаем вечерната чантичка от съседката мисис Хейс, а красивата бяла дантелена блузка от гардероба на Кит бе колосана и изгладена така, че изглеждаше като нова. Сега дойде ред на подаръка изненада, който ѝ бе подготвила мисис Хегърти. Бяха алени обеци, с абсолютно същия цвят като полата.

— Не, не трябва да ми купуваш такива неща — заекна девойката.

Нещо в изражението на Кит ѝ напомни, че тази вечер Франк Хегърти също щеше да се приготвя за бала, ако не се беше случила онази ужасна катастрофа.

— Наистина си много красива. Изумителна.

— Струва ми се, че изглеждам като птичка — бавно произнесе девойката. — Някакъв полудял кос, който се готви да отлети, за да краде разни лъскави вещи.

Кит се засмя звънко.

— Говоря съвсем искрено. Наистина си привлекателна, малко луда действително, но ако имаш късмет, хората може и да не го забележат.

Тоалетът на Бени беше прибран в картонена кутия и увит в тънка хартия. Вкъщи всички му се възхищаваха дълго. Патси създаде несъзнателно известно напрежение, като се изсмя и заяви, че се надява никой да не махне от Бени сакото на скромността. Семейство Хоган се спогледаха стреснато.

— И защо според теб ще го направи?

Бени изгледа Патси така яростно, че тя се върна смутено при печката.

— Иска ми се да видя всички ви, вече облечени и нагласени — призна майка ѝ. — И теб, и Ив, и другите ти приятели.

— Е, можехте да отидете в дома на доктор Фоули. Бяхте поканени.

— Да, несъмнено беше изключително любезно от тяхна страна — обади се Еди Хоган. — Да се отплатят за гостоприемството ни към тяхното момче.

Бени се сгърчи вътрешно от смущение. Колко старомодни и провинциални бяха родителите ѝ в сравнение с дъблинчаните. Но веднага изпита чувство за вина и желание да ги защити. От къде накъде пък трябваше да притежават същия стил като онези, които ходеха по коктейли?

— И ще се прибереш със сутрешния автобус, нали? — попита с надежда Анабел Хоган.

— Може би с по-късния. Би било хубаво да се възползвам от посещенията си и да се срещна с момичетата на кафе... или на обяд.

— Но ще се обадиш?

— Разбира се. — Вече изгаряше от желание да тръгне. — Утре сутринта.

— Всичко при теб ще е наред — произнесе баща ѝ, очевидно изпълнен със сериозни съмнения, сякаш дъщеря му отиваше в някакъв друг свят.

— Та нали съм там всеки ден, татко?

— Но не и всяка нощ.

— Затова пък съм в пълна безопасност при мисис Хегърти и вие го знаете много добре.

„О, боже, нека най-после ме оставят да вървя.“

— И се наслаждавай на всяка минута — напомни ѝ майка ѝ.

— Тръгвам. Не искам да тичам за автобуса, особено с този пакет в ръце.

Четиримата я изпратиха до вратата — майка ѝ, баща ѝ, Патси и Шеп. Ако умееше, Шеп щеше да вдигне лапа и да ѝ махне.

— Забавлявай се добре на танците, Бени — извика след нея доктор Джонсън.

Клода пренареждаше витрината в магазина на Пайн. Тя имитира с красноречиви жестове как Бени сваля сакото и излага на показ голямо количество гръд. Фонси ги наблюдаваше с интерес от другата страна на улицата.

— Приказно момиченце е, нали? — възкликна той.

— Тук в Нокглен вече разполагаме с рядък талант — съгласи се Бени.

Пред магазина на баща ѝ Шон Уолш лъскаше вратата и витрината.

— Днес е великата вечер — заяви той и се усмихна. „Не забравяй съвета на Нан. Нищо не ти струва да бъдеш учтива.“

— Точно така, Шон — усмихна се тя.

— Опитвах се да убедя баща ти и да ги закарам на приема, на който бяха поканени.

— Не е прием. Бяха поканени на чаша шери при доктор Фоули.

— Все същото. Той ми показа писмото им. Уверих го, че няма да ми струва нищо да ги закарам.

— Но те отказаха.

— А, нищо не им пречи да вдигнат телефона и да съобщят, че са решили да отидат. Казах им, че го дължат на себе си. Все пак трябва да излизат от време на време.

— Така ли им каза?

— И добавих, че няма по-подходящ случай от нощта на големия бал...

— Жалко, че не са те послушали.

— Денят тепърва започва, има време да променят решението си — рече Шон Уолш и влезе в магазина.

Говореше така само за да я дразни. Несъмнено му беше ясно колко ще ѝ бъде неприятно, ако родителите ѝ присъстват. Усети, че ѝ прилошава и се подпря на стената на сладкарничката на Бърди Мак.

Бърди почука на витрината и изрече нещо; Бени разбра по движението на устните ѝ.

„Боже, само това ми липсваше. Сега ще ми даде някой счупен шоколад, за да ми възвърне силата.“

— Здравейте, мис Мак.

Старяеше се да придаде стабилност на гласа си и да запази самообладание. Родителите ѝ току-що си бяха взели довиждане с нея. Нямаха намерение да ходят в Дъблин. Подготовката за подобно нещо щеше да им отнеме цяла седмица.

Бърда Мак се показа на вратата.

— Бени, току-що се обади майка ти. Иска да ѝ помогна за прическата, а забравих да я питам дали имате сешоар. — Спря и я погледна разтревожено. — Добре ли си, детето ми? Струваш ми се бледа.

— Ще се къдри вкъщи, така ли казахте?

— Да. За мен не е проблем — мога да отида още сега. Единствено сешоарът ме притесняваше...

Бени тръгна към площадчето, без да си дава сметка какво прави. Затова се стресна, като чу клаксона на автобуса.

— Е, ще се качваш ли? Или искаш специална покана?

— Извинявай, Майки. Не забелязах.

Тя седна и впери невиждащ поглед през прозореца. „Не може да са решили, не е възможно да идват в Дъблин. Не и у семейство Фоули. Не и тази нощ.“

Розмари не се появи на лекцията по история.

— Отиде на фризьор — обясни Дирдри, едно вечно активно момиче, което винаги бе в течение на всичко. — Очевидно ще ходи на танците тази вечер с групичка. Първо всички щели да се отбият да пият по чаша у Джек Фоули. Представяш ли си? В неговата къща.

— Знам — отвърна разсеяно Бени. — Аз също ще ходя.

— Какво?... О, небеса.

Дирдри я огледа от главата до петите.

Бени усещаше, че собственото ѝ изражение е по-скоро мрачно и отчаяно, отколкото изпълнено с радостно очакване. Сякаш притесненията ѝ бяха малко, та сега трябваше да трепери и дали родителите ѝ няма да се отзоват на поканата, като се суетят и извиняват на всяка крачка и най-вече — да бъдат ужасени от количеството гръд, която щеше да изложи на показ дъщеря им. Може би щяха да ѝ наредят да излезе от стаята, за да се покрие както трябва. От тази мисъл Бени се вледени.

— Предполагам, че заслугата е именно на приятелството ти с онази Нан Мейхън — заяви най-сетне нейната колежка.

— Заслуга за какво?

— Че те канят с тях. Страхотно е да имаш такава приятелка.

Бени я изгледа с видимо неудоволствие.

— Да. Обикновено избирам приятелите си точно поради тази причина — отвърна тя. Прекалено късно си спомни предупрежденията на майка Франсис да не попада в лапите на сарказма.

— Разумно решение — отговори Дирдри и кимна с глава.

Наистина беше крайно време да организират парти и поводът беше идеален. Къщата щеше да се напълни с младежи във вечерни сака и момичета с дълги рокли. Точно за такъв стил бяха предназначени тези големи къщи, мислеше си Лили.

Първа пристигна Шийла, една от състудентките на Джак. Лили Фоули често я беше чувала по телефона, а сега виждаше привлекателно момиче в жълто-черна рокля; то изгаряше от желание да впечатли околните, поради което и побърза да обяви, че чичо ѝ бил съдия, един от братовчедите ѝ — адвокат, а тя самата — родена правистка. Скоро след нея пристигна една млада двойка, Шон и Кармел, които разговаряха оживено и не забелязваха никого друго.

На Лили ѝ беше приятно да се види с Бил Дън... представителен и дружелюбен младеж, приятна противоположност на Ейдан Линч, чиито странности така и не успя да разбере и чиито родители имаха подобни на сирена гласове.

Погледна гордо към Джак, който бе изключително красив във взетия под наем смокинг; той посрещаше пристигащите и се смееше сърдечно. Премяташе ръка през раменете ту на едно, ту на друго от момичетата. Кое от тях му допада най-много, мислеше си Лили Фоули. Наистина красивата, но прекалила с грима Розмари, бе удостоила едва-едва с поглед Лили, преди да насочи целия си чар към доктор Фоули.

Ангъс се отнасяше изключително сериозно към задълженията си на сервитьор. Той стоеше в подножието на стълбището, очилата му блестяха, новата папийонка на точки изглеждаше великолепно. Чувстваше се център на вниманието, макар и леко притеснен от

толкова непознати. Изпита облекчение, когато видя Ейдан Линч, училищния приятел на брат му.

— Добър вечер — приветства го официално Ейдан. — Да не би да сте от кетъринговата агенция? Не помня да съм ви виждал досега на социалната сцена в Дъблин.

— Аз съм Ангъс — заяви момчето, доволно, че не са го познали.

— Много сте мил, че ми позволявате да се обръщам към вас с малкото ви име. А аз съм Ейдан Линч. Родителите ми вече влязоха в гостната и вероятно доктор Фоули се грижи за тях. Дадох ли ви моята поръчка... Ангъс, бяхте, нали?

— Ейдан, аз съм Ангъс, братът на Джак.

На лицето на момчето бе разцъфнала широка усмивка.

— Ангъс. Ама вярно, че си бил ти. Не те познах! — възкликна младият мъж и се тупна по челото.

— Предлагаме сухо шери, сладко шери, бира и портокалов сок — заяви Ангъс.

— Божичко — промърмори Ейдан, неспособен да направи избор.

— Но само по едно нещо наведнъж.

— О, какво разочарование. Точно мислех да поискам едновременно от всичките в една чаша с топка бита сметана отгоре.

Изглеждаше искрено натъжен.

— Тъй като си приятел на Джак, ще попитам дали може да ти...

И Ангъс се наклони да хукне към кухнята, където се намираха напитките.

— Върни се, глупчо. Слушай, идвало ли е едно красиво, дребно, тъмнокосо момиче?

— Да, вътре е. С някакъв младеж. Не се отделя от него и пие от чашата му.

Ейдан се устреми моментално към гостната. Как можеше Ив да се държи така? Може би тя също беше смесила питиетата. Огледа внимателно заляната от светлина голяма стая и огромната коледна елха край прозореца. Видя много познати лица, но от Ив нямаше и следа.

Върна се при Ангъс.

— Къде е тя? Бързо.

— Коя? — попита стреснато момчето.

— Красивото тъмнокосо момиче.

— Кое се е лепнало като пощенска марка за онзи младеж ли?

— Да, да — отвърна сприхаво Ейдан.

Ангъс се приближи до вратата на гостната.

— Ето я!

И посочи към Кармел и Шон, които, както обикновено, стояха един до друг. Огромно облекчение заля младия мъж. Младата двойка го забеляза и му махна.

— Какво означаваше това? — учуди се Кармел.

— Много си красива — рече той. — Остави незабавно Шон. Аз ще ти осигуря по-добър живот. Ти наруши съня ми... и будните ми часове!

Кармел го погледна с усмивка на зряла светска жена и го потупа по ръката.

В този момент Ейдан чу гласа на Ив зад гърба си.

— Е, Ейдан, здравей. Виждам, че като никога езикът ти се е вързал на флъонга и си изгубил ума и дума.

Той се обърна и я погледна. Стори му се толкова хубава, че в продължение на няколко секунди наистина бе неспособен да изрече и една дума.

— Великолепна си — промълви най-сетне той.

Нан я бе предупредила да не казва, че е взела червената пола назаем. „Ако я похвалят, благодари за похвалата — беше казала тя. — Защо да захвърляш комплиментата на хората обратно в лицето им?“

— Благодаря — отвърна простичко тя.

А след това странната мъгла, която като че ли ги бе обгърнала, се разсея, и те се върнаха към обичайния си начин на общуване.

— Радвам се, че пристигна точно навреме — Кармел вече започваше да ми прави предложение. Смутих се много, защото всичко ставаше пред очите на Шон, но какво можех да направя? — погледна я безпомощно той.

— Ще трябва да свикнеш да се справяш с подобни ситуации, тъй като ще те съпровождат през целия ти живот. Според мен това е нещо на физическо ниво; нали знаеш как животните изпускат различни миризми. Не може да става дума за интелектуално или друго излъчване.

Ив се засмя щастливо и се завъртя пред изпълнения с възхищение поглед на Бил Дън.

— Изглеждаш страхотно — увери я той. — Защо не се обличаш винаги така?

— Готвех се да ти задам същия въпрос — отвърна през смях тя.

Бил оправи вратовръзката си и се усмихна глупаво. Ейдан изглеждаше обезсърчен. Обърна се към Джак, който стоеше до него.

— Не съм сигурен, че идеята беше особено добра.

— Какво? — Джак погледна към чашата бира в ръката му. — Да не е изветряла?

— Не. Имам предвид — да каним всички момичета. Мислехме, че ще можем да ги контролираме. Виж, че ги губим всичките.

— Джак?

Ангъс бе влязъл и се оглеждаше притеснено.

— Аха, мистър Може всичко пристигна — извика Ейдан и насочи към момчето не особено благосклонния си поглед; още не можеше да му прости, защото го беше изплашил при пристигането му.

— Джак, да нося ли вече наденичките? Мама пита дали са пристигнали всички.

— Нан я няма. Почакай още няколко минути.

— Останалите са тук, нали?

Ейдан огледа стаята. Не му харесваше начинът, по който Бил Дън караше Ив да се смее. Не му харесваше и как по-възрастните караха родителите му да се смеят с цяло гърло.

— Така мисля. О, ето я и Нан.

Нан Мейхън стоеше до вратата с невъзмутим, напълно естествен вид, сякаш всяка вечер посещаваше светски събития. Носеше красива лимоненожълта рокля, чиято пола бе от ефирна коприна, а горницата, без презрамки, беше обсипана с миниатюрни перлички. Раменете ѝ се подаваха грациозно от дрехата, златистите ѝ къдрици бяха хванати с луксозна шнола, също декорирана с миниатюрни перлички.

Джак се запъти към нея и я заведе да я запознае с родителите си.

— Това ли е любовницата на Джак, как мислиш?

Ангъс се обърна с надежда към Ейдан. Ейдан бе от хората, които понякога казваха най-неочаквани неща. Този път обаче остана разочарован.

— Ти си невероятно глупав и неразумен младеж, след като говориш за любовници на преминали католическо образование

момчета. Тези неща трябва да се ограничат само до светото бракосъчетание.

— Имах предвид, както във филмите... — заекна от вълнение Ангъс.

— Не знаеш какво имаш предвид; умът ти е страшно объркан. Отиди да донесеш наденичките, докато ти е останала все още някоя и друга мозъчна клетка.

— Не всички са още тук.

— Напротив, тук са.

— В тоалетната има едно момиче. Стои там, откакто е дошло.

— Вероятно е скочила през прозореца и си е тръгнала — заяви Ейдан. — Донеси наденичките или ще ти издера лицето.

До този момент уж всичко вървеше чудесно. Папийонката му, вниманието и благодарностите на хората. А ето че сега Ейдан Линч му говореше така, сякаш се намираха в училище.

Запъти се мрачно към кухнята, за да изпълни поръчката. В коридора някакво много едро момиче се съзерцаваше в огледалото.

— Здравей — рече той.

— Здравей — отвърна тя. — Последна ли съм?

— Така мисля. Ти Нан ли си?

— Не. Тя току-що влезе, чух я.

— Казаха, че не мога да сервирам наденичките, преди да е пристигнала Нан. Само тя липсваше.

— Е, тогава явно са ме забравили.

— Така изглежда — отвърни със завиден такт Ангъс.

— Ти братът на Джак ли си?

— Да, аз съм Ангъс Фоули.

— Приятно ми е. Казвам се Бени Хоган.

— Обичаш ли наденички?

— Да. Защо?

— Отивам да ги донеса. Можеш да си вземеш няколко, преди да ги внесе вътре.

— Благодаря, но по-добре да не го правя. Страхувам се да не си пръсна роклята.

— И без това вече си я пръснала — заяви момчето и посочи към гърдата ѝ.

— О, боже — проплака Бени.

— Така че поне си хапни наденички — бодро се усмихна той.

— По-добре да влизам.

Изправи рамене, както беше обещала на Клода Пайн и като се опитваше да не поглежда към малкото момче, влезе в гостната с чувството, че е голям презокеански параход.

Бил Дън и Джон О'Брайън я видяха първи.

— Боже, това Големият Бен ли е? Изглежда фантастично — промълви Бил.

— Не изглежда зле — отвърна Джон О'Брайън, без да откъсва поглед от новодошлата.

Бени не ги забеляза. Тя оглеждаше помещението. Искаше побързо да разбере дали родителите ѝ бяха тук. Може би в този момент досаждаха на някого, разисквайки теми, които представляваха интерес единствено за жителите на Ноклен. И сигурно бяха готови да направят сцена заради тоалета ѝ.

Не, определено ги нямаше.

Точно когато пристигна, видя някаква кола да потегля по алеята пред къщата. Вътре беше само шофьорът. В тъмнината обаче не успя да види нито лицето му, нито регистрационния номер. Не беше изключено да е била тяхната. Притеснението я обхвана с пълна сила и затова, още щом влязоха, се запъти към тоалетната и само изсъска на Ив да влиза без нея.

— Ще те почакам — заяви приятелката ѝ.

— Ако го направиш, ще те убия, тук и сега, пред погледите на всички.

Бени престоя петнайсет минути в тоалетната на долния етаж. Чувстваше се глупаво и кипеше от гняв към Шон Уолш, задето я бе накарал да повярва, че тази толкова велика нощ ще бъде провалена.

Сега, когато се убеди, че родителите ѝ не бяха в гостната, тя се запита какво толкова ужасно щеше да има, ако все пак бяха дошли. Възвърна бавно самочувствието си и постепенно осъзна, че е център на вниманието.

— Този тоалет изглежда класически.

Розмари не си направи труда да прикрие изненадата си.

— Благодаря, Розмари.

— Откъде се сдоби с него?

— Ноклен — отвърна лаконично девойката.

Искаше да привлече погледа на Ив и да ѝ каже, че вече е добре, но приятелката ѝ беше с гръб и не я виждаше.

Докато стигне до нея, получи още няколко комплимента. Доколкото разбираше, бяха искрени. И неизменно изречени с учудване, нещо, което не звучеше особено ласкаво. Въпреки това реакцията на присъстващите беше главозамайваща.

Докосна Ив по рамото.

— Върнах се — заяви тя и се усмихна до уши.

Ив се обърна.

— Разрешено ли е да разговарям с теб или все още имаш тайни планове?

— Приключих с тях.

— Е, слава богу. — Девойката понижи глас. — Абсолютно всички гледат към нас двете. Ние сме олицетворение на приказката за Пепеляшка. Сериозно говоря — продължи шепнешком приятелката ѝ. — От красавици като Розмари, Шийла и Нан се очаква да изглеждат страхотно. Ние с теб обаче сме изненадата. Ще ни спукат от покани за танци тази вечер, помни ми думата.

— Ив, как би постъпила сега разумната жена?

— В твоя случай щеше да си вземе нещо за пиене, за да държи в едната си ръка чашата, а в другата — дамската чантичка. Така няма да имаш физическата възможност да си прикриваш гръдта.

— Не използвай тази дума.

— Сестра Имелда я наричаше „гушка“, сякаш ставаше дума за птица. „Непременно си прикрий гушката, Ив“ — обичаше да ми напомня тя. Като че ли имаше какво да прикривам.

Приблужи се Нан и хвана за ръцете двете си приятелки. За нея не беше необичайно да ѝ се възхищават, но тя като че ли не забелязваше нищо ново и във факта, че приятелките ѝ изглеждаха като излезли от какавидите си пъстри пеперуди.

— Е, какво ще кажете? Разните Розмари и Шийли ги навряхме в миша дупка!

И трите се засмяха щастливо. Бени обаче щеше да бъде още по-щастлива, ако Джак Фоули, красивият им домакин, който заедно с малкия си брат разносяше подноси с храни и напитки, беше отбелязал поне с едно потрепване на клепачите появата ѝ. Все пак тя наистина изглеждаше много добре.

Най-сетне младежите потеглиха. Джон и Лили Фоули стояха на най-горното стъпало пред входа на дома си и махаха. Вътре партито продължаваше — техните приятели и родителите на Ейдан Линч нямаха намерение да си тръгват скоро.

Лили знаеше, че изглежда добре. Усилията и времето ѝ бяха възнаградени, тъй като в крайна сметка беше намерила подходящата коктейлна рокля — не прекалено официална, но в същото време ефективна и стилна. Беше съчетала лилавата ѝ гарнитура с обеци със същия цвят. Краката я боляха в новите обувки, но никой нямаше да го разбере, най-малко пък високият красив мъж до нея.

— Беше прекрасно, нали? Ти си превъзходен домакин.

Усмихна се на съпруга си, сякаш не тя, а той бе организиран всичко.

— Чудесна си, Лили — промълви Джон Фоули, целуна я по челото и я прегърна. След това затвори вратата и се върнаха при гостите.

Дамската гардеробна беше пълна с момичета. Те се решеха и лакираха косите си, изпъваха гротескно устни, за да ги начервят. Ухаеше на парфюми и пудра.

Нан беше готова първа, без да обръща внимание на завистливите погледи, които ѝ хвърляха другите момичета. Внезапно собствените им рокли без презрамки започваха да им се струват неудобни. Изведнъж усещаха как поддържащите метални банели се впиват в плътта им. Как бе възможно косата на Нан да изглежда така безупречно и то без да изпръска цяло шише лак, за да я задържи в желаната форма? Защо на нея не ѝ се налагаше да си слага фон дьо тен, за да прикрива пъпките по лицето си?

— Ще огледам наоколо, докато се приготвите — каза тя на Бени и Ив. — След това ще ви заведе в магазина, за да се запознаете с майка ми.

И се понесе грациозно наред морето от момичета, които подскачаха, суетяха се нервно или се качваха и слизаха по застланите стълби. Изглеждаше съвсем спокойна.

Отиде в едното крило на бара, като се усмихваше учтиво на хората наоколо, сякаш чакаше някого, с когото имаше среща. Всичко бе издържано в тъмна дъбова ламперия и червена плюшена тапицерия. Около бара стояха неколцина мъже и разговаряха. Напитките тук бяха много по-скъпи, отколкото в повечето дъблински заведения. Този бар бе място за срещи на богатите.

Имаше хора от провинцията, дошли в Дъблин за продажбите на добитък или заради бизнеса със земя. Присъстваха борсови брокери, банкери, посетители от Англия, хора с титли. Барът не беше от онези, където човек ходеше сам. Но в нощта на големия бал бе напълно приемливо да видиш тук самотно момиче, очакващо своя партньор. Нан стоеше на сравнително по-добре осветено място и наблюдаваше. Не след дълго погледите се насочиха към нея. Не беше нужно да се оглежда, за да разбере, че мъжете се възхищаваха на елегантната млада жена със златисти коси и великолепна рокля, застанала уверено край вратата.

И когато мина достатъчно време, за да я огледат всички, тя се обърна и се запъти радостно към фойето, където я чакаха двете ѝ приятелки.

— Какво правеше там? — попита я Ив.

— Оглеждах.

— Не ти ли стига цялата нощ на танците? Божичко, ненаситна си, Нан Мейхън.

— Да вървим при майка ми.

И ги поведе към магазина. Край касата седеше привлекателна жена с уморен вид. Косата ѝ беше като на дъщеря ѝ, имаше хубава, но повехнала усмивка. „Нан е наследила своята изумителна красота от баща си“ — реши Ив. Бащата, за който почти никога не се споменаваше.

Нан ги представи, след което момичетата се показаха подред с тоалетите си. Емили Мейхън обясни на Ив, че аленото приличало повече на тъмнокосите. То например изсмуквало цвета от лицето на Нан. На Бени пък каза, че от десет мили се виждало от колко красив и скъп брокат е ушит тоалетът ѝ, а момичето, което го бе преправило за нея, било истински гений. Не спомена нито веднъж за огромното деколте и Бени изпита голямо облекчение. Ако само още един кажеше

нещо за него, щеше да навлече сакото и да не го сваля до края на вечерта.

— А някоя от вас има ли си определен приятел за вечерта? — попита с интерес Емили.

— Едно от момчетата, Ейдан Линч, е влюбен в Ив — заяви гордо Бени, а за да добие мисис Мейхън представа за истинското положение, добави: — А всички останали са луди по Нан.

— А аз мисля, че ти ще си имаш вземане-даване с Джони О'Брайън — обяви Нан, като се обърна към Бени. — Той те следва така, сякаш някъде в себе си носиш силен магнит.

Бени много добре знаеше коя нейна част следваше така вярно Джони О'Брайън.

Емили остана доволна, че дъщеря ѝ е обградена с такива мили приятелки. Рядко се срещаше с познатите ѝ. Никога не бяха канени на училищни пиески или концерти като другите родители. Дъщеря ѝ държеше баща си на разстояние от училищната си дейност. За Емили Мейхън запознанството с Ив и Бени бе истинско събитие.

— Бих ви предложила от флакона за опитване, но вие вече ухаеете прелестно — рече тя. Момичетата отвърнаха в един глас, че не ухаят чак толкова хубаво. И се приведоха към Емили, която ги напръска щедро с „Джой“. — Но така и трите ще миришете по един и същ начин — засмя се тя. Мъжете няма да ви различат една от друга.

— Така е чудесно — обади се Нан. — Ще ги впечатлим като група. Никога няма да ни забравят.

В този момент влезе някакъв клиент.

— По-добре да тръгваме, Ем; не искаме да те уволнят — прошепна Нан.

— За мен беше удоволствие да ви видя. Пожелавам ви да се забавлявате много.

Никак не ѝ беше приятно, че вече трябва да се раздели с тях.

— Не бързайте заради мен — извини се новодошлият. — Просто разглеждам.

Гласът му накара Ив да се обърне рязко.

Беше Саймън Уестуард. Не я беше видял. Очите му бяха вперени в Нан и освен нея очевидно не забелязваше нищо друго.

Както обикновено Нан изглежда не усещаше, че е привлякла нечие внимание. Вероятно е израснала така, съпроводена непрестанно

от възхитени погледи, помисли си Ив, както тя самата бе израснала сред звъна на манастирските камбани. Това се бе превърнало в част от пейзажа. След известно време човек преставаше да го забелязва.

Саймън разглеждаше лавиците с украси и сувенири, като вземаше ту едно, ту друго, оглеждаше го, проверяваше цената.

Емили се усмихна.

— Кажете, ако желаете помощ. Аз просто си говоря с момичетата...

Забеляза как Нан смръщи леко лице.

— Не, честна дума...

Младият мъж гледаше право към Нан.

— Здравейте — обърна се към нея той. — Преди малко не ви ли видях в бара?

— Да, търсех приятелките си. — Усмивката ѝ бе слънчева. — Вече ги намерих.

И разпери ръце към Ив и Бени. Елементарната любезност го накара да отмести поглед към тях.

— Здравейте — усмихна се Бени.

Саймън я изгледа стреснато. Беше я виждал някъде, но къде? Едро, впечатляващо момиче, много познато. Погледна към дребната ѝ мургава приятелка. Оказа се братовчедка му Ив.

— Е, добър вечер, Саймън — обади се с леко подигравателен тон тя.

В тази ситуация предимството беше на нейна страна. Беше го познала и наблюдавала, докато изяждаше с поглед приятелката ѝ.

— Ив! — усмихна се топло той.

Сега вече се сети коя беше и Бени — момичето на семейство Хоган.

— Светът е малък — заяви Ив.

— Всички ли ще ходите на бала?

— Не, за бога, не. Просто всяка петъчна вечер си прекарваме така. В университета се обличаме все официално. Не сме като неспретнатите студенти от Тринити, които се мъкнат с вечните си вълнени палта.

Очите ѝ танцуваха и омекотяваха току-що изречените думи.

— Точно се готвех да ви кажа, че сте зашеметяващи, но ако положението е подобно всеки петък, значи съвсем съм се отдалечил от

светския живот.

— Разбира се, че става дума за бала, Саймън — обади се Бени.

— Благодаря ви, мис Хоган.

Не можеше да се сети за името ѝ. Очакваше Ив да го представи на Нан, но вместо това тя го попита.

— Ще ходиш ли при Хедър тази седмица?

— Уви, не. Заминавам за Англия. Ти наистина си страшно добра с нея.

— За мен е удоволствие, тя е много смело дете. И ще има нужда от подкрепа в този мавзолей.

— Но там би трябвало да е най-доброто...

— О, със сигурност е единственото място, където би могъл да я изпратиш — успокой го Ив.

Саймън нарочно проточи следващата пауза достатъчно дълга, за да бъде представен на русото момиче. Но отново никой не предприе нищо. Тя не протегна длан и не се представи, а той нямаше намерение да пита.

— Трябва да продължа с покупките и да ви оставя във вихъра на бала — заяви той.

— Избрахте ли нещо конкретно?

Емили бе навлязла в професионалната си роля.

— Търсех подарък за една дама в Хампшир.

Говореше, без да отделя очи от Нан.

— Нещо в ирландски стил? — поинтересува се Емили.

— Да, но и да не натежава прекалено.

Нан си играеше с една попивателна, изработена от мрамор. Върна я с многозначителен жест на полицата. Младият мъж я вдигна.

— Струва ми се, че сте права. — Погледна я право в очите. — Мисля, че идеята е изключително добра. Много ви благодаря.

Завърши последното си изречение с възходящи нотки; сега бе моментът да ги запознаят, ако някой изобщо възнамеряваше да го направи.

— Много е приятно — обади се Емили. — Ако желаете, ще го поставя в специална кутия.

Все така, без да отделя очи от дъщеря ѝ, той отвърна:

— Би било чудесно.

В този момент на вратата се появи Ейдан Линч.

— Знам, че винаги аз трябва да бъда призракът на празненството, но все пак не ставаше ли въпрос вие, скъпи дами, да се присъедините към нас? Не е нещо от значение. Само дето хората от нашата група стоят на вратата и се чудят къде са останалите ни членове. А на този въпрос с всеки следващ миг става все по-трудно да се отговори.

Нан мигновено взе решение.

— Отклонихме се за момент — обясни тя. — Хайде, Ейдан, води ни на бала.

Бяха направили маса за шестнайсет души на балкона, на която се настаниха. Танците вече се вихреха с пълна пара. Момчетата от съседните маси вдигнаха очи, когато забелязаха Джак Фоули и заизвиваха вратове, за да видят с кого е. Но нямаха късмет. Той влезе, разговаряйки с Шон и Кармел.

Момчетата от другите маси установиха със завист, че и Розмари и Нан Мейхън щяха да седят на масата на Джак Фоули. Беше прекалено и несправедливо. Би трябвало красавиците на университета да са по-равномерно разпределени. Някои се учудваха как така глуповатият Ейдан Линч все успяваше да се вреди в центъра на събитията, а един-двама се запитаха кое е високото момиче с прелестното деколте.

Междувременно на масата на Джак Фоули пристъпиха към изпълнение на бойния план. Всеки си наля по една чаша вода от каната. Веднага след като я изпразниха, осемте момчета изляха в нея съдържанието на малките бутилки джин, които носеха в джобовете си. Отсега нататък щеше да се поръчва само минерална вода и оранжада, която щяха да смесват с джина от каната.

Никой не можеше да си позволи хотелските цени на алкохолните напитки, но заради този трик не трябваше да позволят каната да бъде взета или още по-лошо — допълнена с вода. За тази цел на масата винаги трябваше да седи някой; не можеха да си позволят да я оставят на милостта на сервитьорите. Когато водещият на бала обяви, че следват няколко блуса, Бил Дън скочи пръв и подаде ръка на Розмари. Тя се бе разположила близо до Джак, но се оказа, че не е избрала далновидно мястото. Прекалено късно си даде сметка, че трябваше да

седне срещу него. Така той щеше да има възможност да я вижда. Девойката се усмихна насила и тръгна към дансинга.

Джони О'Брайън покани Бени. Тя се изправи с желание. Беше добра в танците. Навремето майка Франсис беше наела учител по танци, който идваше веднъж седмично, за да ги учи на валс и танго, на латиноамерикански танци. Бени се усмихна при мисълта, че момичетата от Ноклен вероятно щяха да бият дъблинчанките, когато станеше дума за самба, мамбо или ча-ча-ча.

Свиреха „Това е моят остров под слънцето“. Джони я гледаше с нескрито възхищение.

— Не знаех, че имаш толкова хубав...

Не довърши мисълта си.

— Толкова хубав? — попита го без заобикалки тя.

Младежът не се осмели да каже това, което мислеше наистина.

— Хубав парфюм — отвърна той.

Ейдан танцуваше с Ив.

— За първи път имам възможност да те държа в обятията си, без да ме налагаш с кокалестите си юмручета — рече той.

— Кокалестите юмручета ще започнат да те налагат отново, ако се опиташ да танцуваш с мен в колата на баща си.

— Ти разговаря ли с баща ми?

— Знаеш, че разговарях. Три пъти ме запознава с него.

— Той е готин. Както и майка ми... Е, малко е гръмогласна, но като цяло е добра.

— Не са по-гръмогласни от теб.

— О, гласовете им бумтят, докато аз просто говоря енергично.

— Те говорят по-директно, по-нормално. Редят изречения и въобще се изразяват...

— Много си красива.

— Благодаря ти, Ейдан. И ти изглеждаш страхотно.

— Кога ще престанеш да се съпротивляваш срещу отчаяната физическа страст, която изпитваш към мен, и ще й се отдадеш? Позволи си да се отпуснеш с мен.

— Няма ли да се строполиш мъртъв, ако кажа, че ще го направя?

— Ще се възстановя с рекордна бързина, бъди сигурна.

— Бъди спокоен, няма да се случи скоро. Отдаването имам предвид.

— Това е проблемът, когато си отгледан от монахини. Нищо чудно да се наложи да чакам вечно.

— Те изобщо не са толкова лоши, колкото си мислят повечето хора.

— Кога ще ме запознаеш с тях?

— Не ставай смешен.

— Защо да не ме заведеш? Аз те запознах с моето семейство.

— Но не си ме завел. Просто се оказахме на едно и също място.

— Е, какво да направя, като ти не убеди твоите монахини да наемат мотоциклети и да дойдат на партито. Според мен това не бе особено умела постъпка от твоя страна.

— Не биха го направили — влезе в тона му Ив. — Петък е тяхната вечер за покер и за нищо на света не биха се отказали от нея.

Шон и Кармел танцуваха, притиснати един в друг. В момента свиреха „Мургавото момиче си стои у дома и се грижи за бебето“.

— Представи си само, дотогава не остава много — промълви Кармел.

— Само четири години — отвърна щастливо Шон.

— И вече сме заедно четири години, ако смятаме годината преди девети клас. Не сме ли щастливци? — усмихна се Кармел и го притисна в обятията си.

— Големи късметлии. Всички ни завиждат.

— Не ти ли се повдига от Шон и Кармел? — прошепна ѝ Ив, когато се запътиха към местата си.

— Определено не виждам особен смисъл да ги каним на такива сбирки — съгласи се Бени.

— Напомнят ми онези животни в зоопарка, които не се разделят и се чистят едно друго от въшки.

— Не говори така, Ив — засмя се Бени.

На масата завариха Джак Фоули. На него му се беше паднало да наглежда каната с джин по време на първата серия танци. Шийла бе доволна, че я оставиха да му прави компания, но все пак предпочиташе да е на дансинга.

Нан се върна, придружена от Патрик Шей, студент по архитектура, приятел на Джак и Ейдан от училище. Младежът бе зачервен и възбуден. Нан изглеждаше така, сякаш бе танцувала на ледена пързалка, разхлаждана от прохладен бриз. По лицето ѝ не се забелязваше и следа от напрежение.

Бени я съзерцаваше от другия край на масата с възхищение. Тя владееше абсолютно всяко положение, докато майка ѝ бе стеснителна и неуверена. Може би Нан беше наследила завидните си умения от баща си, за когото никога не споменаваше нито дума.

Бени се чудеше защо Ив не я представи на Саймън. Беше се получило неловко. Ако беше някой друг, Бени щеше да ги запознае лично, но Ив винаги се засягаше, когато станеше дума за семейство Уестуард. Нан обаче не се беше обадила, а доколкото я познаваше, ако искаше да бъде представена, щеше да си каже.

В този момент Джони О'Брайън ѝ предложи чаша портокалов сок. Бени отпи с благодарност голяма глътка и едва след като преглътна, се сети, че вътре имаше и джин. Все пак не се задави и забеляза изпълнения с възхищение Джони О'Брайън.

— Ти наистина си от жените, които не се плашат от алкохола — заяви той.

Не за такава похвала мечтаеше, но все пак беше за предпочитане, отколкото ако се беше задавила.

Розмари не я изпускаше от погледа си.

— Завиждам ти — рече тя. — На мен ми се завива свят дори след една малка глътчица.

И се огледа със съзнанието, че тази нейна типично женствена черта ще предизвика безмълвно одобрение и възхищение.

— Сигурна съм — констатира мрачно Бени.

— Вероятно се дължи на живота ти в провинцията — продължи Розмари, все така с подигравателно възхитено изражение на лицето. — Предполагам, че там пият много, нали?

— О, така е — съгласи се Бени. — Но не по този начин. Когато аз например пия джин, го правя направо от бутилката. Голяма рядкост е да си го наливаме в чаша и да го смесваме с оранжада.

Всички се разсмяха, точно както и очакваше. За нея никога не представляваше трудност да ги разсмее. Но изключително трудно беше да ги накара да погледнат на нея с други очи.

Хвърли поглед към Джак. Той изглеждаше щастлив. Облегнат на стола си, наблюдаваше сцената непосредствено пред себе си и масите в близост до дансинга. Беше безупречният домакин. Щеше да покани на танц всяко едно от момичетата на масата без изключение.

Бени изпита почти непреодолимото желание да се пресегне и да погали лицето му, дори само да докосне нежно бузата му. Да не би да полудяваше? Досега не беше изпитвала подобна нужда. Скоро щеше да я покани. Може би още при следващия танц щеше да се наклони напред и да ѝ се усмихне, да протегне ръка към нея и да я дари с неотразимата си усмивка. Тя виждаше картината така ясно в съзнанието си, сякаш се случваше наистина.

„Бени?“ — може би щеше да каже той, ей така, съвсем непринудено, и тя щеше да стане и да заслиза заедно с него надолу по стълбите, а ръцете им щяха да се докосват лекичко.

И после щяха да се приближат един до друг.

Маестрото съобщи, че техният вокалист е в състояние да спечели абсолютно всеки конкурс и за да го докаже още сега, щял да изпълни „Млада любов“.

Бени заповядваше с волята си на Джак да улови погледа ѝ.

Но Розмари я изпревари. Бени нямаше представа как успя да го направи, може би се дължеше на ужасното ѝ клепане с ресниците, но така или иначе именно тя съумя да привлече вниманието му върху себе си.

— Розмари? — произнесе той със същия глас, с който щеше да каже и „Бени“.

Сърцето ѝ натежа от мъка.

— Готова ли си да рискуваш, Бени?

Ейдан Линч стоеше до лакътя ѝ.

— О, Ейдан, благодаря ти.

Изправи се и тръгна към дансинга, където Джак и Розмари вече танцуваха. Розмари бе поставила и двете си ръце около врата му и се беше отдръпнала леко от него, сякаш искаше да го разгледа по-добре.

Различните състезания предизвикаха бурни овации. Ейдан Линч взе с лекота наградата за младеж с дупка на някой от чорапите си. Той

заяви, че неговите имали дупки, през които ги обувал. Трябваше да го наградят. Последваха бурни приветствия от студентите.

— Как се досети? — попита го Бени, силно впечатлена.

— Един приятел работи тук като сервитьор. Той ми разкри всички загадки.

— Какви са другите въпроси?

— Един от тях гласи: „Първата дама, която се представи със снимка на заек“. И това е лесно.

— Така ли? И кой има снимка на заек?

— Всеки, който има в себе си монета от три пенса. На нея е изобразен заек.

— Вярно. Истински гений си, Ейдан.

— Така е, Бени, но изглежда никой друг не го признава.

Приятелите им ги посрещнаха като герои. Виното, което бяха спечелили, беше отворено веднага.

— И продължаваш да пиеш. Ама наистина си чудо на чудесата, Бени — заяви Розмари.

Кой знае как тя бе успяла да се намести така, че да се облегне на Джак. На Бени ѝ се искаше да стане и да я зашлеви по лицето. Слава богу, в този момент Джак се изправи и вече нямаше нужда да ги разделя.

Обявиха изпълнението на няколко валса. Бени не желаше да танцува тази серия с Джак; валсовете бяха прекалено активни. Нямаше време да се облегне на него, да докосне лицето му дори случайно.

Другите заслизаха към дансинга. Към масата се приближи високо, красиво момче и попита учтиво:

— Може ли да поканя Нан за един танц, ако нямате нищо против? Тя е с вас цялата вечер. Съгласни ли сте? Нан, какво ще кажеш?

Девојката вдигна поглед, всички останали като че ли бяха заети с нещо.

— Разбира се — отвърна тя и тръгна към дансинга.

Джак танцуваше отново с Розмари! Видя Бил Дън да разговаря с друго от момчетата, Ник Хейс, в далечния край на масата. Щеше да бъде добре, ако я бяха забелязали и бяха дошли да седнат при нея или я бяха поканили да се присъедини към тях.

Тя стоеше с фиксирана усмивка на лицето и въртеше в ръцете си менюто, което съобщаваше, че щяха да им сервират супа от пъпеш, пиле и плодова салата. Запита се разсеяно, да не би да са забравили, че е петък^[1]. Наля си оранжада и я изпи. С ъгълчето на окото забеляза, че приближава сервитьор и се готви да допълни каната на масата.

— Не — каза тя. — Никой не иска повече вода.

— Извинете, мис, нека я напълня. Дори вие да не искате, тези, които танцуват в момента, може да пожелаят, като се върнат.

Трябваше да внимава, иначе можеше да го накара да заподозре нещо. Ами ако докладваше, че студентите на тяхната маса се държат странно? Обзе я непреодолима умора.

— Слушайте — рече тя. — Пет пари не давам. Казаха ми, че не искат повече вода, но вече не ми пука. Напълнете я догоре, ако желаете. Какво толкова, по дяволите.

Сервитьорът я изгледа смутен. Очевидно я помисли за леко побъркана.

— Отивам на съседната маса — събщи той.

Чувстваше се странно, защото седеше сама. Щеше да отиде в дамската тоалетна. Нямаше на кого да се извинява. Ник и Бил оживено обсъждаха нещо в далечния край на масата; дори не забелязаха, че стана и тръгна.

Седна на тоалетната и започна да крои планове. Следващият танц вероятно щеше да е рок. Определено не искаше това да бъде танцът ѝ с Джак. Затова най-добре беше да не му се мярка пред очите дотогава. Щеше да изчака, докато пуснат отново нещо хубаво и бавно. Може би щяха да изпълнят „Неокована мелодия“. Много обичаше тази песен. Или „Странник в рая“. И тя беше хубава. Виж, „Нежно, нежно“ беше малко сантиментална. Но и тя щеше да свърши работа.

Изненада се, като чу гласа на Розмари в помещението с умивалниците отпред.

— Великолепен е, нали? — говореше Розмари. — И е много мил, не е обсебен от собствената си особа като повечето от симпатичните момчета.

Бени не разпозна гласа на другото момиче. Кое то и да беше то обаче, очевидно смяташе Розмари и Джак за двойка.

— Отдавна ли ходиш с него?

— Не, не излизаме заедно. Все още, искам да кажа — додаде заплашително Розмари.

— Май си пада по теб. Поне така изглежда.

Сърцето на Бени спря да бие.

— Освен всичко друго, той е и добър танцьор. Валсът не е силната ми част. Престорих се, че си изкълчих глезена. Просто исках да дойда тук и да си почина.

— Умен ход.

— Е, човек трябва да използва всякакви трикове. Казах му, че ще го грабна за някой от следващите танци, тъй като не довършихме този.

— Ти нямаш конкуренция.

— Не ми допадна видът на Нан Мейхън. Видя ли роклята ѝ?

— Направо не е от този свят. Но ти също изглеждаш добре.

— Благодаря.

По тона ѝ личеше, че е доволна.

— Къде е той сега?

— Каза, че ще приключи валсовете с Бени.

Лицето на Бени пламна. Той е знаел, че седи сама. Бил е съвсем наясно, но не благоволи да я покани за цял танц. Едва когато неустоимата Розмари го бе изоставила, се е сетил за добрата стара Бени.

— Коя е Бени?

— Онова огромно момиче... някъде от дълбоката провинция. Познава я покрай семейството си или нещо от този род. Тя вечно се появява на подобни събития.

— Значи и оттам няма конкуренция?

Розмари се изсмя.

— Не, не мисля. Която и да е тя, родителите ѝ явно имат пари. Познават отнякъде семейство Фоули. Тя е с много скъпа рокля. Не знам откъде се е сдобила с нея, но е приказна, цялата от брокат, и безупречно скроена. Изглежда поне с десет килограма по-слаба. Каза, че я е купила в Нокфлаш или както се казваше там нейното градче. Не помня точно. Напълно неизвестно местенце. Сигурно е, че не си е взела тоалета оттам.

Гласовете се отдалечиха.

Бени продължаваше да седи на тоалетната. Чувстваше се смразена. Огромна значи. И не била конкуренция, а от жените, с които

един мъж би могъл да довърши прекъснатия танц, но не и да изиграе нещо от начало до край.

Погледна малкия ръчен часовник, който родителите ѝ бяха подарили за седемнайсетия рожден ден. Беше десет без пет. Нищо друго не желаше така, както да се озове край огъня в Лизбег. Между майка си, седнала в единия стол, баща си, настанен в другия, и Шеп, вперил поглед в камината.

Искаше ѝ се да чуе отварянето на кухненската врата; Патси се прибираше от разходката си с Моси и първата ѝ работа беше да направи горещо какао за всички. Не желаше да се намира на място, където всички казваха, че е огромна и не може да бъде конкуренция на никого, и че сигурно има много пари, и единствената причина, за да я поканят, е приятелството на родителите ѝ със семейство Фоули.

Но желанията нямаше да я отведат вкъщи. Бени реши да се възползва от полезната информация, която беше чула случайно. Хубаво бе, че роклята ѝ изглежда скъпа и добре скроена, че в нея изглеждала най-малко с десет килограма по-слаба. Хубаво бе, че Розмари не беше сигурна в Джак. И най-сетне — хубаво беше, че Джак не я бе заварил самотна и изоставена на масата. А и така нямаше да мисли, че е изпълнил задължението си да танцува с нея. Все пак добрите неща също бяха доста, реши Бени, извади парченцето памук, напоено в парфюма „Джой“, което ѝ подари майката на Нан, и го потърка зад ушите си.

Щеше да се върне, а Розмари никога нямаше да разбере, че жестоките ѝ пренебрежителни думи я бяха направили по-уверена.

Обявиха, че вечерята ще бъде сервирана скоро и благодарение на специалното разрешение на архиепископството петъчните пости нямаше да бъдат спазени. Последваха бурни овации.

— Как са го постигнали? — учуди се Ив.

— Архиепископът знае, че сме били много добри и иска да ни възнагради — предположи Джак.

— Не, просто пиле се поднася най-лесно. Всеки ще получи по едно крилце. Те развъждат специални пилета за подобни случаи — с по десет крилца — изказа се Ейдан.

— Ама наистина, защо архиепископът е пожелал да ядем пиле?
— поинтересува се Бени.

— Това е сделка — обясни Ейдан. — Организаторите обещават да не правят баловете в събота вечерта, тъй като те могат да продължат до неделния ден, и в замяна на това църквата им позволява да сервират пиле.

— Ти ми избяга.

Джак се приведе към Бени точно когато поднасяха супата.

— Какво съм направила?

— Избяга. Търсих те за валса.

— Не, не съм избягала — усмихна се девойката. — Розмари е тази, която е избягала от теб. Навехнала си е глезена. Както виждам, започна да ни бъркаш; очевидно ти изглеждаме по един и същ начин.

Всички наоколо се разсмяха. Но не и Розмари. Тя погледна подозрително към Бени. Откъде беше разбрала за глезена ѝ?

Джак се възползва от възможността да направи комплимент.

— Изобщо не изглеждате по един и същ начин. Но всички изглеждате великолепно.

И като изричаше тези думи, я гледаше право в очите. Бени отвърна на усмивката му и съумя да се въздържи да не изрече някоя шега или остра забележка.

По време на вечерята се разигра лотария и организаторите поканиха Нан и Розмари да продават билети.

— Защо ние? — попита Розмари.

Не желаше да напуска поста си, но Нан вече бе станала.

— Това е благотворителна дейност — обясни тя. — Нямам нищо против.

Розмари Райън изглеждаше отегчена. Тази вечер нищо не ставаше така, както трябва. Нан се беше отличила в положителна светлина при този малък инцидент, а голямата Бени ѝ се усмихваше от другия край на масата някак си особено, сякаш знаеше нещо.

— Разбира се, че ще дойда и аз — скочи на крака и тя.

— Внимавай за глезена — предупреди я Джак и тя го изгледа остро. Вероятно той наистина се тревожеше, но нещо в погледа на Бени не ѝ харесваше.

Певецът запя „Шестнайсет тона“. Бени мразеше тази песен още от времето, когато бе популярна, а те се подготвиха за матурите и Меър Каръл винаги си я тананикаше, когато се озовеше близо до Бени.

Бени танцуваше с Ник Хейс.

— Много леко се танцува с теб. Все едно че държа перце — заяви с известна изненада той.

— Лесно се танцува, когато те водят добре — отвърна учтиво тя.

Е, Ник танцуваше добре, но само толкова. Джак танцуваше с Нан. Кой знае защо тази гледка я смути още повече, отколкото танцът му с Розмари.

Нан не правеше никакви усилия да го спечели и това сигурно убесяваше Джак, свикнал да бъде обект на всеобщо обожание. Всъщност те си приличаха много. Как не ѝ беше направило впечатление досега? И двамата бяха безкрайно сигурни в себе си. И именно затова можеха да си позволят да бъдат мили и дружелюбни. Подобна външност освобождаваше човека и му даваше правото да бъде такъв тип личност, какъвто желае.

— Никога не те виждам вечер — каза Ник.

— Никой не ме вижда — обясни Бени. — Какви места посещаваш?

Това изобщо не я интересуваше. Просто искаше да разговаря, за да отвлече вниманието си от ужасното парче, на което танцуваха, и да не мисли повече за Джак.

— Аз имам кола — прекъсна Ник щастливите ѝ мисли за следващия танц, когато Джак сигурно вече щеше да я покани. — Бих могъл да те навестя в Ноклен. Джак каза, че прекарал чудесно, когато е бил у вас.

— Така ли? Радвам се, че му е било приятно. Може би някой път ще дойдете заедно и аз ще се постарая да позабавлявам и двама ви.

— О, не, идеята ми е да те запазя само за себе си. — Ник се ухили самодоволно. — Кой мъж би искал Джак да се доближава до собствените му открития?

Говореше нарочно с акцент, като представител на хайлайфа, но усилията му прозвучаха повърхностно и глупаво и нямаха желани ефект. Той не умееше да размива хората като Ейдан Линч и като нея самата.

Бени се опитваше да потуши болката, която я обземаше от гледката на танцуващите Джак и Нан. Ник Хейс очакваше отговора ѝ.

— Никога не съм обичала тази песен — заяви внезапно тя.

— Защо, съвсем прилична е.

— Думите...

— „Дълга душата си на магазина на компанията“ — и запя заедно с вокалиста. — Какво, за бога, им е лошото на думите? — попита той, видимо озадачен.

Девојката го изгледа. Той май наистина не си спомняше първия куплет, където се пееше: „Ти тежиш шестнайсет тона и какво получаваш срещу това?“. Не беше направил връзката. Може би тя съществуваше единствено в нейния ум. Никой от присъстващите в залата не бе обърнал очи към Бени Хоган, след като чу заглавието на песента. Трябваше да го запомни. Да запомни също така, че и Джони О’Брайън, и Ник Хейс я канеха на среща.

Ето това щеше да запомни от тази нощ. Както и танца с Джак, когато я поканеше.

Той я покани в дванайсет без двајсет и пет. Бяха намалили светлините и вокалистът обяви, че тъй като Франки Лейн не могъл да дойде, той ще изпее неговата песен „Очите ти са очи на влюбена жена“. Джак Фоули се надвеси над масата и рече:

— Бени?

Танцуваха с лекота, сякаш бяха отдавнашни партньори. Тя си наложи да не бърби и да не пуска шегички. Погледна през рамото му и установи, че ги наблюдават. Беше висока колкото него, следователно нямаше да се налага да вдига лице, ако желаеха да разговарят.

Той я придърпа по-близо до себе си. Това беше страхотно, само дето се страхуваше, че е поставил длан точно в онази част на гърба ѝ, където свършваше тежкия сутиен с банели, в резултат на което се бе образувала неприятна гънка от собствената ѝ плът. Божичко, ами ако Джак сложеше ръката си точно там? Как да го накара да я премести малко по-нагоре? Как? Това бяха нещата за живота, които трябваше да се учат.

Най-сетне парчето свърши. Двамата стояха един до друг в очакване на следващата песен. Младежът се приведе и докосна кичур

от косите ѝ.

— Да не би да се разпиляват? — попита притеснено Бени.

— Не, прелестни са. Престорих се, че не са си на мястото, за да мога да докосна лицето ти.

Невероятно, той искаше да докосне лицето ѝ така, както тя самата бе копняла цяла вечер да докосне неговото.

— Страхувам се... — започна тя. Готвеше се да каже: „Страхувам се, че става дума за едно доста потно лице; пръстът ти може да залепне за него“. Но се спря навреме.

— От какво се страхуваш?

— Страхувам се, че от сега нататък петъците ще ми се струват страшно безинтересни след тази вечер.

— Не се захващай с Ноклен — промълви той.

— Имаш право. Не се знае какви са плановете на Марио и Фонси за него.

В този момент певецът изразяваше съжаление, че Дийн Мартин също не успял да пристигне, затова щял да представи на студентите своя вариант на неговата песен „Това прави спомените“.

Бени и Джак се прегърнаха отново, сега ръката му се намираще по-високо върху гърба ѝ, далеч от изхвъркналата подобно на спасителен пояс плът.

— Ти си прекрасно украшение за всяко парти — заяви Джак.

— Защо го казваш?

Лицето ѝ не издаваше нищо от това, което чувстваше. Нито капчица от отчаянието, че той я смяташе само за нещо от рода на кабаретна певица.

— Защото е така. Аз съм само един нищо и никакъв играч на ръгби. Какво знам аз за думите?

— Изобщо не си нищо и никакъв играч на ръгби. Ти си страхотен домакин. Всички си прекарваме страхотно, защото ти ни събра и ни покани в дома си.

Бени се усмихна и той я притисна по-силно към себе си. Но не я пусна, а я задържа така.

— Ухаеш прелестно.

Тя не отговори. Не затвори очи. Щеше да бъде прекалено уверена постъпка. Не се огледа и не видя насочените към тях

завистливи погледи, защото се намираше в прегръдките на най-търсения мъж в залата. Просто бе свела очи към пода.

Виждаше гърба на смокинга му и къдричките на тила му. Той я притискаше толкова близо до гърдите си, че тя усещаше ударите на сърцето му. Или бяха ударите на собственото ѝ сърце? Надяваше се, че бяха на неговото, тъй като ѝ се струаха прекалено силни.

Дори след края на третата песен Джак не предложи да се връщат по местата си. Искаше да бъдат заедно и на следващата.

Бени благославяше учителката по танци, която пристигаше неизменно в очуканата си стара кола, за да учи облечените в туники ирландски момичета да танцуват. Благославяше я с цялото си сърце, докато двамата с Джак се движеха под звуците на следващите две парчета. Най-сетне се върнаха на масата.

Шийла дори не се преструваше, че слуша Джони О'Брайън, а Розмари имаше недоволен вид. Нан улови погледа на Бени и я приветства с победоносно вдигнат палец на дясната ръка. Ив, която седеше отсреща на масата, а настанилият се до нея Ейдан Линч бе праметнал ръка през раменете ѝ, ѝ се усмихна до уши в знак на солидарност. Те бяха на нейна страна.

— Помислихме, че няма да ви видим повече тази нощ — обади се язвително Ник Хейс.

Нито Бени, нито Джак му обърнаха внимание. Ейдан Линч бе спечелил още една награда, този път голяма кутия шоколадови бонбони, която стоеше отворена на масата. Кармел подбираше тези, които имаха пълнеж с вкус на кафе, и ги пяхаше в устата на Шон. Розмари грабна глупаво кутията, за да я предложи на Джак.

— Вземи си, преди да са свършили — каза тя.

Движението ѝ обаче беше толкова рязко, че ги разпиля всичките. Бени я погледна. Обикновено подобни постъпки бяха неин приоритет. Колко хубаво, че тази нощ честта да се изложи се падна на Розмари.

— Дължиш ми един танц заради онзи, който не довършихме — додаде Розмари, докато другите събираха нападалите бонбони.

— Така е. Нямахте да ти позволя да забравиш — отговори галантно Джак. Пръстите му все още докосваха леко Бени. Тя беше сигурна, че той имаше намерение да танцува отново с нея.

И тогава най-ненадейно обявиха последния танц. Искаха да видят всички на дансинга по време на изпълнението на „Калифорния,

виж ме, идвам“.

На Бени ѝ се приплака. Отново бе станало така, че изгуби пред Розмари Райън. Тя щеше да изиграе последния танц с Джак. Ник вече бе протегнал ръка към нея, както и Джони О’Брайън. Стори ѝ се, че забеляза съжаление на лицето на Джак. Но явно бе само плод на въображението ѝ, защото когато с Джони О’Брайън отидоха на дансинга, Джак и Розмари вече се въртяха и се смееха. Не беше сигурна, но ѝ се стори, че го видя как прибра падналите върху очите на Розмари коси, както бе направил с нея.

Преструваше се на щастлива заради Джони О’Брайън, докато прехвърляше през ума си различни възможности. Една от тях бе предположението, че Джак Фоули просто харесваше всички и говореше приятни неща на всяка жена, с която се запознаваше. И не поради дяволски помисли, а защото всяка жена наистина го привличаше с нещо.

„Такъв трябва да е случаят“ — реши Бени. Начинът, по който я беше държал в обятията си, докато танцуваше с него, напомняше подозрително начина, по който притискаше сега към себе си Розмари.

На вратата, където се бяха струпали фотографите, цареше голямо оживление. Те раздаваха розови визитки с адресите, на които студентите можеха да получат снимките си на следващия ден.

Бени тъкмо излизаше, когато Джак я повика.

— Хей, Бени. Ела тук да позираме за следващите поколения.

Тя се подчини, макар все още да не ѝ се вярваше, че я бе повикал. В този момент видяха слизащата по стълбите Нан.

— Нан също — добави той.

— Не, не.

Тя тръгна нататък.

— Хайде де — настоя младежът. — Колкото повече, толкова по-весело.

Тримата се усмигнаха срещу светкавицата. А после, след многократни подвиквания от рода на „Лека нощ“, „Ще се видим утре“ и „Беше страхотно, нали“, всички влязоха в колите. Организатор на транспорта пак беше Джак. Ник Хейс щеше да закара Бени, Ив и

Шийла, тъй като и трите бяха в южната част на Дъблин. Останалите бяха на два километра от центъра на града.

Нан тръгваше с Шон и Кармел. Розмари, за огромно свое неудоволствие, щеше да бъде пасажерка на Джони О'Брайън, който живееше на същата улица като нея.

Кит им беше оставила сандвичи и бележка да не я будят до сутринта, защото се прибрала късно, тъй като ходила да играе карти.

Девоиците се промъкнаха до леглата си.

— Ейдан Линч е наистина симпатичен — рече Бени, докато се събличаха. — Много симпатичен. Сега го видях в по-различна светлина.

— Да, но през деветдесет процента от времето се държи като глупак. За да го разбираш, трябва да научиш цял един нов език — оплака се Ив.

— Той явно държи много на теб.

— В такъв случай започвам да се питам какво не е наред с него. Може би някаква наследствена лудост. Родителите му са като глашатаи. Чу ли ги? — Бени се изкиска. — Ами вие с Джак? Страхотни бяхте.

— И аз така си помислих по едно време — промълви тъжно девоицата. — Но не беше така в действителност. Той просто е мил с всички.

— Не виждам нищо лошо в това — отговори Ив.

Тя лежеше в леглото, поставила кръстосаните си ръце под главата. Изглеждаше значително по-жизнерадостна и щастлива, отколкото преди няколко месеца.

— Разбира се, че няма нищо лошо, но очевидно на него не може да се разчита.

На сутринта ги събуди Кит.

— Търсят те по телефона, Бени.

— О, боже! Родителите ми.

— Не, някакъв младеж е — заяви Кит и повдигна одобрително вежди.

— Здравей, Бени. Джак е на телефона. Разбрах, че ще пренощуваш при Ив и взех телефона от Ейдан.

Сърцето ѝ затупка и за момент ѝ се стори, че ще се строполи.

— Здравей, Джак.

— Чудех се дали би искала да обядваме заедно.

Вече знаеше какво означава да обядва с него. Не, благодаря. Под обяд той разбираше група хора, събрани около една маса, забавлявани от Бени. Джак определено обичаше да бъде заобиколен непрекъснато от всичките си приятели. Бени беше доволна, че обърна внимание на този факт снощи пред Ив. Благодарение на което вече не си позволяваше да мечтае.

— Имах предвид само ние двамата — поясни той.

---

[1] В петък се пости. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Еди и Анабел Хоган се спогледаха изумени; Патси се държеше по необичаен начин — вдигаше много шум и си мърмореше нещо под носа, докато приготвяше закуската в кухнята. Успяха да доловят част от приказките ѝ. Ставаше дума, че през всичките години, в които е била в тази къща, никой никога не ѝ бил говорил така, не ѝ бил крещял, не я бил обиждал... А след мърморенето неизменно следваше някакъв трясък.

— Вероятно се е поскарала с Моси — прошепна Анабел, когато прислужницата излезе да занесе храна на четирите квачки.

— Тогава ще бъде първата, която е направила такова нещо — отвърна все така шепнешком Еди. — Не съм виждал по-мълчалив човек от него.

Бяха успели да получат информацията, че Бени се е обаждала от Дъблин, преди да тръгне за бала, малко след тяхното излизане. Доктор Джонсън бе казал, че Анабел трябва да ходи повече и да превърне разходките в свое ежедневие. Снощи бяха извели и Шеп и си бяха направили една хубава разходка половин миля надолу по пътя за Дъблин. Заради това бяха изпуснали обаждането на Бени.

— Тя позвъни само за да благодари отново за роклята, така ли, Патси? — попита за пореден път Анабел.

— Така каза — отвърна мрачно прислужницата. Двамата съпрузи бяха озадачени.

— Вероятно е била превъзбудена — заключи Еди след дълъг размисъл.

— Определено — съгласи се Патси.

Клода Пайн каза на леля си, че магазинът би трябвало да бъде отворен по обяд.

— Дете, скоро и двете ще се озовем в болницата, ако продължаваме да работим с подобно темпо.

На Пеги не ѝ се вярваше, че някога мислеше племенницата си за мързелана. Вече бе успяла да увеличи значително оборота. И въпреки ексцентричната си външност не бе прогонила нито един от старите клиенти.

— Помисли само, лельо Пеги. Какво друго биха могли да правят хора като Бърди Мак, освен да дойдат да разглеждат жилетките? Кога иначе ще види новите блузи мисис Кенеди? Мисис Каръл също затваря бакалията за обяд. Като я гледа човек, му става ясно, че не прекарва цялата си почивка в ядене. Според теб не би ли се възползвала от свободното си време, за да разбере какви нови поли предлагаме?

— Изглежда някак си несправедливо спрямо другите.

— Да, ако в Ноклен имаше и други магазини за женски дрехи, които да ни конкурират. Сериозно те питам. Кой би имал нещо против?

— Другите ще си помислят, че прекалено много ни се иска да печелим пари.

Пеги като че ли се оправдаваше.

— О, боже! И то след като толкова години не си направила и най-дребното усилие, за да спечелиш и пени. Само си губила пари.

— Скоро няма да се държим на крака.

— И затова час по-скоро ще наемем момиче.

— Досега не се е налагало...

— Ела да прегледаш с мен документацията и сама ще се убедиш, че вече се налага.

Мисис Кенеди погледна с неудоволствие ексцентричния племенник на Марио.

— Как върви бизнесът, мисис Кенеди? — попита я Фонси.

— Какво мога да направя за вас? — сръза го тя.

— Търся хубав сапун.

— Да... Добре.

— Дамски сапун — поясни младежът.

— Подарък?

— Не, за новата ни тоалетна — отвърна гордо Фонси.

Дълго беше убеждавал Марио да превърнат двете малки външни помещения в тоалетни. И да направят женската по-привлекателна. Момичетата прекарваха доста време там, докато се гримираха. Фонси

беше отишъл на един търг и бе купил огромно огледало. Под него поставиха полица. Сега оставаше да се снабдят с две ролки хартиени кърпи и елегантен сапун.

— Дали „Ябълков цвят“ няма да е прекалено добър за това, което имате предвид?

Мисис Кенеди показа сапуна в „подаръчна опаковка“, както я наричаха. Фонси реши да помоли Клода да зареди със сапун и талк, преди Пеги да се е възпротивила, че заграбват бизнеса на съседите. Мисис Кенеди бе неприятна старица и не заслужаваше монопола над сапуна в града. И нямаше да го притежава още дълго.

— Точно от това имаме нужда, мисис Кенеди, много ви благодаря — заяви със сияйна усмивка младият мъж и подаде парите над тезгяха, без да трепне от цената.

Шон Уолш видя през витрината, че мисис Хили лъскаше месинговата табела на хотела. След това я огледа критично и се запита да не би надписът да се е изтрил, толкова силно се беше намръщила тя. Тъй като в магазина им нямаше никой, той излезе, прекоси улицата и се приближи, за да види какво става.

— Трудно се различават отделните букви — измърмори тя. — Помежду им все се събира мръсотия и се сливат една с друга.

— Не би трябвало вие да се занимавате, мисис Хили, не ви приляга. Тази работа е за вашия персонал.

— А, та нали точно ти излъска вашата табела, с очите си те видях.

— Аз не съм собственик на магазина.

— Все още — рече мисис Хили. — А и на тях не може да се разчита. Само седят и бъррят, вместо да си вършат работата.

— Ако желаете, когато чистя нашите табели, ще чистя и вашите — предложи Шон. — Но рано сутрин, за да не видят другите.

Мисис Хили го изгледа изненадано. Тя се гордееше, че е в състояние да разбира човешката природа. Един хотелиер се сблъскваше с всякакви хора. Беше й трудно обаче да категоризира Шон Уолш. Очевидно той си падаше по дъщерята на своя работодател. Тя беше високо, упорито момиче, със свои възгледи за света. Най-разумно щеше да бъде Шон Уолш да има под ръка и някакви други планове, за

всеки случай. Това, че Бени Хоган бе прекалено едра и нямаше да получи кой знае колко предложения, все още не я правеше леснодостъпна. Може би, след като се дипломираше в Дъблин, щеше да замине нанякъде. И да разбие на пух и прах плановете му.

Майка Франсис се зарадва на слънчевото съботно утро. За разлика от повечето дни напоследък днес не валеше.

След училище щеше да отиде в къщурката, за да види какво още трябва да се направи. Понякога си казваше, че може би се е вдетинила или чисто и просто на повърхността излизаше копнежът ѝ за дом, който изпитваше всяка светска жена. От нея обаче се очакваше да загърби своето семейство и да мисли единствено за призванието си. Но нямаше правила, които да казват, че не трябва да помагаш на едно сираче, изпратено на твоите грижи чрез Божията намеса.

Майка Франсис се запита как ли е прекарала Ив на снощния бал. Кит Хегърти ѝ се обади, за да каже, че е изглеждала великолепно.

Ако майка Клеър нямаше да идва в Ноклен, щяха да поканят Кит Хегърти за Коледа. Сега обаче не можеше и дума да става — онази проклетница щеше да я обвини, че е превърнала религиозната обител в пансион.

След два часа и половина щеше да вземе ключа от мястото му в стената, да влезе в къщурката, да избърше пианото от прахта и да покрие влажното петно на стената със златистата драперия.

Една от сестрите мисионерки я беше донесла от Африка. Всички ѝ се възхищаваха, но на нея не бяха изобразени светци или религиозни сцени. Не беше подходяща за манастира. Майка Франсис знаеше къде точно ще свърши работа. И ако успееше да се сдобие с плат с подобен цвят, сестра Имелда щеше да ушие две калъфки за възглавници, които да бъдат в тон с драперията.

Ив заскача върху леглото си, когато чу за поканата на Джак.

— Аз ти казах, Бени, казах ти — повтаряше тя.

Докато преживяваше отново шестте прекрасни танца, които бяха изиграли заедно, Бени ту вярваше, че за него те са били също така прекрасни, както и за нея самата, ту си мислеше, че Джак просто бе

изпълнявал любезно дълга си. Сега обаче изглеждаше, че той наистина я харесва. Но възникваше друг проблем — какво щеше да облече за обяда. Не можеше да облече балната рокля и да изложи на показ гърдта си в един обикновен ноемврийски съботен ден. Колко жалко!

— Имам седемнайсет лири. Мога да ти дам назаем от тях, ако искаш да си купиш нещо — предложи Ив.

В магазините обаче нямаше да намери дрехи за своите размери. Ако ставаше дума за Ив, щяха да открият нещо хубаво само за две минути. За Нан пък беше достатъчно да отвори някой от гардеробите вкъщи и да избира. Дрехите на Бени обаче се намираха на петдесет мили отгук, в Ноклен.

Ноклен. Трябваше да се обади на родителите си и да разбере къде бяха ходили снощи. И да ги предупреди, че ще се върне с вечерния автобус.

Взе монети и слезе до телефона. Те се зарадваха, че е прекарала добре на бала. Попитаха какво са им сервирали. Изненадаха се истински от разрешението да ядат месо. Били излезли да се поразходят, когато се обадила снощи — много мила постъпка от нейна страна. Приятно ли минало партито у семейство Фоули?

Девојката усети, че очите ѝ се насълзяват.

— Кажете на Патси, че съм ѝ купила чорапи — заяви внезапно тя.

— Не можеше да избереш по-подходящ момент — възкликна Анабел с приглушен, затворнически глас. — Цял ден се държи като невестулка. Невестулка с простинала глава, ако питаш мен.

В този момент Ив размаха пред очите ѝ великолепен смарагдовозелен джемпър. Щеше да го вземе назаем от квартирантите на Кит Хегърти. Можеше да се наложи да направят няколко бода. Момчетата никога не забелязваха тези неща. Кит приши към него една от красивите си дантелени якички и даде на Бени зелената си дамска чанта. Щеше да се яви на обяда във великолепен вид.

Фонси искаше Клода първа да види дамската тоалетна.

— Господи, наистина е прекрасна — възкликна тя. — Розови кърпи, розов сапун и пурпурни завеси. Приказно е.

Притесняваше го осветлението. Дали не е прекалено силно? Клода не смяташе така. Е, ако ставаше дума за възрастни хора, които не искаха да си виждат бръчките, тогава наистина трябваше да приглуши светлината. Но посетителите му щяха да бъдат млади.

Клода пък настояваше леля ѝ да направи две пробни. Пеги твърдеше, че в градче като Ноклен няма нужда от такова нещо. Клиентите можеха да си занесат дрехите вкъщи, за да ги одобрят. Ако не им харесваха, щяха да ги върнат. Това обаче беше икономически неизгодно, а като се имаше предвид и все по-голямото количество стока, която купуваха — трудно за организиране.

Клода вече бе хвърлила око на един от складовете. Трябваше да сложат само огледала, килим и ярки завеси. И Клода, и Фонси имаха едни и същи проблеми със своите роднини.

— Какво ще кажеш да прием по нещо при Хили? — предложи внезапно младият мъж.

Пресякоха заедно улицата. Клода носеше бяло вълнено сако, широки лилави панталони и поло със същия цвят като панталоните. На ушите ѝ висяха големи бели пластмасови халки, а на главата си беше сложила бяла вълнена мъжка шапка с бяла и лилава лента.

Обувките с дебели меки подметки на Фонси не издаваха никакъв шум по пътеката. Червеното му кадифено яке бе декорирано с жълти ширити, ризата му бе разкопчана на врата и от двете страни на яката висеше като вратовръзка по една тънка връвчица. Тъмночервените му панталони бяха невероятно тесни.

В събота по обяд барът в хотел „Хили“ наподобяваше малък клуб. Еди Хоган се отбиваше да пийне нещо и да се срещне с доктор Джонсън и отец Рос.

Напоследък мистър Флуд почти не се бе мяркал там. Виденията, които му се явяваха, бяха обсебили съзнанието му. Непрекъснато го виждаха седнал в градината и вперил замислен поглед в дървото. Докато беше жив, мистър Кенеди бе сред редовните посетители. Съпругата му обаче не можеше да го замести и тук. Понякога Пеги идваше, за да изпие набързо един джин с вермут в компанията на Бърди Мак.

Клода и Фонси спряха при входа на клуба; не им се искаше да се присъединяват към групата старци, но същевременно щеше да бъде неучтиво да не им обърнат внимание. Стана така, че не се наложи да

вземат сами решение. Внезапно между тях и помещението се изправи здраво стегнатата в корсет фигура на мисис Хили.

— Мога ли да направя нещо за вас?

Тя местеше поглед от единия към другия, без да крие отвращението си.

— Много вероятно, но мисля за момента да се ограничим само с по едно питие — засмя се Фонси и прокара длан през тъмната си, добре омазнена с брилянтин коса.

Клода се изкиска и сведе очи.

— Е, в такъв случай бихте могли да си прекарате приятно при Шей или някъде другаде. — Двамата я изгледаха невярващо. Възможно ли беше да им отказва достъп в своя хотел? — Бихме могли да ви видим и тук някой ден, когато сте... облечени по-благоприлично — довърши тя с неискрена усмивка.

— Отказвате ли да ни сервирате, мисис Хили? — попита Фонси.

— Предлагам да се облечете с дрехи, които отговарят повече на стандартите на град като този и на хотел от такъв калибър.

— Нима ни отказвате? — не искаше да повярва Клода. Тя погледна към ъгъла, където двама фермери празнуваха и определено не бяха облечени много добре.

— Тя се шегува, не ѝ обръщай внимание — заяви Фонси и се опита да си проправи път напред.

Появилите се на бузите на мисис Хили две червени петна дадоха да се разбере съвсем ясно, че не се шегуваше. Фонси отбеляза, че в бара има четирима мъже без вратовръзки и че той няма нищо против да се възползва от своята вратовръзка, ако това ще му позволи да изпие една халба бира. Клода пък заяви, че ако дрехите ѝ не се нравят на мисис Хили, тя с радост ще ги смъкне една по една, докато остане по нещо приемливо като комбинезон и гащички.

Най-сетне двамата се измориха от тази игра и напуснаха бара. Завиха по коридора с тъжни физиономии на осъдени престъпници, но смехът им се чуваше дори от улицата.

Гостите в заведението се спогледаха с тревога. Най-големият проблем беше Пеги, една от най-уважаваните жителки на града. Как щеше да приеме тя, че са отказали да пуснат племенницата ѝ в хотела?

Мисис Хили ги изгледа победоносно и заговори уверено:

— Някой все пак трябва да тегли разграничителната линия.

Джак беше произнесъл името на ресторанта така, сякаш всички го знаеха — „При Карло“. Намираше се в близост до кея, където Бени слизаше и се качваше на автобуса за Ноклен. Веднъж Нан беше споменала, че е ходила там и видяла запалени свещи във винени бутилки, също като по филмите.

Тъй като пристигна прекалено рано, тя влезе в близкия магазин и се загледа в козметиката. Харесаха ѝ зелените сенки и тя си сложи от тях на клепачите. Бяха абсолютно същия цвят като огромния джемпър на студента по ветеринарна медицина. Продавачката ѝ препоръча да ги купи, но Бени ѝ обясни, че джемпърът не е неин и го е взела назаем от някакво момче. Почуди се защо вечно разправяше всички тези подробности на непознати хора.

— Може да ти го вземе отново — не се предаваше момичето зад щанда.

— Съмнявам се, дори не го познавам. Хазайката му ми го даде.

Бени усещаше, че звучи доста странно, но разговорът сякаш ѝ помагаше да се пребори с притеснението от предстоящия обяд.

Всичко бе толкова лесно, когато снощи ухаеше на „Джой“ и успя да се озове в обятията му. Но сега щеше да стои насреща му на масата, облечена в този голям пуловер. Как щеше да се усмихва, как щеше да го привлече и задържи? Но явно в нея имаше нещо, което го бе привлякло предишната вечер. Не можеше да се дължи само на полуразголената ѝ гръд, нали така?

— Мислите ли, че бих могла да се пръсна с „Джой“, без да го купувам? — обърна се тя към продавачката.

— Не е разрешено...

— Моля ви.

Пръсна се съвсем малко, колкото да му напомни за изминалата нощ. И се упъти към италианския ресторант.

— Имам среща с един човек — обясни тя.

— Вече е тук.

Значи Джак бе добре известен на това място, помисли си разочаровано тя. Може би идваше всяка събота с различно момиче.

— Откъде знаете, че е същият? — обърна се към сервитьора тя. Щеше да бъде унижително да я поведат към масата на някой непознат.

— Вътре има само един посетител — отвърна сервитьорът. Джак се изправи от масата и я поздрави.

— Изглеждаш прекрасно, като се има предвид кога се прибра снощи — заяви с нескрито възхищение младият мъж.

— Дължи се на хубавия въздух в Дън Леър.

— Каквато и да е причината, очевидно действа. Нашата къща е пълна с емоции заради събитието от предишния ден, а в кухнята няма място от чаши и пепелници.

— Партието беше чудесно. Още веднъж ти благодаря.

— Няма защо. Ангъс ти изпраща поздрави. Впечатлен е от теб.

— Стори ми се, че ме помисли за луда.

— Защо реши така?

Пак беше казала не каквото трябва. Защо ѝ трябваше да говори такива неща? Сервитьорът се приближи и се засуети около тях. Той беше мил човек, напомняше ѝ за Марио. Бени се запита дали пък не са роднини. Работещите в Ирландия италианци едва ли бяха чак толкова много. Реши да го пита.

— Имате ли роднина, който работи в Ноклен?

Той произнесе неколккратно името на родния ѝ град, като въртеше подозрително очи.

— Защо мислите, че имам роднини в Нока Глена?

— Там има един италианец на име Марио.

Прииска ѝ се пурпурночервеният килим под краката ѝ да се разтвори и да я погълне. Джак се притече на помощ.

— Същото е като с моя чичо Мо в Чикаго? — рече той. — И аз винаги постъпвам така.

Още не бяха започнали обяда и той вече сигурно съжаляваше, че я е поканил. Беше предположила, че малкият му брат я мисли за луда. Беше завързала безкраен и объркан диалог със сервитьора, за да го пита дали познава някакъв италианец, живеещ на десетки мили оттук. И дума да няма, изключително забавна беше. А в ресторанта нямаше дори кой да му отвлече вниманието, да направи поне малко повълнуващ злополучния обяд. Искаше ѝ се да бъде отново в хотел „Долфин“ заедно с половин Дъблин, с всички Розмари и Шийли, и дори с Кармел и Шон, които се хранеха един друг с малките хлебчета. Всичко бе за предпочитане пред тази катастрофална ситуация.

— Не е ли прекрасно, че сме само двамата — обади се в този момент Джак. — Чувствам се като някой султан... или милионер. Те се обаждат в някой ресторант и казват, че искат да наемат всички маси, за да не ги притеснява никой.

— Така ли правят? — попита пламенно Бени. Това поне бе някакъв разговор и той очевидно се възползваше максимално от факта, че заведението беше празно.

— Е, аз го направих днес. „Карло, имаме нужда от цялото заведение само за нас двамата. И може би от един пианист... Не. Само няколко цигулари край нашата маса, но по-късно. И не пускай никой от ужасните дъблинчани“.

Двамата се разсмяха и се смяха дълго, също като миналата нощ.

— И какво каза Карло?

— За вас, мистър Фоули, всичко, което пожелаете, но само ако синьорината е прелестна.

Бени едва се въздържа да не отвърне: „Е, тук вече се провалихме“. Беше готова да се очерни сама от страх да не си помисли, че някой действително може да я смята за красива. Но нещо я предупреди, че не трябва да го прави. Наклони глава на една страна и му се усмихна.

— А след това ти пристигна и той видя, че си много красива. Затова сега отпред на вратата виси табелка „Заведението е пълно“ — довърши Джак.

— Дали този, който ни сервира, е Карло, как смяташ? — попита тя.

— Нямам представа. Прилича много повече на човек, който има братовчед в Ноклен, но го пази в тайна и не желае никой да научи за него.

— Трябва да разкажа на Марио...

— Прекрасна си, Бени — промълви Джак и постави длан върху ръката ѝ.

Клода каза на леля си, че ѝ е отказан достъп в бара на хотел „Хили“. Това нямаше особено значение, тъй като тя и без това не възнамеряваше да ходи често там, но все пак смяташе, че Пеги трябва да научи от нея самата, а не от някой друг.

- А вие с Фонси какво направихте? — поинтересува се леля й.
— Просто влязохме, но тя реши, че видът ни не й харесва.
— Не може да си позволява такова нещо...

Пеги и Марио не одобряваха начина, по който се обличаха племенниците им, те дори често се оплакваха един пред друг. Но да им бъде отказан достъп в единствения хотел на града... Виж, това бе съвсем друго нещо. Това бе война.

Не след дълго мисис Хили откри как се теглеше чертата. Мистър Флуд, в един от малкото мигове на прояснено съзнание, когато нито виждаше, нито споменаваше за монахинята от дървото, заяви, че е време някой да заеме позиция по този въпрос. Тези двама младежи били отвратителни. Бил чел в някой от вестниците, че се надигало международно движение за превземане на цивилизования свят и членовете му се разпознавали чрез кирливите си дрехи. Не беше случайно, че Клода и Фонси се бяха привлекли един друг. И двамата нямали родители, които да се разправят с тях, и разчитали само на леля — стара мома и чичо — стар ерген. Нищо чудно, че бяха подивели така.

Мисис Каръл от бакалията заяви, че собствената ѝ дъщеря Меър, която работела в магазина и учела задочно счетоводство, често била привличана от ярките светлини в кафенето на Марио и от безвкусните дрехи в до неотдавна достойната за уважение витрина. Мисис Хили имала пълно право да изрази така твърдо мнението си по въпроса.

Мисис Кенеди имаше друга позиция. Бяха я чули да казва, че на мисис Хили не ѝ липсвала дързост. Та тя даже не била родена в Ноклен. За коя се мислеше, та да създава правила и разпоредби за жителите на града? Според мисис Кенеди в пазарни дни в ъгъла на нейния бар можели да се видят не особено приятни люде. Когато прекалели с пиенето, търговските пътници винаги знаели, че могат да продължат в хотела. Мисис Кенеди не харесваше младата вдовица и смяташе, че съпругът ѝ бе прекарал прекалено много вечери там. Как смееше тя да отказва достъп на племенница на Пеги Пайн, колкото и неразумно да се обличаше бедното момиче?

Бърди Мак не беше сигурна каква позиция да заеме. Тя беше свенлива жена, която през целия си живот се бе грижила за старата си

майка. Никога не знаеше дали иска или не иска да направи това или онова. Никога не успяваше да вземе решение. Макар да бе приятелка на Пеги, тя слушаше какво говори мисис Каръл. Макар Марио да ѝ бе редовен клиент и да купуваше всеки ден бисквити от нея, беше съгласна с мистър Флуд, че племенникът на Марио е прекалил — тя не виждаше друг начин да бъде спрял, освен ако някой не издигне глас по този повод. Тя лично не одобряваше мисис Хили, но се възхищаваше на куража, с който управляваше своя бизнес в този мъжки свят, вместо да се оттегли скромно зад щанда на някоя сладкарничка.

Доктор Джонсън каза, че мисис Хили била свободна да обслужва или да не обслужва, когото пожелае.

Отец Рос не позволи да бъде намесен в този спор.

По време на обяда в събота Еди и Анабел Хоган дълго обсъждаха случилото се. Според тях Клода и Фонси неправилно разбираха Ноклен в някои отношения и отиваха прекалено далеч. Почти през цялото време изглеждаха така, сякаш участваха в някаква пиеса. Но не можеше да им се отрече, че работеха и точно това ги спасяваше. Ако само стояха с цигара в уста, никой нямаше да прояви симпатия към тях. Никой обаче не можеше да ги обвини в мързел. А в Ноклен това компенсираше множество грехове като например подобен революционен начин на обличане.

Анабел Хоган смяташе, че мисис Хили има специална усмивка за мъжете и нито капчица любезност за техните съпруги. Освен това Клода бе ушила такава прелестна рокля за Бени, просто нямаше как да не застане на нейна страна. Брокатът изглеждаше невероятно добре с тези кестеняви отблясъци, които наподобяваха цвета на косите ѝ. Ами онова прелестно бяло парче на предницата, което прикриваше гърдите ѝ? То придаваше класически вид на целия тоалет. Не беше предполагала, че Клода е способна да измисли и изпълни нещо толкова елегантно и аристократично.

Майка Франсис също научи за разигралата се в хотела сцена. Пеги отиде в манастира на чаша чай и за съвет.

— Издигни се над това, Пеги — посъветва я монахинята.

— Не е лесно, когато живееш в реалния свят, Бънти.

— Не е лесно и сред манастирските стени. Например за Коледа очаквам майка Клеър. Представи си какво ще ми струва?

— Никога повече няма да отида да пия нещо там.

— Мисли внимателно, Пеги, мисли. Къде би отишла, ако искаш да пиеш нещо? Може би при Шей? Или в някое от другите неугледни местенца? Не прави нищо прибързано.

— Божичко, Бънти, доста добре познаваш баровете в града за една монахиня — възкликна Пеги Пайн.

Говориха за бала и за Ейдан — никоя друга маса не бе спечелила толкова награди. Джак ѝ разказа за един инцидент. Някакво момиче от друга маса припаднало и когато разхлабили дрехите му, докато се опитвали да го върнат в съзнание, от сутиена му паднали две питки хляб. Младият мъж се засмя добродушно.

— О, хайде, смешно е — извика той.

— Да, и пълно с трохи, бих казала.

— Ти никога няма да имаш нужда от подобно нещо — усмихна ѝ се той.

— Хората са различни.

Гледаше надолу; беше много, много смутена.

— Ти си различна в положителен смисъл — доуточни Джак.

Студентът по ветеринарна медицина имаше поне хубав, широк джемпър. Той не даваше представа за очертанията на гърдите ѝ. Въздъхна с облекчение, докато се чудеше как да смени темата.

Вратата се отвори, влезе друга двойка. Младият мъж сви рамене.

— Казах, че могат да идват само жители на Неапол и то ако пазят тишина.

Хвърли към новодошлите предупредителен поглед. Бяха дъблинчани на средна възраст.

— Вероятно са държавни служители и имат извънбрачна връзка — изказа шепнешком предположението си Бени.

— Не, двама училищни инспектори, които планират как да провалят всички на матурата догодина — веднага се включи в играта Джак.

През повечето време беше лесно да разговаря с него. Той беше толкова нормален и уравновесен, нищо в поведението му не я притесняваше. Тревогите ѝ се дължаха единствено на нея самата. Бени осъзна, че години наред беше изпълнявала ролята на шут. А сега, когато бе дошло време да се вживее в романтична роля, не знаеше как

да се държи. Още по-зле, дори не беше сигурна дали ѝ е дадена точно тази роля.

Дойде време за десерта. Сервитьорът им препоръча неаполитански сладолед с парченца плодове и накълцани ядки, захаросани кори от портокали и бисквитки. *Bellissima*.

Нещо ѝ подсказа, че ще постъпи правилно, ако си поръча от него, вместо да говори за диети, калории и обиколки на талията. Видя как лицето на Джак светна. Той щял да си вземе от същото.

Сервитьорът забеляза как се усмихнаха един на друг.

— Днес следобед е прекалено мрачно. Ще запаля свещ, за да се виждате по-добре — предложи той.

Джак бе със светлорозова риза, разкопчана на яката, и моркосин пуловер. Девојката усети познатото желание да го погали. Не да го целуне по устните или да се притисне в тялото му, а само да протегне ръка и да я прокара леко по бузата му.

Беше изпила само една чаша вино. Събра кураж, пресегна се над масата и погали три пъти лицето му. Третия път той хвана ръката ѝ и я притисна към устните си. Докато целуваше дланта ѝ, приведе така глава, че да ѝ даде възможност да вижда очите му. А след това върна ръката ѝ.

Невъзможно бе да се подиграва с нея или да прави някакъв глупав и екстравагантен жест в стила на Ейдан например. Никой не би ви задържал ръката по такъв начин и не би я целувал толкова дълго, ако не го желае.

Или се лъжеше?

Същия следобед Саймън Уестуард се отби в заведението на Хили, за да пита дали предлагат храна.

— Всеки ден, мистър Уестуард — отвърна мисис Хили, очарована, че го вижда най-сетне тук. — Може ли да ви предложи нещо за сметка на заведението, за да отпразнуваме първото ви посещение при нас?

— Много мило от ваша страна... мисис...

— Хили.

И тя погледна към табелата на хотела.

— О, да, колко глупаво от моя страна. Не, сега няма да остана. Значи наистина предлагате храна. Чудесно. Не бях сигурен.

— Всеки ден от дванайсет по обяд до два и трийсет.

— О-о!

— Тези часове не ви ли устройват?

— Чудесни са. Само че аз имах предвид вечеря.

— Досега, мистър Уестуард, сервирахме само чай със суха храна, но тъй като приближава Коледа, започваме да предлагаме вечеря и това ще продължи и след празниците.

— Започвате ли?

— Започваме идния уикенд, мистър Уестуард — отвърна тя, като го гледаше право в очите.

Според сервитьора трябваше да вземат „Самбука“ — прекрасен италиански ликьор, подарък от заведението. Щял да пусне по едно зърно кафе в него. Нямало по-подходящо питие за края на обяда в един зимен ден.

Младежите се запитаха дали намръщената двойка щеше да получи подобен подарък или той бе предназначен само за хора с щастлив вид.

— Ще ви видим ли следващия уикенд? — попита го сервитьорът.

Бени беше готова да го убие. Толкова добре се чувстваше. Защо му трябваше да намеква за срещата на Джак с друго момиче.

— Със сигурност ще се видим друг път — потвърди той.

Тръгнаха по кейовете. Залезът беше великолепен и продавачите на антикварна литература бяха подредили дървените си сергии.

— Прилича на Париж — заяви щастливо Бени.

— Ходила ли си там?

— Не, разбира се, че не съм ходила. — Засмя се добродушно. — Така съм си аз, просто се фукам. От филмите го знам.

— И учиш френски, следователно няма да имаш проблеми с Париж.

— Съмнявам се. Падам си повече по обсъжданията на Корней и Расин на английски.

— Глупости. Ще завися от теб като мой водач, когато отида да играя на „Парк де Пренс“.

— Как не.

— Е, сега аз пък се изфуках. Никога няма да играя за никого, ако продължавам да ям като снощи и днес. А би трябвало да съм във форма за тренировките.

— Имаш късмет, че нямате тренировка днес. Често тренирате в събота, нали?

— Днес също, но аз я пропуснах.

Изгледа го внезапно. Предишната Бени тук щеше да пусне някоя шегичка. Новата Бени не си го позволи.

— Радвам се, че го направи. Прекарахме чудесно.

Беше оставила чантата си с багаж в един магазин близо до автобусната спирка. Продавачката ѝ я подаде над щанда. Двамата тръгнаха към автобуса.

— Какво ще правиш тази вечер? — попита младежът.

— Ще отида в кафенето на Марио и ще разказвам за бала. А ти?

— Надявам се, като се прибера, да ме очаква поне една покана.

Подаде ѝ чантата в автобуса. Бени желаше с цялата си воля Майки да не изпусне някоя от типичните си забележки.

— Ето те и теб, Бени. Разбрах веднага, че вчера не се качи. Автобусът бе значително по-лек — заяви той.

Джак не го чу, а ако все пак го беше чул, явно не е разбрал нечленоразделното мънкане на шофьора. Така поне си каза Бени, когато се настани на седалката и се загледа навън към смрачаващия се град.

Беше танцувала притисната в Джак Фоули, който след това я покани на обяд. Не каза нищо прекалено глупаво. На раздяла той предложи да се видят в понеделник в университетското барче. Беше целунал дланта ѝ. Беше казал, че е прекрасна.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хедър искаше да научи всичко за бала и най-вече — какво им бяха сервирали за десерт. Изуми се, защото Ив не може да се сети. Просто не бе в състояние да проумее, че е възможно да са се случили толкова много неща, че да не си спомняш десерта. След това я уведоми, че днес Саймън щял да бъде с тях.

— Нямах представа — отвърна без особен възторг Ив.

— Затова не ти казах...

— Е, след като ще идва той...

— Искам теб — заяви простичко Хедър.

Саймън пристигна с колата.

— Мислете за мен като за шофьор — обяви той. — Вие, мили дами, само решете къде да ходим.

Побърза да сподели с тях плана си за следобеда. Предлагаше да пият чай в един много приятен хотел, който бил посещавал. Ив и Хедър имаха намерение да ходят на количките и след това да ядат сладолед, залят с горещ маслен сос. Ив й беше приятно, че предложението на братовчед й звучеше толкова скучно в сравнение с нейното. Знаеше кое би предпочела Хедър. Но тя беше вярна сестра, а и без това виждаше доста рядко брат си.

Младият мъж премести погледа си от едната към другата. Знаеше, че неговият вариант отстъпваше пред този на Ив. Беше изключително жизнерадостен и отговаряше на всички въпроси на сестра си относно нейното пони, кутретата на Клара, за заека Уфълс.

Обясни, че мисис Уолш била все така мълчалива и величествена на своя велосипед. Бий Мур пък била разстроена заради някакъв младеж, когото желаела и който обръщал внимание на друга. Ив трябваше да закрие лице с длани, когато благодарение на въпросите на момичето се изясни, че младежът бил Моси Руни, а другата — Патси.

— Как е дядо? — поинтересува се Хедър.

— Същия. Хайде, отегчаваме Ив.

— Но той е и неин дядо.

— Точно така.

Темата бе приключена. Ив усещаше, че той иска нещо. Но нямаше представа какво, докато не настъпи времето за чая.

— Твоята приятелка е изключително красиво момиче.

— Коя приятелка?

— В магазина. На бала. Русото момиче.

— О, така ли?

— Питам се коя е тя?

— Нима?

— Да.

Той също бе започнал да отговаря лаконично.

Дълго след това Ив не можеше да се нарадва и бе изпълнена с гордост от себе си, че не отговори на един такъв директен въпрос по начин, който да допадне на Саймън. И същевременно се беше държала с безупречна учтивост.

— Коя е тя ли? О, тя е студентка в дъблинския университет, първа година специалност „Изкуство“ заедно с още шестстотин души.

Усмивката ѝ показваше недвусмислено, че Саймън Уестуард не може да се надява на повече информация от нея.

Студентът по ветеринарна медицина беше симпатично момче на име Кевин Хики. Беше много любезен и благодари на мисис Хегърти, че е взела новия му зелен пуловер, за да зашие от вътрешната страна лентичка, за която да го закача. Той си мислеше, че тези дрехи трябва да се сгъват или поставят на закачалка в гардероба, но така или иначе тя беше постъпила много мило. Може би щеше да го облече тази вечер.

Когато си взе пуловера, му се стори, че от него се носи леко ухание на парфюм. Вероятно само си въобразяваше. Или това бе парфюмът на хазайката. Майката на Кевин Хики беше мъртва. Хубаво беше, че живее в къща с една толкова добра жена, която се грижеше за него. Беше помолил баща си да ѝ изпрати пуйка за Коледа.

Помириса отново зеления си пуловер. Определено бе парфюмиран с нещо. Може би ако го окачеше на чист въздух край прозореца, уханието щеше да се разнесе. Чу, че дворната врата се отвори и се дръпна навътре. Не искаше мисис Хегърти да види, че проветрява дрехата си. Показа се обаче, че не беше тя; все още не се бе

върнала от покупки. Беше някакъв тъмнокос мъж, когото виждаше за пръв път.

На вратата се звънна. Младежът хукна надолу по стълбите. Обясни, че мисис Хегърти не е вкъщи. Мъжът бе готов да чака. Видът му вдъхваше доверие. Кевин не знаеше какво да прави.

— Всичко е наред. Аз съм стар приятел.

— И как се казвате?

— Ами, също Хегърти.

Докато се изкачваше, студентът погледна назад и видя как мъжът, който бе останал във фойето, взе снимката на мъртвия син на мисис Хегърти. Вероятно беше неин роднина.

Шийла забеляза, че тези дни Джак изскачаше от залата веднага след края на лекциите. Не оставаше като преди да побъбри с този или онзи, да се посмее. Изхвърчаше навън като стрела. Един-два пъти го попита какво го караше да бърза толкова.

— Тренировките — бе отвърнал той.

А след това се бе засмял по характерния за него момчешки начин — очевидно знаеше, че на него винаги всичко му се прощава. Шийла реши, че се среща с Розмари Райън и разпита Кармел, за да разбере дали е така. С нея се говореше лесно, тъй като вниманието ѝ бе обсебено до такава степен от Шон, че всички останали бяха като някакъв неясен фон.

— Розмари и Джак? Не, според мен — не — отвърна тя след дълъг размисъл. — Изобщо не съм ги виждала заедно. Срегнах Джак в барчето два-три пъти, но само с Бени Хоган.

— О, добре тогава — отговори с облекчение Шийла.

Бени и Патси отново бяха приятелки, особено след обещаните чорапи, френската пудра за лице и обяснението, че през онази нощ, когато ѝ звъннала по телефона, нервите ѝ били опънати до крайност, тъй като се страхувала да отиде на бала, а и не била сигурна дали родителите ѝ ще уважат поканата на семейство Фоули.

— И защо се страхуваше? Нима не си едно чудесно високо момиче, което показва всички признаци, че цял живот за него са се

грижили добре и е хранено добре?

Точно това бе едно от нещата, от които Бени се страхуваше. Но как можеше да го обясни на дребната, леко прегърбена Патси, отгледана в бедното сиропиталище, където никога не бе имала достатъчно за ядене?

— Как върви твоят романс? — смени темата Бени.

— Той не си пада по приказките — оплака се прислужницата.

— Но все пак разговаряте, нали?

— Много е трудно да разбереш какво искат да кажат мъжете — заяви мъдро Патси. — Направо имаш нужда от преводач, който да стои непрекъснато до рамото ти и да казва: „Това означава еди к’во си, а онова — еди-що си“.

Джак Фоули също беше казал, че му е липсвала на някакво парти; означаваше ли това, че се е оглеждал и си е мислил: „Ех, ако Бени беше тук!“. Цяла вечер ли си го е мислил или му е минало през ума само веднъж? И ако му е липсвала толкова много, защо тогава изобщо беше отишъл? На партито брат му Ангъс я беше попитал дали е една от онези, които търсели непрестанно Джак по телефона. Беше решила никога да не става като тях. Засега всичко се развиваше чудесно. Или само тя си мислеше така?

Патси имаше право. Невъзможно беше да разбереш какво всъщност имат предвид мъжете. Нан повтаряше, че те никога нямали нищо предвид. Подобно твърдение обаче й се струваше прекалено депресиращо.

Мисис Хили се разочарова, тъй като Шон Уолш не се появи, за да изрази подкрепата си. Знаеше за отвращението му към Фонси и Клода и начина им на живот. Но Шон не беше клиент на хотела. Вероятно това бе свързано с нежеланието му да изпъква, да се държи като равен на мистър Хоган.

Приятно беше да видиш подобно уважение, но понякога Шон стигаше прекалено далеч. Като например с лъскането на месинговите части на табелата и витрината или с обитаването на малката стаичка над магазина. Той като че ли изчакваше, но май щеше да му се наложи да чака прекалено дълго.

— Защо не каниш понякога младия Шон Уолш да пие по нещо с теб — предложи един ден тя на Еди Хоган.

— Поне десет пъти съм го канил, но той не иска да дойде с мен. Не мисля, че е по пиенето. Направо бяхме благословени, когато пристигна в Ноклен.

Емили Мейхън се възхищаваше от начина, по който дъщеря ѝ се грижеше за стаята и дрехите си. След като я използваше, всяка дреха се изчеткваше и окачваше. Саката и палтата ѝ изглеждаха така, сякаш току-що бяха взети от химическо чистене.

В подредените ѝ върху малката поставка обувки винаги имаше натъпкани вестници, които да поддържат формата им. Нан лъскаше коланите и дамските си чанти до блясък. На умивалника в стаята ѝ стояха марковите сапуни, с които Емили успяваше да я снабдява чрез хотела. Върху бюрото ѝ лежеше книгата „Как да се гримираме“. Дъщеря ѝ не разчиташе на списанията или неделните вестници. Беше се заела сериозно със задачата да придобие свой стил.

Емили се усмихна с любов при вида на книгите, посветени на етикета, които Нан изучаваше със същото усърдие, както и учебниците си. Веднъж беше споделила с майка си, че всеки можел да разговаря с когото и да е, ако знаел правилата. Просто трябвало да ги научи.

Колко хубаво щеше да бъде, ако един ден дъщеря ѝ се озовеше в света, в който тези знания щяха да ѝ бъдат от полза. И това съвсем не беше невъзможно. Достатъчно бе да си припомни как изглеждала на бала. Възхищаваха ѝ се дори хора, които не бяха студенти. Нищо чудно в скоро време да се озове, цялата в перли, на стъпалата на някоя солидна къща, заобиколена от две големи кучета, отменена в домакинската работа от прислуга.

Това бе отдавнашната мечта на Емили Мейхън. Ако Нан стигнеше дотам, „Мейпъл Гардънс“ нямаше повече да бъде част от нейния живот.

Розмари Райън беше по-умна, отколкото мислеха за нея другите. Когато се намираще в компания, тя винаги се усмихваше превзето и

играеше ролята на глупавата блондинка, но в часовете умът ѝ беше остър като бръснач.

— Какво ще правиш, когато приключим? — обърна се тя към Бени.

— Ще отида в барчето. — Имаше среща с Джак. Надяваше се, че Розмари нямаше да дойде. — Трябва да се видя с куп хора — побърза да добави тя, за да я обезкуражи, ако имаше подобно намерение.

— Не, говорех за университета.

— Ще продължа да уча за библиотекарка. А ти?

— Мисля да стана стюардеса.

— За там не ти е нужна диплома.

— Не, но ще ми бъде от полза. — Розмари вече бе обмислила всичко. — Това е страхотен начин за намиране на съпруг.

Бени не разбра дали тя имаше предвид дипломата или работата като стюардеса. Но не ѝ се щеше да пита. Стори ѝ се странно, че Розмари ѝ задаваше такъв въпрос; едва вчера Кармел беше попитала нещо подобно Нан. Тя притежавала нужната външност и несъмнено щяла да се запознае с много мъже.

— Само бизнесмени — беше допълнила Нан, сякаш по този начин обясняваше всичко.

Кармел бе присвила очи. Нейният Шон учеше търговия с намерението един ден да стане бизнесмен.

— Кармел казва, че според Нан не е хубава работа. — Очевидно Розмари опипваше почвата. — Мислиш ли, че Нан излиза с Джак Фоули? Напоследък не се мярка много-много. Да не се е хванал с някоя загадъчна личност?

— Аз се виждам с него от време на време — отвърна Бени.

— О, в такъв случай всичко е наред — оживи се Розмари. — Значи все още е на разположение. Не са ни го отнели под носа.

Щом се прибра, Кит Хегърти завари съпруга си Джоузеф в кухнята. Остави пазарската чанта на пода и се подпря с една ръка на близкия стол.

— Кой те пусна?

— Едно симпатично момче с лунички. Не му се карай. То ме поразпита и ми разреши да вляза във вестибюла.

— Но ти не остана там.

— Беше студено.

— Каза ли му кой си?

— Казах, че и моето име е Хегърти. Седни, Кит. Ще ти направя чаша чай.

— Нищо няма да правиш в моята кухня.

Но все пак седна и го загледа от другия край на масата. Днес беше с петнайсет години по-възрастен от деня, в който взе пощенския кораб и изчезна от живота им. Колко пъти беше плакала, измъчвана от желанието да се върне при нея. Колко пъти беше разигравала в съзнанието си сцената, в която той се връщаше и тя му прощаваше. Но неизменно в тази версия Франсис бе малък и се втурваше към двама им с широко отворени ръце и викаше, че най-после и той си има татко.

Джоузеф все още беше красив, но изглеждаше по-бедно облечен, отколкото си го спомняше. Очевидно не му беше провървяло. Обувките му не бяха лъснати добре, имаха нужда от поправка. Маншетите му не бяха протрити, но определено бяха излъскани от носене.

— Научи ли за Франсис? — попита го тя.

— Да.

Мълчанието увисна помежду им.

— Дойдох да ти кажа, че съжалявам — промълви най-сетне той.

— Тогава защо не дойде да го видиш, докато беше жив.

Кит гледеше без омраза мъжа, който ги бе изоставил. Бяха ѝ казали, че е живял с някаква барманка. Тогава професията на неговата приятелка беше направила положението още по-лошо, по-унизително. Сега не можеше да си обясни защо работата на жената ѝ се струваше толкова важна.

Спомни си всички въпроси, които бе избягвала и на които в крайна сметка бе отговаряла, докато синът ѝ растеше. Спомни си деня, в който Франсис получи дипломата си за средно образование и изтича къщи да ѝ покаже резултатите. През този ден — наистина ли беше само преди няколко месеца — я обзе желанието да намери своя отдавна изчезнал съпруг и да му каже, че детето, което бяха създали, ще учи в университета.

През дългите нощи, през които не успяваше да заспи и мислите се прескачаха в главата ѝ, тя изпитваше облекчение, че не беше

събудила надеждите на неверния си съпруг и не го беше информирала, че е баща на студент.

— Ще ти направя чай — предложи тя.

— Както искаш.

— Тя ли те изхвърли?

— О, историята с нея приключи преди години.

Било приключило. Но не се беше върнал. Години наред го беше виждала в мислите си заедно с непознатата, а в действителност той е живеел сам. Това бе дори още по-лошо, отколкото ако я беше изоставил заради някаква голяма страст, колкото и неуместна да беше. Изглежда го с безкрайна тъга.

— Чудех се... — започна той.

Кит го съзерцаваше с металния чайник в едната ръка и с порцелановия за запарване на чая — в другата. Той щеше да я пита дали ще го приеме обратно.

Нан се поинтересува дали Ив е ходила при Хедър през уикенда. Ив забеляза, че приятелката ѝ я разпитва често за Хедър и рядко — за пансиона и Кит, или за манастира и майка Франсис. Обясни ѝ, че са отишли в Уиклоу.

— Ейдан ли ви закара?

— Боже, как ще позволя на Ейдан да се приближи до нея. Той може да уплаши дори момичета на нашата възраст.

Нан се отказа от темата за Ейдан Линч.

— Кой тогава?

Ив знаеше, че е смешно да не ѝ казва. Все щеше да разбере рано или късно. Започваше да се държи като осемгодишна ученичка с нейните смешни тайни.

— Брат ѝ Саймън ни закара.

— Същият, с когото не ме запозна? Превъзходна си, Ив — заяви Нан. — Толкова се радвам, че съм ти приятелка. Не бих искала да съм ти враг.

Бени не обичаше да ходи в кафене „Кофи Ин“. Масите там бяха толкова малки и тя все се страхуваше, че полата или чантата ѝ ще

закачи нечие кафе и ще го събори на пода.

Лицето на Джак светна, щом я видя. Едвам бе успял да опази мястото ѝ.

— Тези ужасни провинциални дебелаци искаха да вземат столчето ти — прошепна той.

— Не говори така за провинциалистите — рече Бени и в същия миг установи, че тримата студенти, изгубили битката за столчето, бяха квартирантите на Кит Хегърти. И единият от тях, едро момче с лунички по лицето, носеше красив изумруденозелен пуловер.

Ейдан Линч помоли Ив да отиде у тях и да се запознае с родителите му.

— Вече се запознах — отвърна не особено любезно девойката и му подаде следващата чиния за сушене.

— Как ще се развива нататък тази връзка? — обърна се към тавана младият мъж. — Тя не иска да се опознае със семейството ми. Не ме допуска до тялото си. Не е съгласна да се срещнем, ако първо не дойда в Дън Леър, за да се заема с миенето.

Тонът му беше изпълнен със самосъжаление. Съзнанието на Ив обаче беше заето с друго. Ейдан можеше да се забавлява така часове наред, когато изпаднаше в реторично настроение. Усмихна му се разсеяно.

Кит беше излязла, без да остави съобщение. Кевин, симпатичният бъдещ ветеринарен лекар, чийто джемпър беше облякла Бени, ѝ обясни, че излязла с някакъв мъж.

— Всички жени излизат с мъже — прекъсна мислите ѝ Ейдан. — Това е природен закон. Женските канарчета търсят компанията на мъжките канарчета. Женските костенурки излизат с мъжки костенурки. Само Ив има някакви резерви по въпроса.

Девойката не му обърна внимание. Мислеше си и за Бени. Почти всеки ден от изминалата седмица тя се срещаше с Джак Фоули или в университетското барче, или в „Кофи Ин“, или в някой бар. Когато заговореше за него, в нея сякаш се запалваха някакви вътрешни светлинки, които я озаряваха цялата.

— И, разбира се, тази Ив, по която имам нещастieto да съм си изгубил ума... тя няма даже да остане в Дъблин за коледните

празници. Остава ме на благоволенieto на другите жени, които изгарят от желание да правят разни грешни неща с тялото ми.

— Трябва да се прибера в Ноклен, идиот такъв.

— Където няма да има партита, а хората ще гледат как расте тревата, как вали дъждът и как кравите слизат по главната улица и размахват изцапаните си с тор опашки.

— Нищо не си разбрал — възкликна девойката. — Ще си прекараме страхотно в Ноклен, всяка вечер ще слизаме в кафенето на Марио. И ще има и партита.

— Назови ми поне едно.

— Ами, аз ще организирам едно за начало — отвърна тя и замръзна на място с чиния в ръка. „О, боже! Сега наистина ще трябва да го направя.“

Нан се обади във вестник „Айриш Таймс“, за да разбере какви конни надбягвания бяха предвидени преди Коледа. Оказа се, че не бяха много. Оживлението в тази област винаги намаляваше около празниците, но съботните срещи, разбира се, оставаха.

Мистър и мисис Хегърти седяха в едно кафене в Дън Леър.

— Ти не познаваш вече никого тук — промълви несигурно тя. — Ще ти бъде по-трудно да си намериш работа в сферата на застраховките, отколкото там. Положението в Ирландия е доста затегнато.

— Няма да се занимавам повече с тях. Мислех си, че бих могъл да ти помагам... в изграждането на твоя бизнес.

Кит се замисли. Седеше неподвижно, свела очи надолу, и си представяше как той ще председателства на масата и ще създава впечатлението, че пансионът се ръководи от семейство. Как помага за по-незначителните неща, как разсмива момчета като Кевин Хики и се интересува от учението и светския им живот.

Но защо не беше направил всичко това за собствения си син? За Франсис, който днес може би щеше да е жив, ако имаше твърд баща, нетърпящ глупости като купуването на мотор.

— Не, Джоузеф — отговори тя, без да вдига очи. — От това няма да излезе нищо.

Той притихна. Мислеше си за своя син, който не бе преставал да му пише през всички тези години. Бяха се видели през миналото лято и момчето му разказа всичко за къщата в Дън Леър и как може би сърцето на майка му започвало да омеква. Но Франк не ѝ спомена нито за писмата, нито за посещението. Джоузеф Хегърти също нямаше да издаде нищо. Момчето сигурно си имаше причина, за да постъпи така.

— Както кажеш, Кит — проговори най-сетне той. — Ти решаващ.

Намери телефонния номер на семейство Уестуард в указателя. От другата страна вдигна някаква възрастна жена.

— Лично обаждане за мистър Саймън Уестуард от сър Виктор Кавендиш.

Нан говореше с безличния глас на секретарка. Беше взела името от едно светско списание.

— Съжалявам, мистър Уестуард не е тук.

— Къде би могъл да го открие сър Кавендиш?

Мисис Уолш побърза да даде нужната информация на самоуверения глас, който очакваше отговор.

— Доколкото знам, ще обядва в „Хайбърниън“. Сър Кавендиш би могъл да му телефонира.

— Много ви благодаря — каза Нан и затвори.

— Искам да ти поднеса коледния подарък — усмихна се Нан, докато бяха в главното фоайе.

— Божичко, Нан, не съм ти донесла нищо — възкликна поразена Бени.

— Моят подарък е угощение. Каня те на обяд.

Бени се зачуди защо не е включена и Ив, но от изненада така и не успя да я попита.

Срещнаха Бил Дън и Джони О'Брайън, когато пресичаха градинката „Сейнт Стивън“. Момчетата им предложиха да пият по нещо в чест на Коледа. Когато получиха отказ, решиха да опитат с

друго — пилешки крокети с чипс и бадемови кифлички за десерт. Бени обясни със смях, че двете отиват в „Хайбърниън“.

— О, в такъв случай имате страхотни татковци — сопна се Бил Дън, за да скрие разочарованието си.

Нан забеляза Саймън Уестуард в мига, в който двете с Бени влязоха в заведението. Сервитьорът възнамеряваше да ги настани на някоя ъглова маса, но Нан попита дали имат по-централно място. Тя говореше като човек, който идва редовно тук. И нямаше причина да не получи по-хубава маса.

Огледаха менюто и Нан заразпитва за блюдата, които не ѝ бяха ясни.

— Нека си поръчаме нещо, което не сме яли досега — предложи тя.

Бени вече си мислеше за агнешко, тъй като то ѝ се струваше вкусен и безопасен избор. Но все пак черпеше Нан.

— Какво например?

— Мозък. Никога не съм яла.

— Ами ако има ужасен вкус?

— Не може да има ужасен вкус на такова място. А какво ще кажеш за бекасини?

— Бекасини? Какво е това?

Саймън погледна към тях точно в този момент. Нан се облегна на стола си. Сега не оставаше друго, освен да чака. Бени се бореше с непознатите ястия в менюто.

— Бих могла да си взема скампи, но не знам какво е...

— О, голяма скарида, запечена в палачинкова смес.

— Знам какво е, но не съм го опитвала; като вкус ми е непознато.

Поне се бе отървала от мозъка, бекасините и другите странно звучащи неща.

— Мис Хоган, ама вие се храните в най-отбраните заведения!

— О, почти никога не ходя в елегантни ресторанти, но ако все пак го направя, вие винаги сте там.

Бени побърза да ги представи един на друг. Направи го съвсем простичко и както трябва, без да наруши нито едно от правилата в книгите по етикет на Нан. Поне тези, които беше чела.

— Нан, това е Саймън Уестуард. Саймън, това е моята приятелка Нан Мейхън.

— Здравейте, Нан — каза младият мъж и посегна към ръката ѝ.

— Здравейте, Саймън — усмихна се Нан.

— Разбрах, че си се забавлявала за сметка на добрия си татко — обвини я през смях Джак на другия ден.

— Не, не си разбрал правилно. Нан ме покани в „Хайбърниън“. Като коледен подарък.

— И защо?

— Казах ти. Коледен подарък.

Младият мъж поклати глава. Нещо не се получаваше.

Девојката прехапа устна. Сега ѝ се искаше да не беше ходила там. Всъщност още вчера съжали, че отиде. Беше си поръчала картофи със скампито и едва когато забеляза изненадата на сервитьора, разбра, че според традицията то се ядяло с ориз. Беше поискала по малко от всички сирена, вместо да си вземе само два вида, както правеха другите. Беше изявила желание за едно хубаво капучино, но ѝ отговориха, че не сервират кафе в ресторанта, а само в бара отпред.

Освен това нещо в поведението на Саймън и Нан също я накара да се почувства някак си неловко. Струваше ѝ се, че и тримата играят в някаква игра, но я разбират само те двамата. А сега и Джак намекваше, че Нан я е поканила заради някаква скрита своя цел.

— Какво има? — нежно я попита той, забелязал разстроеното ѝ изражение.

После, докато пресичаха светофара между градинката „Сейнт Стивън“ и „Графтън стрийт“, Джак обгърна с ръка раменете ѝ.

Изпитваше непреодолимото желание да я защитава от всичко. От Бил Дън, който беше казал, че едно толкова едро момиче с мощна гръд може би все пак щеше да се окаже забавно гадже. От пияниците с бутилки в ръка, с разчорлени коси и див поглед, с които се разминаваха по улицата. Искаше му се да я предпази от натовареното в предпразничната суматоха улично движение, от децата с мръсни лица, които можеха да измъкнат и последното пени от момиче с такова нежно сърце като Бени Хоган. Не му се искаше тя да се връща в Ноклен и да остане там сама през триседмичната коледна ваканция.

— Бени?

Тя обърна лице към него. Той обхвана главата ѝ с двете си ръце и я целуна с безкрайна нежност по устните. След това се отдръпна леко и се вгледа в очите ѝ; в тях се изписа изненада.

Тогава я прегърна и я притисна към гърдите си, както стояха на най-оживената улица в Дъблин. Усети как нейните ръце също го прегръщат. Двамата останаха така, притиснати един към друг, сякаш това бе най-естественото нещо на света.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Фонси се сдоби с ново сако от черно кадифе за Коледа. Клода беше облякла копчетата му в лилав плат, а артистичната кърпа, която се подаваше от горния джоб, допълваше общото впечатление. Фонси изуми цял Ноклен, когато се запъти към църквата, облечен по този начин.

— Светотатство — изсъска мисис Хили на семейство Хоган, които седяха най-близо до нея.

— Сигурно е чиста душа, иначе нямаше да дойде — отвърна Анабел след известно колебание. Тя смяташе, че хотелиерката се е поувлякла малко повече от необходимото в тази вендета. Просто им завиждаше; Пеги и Марио имаха подкрепление от млада, свежа кръв в бизнеса си. Ако Бени и Шон бяха направили същото, магазинът на съпруга ѝ щеше да жъне успех след успех, какъвто бе случаят с магазина и заведението на другите двама.

Погледна скришом към седналия до нея Еди. За какво ли се молеше? Винаги ѝ се струваше искрено набожен и в църквата като че ли разговаряше с Господ, нещо, което не можеше да се каже за нея самата. Анабел беше открила, че църковните служби увеличаваха тревогите ѝ за всекидневието, вместо да я издигат по-близо до Бога.

Бени не се молеше. Анабел Хоган беше убедена, че дъщеря ѝ е влюбена.

Клода Пайн погледна с удоволствие приятеля си Фонси. Не предполагаше, че ще срещне човек като него, когато я бяха изпратили в Ноклен в глупавия си опит да я укротят. А и леля ѝ бе прекалено добра с нея. Тя не пестеше похвалите си към идеите ѝ, макар да се съпротивляваше срещу всяко нововъведение. Но приемеше ли веднъж дадена идея, правеше всичко възможно, за да я осъществи. Като елегантните домашни плетива, заради които вече пристигаха клиенти от Дъблин. Или за дизайнерските етикети с надпис „Пайн“.

Клода бе решила да не наранява чувствителността на Ноклен в деня на коледната служба, затова беше облякла късо вълнено палто,

пристегнато в кръста с черен кожен колан. Носеше високи ботуши и черна кожена барета. Тоалетът би изглеждал наистина прекрасно с големи блестящи обеци, но девойката реши да прояви въздържаност. Нямахме представа, че леля й, която в този момент бе коленичила, питаше Божията майка защо едно толкова добро и работливо момиче като Клода трябваше да се облича като проститутка.

Тази година Шон Уолш прие поканата на мистър Хоган и с нетърпение очакваше коледния обяд, когато щеше да седне на масата с цялото семейство Хоган, сякаш беше човек с определено обществено положение. Беше купил букет от сухи цветя за мисис Хоган. И кутия с пудра за Бени. Тя щеше да й достави удоволствие, но нямаше да я накара да се почувства неудобно, както би станало, ако й вземеше нещо по-голямо.

Тази сутрин тя сподели с него, че се радва, задето щели да се видят в един часа по обяд в Лизбег.

Шон беше доволен, че му казаха в колко часа го очакват. Не знаеше дали да тръгне с тях направо след службата или да изчака известно време. Много добре стана, че му бе посочено точно кога да отиде.

След като нямаше как да се избави от присъствието на Шон, следвайки съветите на приятелката си Нан, Бени си наложи поне да бъде учтива с него.

Тя знаеше, че родителите й не можеха да хранят повече каквито и да било надежди във връзка с Шон Уолш. Бизнесът не вървеше. Беше наясно с този факт. Те нямаше да се нагърбят с осигуряването на скъпото й университетско обучение, ако не хранеха по-добри надежди за нея. Ако вярваха, че дъщеря им ще се омъжи за Шон Уолш и той ще поеме в свои ръце семейния бизнес, щяха да я запишат в курсовете по счетоводство и секретарство, за да помага в магазина. Никога нямаше да й позволят да се приближи до нейния нов свят. Светът на Джек Фоули.

Икономката на семейство Уестуард, мисис Уолш, се връщаше от Ноклен, яхнала вечния си велосипед. Мистър Саймън и мис Хедър щяха да тръгнат за църквата в единайсет и половина. Старият джентълмен не беше ходил на служба вече от доста време. Винаги се натъжаваше, като го видеше толкова слаб и безпомощен в инвалидната количка, но понякога паметта му се възвръщаше. За съжаление — обикновено за неща, които бе най-добре да забравиш — тъжни инциденти, злополуки, нещастия. И никога за щастливи събития като сватби, кръщенета или празненства.

Мисис Уолш не обичаше да говори за живота в голямата къща и бе предупредила Бий Мур, че не желае да чува никакви истории, разпространени от нея. Хората все бързаха да критикуват различните от тях. А семейство Уестуард беше от различна религия, различна класа и различна националност. Хората с англо-ирландски произход можеха да се смятат за ирландци, повтаряше често тя, но в крайна сметка си оставаха англичани.

Мистър Саймън например си падаше по някаква дама от Хампшир. Смяташе да я покани, но не в Уестландс. Щеше да я настави в хотел „Хили“, което бе неговият начин да заяви, че все още не е решил какво да прави с нея и затова не можеше да я покани в дома си.

Мисис Уолш бързаше да се върне, за да приготви закуската. Според нея някой бе дал лош съвет на мистър Саймън. Хотел „Хили“ не беше най-подходящото място за богата жена от Хампшир — не беше достатъчно представителен. И тя навярно щеше да се върне в Хампшир заедно със своите десетки хиляди лири стерлинги.

А целта на поканата несъмнено бе жената да остане и да се омъжи в семейството, за да осигури свежа английска кръв и дори още по-важно — финансите, от които се нуждаеше така отчаяно голямата къща.

Майка Клеър изгледа Ив, без да се постарее да прикрие неодобрението си.

— Радвам се, че си се оправила от различните заболявания, каквито и да са били те — заяви тя.

Девојката се усмихна.

— Благодаря, майко Клеър. Винаги сте била изключително мила към мен. Толкова съжалявам, че не успях да ви се отплатя както трябва.

Монахинята я изгледа с подозрение.

— Изглежда получи всичко, което искаше — додаде тя.

— Не всичко, майко. Искате ли да ви покажа моята къща? Ще трябва да повървим напред храсталаците, но не е прекалено хлъзгаво.

— По-късно, дете. Може би някой друг ден.

— Просто нямах представа колко ще останете...

Според майка Франсис най-лошото в посещението ѝ беше, че не е станало изобщо дума докога ще продължи. А беше неудобно да я попита. Ив обеща да ѝ помогне.

— О... искам да кажа... ами... — заекна майка Клеър.

— В кой ден си тръгвате, майко Клеър, тъй като искам непременно да ви покажа къщата. Вие ме приехте във вашия дом, най-малкото, което мога да направя аз, е да ви заведа в моя.

Така накара монахинята да определи точна дата. И тогава излезе наяве изумителният факт, че Пеги Пайн щяла да ходи с колата си в Дъблин на следващия ден. Заминаването ѝ бе уточнено.

Патси получи часовник от Мози за Коледа. Това означаваше само едно — следващият подарък щеше да бъде пръстен.

— Според Ив той надстроявал в задната част на къщата — рече Бени.

— Е, трудно е да знае човек, когато става дума за Мози — въздъхна Патси.

Украсиха масата с крекери и хартиени декорации, както правеха всяка година, откакто се помнеше Бени. Навсякъде из къщата окачиха хартиени фенери. Елхата пред прозореца бе накичена с познатите стари играчки, но тази година прибавиха и няколко нови, купени от Дъблин.

В гърлото ѝ заседна буца, когато родителите ѝ ги заоглеждаха с такова въодушевление и удоволствие, сякаш не бяха все същите крещящи предмети в червено и сребристо, които се продаваха навсякъде. Двамата се трогваха от всяко нещо, което направеше за тях, а всъщност тя беше тази, която трябваше да им благодари.

Не беше необходимо да си Айнщайн, за да видиш, че бизнесът западаше. Но нямаше как да им каже, че би предпочела като Ив да работи, за да се издържа, че е готова на всичко, дори да пълзи по колене и да чисти обществените тоалетни, но да не се прибира всяка вечер в Ноклен.

— Бедният Шон. Нали няма да създава проблеми? — обади се Анабел Хоган.

— Все пак не можех да го оставя да работи вчера целия ден и да не го покания днес, след като заради бизнеса изпусна автобуса, който щеше да го заведе у дома.

Малко по-късно Шон Уолш почука на главния вход, който никой никога не използваше, убеден, че на Коледа положението е различно.

В този момент пък доктор Джонсън се развика от улицата, за да пита мистър Хоган дали може да му заеме автомобила си.

— Онова безмозъчно копеле в Уестландс избра Коледа, за да получи един от проклетите си пристъпи; точно забивах вилицата си в проклетата пуйка — изрева той и замина с колата на семейство Хоган.

Бърда Мак дотича и съобщи развълнувано, че мистър Флуд, който нормално виждал една монахиня на дървото над своята къща, сега видял три и бе излязъл с тояга в ръка, опитвайки се да привлече вниманието им и да ги покани на чаша чай. Бърди отишла при Пеги Пайн, за да иска съвет от нея. Пеги, вече подпийнала, отвърнала, че е най-добре мистър Флуд да се качи на дървото при тях.

А Джак Фоули се обади от Дъблин, истинско предизвикателство за пощенските служби, които работеха на Коледа само при спешни случаи.

И когато Бени вдигна слушалката, той заяви, че това е най-спешният случай в живота му. Искаше да ѝ каже колко много му липсваше.

След като разтреби, Патси излезе на разходка с Моси. За първи път тази година Бени предложи всички да вземат участие в миенето на съдовете. Отвориха и предната, и задната врата, за да проветрят, а Бени

се пошегува, че надали е особено тактично, ако кокошките подушат миризмата на печената пуйка.

Шон не знаеше как да реагира на подобни приказки. Той обмисли наум няколко типа поведение и най-накрая реши да изглежда строг.

Големият стар часовник в ъгъла приспа с гръмкото си тиктакане първо Еди, а след това и Анабел Хоган. Шеп също задряма пред камината; големите му очи се затвориха бавно и с нежелание, сякаш не му се щеше да оставя Бени и Шон насаме.

Бени знаеше, че също би могла да заспи или поне да се престори. Шон нямаше да приеме държанието ѝ като проява на неучтивост, какъвто всъщност бе случаят, а като знак, че е добре дошъл, близък човек, почти член на семейството. Пък и беше прекалено радостна, за да заспи. Джак се беше обадил от дома си, където организирали всевъзможни игри. Той обаче се измъкнал, за да ѝ се обясни в любов.

Никога не се бе чувствала по-събудена. Копнееше за по-приятна компания от Шон Уолш, но същевременно ѝ беше жал за него. Тази вечер той щеше да се върне в малката си самотна стаичка два етажа над магазина. Никой не се бе обадил, за да му каже, че му липсва. Можеше да си позволи да прояви великодушие.

— Вземи си още един бонбон, Шон.

— Благодаря. Изглеждаш много добре днес, Бени — заяви след известен размисъл той.

— Всички се чувстват добре на Коледа.

— Честно казано, аз не съм се чувствал особено добре на Коледа.

— Е, днешният обяд беше приятен, нали?

Младият мъж се приведе към нея.

— Не само обядът. Ти също беше приятна, Бени. Това ме изпълва с надежда.

Тя го изгледа с безкрайна симпатия. Никога не беше предполагала, че в рамките на един час двама мъже ще ѝ се обяснят в любов. Във филмите подобни неща се случваха, но това не беше филм.

Бедният, тъжен Шон Уолш сериозно смяташе, че може да се ожени за дъщерята на своя работодател. Той бе представител на старата школа и вярваше, че когато отговорят с „не“, жените всъщност имат предвид „да“. Следователно просто не трябваше да се обръща внимание на отказите им, докато започнат да приемат мъжа.

Опита се да се постави на негово място. Да речем Джак искаше да ѝ каже, че обича друга. Кой щеше да бъде най-безболезният за нея начин? Щеше да предпочете той да бъде честен и да ѝ го каже направо, без извинения или съжаления. Дали същото важеше и за Шон Уолш?

Девојката впери очи в танцуващите пламъци. И неочаквано сподели с Шон Уолш своите планове и надежди, желанието си да живее в Дъблин и надеждата, че ще успее да го осъществи.

Младият мъж я слушаше безизразно. На лицето му се появи усмивка, щом чу за човека, когото обичала. Крива усмивчица.

— Не смяташ ли, че точно това хората биха нарекли увлечение? В твоя случай то не се опира на нищо, няма общи надежди или планове, както става при всяка истинска връзка.

Погледна го учудено. Шон Уолш говореше за истинска връзка така, сякаш имаше поне далечна представа какво представлява в действителност.

— Е, може и да си прав. Не знам дали ще излезе нещо, но поне се надявам.

Усмивката му се вгорчи още повече.

— А той, този щастлив младеж, знае ли за твоите чувства? Наясно ли е с всички тези... надежди?

— Разбира се. Той също се надява — отвърна тя изненадана. Шон очевидно смяташе, че тя просто въздиша отдалеч по някого.

— Е, добре тогава, ще видим — и той впери в огъня тъжните си светли очи.

Патси прекара вечерта у Моси с новия часовник на ръката си. Беше подложена на поредната проверка от страна на неговата майка. Присъстваха също така сестрата на Моси и нейният съпруг, което правеше срещата още по-значима.

— Мисля, че ме одобриха — сподели по-късно тя с Бени, видимо облекчена.

— А ти одобри ли ги?

— Не съм аз тази, която ще има мнение по въпроса, знаеш много добре.

Клода и Бени пристигнаха рано в къщурката на Ив, за да се включат в подготовката на коледното парти.

— Супа, ето това ти е нужно — заяви твърдо Клода.

— Нямам толкова голяма тенджерка.

— Бас държи, че в манастира има.

— Защо си навлякох всичко това на главата, Клода?

— Как защо, нали осветяваш новия си дом.

Клода се захвана да брой чиниите, да прави списъци и да пренарежда мебелите. Другите две момичета я гледаха с възхищение.

— Тя е способна да управлява света — прошепна Ив.

— И със сигурност ще се справя по-добре от глупавите ни управници — отвърна бодро Бени.

Семейство Хоган се изненада, когато Шон Уолш позвъни на вратата в Деня на свети Стивън.

— Нали не сме го канили днес? — притесни се Анабел.

— Аз със сигурност не съм. Може би Бени.

Никой не беше поканил младия мъж. Той бе дошъл да поговори със своя работодател за общия им бизнес. Шон Уолш идваше с предложението да бъде приет като съдружник във фирмата, съзнавал добре, че приходите са малки, за да претендира за по-привлекателна заплата. Единственото решение беше мистър Хоган да го покани за пълноправен съдружник в бизнеса.

Фонси приближи вана на заден ход и натовари грамофона отзад.

— Отново ли се връщаме към спокойствието и тишината? — попита с надежда чичо му.

Младият мъж не благоволит да отговори. Знаеше, че протестите на Марио са формални и по-скоро по инерция се придържа към някакъв ритуал, а не се оплакваше.

Кафенето беше неузнаваемо; нямаше нищо общо със западналото заведение, което бе заварил Фонси при пристигането си в Ноклен. Боядисано в ярки цветове, излъчващо бодрост и жизнерадост, то привличаше клиентела от всякакъв тип, която само допреди няколко месеца изобщо нямаше да влезе вътре. Например преди обяд Фонси

пускаше стари шлагери и наблюдаваше как съпругата на доктор Джонсън, мисис Хоган, мисис Кенеди от аптеката и Бърди Мак се срещаха тук на чаша кафе, което беше по-евтино, отколкото в хотел „Хили“, а атмосферата не бе така официална.

Колкото до младежта, той планираше да осигури прекрасен джубокс, който да се изплати за шест месеца. Но по-късно щеше да има достатъчно време да убеждава чичо си. Засега просто каза, че давал грамофона назаем на Ив Малоун.

— Там е много по-подходящо да го пускате — измърмори Марио. — Там горе, над каменоломната, ще оглуши само птиците.

— Нали няма да закъсняваш на това парти?

Баща ѝ я изгледа над очилата си. Бени не обичаше, когато баща ѝ надничаше така. Идеше ѝ да изкрещи нетърпеливо:

— Или гледай през очилата, или ги свали!

Наложи си да се усмихне.

— Това е единственото парти, организирано някога в Ноклен, татко, знаеш много добре. Нищо не може да ми се случи, все пак ще бъдем в задната част на манастирската градина.

— Ще трябва да изминеш хлъзгавата стара пътека.

— В такъв случай ще се върна по пътя.

— По това време ще е тъмно като в рог — обади се майка ѝ.

— О, ще бъда в компанията на Клода, Фонси, дори Меър Каръл.

— Може би ще е най-добре аз да тръгна нагоре по времето, когато би трябвало да свърши вашата забава. Шеп, няма да имаш нищо против една нощна разходка, нали?

Ушите на кучето щръкнаха при споменаването на думата „разходка“.

О, боже, какво да му каже, за да го откаже от глупавото му, макар и добронамерено решение да я придружи обратно до вкъщи. Какво щеше да направи Нан? Тя винаги съветваше да се придържат колкото се може по-близо до истината.

— Татко, предпочитам да не идваш. Нима не разбираш, че не искам да ме водят и да ме вземат оттам като малко дете?

Той като че ли се засегна; отказваха му едно такова мило предложение.

— Добре, скъпа — рече най-сетне Еди Хоган. — Просто се опитвах да помогна.

— Знам, татко, знам.

Тази Коледа бащата на Нан бе по-ужасен от всякога. Празниците като че ли не успяваха да го развеселят. Момчетата съзнателно прекарваха съвсем малко време на „Мейпъл Гардънс“.

Емили умоляваше дъщеря си да прояви разбиране.

— Да прави каквото си иска, Ем. Аз лично няма да съм тук, за да го видя. Отивам на конните надбягвания.

Надбягванията, разбира се, изобщо не я интересуваха. Не ѝ беше нужно много време, за да открие Саймън и да се намести на място, където щеше да я види. Застана така, че не го изпускаше от периферното си зрение.

— Колко се радвам, че ви срещам отново, Нан Мейхън — обади се той. — Къде е вашата поддържаща дамска група?

— Какво имате предвид?

Усмивката ѝ беше топла и приятелска.

— Никога досега не съм ви виждал без цял полк от жени около вас.

— Не и днес. Дойдох с братята си. Отидоха да залагат.

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене?

— Да, с удоволствие ще приема, но само едно питие. Трябва да се срещна с тях след третото надбягване.

Влязоха в претъпкания бар.

Той я бе хванал за лакътя и я направляваше леко. Мнозина го приветстваха с усмивки. Нан се чувстваше уверена, че не им отстъпва по нищо. Не видя изпълнени със съжаление погледи. Нито един от тях нямаше да разбере от каква къща беше излязла тази сутрин, за да дойде дотук с автобуса. Къща, в която бе разлят алкохол, където бе счупена една лампа, а коледният пудинг бе захвърлен в стената в пристъп на пиянска ярост. Тези хора я приемаха като равна.

Ив огледа с удоволствие малката си къща. Газените лампи изпълваха с мека светлина стаите. Огънят в камината пукаше и

създаваше уют.

Майка Франсис бе оставила някои „стари неща“. Това бяха точно нещата, които желаше девойката. В голямата синя ваза щеше да сложи върбови клонки, няколко книги запълваха ъгловата етажерка, на полицата над камината имаше два леко пукнати порцеланови свещника. Тенджерите и тиганите на старата печка в кухнята също идваха от манастира. От родителите ѝ не бе останало почти нищо, което можеше да ѝ бъде от полза.

Само пианото. Пианото на Сара Уестуард. Ив прокара пръсти по клавишите. Съжали, че навремето не беше обръщала достатъчно внимание на уроците на майка Бърнард. Майка Франсис толкова искаше Ив да сподели голямата ѝ любов към музиката. Имаше цял шкаф, претъпкан с всевъзможни книги и партитури. През изминалите години майка Франсис се бе грижила за тях, за да ги опази от влагата.

Всеки път, когато акордьорът идваше в училището, неизменно заявяваше, че пианото е дващест пъти по-добро от всичко, с което разполагаха в стаята по музика в „Сейнт Мери“.

— То не е наше — неизменно отговаряше майка Франсис.

— Защо тогава го акордирам? — учудваше се той.

Ив седна край огъня и обгърна с ръце тялото си. Както за толкова други неща, майка Франсис отново се беше оказала права. Чудесно беше да си имаш свой дом.

Семейство Хоган реши да не казва на Бени за предложението на Шон Уолш. Или по-скоро — за ултиматума му.

То бе изложено любезно, но ако не го приемеха като съдружник в бизнеса, той щеше да напусне и всички щяха да разберат каква е причината. Никой в Ноклен нямаше да реши, че са се отнесли справедливо към него. Всички знаеха какъв голям принос имаше, а лоялността му беше безгранична.

Не беше нужно да се обяснява какво очакваше бизнеса, ако си тръгнеше. Всъщност именно той осигуряваше все още неговото съществуване. Мистър Хоган просто нямаше представа какво желае съвременният клиент. Старият Майк определено нямаше да му бъде от помощ в това отношение.

Щяха да разговарят с Бени, но не сега. Не и след като се постара да бъде учтива с него по време на коледния обяд. Нищо чудно да изгуби отново търпимостта си, а те определено не желаеха да рискуват.

— Шон поканен ли е на партито в къщата на Ив? — попита Еди, макар да знаеше, че и дума не можеше да става за подобно нещо.

— Не, татко.

За нейно облекчение телефонът иззвъня. Не беше обичайно някой да се обажда в девет вечерта. Надяваше се, че не е Джак със съобщението, че е възпрепятстван да дойде.

Беше Нан. Умоляваше на колене да дойде в Ноклен и да остане следващата нощ за партито. Първоначално беше казала, че няма възможност. Кое ли я беше накарало да промени намерението си? Обеща да обясни всичко, като пристигне. Предупреди да не я посрещат на автобусната спирка, защото щели да я докарат, но нямала представа в колко часа. Уговориха се да се видят с Бени на партито.

На другата сутрин Бени побърза да отиде при Ив, за да ѝ каже новината.

Приятелката ѝ се вбеси.

— Какво си въобразява тя... че ще ни разиграва, както си иска?

— Нали я покани — напомни ѝ меко Бени.

— Да... и тя отказа.

— Не разбирам за какво се ядосваш. Аз съм тази, която цяла нощ мъкнах легла с Патси и проверявах, да не би да има прах по крачетата на мебелите, в случай че Нан реши да направи инспекция.

Ив не знаеше защо новината я ядоса. Изглеждаше неразумно. Нан ѝ беше приятелка. Беше ѝ заела онази красива червена пола за бала, съветваше я за всичко. Другите щяха да бъдат щастливи да я видят. Нейното присъствие правеше партито още по-привлекателно. Недоволството ѝ наистина беше странно.

Седнаха да пият кафе в кухнята, като се чудеха кой ли ще докара Нан дотук. Не можеше да е Джак, той щеше да пътува с кола заедно с Ейдан, Кармел и Шон. Знаеха, че няма да бъде с Розмари Райън и Шийла, с които все още си съперничеха на живот и смърт; те пък щяха да пристигнат с Бил Дън и Джони О'Брайън.

Бени си мислеше за Джак и за това как след тази нощ Розмари и Шийла щяха да бъдат принудени да се откажат от всякакви по-нататъшни надежди за него, след като видеха към кого бяха насочени неговите чувства. Да каже, че му е липсвала! Да го каже по телефона на Коледа. Това бе най-прекрасното, което можеше да се случи.

Ив беше сигурна, че желанието на Нан е да изкопчи покана за Уестландс. Очакваше я горчиво разочарование, тъй като нямаше да я получи от Ив.

Хедър се отби да я види.

— Изглеждаш така, сякаш току-що си яздила — посрещна я Ив.

— Точно така и направих.

И момичето посочи гордо към своето пони, което бе оставила завързано за портата. То пасеше листенцата на близките храсти. Ив скочи паникьосана. Те бяха единствената ѝ украса и сега ужасното животно щеше да ги развали. Хедър се засмя и обясни, че красивото ѝ пони просто си завирало муцуната в тях и ядяло само специално приготвени смески.

А тя самата дошла да помага. Мислеше, че ще свърши добра работа при подготвянето на игрите и се изуми, като разбра, че нямаше да има игри.

В отчаянието си девойките ѝ предложиха да надуе няколко балона. Задачата ѝ допадна. Заяви, че можела да напълни целите си дробове с въздух. Докато седеше сред непрекъснато увеличаващия се куп зелени, червени и жълти балони, Хедър попита несприинудено дали Саймън е поканен на партито.

— Не, това не е неговият тип парти — отговори Ив. — Освен това е доста стар за него.

Интересно защо трябваше да се оправдава, че не е поканила човека, към когото цял живот изпитваше само неприязън. Но кой можеше да предвиди по какъв начин ще се развият нещата? Ето че се привърза към малката му сестра и се засели в къщата, в която се бе заклела да не живее никога. Може би щеше да дойде ден, в който братовчед ѝ Саймън щеше да прекрачи този праг, но дотогава имаше още доста време.

Джак Фоули бе признат за специалист на тема Ноклен. Той бе идвал тук преди тях, знаеше къде се намира къщата на Бени, разполагаше с ясни указания как да стигне до пътя към каменоломната.

Ейдан поиска първо да слязат и да огледат манастира. От мястото си до шофьора той се взираше във високите му стени и голямата порта от ковано желязо.

— Представяш ли си — да бъдеш отгледан на такова място! Не е ли истинско чудо, че е нормална — възкликна той.

— Според теб нормална ли е? — засмя се Джак. — Струва ми се, че си пада по теб, а това вече не говори добре за психическото ѝ състояние.

Започнаха да вземат завоите по опасната пътека. Завесите на къщичката бяха дръпнати, така че можаха да видят светлината на камината и газените лампи, коледната елха и балоните.

— Великолепно е — промълви Кармел, към чиито планове за бъдещето, когато Шон щеше да стане бизнесмен, току-що се прибави и притежанието на малка къщичка в провинцията, където да ходят през уикендите.

На Джак също му хареса.

— Усамотена е. Човек може да е вътре, без никой да разбере.

— Но само ако от прозорците ѝ не излизат звуците на „Гуд Голи, мис Моли“ — заяви щастливо Ейдан Линч, след което изскочи от автомобила и хукна да търси Ив.

Бени тъкмо оглеждаше за последен път лицето си, когато чу гласа на Джак. Не трябваше да изтича навън, колкото и да ѝ се искаше. Сега беше по-важно от всякога да го остави да направи първата крачка. Човек като Джак, свикнал момичетата да се хвърлят на врата му, със сигурност нямаше да иска точно това. Щеше да чака, колкото и мъчително да беше.

Вратата към спалнята на Ив се отвори. Вероятно беше Кармел. Погледна в огледалото и видя Джак. Той затвори вратата зад себе си и се приближи; постави длани върху раменете ѝ и се взря в отражението ѝ в огледалото.

— Честита Коледа — промълви той.

Бени се усмихна до уши. Но тъй като гледаше към неговите, а не своите очи, нямаше представа как изглежда. Надяваше се, че не е разкрила прекалено много зъби.

Клода бе покрила един сутиен без презрамки с кралскосиньо кадифе и бе създала елегантна горница, а след това бе прикрепила от същия плат към една тънка бяла жилетка. Естествено, когато излезе от вкъщи, Бени бе сложила блуза под тоалета, но тя отдавна бе свалена и сгъната прилежно.

Джак приседна на ръба на леглото и хвана двете ѝ ръце.

— Наистина ми липсваше — рече той.

— Какво ти липсваше?

Просто искаше да разбере, не да флиртува.

— Липсваше ми, че не мога да споделям разни неща с теб, липсваше ми лицето ти, липсваше ми, че не мога да те целувам.

Придърпа я към себе си и я целуна продължително.

Вратата се отвори, влезе Клода. Тя бе облечена от глава до пети в черна дантела, носеше къса пелерина и бе хванала косите си с гребен. Приличаше на испанска танцьорка. Лицето ѝ изглеждаше мъртворешки бяло от пудрата, а устните — кървавочервени.

— Естествено, дойдох да видя дали нямаш нужда от помощ при обличането, Бени, но очевидно притесненията ми са били напразни — заяви тя, без да се смути ни най-малко от сцената, която бе прекъснала.

— Това е Клода — измънка Бени.

Както винаги лицето на Джак светна, когато го запознаваха с жена. Не можеше да се каже, че оглеждаше отгоре до долу новите си познати. Той даже не правеше опит да флиртува с тях. Харесваше жените.

Бени си спомни внезапно, че баща му беше абсолютно същият. Доктор Фоули беше очарован от всяко момиче, което му представяха. В реакцията му не забеляза нищо друго, освен топлота и радост. Същото беше и с Джак.

„Сигурно е прекрасно да бъдеш толкова популярен — помисли си тя — и да доставяш удоволствие на хората само с присъствието си.“

Клода обясняваше на Джак как се е сдобила с дантелата от един стар куфар в тавана на семейство Кенеди. Мисис Кенеди ѝ каза да рови до насита там и тя открила великолепни неща. В замяна ѝ беше

ушила четири прави поли с плоха отзад. За нея беше изумително как хора, разполагащи с такива богатства, се обличат като сиви врабчета.

Джак обгърна с ръка раменете на Бени.

— Не съм виждал врабчета в Ноклен. Всички вие сте прекрасни екзотични птици.

Без да сваля ръка от раменете на Бени, двамата излязоха от спалнята на Ив, следвани от Клода в нейния изумителен тоалет в черно и бяло. Така ги видяха Шийла и Розмари, Фонси и Меър Каръл, Бил Дън и Джони О'Брайън.

Всички бяха единомисленици, че не е имало толкова страхотно парти. Като се започнеше със соловите изяви на Фонси и се стигнеше до грамофонните записи на Гай Мичъл. Супата се оказа великолепно идея. Изяждаха купичка след купичка, после сандвичи, кифлички с кренвирши и още супа. Ив я сипваше от големия манастирски казан, възбудена, с поруменяло лице. Това беше нейната къща. И нейните приятели. Не можеше да бъде по-добре.

Едва по време на вечерята се сети, че Нан не е пристигнала.

— Може би в крайна сметка не е намерила кой да я докара.

Бени също се носеше в облак от блаженство.

— Върви страхотно, нали?

— Да. Той не може да отдели очите си от теб.

— Нямам предвид това, а партито.

Разбира се, Бени имаше предвид и „това“. Джак беше изиграл няколко танца с други момичета, но единствено от учтивост, а през по-голямата част от вечерта бе с нея. Докосваше я, смееше се с нея, танцуваше с нея, прегръщаше я, включваше я във всеки разговор.

Розмари Райън ги наблюдава слисано през първите няколко танца.

— Не знаех за вас с Джак — каза тя, когато двете с Бени седнаха да изпият по чаша пунш.

— Е, казах ти, че се срещам от време на време с него в университетското барче.

— Вярно е. Каза ми. А и добре изглеждаш — додаде неохотно тя, като отново се стараеше да бъде справедлива. — Или си отслабнала, или си сложила повече грим. А може би си направила нещо друго?

Бени дори не реагира. Знаеше, че както и да изглеждаше, на Джак очевидно му харесваше. И не го интересуваше кой щеше да разбере. А тя се притесняваше, че връзката им може би трябваше да остане тайна.

Ейдан помоли Ив за половин килограм захар.

— За какво ти е?

— Ако се сложи в карбуратора, колата няма да запали.

— А какво ще кажеш да откриеш нещо, чрез което да я запалиш? Не е ли по-доброто изобретение?

— Грещиш. Иска ми се колата на Джак никога повече да не потегли. Тогава ще можем да останем на това вълшебно място.

— И тогава ще трябва да подслоня за през нощта Шон и Кармел.

— Ако остана, би ли ме завела утре при монахините? — попита Ейдан.

Ив отговори, че не може и дума да става за оставане, когато и да било, особено пък сега, когато майка Клеър е в манастира и наблюдава всяко нейно движение. Нямахше да се учуди, ако в момента се крие в храстите с факла в ръка. Но се радваше, че къщичката ѝ му харесва. И когато времето се оправеше, можеше да идва и да остава по цял ден.

Младият мъж заяви, че вероятно ще прекарват тук по-голямата част от живота си. През дългите ваканции, след като започнеше да практикува като адвокат, щеше да им бъде приятно да се усамотяват с децата, далеч от бумтящите гласове на неговите родители.

— А моята работа?

— Твоята работа ще бъде, разбира се, да се грижиш за мен и осемте ни прекрасни деца. Ще използваш университетското си образование, за да им осигуриш културна семейна среда.

— Голям късметлия ще бъдеш, Ейдан Линч — отвърна тя и се заля от смях.

— Вече съм късметлия, тъй като срещнах Ив Малоун — отвърна той и този път нямаше и следа от обичайната му шеговитост.

Бил Дън пръв забеляза Нан. Очите ѝ блестяха, докато очакваше някой да я покани.

— Прекрасно е — възкликна тя. — Ив никога не е казвала, че е толкова хубаво.

Носеше бяло поло, червена карирана пола и черно сако, както и малък кожен куфар. Помоли да ѝ покажат спалнята на Ив.

Бени влезе в кухнята, за да уведоми приятелката си.

— Дяволите да го вземат, свършихме супата — обърна се Ив към Ейдан.

— Едва ли е гладна по това време — успокои я той.

Действително вече беше късно за пристигане на нови гости. Само преди минути на Ив ѝ се стори, че чува шум от приближаваща се кола, но реши, че се е заблудила.

Все пак Ив постави в една чиния няколко кифлички с кренвирши и сандвичи и ги отнесе в дневната, като пътъом мина покрай Фонси и Клода, които представяха такъв пламенен вариант на испански цигански танц, че всички се бяха струпали около тях и пляскаха с ръце. Почука на вратата на спалнята си, тъй като Нан може би се преобличаше. Завари я седнала пред тоалетката. Розмари Райън се бе настанила на леглото и ѝ разказваше мистерията на годината: Джак Фоули и Бени Хоган! Представяш ли си?

— Ти знаеше ли?

— Ами, може да се каже.

По тона на Нан личеше, че не я вълнува кой знае колко. Очевидно съзнанието ѝ беше другаде. Тогава забеляза Ив.

— Ив, приказно е. Тази къща е истинско бижу. Никога не си казвала, че е толкова хубаво.

— Невинаги е било толкова хубаво.

Заля я вълна на удоволствие, въпреки вътрешната ѝ съпротива. Изреченият от Нан комплимент бе наистина голяма похвала.

Влязоха заедно в дневната. На Нан и тук ѝ хареса. Тя огледа и погали всичко — излъсканите газени лампи, прекрасното дърво на полиците, пианото. Представи си само, да имаш собствено пиано! Попита дали може да види кухничката.

Ив я поведе надолу по каменните стълби. Цялото помещение беше пълно с тенджери, тигани, кутии, бутилки, чаши. Но Нан виждаше само това, което можеше да похвали. Скринът беше прекрасен. На въпроса ѝ откъде е, Ив не можа да отговори. Старата

купа пък била ненадмината. Истинска купа, а не ужасните подобия, които произвеждали днес.

После обяви, че е прекалено възбудена, за да яде. Всичко беше прекрасно. Очите ѝ танцуваха. Имаше трескав вид и сякаш не можеше да си намери място. Привличаше всички присъстващи, но от своя страна като че ли не ги усещаше. Отказа на поканите за танц с обяснението, че искала да огледа жилището и да го възприеме. И продължи да се разхожда и да въздиша щастливо.

Спря при пианото и отвори капака.

— Не е ли тъжно, че не сме се научили да свирим? — обърна се тя към Бени.

Бени за първи път долавяше горчивина в гласа на своята приятелка.

— Възнамеряваш ли изобщо да танцуваш или инспекцията ще продължи цяла нощ? — попита я Джак Фоули.

Внезапно Нан като че ли се отърси от особеното състояние, в което се намиреше.

— О, държа се непростимо грубо — отвърна тя и го погледна право в очите.

— Ето, Джони. Знаех си, че трябва просто да я събудим от трансa. Джони казва, че от десет минути те кани на танц, а ти дори не го чуваш.

Дори да бе разочарована, че не я канеше Джак, никой не разбра. Тя възнагради Джони с такава ослепителна усмивка, че той едва не се разтопи.

— Джони, колко мило — произнесе тя и обви ръце около врата му.

Бени беше безкрайно щастлива, че Джак не я изостави заради Нан точно на песента, която свиреха в момента. Беше едно от любимите ѝ парчета. Никога не беше предполагала, че някога ще танцува под нейните звуци тук, в Ноклен, с мъжа, когото обича, който я бе притиснал в обятията си и очевидно я обичаше. Пред всичките ѝ приятели.

Добавиха още въглища и дърва в камината и когато едната газена лампа изгасна, никой не си направи труда да добави газ и да я запали отново. Бяха насядали на групички или по двойки; вечерта приближаваше към своя край.

— Някой може ли да свири на пиано? — попита Нан.

За всеобщо изумление Клода отвърна, че може. Фонси я изгледа с нескрито възхищение. И заяви гордо пред всички, че нямало нещо, което тази жена да не можела да прави.

Репертоарът ѝ ги зашемети. Различни песни на Франк Синатра, към чието изпълнение се включиха всички, и няколко рагтайма.

Бил Дън ги изуми, като изпя съвсем вярно една песен.

— Това се оказа една добре пазена тайна — възкликна Джак, докато цялата компания ръкопляскаше въодушевено.

— Пея само извън Дъблин — загадъчно отвърна Бил, зачервен от нескритото възхищение, на което бе станал обект.

Ив си мислеше, че трябва да стане и да приготви кафе за заминаващите си гости, но не ѝ се искаше вечерта да свършва. Освен това не ѝ се мърдаше, тъй като Ейдан я бе прегърнал.

Нан седна на една малка трикрака табуретка.

— Днес се запознах с дядо ти — заяви внезапно тя.

Ив бе шокирана.

— Така ли?

— Да. Той е наистина очарователен старец, нали?

На Бени ѝ се прииска да се измъкне от прегръдките на Джак, за да застане като бариера между нея и Нан.

„О, дано Ив не каже нещо остро или обидно! Дано измърмори нещо безлично и не разиграе сцена.“

Ив сякаш прочете мислите ѝ.

— Как се запозна с него?

— Вчера срещнах Саймън на конните надбягвания и се заприказвахме. Той предложи да ме закара, ако някога имам път насам. Пристигнахме малко по-рано... и ме заведе в Уестландс.

„Щом сте пристигнали в Ноклен толкова рано, трябваше да дойдеш навреме, а не след като приключихме с вечерята“ — помисли си Ив.

Нан обаче не бе приключила с темата.

— Лесно се вижда какво е представлявал преди. Много строг и праволинеен. Сигурно е ужасно за човек като него да бъде прикован към стола. Той точно пиеше следобедния си чай. Сервират му го много изискано. Въпреки че понякога не е в състояние да го изпие без чужда помощ.

Значи е била там за следобедния чай. От пет часа, а беше дошла тук след девет. Ив усети как в гърлото ѝ се надига горчивина.

Нан като че ли я усети.

— Няколко пъти помолих Саймън да ме докара, но той настояваше да ми покаже къщата. Е, предполагам, че си била там многократно.

— Знаеш, че не съм.

Гласът на Ив прозвуча опасно спокойно. Само Бени и Ейдан, които я познаваха много добре, уловиха особените вибрации.

— Е, Ив, трябва да го направиш. Трябва да му позволиш да те разведе. Той се гордее толкова много с къщата. И я описва толкова добре, но без сянка от хвалба.

— Къде се намира тя?

Шийла винаги се интересуваше от величествени места и важни особи.

— Роднините на Ив живеят в една голяма къща... на около миля оттук. Нали се намира в тази посока? — посочи на изток Нан.

Ив не отговори. Бени обясни, че посоката е горе-долу същата. После попита кой иска кафе. Нямаше желаещи. Единственото им желание бе да стоят замечтани под звуците на тихата музика и да бърбят. А така, както огънят осветяваше лицето на Нан и в начина, по който описваше тази къща, имаше нещо особено и всички пожелаха тя да продължи разказа си.

— Той ми показва фамилните портрети. Майка ти е била много красива, Ив.

Нан говореше с нескрито възхищение. В тона ѝ не се усещаше триумф от факта, че е била там, че я бяха развеждали из цялата къща и ѝ бяха показали картината, която не бе показана на Ив при единственото ѝ посещение. Очевидно Нан мислеше, че приятелката ѝ знае как е изглеждала майка ѝ.

— Трябва да е било голямо разглеждане.

Думите едва не задушиха Ив.

— О, да. Проблемът беше да се измъкна.

В този момент се обади Ейдан Линч:

— Фонси, ако не ни дадат по една килия в манастира за през нощта, което ми бе обещано съвсем ясно, ще трябва да направим нещо,

за да премахнем схващането в крайниците си, преди да потеглим обратно. Какво ще предложиш?

Фонси още в началото бе доловил, че Ейдан е сроден дух. Скочи на крака и веднага започна да рови из грамофонните плочи.

— Предлагам Лони Донеган и Елвис — заяви той.

— О, защо да ги обиждаме! Да изслушаме и двамата — отсече Ейдан и тръгна из дневната, като призоваваше всички да станат и да танцуват.

Бени последва Ив до кухнята.

— Нан не разбира — промълви тя.

Ив бе стиснала ръба на мивката с двете си ръце.

— Разбира даже много добре — отвърна тя. — Толкова често сме разговаряли за...

— Не и с нея. Не сме разговаряли сериозно с нея. Пред Нан обикновено се преструваме, че всичко е наред. В противен случай ще започне да настоява да променим положението. Нали се сецаш?

— Никога няма да й простя.

— Разбира се, че ще й простиш. Дори още в тази минута. Не ми се иска да разваляме партито.

— Така е — омекна Ив.

Джак и Нан танцуваха заедно и се смееха щастливо. И двамата не подозираха колко опасна е темата, подхваната уж случайно от Нан.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Скъпи мистър и мисис Хоган,

Много ви благодаря за прекрасната визита в Ноклен. И двамата бяхте безкрайно гостоприемни и аз се чувствах наистина добре дошла. Както ви казах, къщата ви е много красива. Нямаме представа колко хубаво е да живееш в истинска къща в стил Джордж III. Бени е голяма късметлийка.

Бяхте изключително мили и ме поканихте да дойда и друг път. Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие. Предайте моите поздрави и на Патси и ѝ благодарете от мое име за вкусните закуски.

Искрено ваша,

Нан Мейхън

Еди Хоган каза на съпругата си, че е удоволствие да правиш дори най-дребни жестове за някои хора и приятелката на Бени, Нан, била сред тях.

Анабел бе напълно съгласна. Никога досега не бяха виждали по-чаровно създание. Преди да си тръгне, бе дала на Бени половин корона. Истинска дама.

Скъпа Кит,

Колкото повече мисля, толкова повече си давам сметка колко смехотворно бе от моя страна да предполагам, че мога да се върна просто така и да продължа, сякаш нищо не се е случило и всички тези години не съществуват. Като се има предвид как се отнесох към теб и колко малко

дадох на вас с Франк през всички тези години, ти имаше пълно право да ме отблъснеш.

Но ти се държа изключително спокойно и разумно и аз ще ти бъда вечно признателен за това.

Искам да знаеш, че още от самото начало направих застраховка на твое име, в случай че с мен стане нещо; така двамата с нашия син щяхте да имате и нещо хубаво, с което да ме помните. Желая ти щастие и късмет, които аз самият не успях да ти донеса.

С обич, Джо

Кит Хегърти сгъна писмото от мъжа, когото всички останали наричаха „Джо“. Тя самата винаги му беше казвала „Джоузеф“. Срещата с него бе протекла по съвсем различен начин, отколкото си представяше. Беше възнамерявала да се нахвърли отгоре му с обиди, ако някога го види. Но в крайна сметка го прие като далечен приятел, на когото късметът бе изневерил. Той не й остави никакъв адрес. Не можеше даже да го уведоми, че е получила писмото му.

Скъпа майко Франсис,

Благодаря най-искрено за поканата да прекарам коледните празници с вас и монахините в манастира „Сейнт Мери“. Благодаря също така, че уредихте връщането ми в Дъблин с колата на вашата приятелка мис Пайн. Тя е пряк човек и добра християнка, но носи тежък кръст в лицето на своята племенница.

Беше ми много приятно да видя, че Ив Малоун се е настанила в своята къща и започва да се отплаща за всичко, което нашият орден е вложил в нейното обучение. Много се зарадвах, като гледах как заляга над учението.

Ваша сестра в Христа,

майка Мери Клеър

Майка Франсис се усмихна мрачно, докато четеше писмото, особено онази негова част, където се говореше как я „поканили“. Прекрасно бе, че успя да предупреди Ив за намерението на майка Клеър да я посети в жилището ѝ. Мози Руни бе дошъл тихомълком с една количка и бе изнесъл всички бутилки и кутии, а вратите и прозорците бяха отворени широко и миризмата на пушек от предишната нощ се бе разсеяла в студения зимен въздух.

За огромно свое неудоволствие майка Клеър бе заварила Ив над учебниците и не откри това, което очакваше да се види след всяко парти и което наистина щеше да завари, ако не беше майка Франсис.

Скъпи Шон,

Както ме подкани да направя, с това писмо потвърждавам намерението си да те направя мой съдружник. Ще уредя мистър Джералд Грийн от „Грийн и Майър“ да дойде в Ноклен, за да уреди формалностите още в началото на новата година.

Очаквам 1958 година да се превърне в година на нашето успешно партньорство.

Искрено твой,

Едуард Джеймс Хоган

Мисис Хили прочете внимателно писмото, дума по дума, и кимна одобрително на Шон Уолш.

— Никога не вреди да притежаваш всичко това в писмена форма — рече тя. — Дори да обещават с най-добри намерения, понякога хората се отказват от тях.

Не изрече нито дума срещу Еди Хоган, но все пак беше време някой да признае стойността на Шон Уолш.

Еди Хоган умря в събота по обяд. След като изпи чаша чай и довърши парчето торта, той се изправи с намерението да се върне в магазина.

— Ако стане, както иска Шон, вече няма да затваряме за обяд...
— започна той, но така и не успя да довърши изречението си. Седна тежко на дивана, притиснал длан към гърдите си. Беше преbledнял. Затвори очи, като дишаше по странен начин.

Доктор Джонсън веднага дотича по риза. Поиска малка чашка бренди.

— Той не пие твърд алкохол, Морис, знаеш добре! — Анабел бе затиснала гърлото си с ръка. — Какво е? Някакъв пристъп?

Доктор Джонсън я настани на близкия стол. И ѝ подаде брендите.

— Изпий го бавно, Анабел.

Патси стоеше с палто, сякаш се канеше да хукне за отец Рос.

— Било е напълно безболезнено. Не е разбрал изобщо нищо. — Лекарят повика с жест Патси. — Преди да тръгнеш за свещеника, Патси, къде е Бени?

— В Дъблин, сър. Ще се срещне с Ив Малоун. Каза, че щели да ходят на някаква специална лекция.

— Предай на Ив Малоун да я върне — нареди доктор Джонсън.

Беше метнал одеяло върху тялото и лицето на Еди Хоган, който лежеше на дивана така, сякаш подремваше, преди да се върне в магазина. Анабел се полюляваше напред-назад в стола си и стенеше невярващо.

Доктор Джонсън последва прислужницата до вратата.

— Не е нужно да разпространяваш още случилото се.

— Да, сър.

Лекарят не харесваше Шон Уолш. Струваше му се, че вижда как младият мъж избира най-хубавата черна вратовръзка от склада на магазина и сресва грижливо рядката си косица. Представяше си как изобразява на лицето си нужната страдалческа физиономия, преди да изкаже своите съболезнования на вдовицата и нейната дъщеря.

Ако успееш да я открият.

Бени и Джак се разхождаха, хванати за ръце. Беше студен зимен следобед. Свечеряваше се и в подножието Дън Леър вече проблясваха светлинки.

Щяха да се срещнат с Ейдан и Ив по-късно, в къщата на Кит Хегърти. Кит беше обещала да ги нагости с наденички и чипс, преди да хванат влака за кръжока по история и литература. Тази вечер щеше да се говори за спорта и Джак бе отправил заплахата, че възнамерява да вземе думата.

След големия бал преди Коледа Бени за първи път имаше възможност да прекара една нощ в Дъблин. Джак ставаше все по-нетърпелив.

— Какво ще правя, когато от моето момиче ме делят вечно десетки мили; все едно че си имам приятел, с когото само си кореспондираме.

— Нали се виждаме през деня — промълви девойката, но гърлото ѝ се бе свило от страх.

Беше успяла да се измъкне тази събота под предлог, че има лекция. Имаше и още едно притеснение — Джак настояваше да прекарат заедно някой уикенд в Уелс. Неговият отбор щял да играе приятелски мач. Щяха да ходят доста хора. И той искаше много и тя да дойде.

— Това не е нормално — възмущаваше се той. — Всички други могат да дойдат — Розмари, Шийла, Нан. Семействата им си дават сметка, че щом са достатъчно големи, за да следват, значи са достатъчно големи и да заминат на едно обикновено пътуване с кораб за два дена.

Как да му обясни, че нейното семейство не беше нормално? Мразеше родителите си, задето не я пускаха.

Скоро се стъмни напълно. Заслизаха по мекия торф, като се взираха в залива Килини, за който казваха, че бил красив като Неаполитанския.

— Искан ми се да отида в Неапол — промълви тя.

— Може би ще те пуснат, когато наближиш деветдесетата — изръмжа Джак.

Бени се засмя, макар да не ѝ беше никак весело.

— Ще те изпреваря до ъгъла — извика тя.

Двамата затичаха със смях надолу към железопътната линия, откъдето хванаха влака за Дън Леър.

Още щом Кевин Хики им отвори вратата, Бени разбра, че нещо не е наред.

— В кухнята са — рече той, като отбягваше погледа ѝ.

Зад гърба му видя Кит, Ив и Ейдан. Все едно че всичко спря. Звуците от уличното движение навън, тиктакането на часовника, крясъците на чайките.

Момичето тръгна бавно към своите приятели, за да чуе това, което имаха да ѝ кажат.

Шеп непрекъснато се блъскаше в нечий крака. Той упорито търсеше Еди, но не успяваше да открие и следа от него. Струваше му се, че цялото население на Ноклен ту влизаше, ту излизаше от Лизбег, само господарят му не се виждаше никъде.

Най-накрая излезе навън и легна край курника на носачките; само те се държаха нормално.

Пеги Пайн подреди два големи подноса със сандвичи. Освен това помоли Фонси да донесе напитки от заведението на Шей.

— Мисля, че твоят човек ще вземе нещо от Хили.

— Е, тогава твоят човек ще закъснее много — отвърна Пеги, като вадеше десетлирови банкноти от портфейла си. — Ще платим в брой. Той няма какво да направи по този въпрос.

Двамата се спогледаха. Единственият светъл лъч в този мрачен ден беше мисълта, че по този начин щяха да наредят хубавичко и Шон Уолш, и мисис Хили.

До пет следобед целият град вече знаеше. И всички бяха шокирани. Еди не беше стар по никакви стандарти, разискваха те. Да беше най-много, ама най-много на петдесет и две. Може би нямаше дори петдесет. Съпругата му беше по-възрастна. Той не си падаше по пиенето, нито пък беше боледувал дори един ден. Нали наскоро двамата със съпругата му бяха започнали разходки за здраве. Всичко показваше, че каквото и да правиш, не можеш да отложиш предопределения ти час.

А какъв джентълмен беше само. Никой никога не го беше чул да изрича една груба дума. Не си падаше по бързите печалби и никога не вадеше душата на фермера, който не можеше да си плати веднага. Не

вървеше в крак с модата; витрините на неговия магазин не се бяха променяли през времето, през което бе живял и работил в Ноклен.

Молитвите, отправени тази вечер за покоя на душата му, бяха искрени и изречени от сърце. Но той надали имаше нужда от тях. Човек като него със сигурност щеше да отиде в рая.

Всички са като герои в някаква пиеса, помисли си Бени. Цяла вечер хората ту се качваха, ту слизаха от сцената. Когато вдигна веднъж поглед, установи, че отец Рос слушаше, сбърчил чело, разказа на бедния мистър Флуд за поредните му видения.

Моси Руни стоеше в сервизното помещение до кухнята; не искаше да е част от плъпналото из цялата къща човешко множество, а да е на разположение на Патси, ако го помолеше за помощ.

Меър Каръл, която Бени не обичаше още от училище, мълчаливо беше приседнала на стълбите.

Анабел, в центъра на всичко това, приемаше съболезнованията и беше най-нереалната фигура. Носеше черна блуза, която дъщеря ѝ виждаше за първи път. Най-вероятно я бе снабдила Пеги от магазина си. Очите ѝ бяха зачервени, но се държеше по-спокойно, отколкото можеше да предположи Бени.

Бяха ѝ казали, че тялото на баща ѝ лежи на горния етаж. Джак я придружи до стаята за гости, където горяха свещи и всичко бе разчистено като по някакво чудо. Изобщо нямаше вид на стая за гости. Приличаше по-скоро на църква.

Баща ѝ също не приличаше на себе си. До него седеше една от монахините от „Сейнт Мери“. Това бе едно от нещата, с които се занимаваха — ходеха из хорските къщи, когато някой умреше и бдяха над тялото му.

Джак стискаше здраво дланта ѝ, когато коленичиха до леглото и произнесоха „Аве Мария“ три пъти. После излязоха от стаята.

— Не знам къде ще спиш — промълви тя.

— Какво?

— Тази нощ. Мислех, че ще останеш в стаята за гости. Забравих.

— Скъпа, трябва да се върна. Първо, трябва да върна колата на баща ми...

— Разбира се, забравих.

Беше си мислила, че той ще остане при нея, за да преживеят заедно всичко.

— Ще се върна за погребението.

— Погребението. Да.

— Ще тръгвам скоро.

Бени нямаше представа колко е часът. Нито от колко време си беше вкъщи. Нещо сякаш ѝ заповяда да се съвземе и да му благодари за всичко, което беше направил. Недопустимо беше да се прояви като неблагодарница.

Изпрати го до колата. Подухваше студен вятър, тъмните облаци препускаха и ту закриваха, ту откриваха луната.

Джак я придърпа към гърдите си; по-скоро беше приятелска прегръдка, отколкото целувка на влюбени. Може би смяташе, че така е по-подходящо при дадената ситуация.

— Ще се видим в понеделник — прошепна той.

А тя си мислеше, че той ще остане тук за уикенда.

Денят ѝ се стори безкраен, дори след пристигането на Ив и Ейдан. Струваше ѝ се, че никога няма да се отърве от натрапчивото главоболие. Трябваше да изтърпи толкова изтощителни срещи.

С мисис Хили например.

Тя искаше да разбере дали е обидила по някакъв начин семейството.

— Не, така ли? Е, радвам се да го чуя. Бях готова да доставя нужните напитки, но ми отговориха, че не е необходимо.

После трябваше да се справи със стария Майк от магазина. Носели се слухове, че мистър Еди бил казал някакви си думи, но нямал предвид това, което мистър Уолш мислел, че е имал предвид. А мистър Уолш направо заявил на Майк, че не било подходящо да се обръща с малкото име към един съдружник, макар самият Майк да бе главен шивач още по времето, когато Шон Уолш ходел едва в първи клас.

После забиха църковните камбани. Толкова пъти ги бяха чували в Лизбег, което означаваше, че започва поредната служба или са откарали в църквата покойник.

Бени сложи черната си дантелена пелерина и тръгна до майка си след ковчега нагоре по улицата. Хората бяха наизлезли покрай портите

на къщите си в студения неделен следобед.

Когато минаха покрай техния магазин, сърцето ѝ натежа още повече. Отсега нататък тук щеше да е магазинът на Шон. Или на мистър Уолш, както очевидно желаше да го наричат.

Искаше ѝ се да поприказва с баща си за стария Майк и да го попита какво да правят с него. Процесията спря за момент пред магазина. А после продължи нататък. Никога повече нямаше да може да разговаря с баща си — нито за магазина, нито за каквото и да е.

Ейдан Линч беше представен на майка Франсис.

— Назначих се сам за пазител на морала на Ив, докато следва — заяви тържествено той.

— Много ви благодаря — отговори официално монахинята.

— Чувал съм само най-хубави неща за начина, по който сте я отгледали. Вече съжалявам, че и аз не съм израснал в манастир.

Усмивката му беше заразителна.

— С вас сигурно щяхме да имаме повече проблеми — засмя се майка Франсис.

Тя смяташе, че е напълно разумно младежът да прекара нощта в къщата на Ив, а момичето да преспи в манастира. На всички монахини щеше да им бъде приятно да я приютят отново под своя покрив.

Ив му показа как да почисти печката.

— Смятам, като се оженим, да си вземем нещо по-съвременно — изсумтя той.

— Е, с тези осем деца определено ще ни бъде по-лесно. Представяш ли си, те ще се катерят дори отвътре по комина, за да го почистват.

— Не ме приемаш сериозно.

— Напротив. Просто смятам, че децата трябва да бъдат карани да работят здраво, това е всичко.

Заупокойната служба започна в десет часа. Бени, Анабел и Патси отидоха в църквата с черната кола, осигурена от погребалното бюро.

Докато стоеше пред първата редица пейки в църквата и стискаше ръката на майка си, девойката осъзнаваше като през мъгла, че се

приближаваха разни хора, за да изразят своите съболезнования.

Тук беше Джак, толкова висок, че вероятно всички присъстващи в църквата го бяха видели. Беше с черна вратовръзка и се обърна, за да я види, когато мина с майка си. Беше почти като на сватба; хората се обръщаха, сякаш да видят булката... Тази мисъл си отиде така, както бе дошла.

Бил Дън също беше тук и това бе много мило от негова страна. Розмари Райън стоеше до Ив и Ейдан, чиито лица изразяваха безкрайна симпатия.

Нан също беше тук, в черен блейзър и светлосива пола. Носеше ръкавици и малка черна чанта. Пелерината ѝ изглеждаше така, сякаш бе създадена от някой прочут дизайнер специално да подчертава цвета на косите ѝ. Всички останали бяха или с пелерина, която приличаше на торба, или със забрадка. Клода обаче носеше шапка. Голяма черна сламена шапка — единствената ѝ отстъпка пред траурния цвят. Дрехите ѝ бяха издържани в червено на бели линии, а полата ѝ бе много по-къса, отколкото се нравеше на жителите в Ноклен.

Но на тях беше трудно да им угодиш. Те не одобряваха и палтото на Фонси — дълго, с огромна кадифена яка, а джобовете и маншетите — поръбени с тънки ивици леопардова кожа.

Слава богу, Шон Уолш не им натрапваше присъствието си. Изумен от отказа да се вземат напитките от хотел „Хили“, той бе станал по-предпазлив в натрапчивите си опити за сключване на мир. И сега не стоеше до тях. Бени трябваше да запази самообладание и да не му позволи да се качи на главите им.

Искаше ѝ се да излее душата си по този повод пред някой, който би могъл да я разбере. Погледът ѝ падна върху Джак Фоули; симпатията бе като изсечена върху лицето му. Знаеше обаче, че не трябва да го обременява с досадната борба за някакво си незначително провинциално магазинче. Никой не би досаждал на Джак Фоули с подобни дреболии.

Дори ако този някой го обичаше и той обичаше този някой.

Хората говореха с приглушени гласове пред църквата. Обсъждаха групичката младежи, пристигнали от Дъблин. Предполагаха, че са приятели на Бени.

— Много красива двойка са онова високо момче и русото момиче. Приличат на филмови звезди — заяви Бърда Мак.

Ив беше наблизно и неочаквано за самата себе си каза:

— Те не са двойка. Високото момче е Джак Фоули... приятелят на Бени. Те двамата с Бени са двойка.

Не знаеше защо го каза, нито пък защо Бърди Мак я изглежда така странно. Може би не беше редно да говори за Бени и нейния приятел в такъв момент. Стори ѝ се обаче, че Бърди не ѝ повярва.

По-късно, когато приятелите ѝ от Дъблин си тръгнаха, Бени се извини пред останалите гости и обясни, че ще полегне за двадесетина минути.

Легна в притъмнялата стая, завря лице във възглавниците и зариде. Много от тези сълзи бяха егоистични, предизвикани от едно красиво момче, което бе заминало за Дъблин с групичка приятели, като се усмихваше и махаше през прозореца на колата. Плака за него толкова, колкото и за баща си, който лежеше в гробищата под купчини цветя.

Не чу влизането на Клода, която придърпа стол до леглото и седна до нея. Все така с онази нелепа шапка на главата, тя започна да я гали по раменете и да я успокоява точно с думите, които Бени копнееше да чуе.

— Всичко е наред. Нещата ще се оправят от само себе си. Той е луд по теб. Всички го видяха. Личи от начина, по който те гледа. По-добре, че се върна. Той те обича, разбира се, че те обича.

На сутринта след погребението Бени си облече палтото и отиде да се види с Шон Уолш в магазина.

Първото, което трябваше да направи, бе да избегне стария Майк, който се затътри към нея с очевидното намерение да завърши разговора, който бе започнал в дома ѝ. Умишлено силно, за да я чуе Шон, тя отвърна, че двете с майка ѝ ще бъдат щастливи да поговорят с него по-късно, но за момента се налагаше да я извини, тъй като трябва да уреди нещо с Шон.

— Е, добре казано, като истински бизнесмен.

Шон потри ръце така, сякаш имаше между дланите си нещо — навик, който винаги я вбесяваше.

— Благодаря за всичко през последния уикенд.

Гласът ѝ прозвуча толкова неискрено, че се опита да вложи малко топлинка в него. Той бе останал часове наред, за да посреща и да благодари. Нямаше значение, че присъствието му не беше желано.

— Това бе най-малкото, което можех да направя — отговори младият мъж.

— Във всеки случай исках да знаеш, че двете с майка ми ценим жеста ти.

— Как е мисис Хоган?

— Засега е силно упоена. Но след няколко дни ще дойде на себе си и отново ще бъде в състояние да взема участие в бизнес делата.

Бени се питаше дали Шон оказваше подобно въздействие и върху другите хора. Говореше така, сякаш не беше тя самата.

— Добре, добре — закима мъдро с глава той.

Девојката си пое дълбоко въздух, следвайки един от съветите на Нан. Ако човек поемеше въздух толкова дълбоко, че да стигне до пръстите на краката му, и после го издишаше обратно, щеше да добие увереност.

Бени обясни, че ще уредят среща с адвокат в края на седмицата. Дотогава помоли Шон да се погрижи магазинът да действа безупречно, както го бе правил вече години наред, и да няма никакви, абсолютно никакви промени, от уважение към баща ѝ. И наклони едва забележимо глава към задната стая, където старият Майк се бе оттеглил страхливо.

Шон я изгледа учудено.

— Не мисля, че си даваш напълно сметка...

Но тя не го остави да довърши.

— Абсолютно си прав. Не си давам сметка. — Усмихна се насреща му, сякаш бе съгласна с всичко, казано от него. — Аз не знам нищо за начина, по който е бил управляван магазинът, нито за промените, които са планирани и започнати... Точно това казах и на адвокатата мистър Грийн.

— Какво каза мистър Грийн?

— Нищо, разбира се, беше в деня на погребението все пак. — Изгледа го осъдително. — След като поговорим с него, ще трябва да

поговорим и с всички.

Поздрави се заради подходящо подобранияте думи. По-късно той можеше да си повтори казаното от нея и сто пъти и пак нямаше да разбере дали е включен в разговора с адвокатата. И нямаше да открие огромните пропуски в информацията, с която разполагаше Бени.

Тя не знаеше дали той вече е действително съдружник във фирмата или все още не е подписано. Като че ли баща ѝ умря, преди да завърши този въпрос. Но друго, дори още по-силно чувство ѝ нашепваше, че имаше моралното задължение да осъществи желанията на баща си.

Бени обаче знаеше, че ако иска да оцелее в мътните води, в които бе нагазила, не трябваше да позволи Шон Уолш да разбере за почтените ѝ намерения към него. Въпреки че не го харесваше и почти го презираше, тя си даваше сметка за следния факт: Шон беше заслужил правото да наследи баща ѝ във фирмата.

Бил Дън сподели, че почти е решил да покани Нан Мейхън на кино.

— И какво те спира? — ухили се Джони О'Брайън.

Онова, което го спираше, бе увереността му, че тя ще му откаже. Но тя не излизаше с никого. Знаеха го със сигурност. Поне половината момчета в университета искаха да излизат с нея, но не смееха да я поканят.

Бил реши да рискува.

Нан отказа и обясни, че не обичала да ходи на кино. Изказа съжалението си, а Бил остана с впечатлението, че не е затворила напълно вратата.

— Има ли нещо друго, което би искала да правиш?

— Ами, има... но не знам все пак.

— И какво е то?

— Организирам един елегантен коктейл в Ръсел. По-скоро нещо като предсватбено парти. Искан ми се да отида.

— Но ние не сме поканени — възкликна Бил.

— Знаем.

Очите на Нан танцуваха от възбуда.

— Бил Дън и Нан ще ходят неканени на някакво парти — обяви Ейдан.

— Защо? — учуди се Ив.

— Може би заради вълнението — предположи той.

Щом разбра за какво парти става дума, на Ив ѝ стана ясно какви са скритите намерения на Нан. И защо се нуждаеше от компанията на уважаван и солиден младеж като Бил Дън.

Джак Фоули реши, че идеята е прекрасна.

— Само защото няма да се налага да го правиш ти — изсумтя Бил.

— О, хайде де. Съвсем лесно е. Просто се усмихвай през цялото време.

— Може би, но не всички имаме твоята външност на идол от неделно матине. Като от реклама на паста за зъби например.

Джак се засмя.

— Съжалявам, че не помоли мен да я придружа. Голяма забава щеше да падне.

Бил не бе така уверен. Трябваше да се досети, че го чакат само неприятности, след като се бе осмелил да покани момиче с външността на Нан Мейхън. Нищо не идваше лесно в живота. А и всичко беше толкова загадъчно. Кой, за бога, би пожелал да отиде на такова нещо, където няма да познава никого.

Нан не му обясни нищо повече. Отговори само, че има нов тоалет и според нея това мероприятие щяло да се окаже много забавно.

Тя отказа на предложението му да я вземе от тях и каза, че ще се срещнат във фоайето на хотела.

Новият тоалет беше изумителен. Светлорозова права рокля с розови дантелени ръкави. Към нея имаше малка сребърна чанта, към която бе прикрепена изработена от коприна роза.

Нан дойде без палто.

— Така ще е по-добре, ако се наложи да се измъкваме бързо — изкиска се тя.

Изглеждаше силно възбудена. Сякаш знаеше нещо, което бе неизвестно на останалите.

Бил Дън се чувстваше толкова неловко, докато изкачваше стълбите, че започна да му става горещо; затова разхлаби нервно яката си. Баща му щеше да побеснее, ако възникнеха неприятности.

Но не се случи нищо неприятно. Близките на булката ги мислеха за приятели на младоженеца, а роднините на младоженеца решиха, че са поканени от булката. Съобщиха истинските си имена. Усмиваха се и махаха с ръка и тъй като без никакво съмнение Нан бе най-привлекателното момиче в стаята, не след дълго я наобиколи групичка мъже.

Бил забеляза, че тя не говореше много. Смееше се, усмиваше се и се съгласяваше, изглеждаше заинтригувана. Дори когато ѝ зададяха директен въпрос, тя успяваше да се измъкне, без да отговори нищо конкретно. Той самият разговаряше неловко с някакво скучно момиче, което поглеждаше тъжно към Нан.

— Не знаех, че е предвидено да бъдем суперофициални — рече то.

— А. Е, да.

Бил се опитваше да имитира подхода на Нан и да не казва почти нищо.

— На нас ни казаха, че ще е по-семпло — сподели момичето. — Заради всичко, нали се досещате.

— А, да, всичко — измънка отчаяно Бил.

— Е, очевидно е, нали? Защо иначе да не изчакат пролетта?

— Пролетта. Наистина.

Бил погледна към Нан. Някакъв дребен тъмнокос мъж разговаряше с нея. Двамата като че ли бяха стари познати и разговаряха оживено, без да забелязват празничната шумотевица около тях.

Лили Фоули се погледна в огледалото. Трудно ѝ беше да повярва, че тези бръчки няма да изчезнат. Беше свикнала с тях, когато бе уморена или напрегната. Но те неизменно се заглаждаха, след като си починеше.

Лили Фоули внимаваше какво яде от деня, в който погледът ѝ бе попаднал за първи път върху Джон Фоули. Грижеше се не по-малко за облеклото си и дори внимаваше какво говори. Човек можеше да получи наградата и да я запази само ако живееше според определени правила.

Затова сърцето ѝ се късаше от мъка при мисълта, че онова прекалено пораснало момиченце Бени Хоган може би се надяваше, че има някакви шансове с Джак. Той бе толкова мил с нея, притежаваше маниерите и чара на баща си. Но едва ли имаше сериозни намерения.

Беше я закарал до Ноклен, беше отишъл на погребението от любезност и съчувствие. Щеше да е тъжно, ако на онова дете му дойдеха разни идеи в главата.

Лили искрено се изненада, когато чу Ейдан да говори за Джак и Бени като за двойка. Бени поне бе достатъчно разумна, за да не му се обажда непрекъснато, както правеха другите момичета.

Бени седеше пред кухненската маса, оградена от счетоводни документи и книги. Възнамеряваше да се ориентира напълно в бизнеса, преди да разговаря с Шон и мистър Грийн в края на седмицата. Нямахше да търси помощ и съвет от стария Майк в магазина; майка ѝ явно също не можеше да ѝ бъде от помощ.

Нямахше представа какво точно търси. Просто искаше да си изясни защо бизнесът вървеше толкова зле. Знаеше, че според сезоните в него се наблюдаваше временно раздвижване или замиране. След събирането и продажбата на реколтата фермерите идваха и си купуваха нови костюми.

Не търсеше несъответствия или фалшификации.

Затова се изненада, че съдържанието на двете тетрадки не беше еднакво. Ако приходите за дадена седмица бяха еди-колко си, точно толкова трябваше да бъдат депозирани и в банката, като се изключат дребните разходи, отбелязани на гърбовете на лотарийните билети, които бяха съвсем незначителни.

Докато оглеждаше и събираше прилежно сумите, тя установи различия между това, което постъпваше и онова, което се депозираше всяка седмица. Понякога разликата достигаше цели десет лири. Колкото и да не харесваше Шон Уолш, колкото и да ѝ се щеше да

изчезне от Ноклен и никога повече да не се появява в него, тя не допускаше нито за миг, че младият мъж е присвоявал пари от бащиния ѝ бизнес.

Първо, наистина беше невероятно. Той бе твърде уважавана личност.

И второ, след като щеше да става съдружник, защо да краде от собствения си бизнес?

И най-важното — ако кражбите продължаваха месеци и може би години, защо Шон Уолш носеше изтъркани костюми и обитаваше онази мизерна стаичка два етажа над магазина? Разкритието толкова я зашемети, че за малко не чу телефона.

— Как си? — Тонът на Джак беше разтревожен. — Как вървят нещата? Ще ми се да дойда.

Тонът му бе изпълнен със съжаление, сякаш се готвеше да добави, че въпреки желанието си няма да може да го направи. Пък и тя не искаше присъствието му тук.

— Не, за бога, не. Моля те.

Джак усети настоятелността ѝ. И като че ли се ободри.

— А кога ще се върнеш при мен?

Обясни му, че до другата седмица би трябвало да изясни нещата, свързани с магазина. Може би щяха да се видят в университетското барче в понеделник. Липсата на настойчивост от нейна страна даваше плодове. Той сякаш искрено съжаляваше, че няма възможност да я види.

— Дотогава има толкова много време. Липсваш ми...

— И ти на мен. Всички вие бяхте чудесни, благодаря ви, че дойдохте за погребението.

Веднага щом затвори телефона, той изчезна от съзнанието ѝ. Нямахте с кого да се консултира във връзка с документацията на фирмата. Знаеше, че Пеги, Клода, Фонси и Марио щяха да я разберат и да ѝ помогнат, но не искаше да изобличава баща си като некомпетентен некадърник, нито да споменава за своите подозрения, преди да се увери, че са верни.

— Защо не ми позволиш да те закарам до вас? — попита я Саймън, след като приключиха с вечерята.

Нан го погледна и отвърна искрено:

— Аз не каня никого вкъщи.

Тонът ѝ не беше извинителен или предизвикателен. Просто съобщаваше определен факт.

— И каква е причината?

— Това, което виждаш сега, съм аз самата, така както се виждам аз. И какво чувствам, и как ще се чувствам винаги. Но ако някой, който и да е той, дойде с мен вкъщи, положението ще се промени.

Не беше характерно за нея да произнася толкова дълги речи за собствената си особа. Саймън я изгледа с възхищение.

Беше подразбрал, че живее някъде в северната част на Дъблин, че баща ѝ работи в строителството. Предполагаше, че обитават някоя голяма къща на новозабогателите. Очевидно имаха пари. Дрехите ѝ бяха безупречни, тя посещаваше неизменно най-хубавите места. Той бе готов да защити желанието ѝ да запази своя дом единствено за себе си.

Каза ѝ мило, че е малко глупаче.

Той не се срамуваше от своя дом, от разпадащата се голяма къща в Ноклен, където живееше с вдетинения си дядо и лудата си сестра. Въпреки това я бе поканил там след Коледа.

Нищо обаче не беше в състояние да трогне Нан. Не ѝ беше приятно да води приятелите си у дома. Ако той продължаваше да настоява, по-добре беше да не се виждат повече.

Както и предполагаше, Саймън веднага отстъпи.

Тъй като Хедър навършваше дванайсет години, училищната управа ѝ позволи да прекара вечерта с роднини, стига да се прибере към осем.

В къщата на Кит бяха направили торта в нейна чест и всички ръкопляскаха, когато духна наведнъж свещичките. После обсъдиха заедно часовете по ръкоделие и колко несправедливо било, че момчетата никога не ги учили на кръстосан бод.

— Е, вие поне не шиете големи зелени пликчета, както правехме ние в училище — заяви бодро Ив.

— Защо трябваше да ги шиете?

Разказите за манастира винаги очароваха момичето.

Ив обаче не можа да си спомни. Беше ядосана на Саймън, че не дойде да види сестра си на рождения ѝ ден, а само ѝ изпрати някаква странна картичка с облечена в кринолин дама. Но най-вече се тревожеше за Бени. Очевидно тя имаше проблеми с магазина на баща си.

— Саймън си има нова приятелка — обяви Хедър. Знаеше, че Ив винаги се интересуваше от подобни теми.

— Така ли? Какво стана с дамата от Хампшир?

— Струва ми се, че тя живее прекалено далеч. Тази обаче е от Дъблин, така ми каза Бий Мур.

„А — помисли си Ив — една точка за нашата приятелка Нан Мейхън и нейните разбирания за живота.“

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бени върна счетоводните книги в магазина на другата сутрин. Беше извела Шеп, за да го разходи. Той се оглеждаше с надеждата, че Еди ще се появи от складчето отзад, усмихнат до уши, и ще плесне с ръце от щастие, че скъпото му старо куче е дошло да го посети.

Девојката чу стъпки и разбра, че не е сама. Шон Уолш вече беше там.

— Бени — посрещна я той.

— Къде да ги оставя, Шон?

Въобразяваше ли си или той наистина я наблюдаваше внимателно? Пое двете тетрадки и ги постави на местата им. До отварянето на магазина оставаха цели четирийсет и пет минути.

Въздухът вътре беше задушен и прашен. Нищо не окуражаваше клиента да похарчи парите си. Интересно, защо никога не беше обръщала внимание на тези неща, докато баща ѝ беше жив?

Той я наблюдаваше как се оглежда.

— Има ли нещо конкретно, което...

— Просто гледам, Шон.

— Налагат се значителни промени.

— Знам.

Бени претегляше всяка своя дума и я изговаряше тържествено. Това бе единственият език, от който разбираше той — тежки фрази, изречени авторитетно. Стори ѝ се обаче, че забеляза паника в погледа му.

— Намери ли това, което търсеше в нашата документация? — попита я Шон, без да отделя очи от лицето ѝ.

— Не съм търсила нищо. Както ти казах, исках просто да се запозная с всекидневието на магазина, преди да се видя с мистър Грийн.

— Мислех, че майка ти проявява интерес...

Долната му устна се нацупи леко.

— Така е. Тя разбира много повече, отколкото си мислим ние.

Нямаше представа защо го каза. Анабел Хоган не знаеше нищо за бизнеса, купен с нейната зестра. Умишлено бе стояла далеч от него; смяташе, че е мъжка работа и женското присъствие в този мъжки свят е неканено. Мъжете нямаше да си купуват костюми, ако наоколо се въртяха жени.

Внезапно Бени осъзна, че точно тук е трагедията в живота на нейните родители. Ако майка ѝ проявяваше дори и минимален интерес към магазина, колко различно щеше да бъде всичко. Тогава щяха да ги свързват много повече неща и интересът им към Бени нямаше да е маниакален. А Анабел Хоган, и без друго по-наблюдателна и практична от своя съпруг, може би щеше да забележи несъответствията, ако изобщо съществуваха, и да се справи с тях още в началото.

Емили Мейхън беше наясно, че Нан най-сетне е открила някого. Разбираше го от все по-грижливите ѝ подготовки преди излизане, по новите дрехи, от това как придумваше баща си да ѝ даде още пари и най-вече — от искриците в очите ѝ.

На леглото лежеше малка шапка. Тя беше в тон с копринената рокля и болерото в лилаво, поръбено с пурпурно. Днес дъщеря ѝ щеше да ходи на конни надбягвания. За повечето хора това бе поредният работен или учебен ден, но не и за Нан.

Емили беше втора смяна, така че сега бяха само двете в къщата.

— Нали ще внимаваш, скъпа, обещавай ми?

— Какво имаш предвид?

— Не те питам за него; знам, че според теб подобни въпроси не носят късмет, а последното ми желание е да намалявам шансовете ти. Но обещавай да бъдеш предпазлива.

— Не съм спала с него, Ем. И нямам подобни намерения.

— Нямам това предвид. — Всъщност точно това имаше предвид, но ѝ се струваше прекалено дръзко да говорят така открито. — Ще ми се да не пренебрегваш учението си и да не се возиш в бързи коли.

— Имаше предвид спането, Ем. — Девојката се засмя добродушно. — Но аз нито съм спала с него, нито ще спя, така че се успокой.

— Безкрайно ли ще се дразним един друг или най-после ще се отдадем на чувствата си? — попита Саймън, докато караше към хиподрума.

— Дразним ли се? Не бях забелязала.

Младият мъж я изгледа с възхищение. Нищо не можеше да я извади от равновесие. Никога не позволяваше да се озове в неизгодно положение.

А днес изглеждаше истински красива. Снимката ѝ със сигурност щеше да се появи във вестниците. Фотографите винаги търсеха нещо красиво и с класически стил. Нан беше точно момичето за тях.

Щом слязоха от колата, веднага се озоваха сред човешко гъмжило и естествено налетяха на Моли Блак. Тази жена, отличаваща се с господарското си поведение, огледа внимателно Нан от главата до петите. Някога нейната дъщеря се бе кандидатирила за Саймън Уестуард. Сегашната му приятелка обаче беше съвсем различен тип момиче, с което можеше да парадира. Освен това определено беше и красива. Доколкото беше подочула, следваше нещо, живееше в Дъблин, но не говореше нищо нито за себе си, нито за своето семейство.

Мисис Блак премина в атака и драматично проплака във връзка с издадения от Бъкингамския дворец декрет, премахващ представянето в двора на дебютантките.

— И сега как ще знаем кое момиче от какво семейство е? — произнесе тя, вперила любопитния си поглед в Нан.

Девојката се огледа за своя спътник; не ѝ беше приятно, че не беше до нея точно в този момент. Реши да прибегне до обичайната си тактика и отговори на въпроса ѝ с въпрос.

— Защо премахват представянето, как смятате?

— Повече от очевидно е. Там младата жена трябва да бъде представена от дама, която вече е представена. Тъй като времената са тежки, някои от тях са склонни да вземат определена сума, за да представят неприятните дъщери на новите бизнесмени. Ето я причината.

— А вие имате ли някой за представяне?

Тонът на Нан беше безстрастен, маниерите — любезни. Беше улучила десетката.

— Не от моето семейство, разбира се — отвърна недоволно мисис Блак. — Става дума все за приятелски деца. Беше толкова хубаво за тях; системата беше много добра.

— Но аз мисля, че не е трудно да разпознаеш свързаните от общ произход хора, как смятате вие?

— Да, съвсем лесно е — отвърна рязко Моли Блак и се обърна към Саймън, който току-що се беше присъединил отново към тях: — С вашата приятелка проведохме много интересен разговор за това колко добре би било, ако възобновят Сезоните на висшето общество — обясни му авторитарната матрона.

— О, прекрасно би било. — И младият мъж поведе спътницата си нататък. — Каква заядлива особа — измърмори той, след като се отдалечиха на безопасно разстояние.

— Защо тогава си губиш времето с нея?

— Няма как. Тя и Теди са навсякъде. Пазят дъщерите си от търсачи на съкровища като мен.

— Ти такъв ли си, Саймън?

Усмивката ѝ беше безоблачна и насърчителна.

— Разбира се, че съм. Нали видя в какво състояние е къщата. Ела сега да пийнем нещо и да заложим на конете толкова пари, колкото не можем да си позволим. Ето в това се състои животът.

Хвана я за ръка и я поведе през тревата към отсрещния бар.

Мистър Грийн ги уведоми за това, което вече знаеха, а именно че въпреки многобройните напомнания, предложения и предупреждения, покойният мистър Хоган не е оставил завещание. Каза им още нещо, което вече не знаеха, а именно че договорот за съдружие бил подготвен, но не бил подписан.

Мистър Грийн беше идвал на редовните си посещения през четири седмици, както обикновено, но нито веднъж мистър Хоган не пристъпил към обсъждането на този въпрос. В единствения случай, когато адвокатът напомнил за него, покойният отговорил, че все още имал да обсъжда някои детайли.

— Смятате ли, че е открил нещо, което го е накарало да промени намеренията си? Все пак той е написал писмото си до Шон преди Коледа — попита Бени.

— Знам. Имам копие от писмото. Беше ми изпратено по пощата.

— От баща ми?

— Предполагам, по-скоро от мистър Уолш.

— А нямате ли някакво усещане, нещо, което да намеква, че... цялата работа някак си не е била съвсем наред?

— Мис Хоган, простете, че ще се изразя така официално, но аз не боравя с усещания и намеци. Като адвокат си служа само с това, което е написано.

— А написаното е намерението на баща ми Шон Уолш да стане съдружник, нали?

— Точно така.

Бени нямаше доказателства, водеше се единствено от инстинкта. Може би преди смъртта си баща ѝ също е забелязал, че внасят в банката по-малко, отколкото получават. Но конфронтация не бе имало. Ако се бе стигнало до открити обвинения в лицето на виновника, Еди щеше да сподели със съпругата си или най-малкото старият Майк щеше да чуе.

Може би баща ѝ е изчаквал да събере доказателства, така че тя трябваше да направи същото. Подобно на него щеше да поиска да отложат подписването на споразумението за партньорството. Мистър Грийн, който бе предпазлив човек, каза, че винаги е разумно генералните промени да се отложат, ако човек е претърпял тежка загуба. А после решиха единодушно, че е настъпил моментът да повикат Шон Уолш.

Когато той пристигна, Патси донесе прясно кафе.

Младият мъж обясни, че е затворил магазина. Невъзможно било да остави Майк да отговаря за него. Той несъмнено в миналото вършел добра работа, но, както казваше мистър Хоган, бедният Майк вече не е способен да се справи в днешния свят.

Решиха засега нищо да не се променя. Попитаха младия мъж дали смята, че временно трябва да назначи още някой. Той отговори, че според него зависело от това дали мис Хоган ще изостави следването си и ще отиде да работи в магазина. В такъв случай нямало да се налага да използват случаен човек.

Бени обясни, че и двамата ѝ родители искали тя да продължи образованието си. Въпреки това обаче вече щяла да се интересува непрестанно от магазина. За малко не се наложи да срита майка си, за

да я разбуди и да я принуди да каже няколко свързани изречения в смисъл че и тя щяла да прави същото. А след това помоли съвсем непринудено, сякаш всичко беше наред, да им обяснят простата счетоводна система. Шон се зае да го направи.

— Следователно това, което е в книгата с постъпленията, трябва да отговаря повече или по-малко на данните, които се нанасят всяка седмица в книгата с депозитите.

— Да. Като се приспаднат разходите.

— Тези разходи са описани на малките розови листчета, нали?

— Баща ти ги описваше, когато се сетеше. Той наистина беше прекрасен човек, но забравяше изключително много.

— За какво е вземал пари?

Сърцето на девойката се бе вледенило. Така никога нямаше да достигне до никакви доказателства.

— Ами, чакай да видя.

Шон я погледна. Тя беше с най-хубавия си тоалет, новата пола и болерото, които ѝ бяха подарени за Коледа.

— Ами, може би за твоите дрехи например, Бени. Напълно възможно е да е взел пари, за да плати някой тоалет, и след това да не се е сетил да го отбележи.

В този момент тя разбра, че е победена.

Кевин Хики обяви, че баща му пристига от Кери и пита мисис Хегърти кой хотел в Дън Леър би му препоръчала.

— Божичко, Кевин, всеки ден минаваш покрай десетина от тях — възкликна Кит.

— Струва ми се, че той предпочита да чуе вашия избор, не моя.

Кит предложи „Марин“ и му запази легло там. Предполагаше, че бащата на Кевин ще пожелае да види къщата, където синът му живееше, и настоя пред момчето да го доведе на чаша чай.

Пади Хики беше едър, приятен човек. Разказа, че бил на държавна работа в провинцията. Имал малко земя, но в цялото семейство нямало никаква фермерска жилка. Всичките му братя заминали за Америка, всичките му синове следвали, но нито един не учел земеделие.

И Кит, и Ив го харесаха.

— Няма ли надежда да започне да излиза с такова хубаво момиче като теб? — обърна се той към Ив.

— О, изобщо не ме поглежда — засмя се девойката.

— А и тя вече си има един млад студент по право, който направо си е изгубил ума по нея — добави Кит.

— В такъв случай сигурно понякога се чувствате самотна тук, мисис Хегърти. Имам предвид, когато младежта излезе да се позабавлява.

— Sprawям се.

Внезапно Ив осъзна, че Пади Хики насочваше разговора така, че да покани Кит да излязат. И разбра, че тя самата изобщо не си даваше сметка за този развой на нещата.

— Ти наистина се справяш — обади се девойката. — Разбира се, че се справяш. Но ми се иска да излезеш и да се държиш неразумно, поне веднъж.

— Е, след като стана дума за неразумност — намеси се Пади. — Не смея да се надявам, че ще се съгласите да придружите един стар вдовец от Кери, който възнамерява да прекара вечерта в града.

— О, не е ли страхотно — възкликна Ив. — Тъй като тази вечер всички ние също излизаме. — Кит я погледна стреснато: — Елате да я вземете към седем часа, мистър Хики.

Той си тръгна и Кит се нахвърли върху момичето.

— Защо се държиш така? Евтино и нахално. Изобщо не е в твой стил.

— Не е в мой стил, когато става дума за мен самата, но Господ ми е свидетел...

— Не мога да изляза с него, аз съм омъжена жена.

— Така ли?

— Да, така. Няма значение какво е правил Джоузеф в Англия, аз съм все още омъжена.

— Я се стегни, Кит.

— Ив!

— Никой не те кара да извършиш прелюбодеяние с бащата на Кевин, а само да излезеш с него, ако щеш дори да му разкажеш за живота ти бремене на съседния остров. Аз лично не бих говорила за него, но изборът си е твой. Само не отхвърляй поканата на един почтен човек.

Ив изглеждаше толкова ядосана, че Кит най-неочаквано избухна в смях.

— Какво да облека?

— Е, това вече е друго нещо.

— Питам се дали би приела една разходка до Уелс...

Джак я изгледа с надежда.

— Не, прекалено рано е.

— Казват, че промяната действа добре.

Бени знаеше какво има предвид и копнееше да отиде с него в Уелс. Копнееше да бъде неговото момиче на кораба, който щеше да отведе студентите от Дън Леър до Холихед. Копнееше да седи до него във влака и за всички да бъде Бени Хоган, момичето на Джак Фоули. Знаеше, че една промяна ще прочисти главата ѝ от мислите и подозренията, които не ѝ даваха мира.

Беше се опитала да убеди майка си да посети някой от своите братя. На погребението всички те бяха изключително добронамерени и изразиха готовност да помогнат. Но Анабел Хоган отвърна тъжно, че навремето те не одобрили брака ѝ с Еди, тъй като бил по-млад от нея и нямал никакъв бизнес. Нямала желание да стои в обширните им провинциални домове и да им разказва за брака, на който те никога не бяха гледали с добро око. Предпочиташе да си остане вкъщи и да свиква с живота, който я очакваше от сега нататък.

Бени не искаше да обяснява всичко това на Джак. Главното беше, че той не обръщаше внимание на изпълнените с възхищение погледи, които го следяха от всички ъгълчета на университетското барче. Седеше на твърдия дървен стол и пиеше чаша след чаша кафе. Беше купил две парчета от любимата торта на Бени, но тя заяви, че вече не си пада по нея. В действителност цялото ѝ същество изгаряше от желание да изяде поне едното, но напоследък не си позволяваше нито кексове, нито пудинги, нито чипс или бисквити. Животът ѝ щеше да бъде отчайващо безинтересен без светлината, която внасяше в него Джак Фоули.

Нан се зарадва от сърце, когато Бени тръгна отново на лекции.

— Нямахте с кого да си говоря. Щастлива съм, че най-сетне те виждам.

Бени не искаше да си признае колко приятно ѝ стана от тези думи.

— Да знаеш само колко ви завиждам, че с Ив сте тук през цялото време.

— Ив ми е малко сърдита — призна Нан. — Не одобрява, че ходя със Саймън.

Бени знаеше, че е така. Предполагаше обаче, че положението щеше да е същото, независимо с кого щеше да ходи Саймън. Тя смяташе, че веднъж пораснал достатъчно, за да осъзнае истинското положение, братовчед ѝ трябваше да се постарее да компенсира поне донякъде сторената спрямо нея несправедливост. Че Нан я беше поканила в „Хайбърниън“ единствено с цел да я запознае със Саймън. Ив беше непреклонна, когато станеше дума за някои неща.

— И къде те води той?

Нан ѝ разказа за посещенията им в няколко реномирани заведения и клубове.

— А ти харесваш ли го?

— Да, много.

— Защо тогава имаш такъв притеснен вид? Очевидно и той те харесва, щом като продължава да те кани на всички тези места.

— Да, но иска да спи с мен.

Бени се оцъкли.

— Няма да го направиш, нали?

— Ще го направя, но как? Точно това се опитвам да реша. Къде и как?

Стана така, че Саймън реши къде и как — на задната седалка на автомобила му. Заяви, че било страшно глупаво да продължават да се преструват и да твърдят, че и двамата не го искат.

Нан беше студена като лед и отвърна, че няма намерение да прави каквото и да било на задната седалка.

— Но нали ме желаеш? — ядоса се младият мъж.

— Да, разбира се, че те желая.

— Тогава?

- Притежаваш чудесен дом, където ще ни бъде по-удобно.
- Не и в Уестландс — отсече той.
- Със сигурност не и в колата — отсече Нан.

На другия ден Саймън чакаше Нан на ъгъла на „Ърлсфорт Теръс“ и „Лийсън стрийт“. Тя отказа предложението на Ив и Бени да отиде с тях в „Пееция чайник“. Ив щеше да хапне чипс, а волевата Бени мислеше да се задоволи с едно чисто кафе.

Не забелязаха стрелкация се поглед на своята приятелка; тя сякаш знаеше, че някой я чака наблизко. Не забелязаха също как Саймън се приближи до нея и я хвана за ръката.

— Снощи се държах невероятно лошо — промълви той. — Непростимо беше от моя страна. Какво ще кажеш за едно хубаво хотелче, което познавам добре. Ще вечеряме там, ще останем цялата нощ. Ако искаш.

— Определено искам. Но за жалост съм заета до идния вторник.

— Просто ме караш да чакам.

— Не, просто съм заета.

Но тя всъщност точно това правеше — караше го да чака. Беше изчислила кой е най-безопасният ѝ период и следващият вторник бе най-ранната дата, в която би се осмелила да легне със Саймън Уестуард.

Клода седеше в задната стая и шиеше. През стъклената врата можеше да види, ако някой от клиентите се нуждаеше от специално внимание. В повечето случаи леля ѝ и Рита, момичето, което бяха наели неотдавна, се справяха без нейна помощ.

Бени влезе и седна до нея.

— Как се справя Рита?

— Чудесно. Човек трябва да ги подбира предварително; изключително важно е да бъдат пъргави и съобразителни, иначе няма никаква полза от тях. Но не толкова съобразителни, че да вземат всичките ти идеи и да си направят свой бизнес. Това е цялата философия.

Бени се изсмя сухо.

— Изглежда баща ми не е и подозирал за тази философия — промълви горчиво тя. — Клода, какво ще стане, ако Рита взема тайно от постъпленията?

— Ами, първо, ще разбере още в края на първия ден, най-късно до края на седмицата.

— Така ли мислиш?

— Да. Ще предложи да ѝ отрежат ръцете до китките, но леля Пеги просто ще я уволни.

— А ако не можеш да го докажеш?

— Тогава ще стана изключително предпазлива, Бени, толкова предпазлива, че няма да повярваш.

— Ако е внасяла парите в банка, все някой ще знае, нали?

— О, да. Но тя няма да ги внесе в банка, поне не и в нашия регион. Най-вероятно ще ги скъта някъде другаде.

— Например?

— Боже, нямам представа. И ще внимавам да не ме хванат, докато търся.

— Значи може да се наложи да оставиш всичко така, ако нямаш доказателства.

— Напълно възможно е, колкото и да е мъчително.

И двете знаеха, че не става дума за безупречната Рита. И си даваха сметка, че беше опасно да казват каквото и да било повече.

Джак Фоули обеща да звънне на Бени от Уелс. Щели да отседнат в малък хотел. Той щял да бъде в една стая с Бил Дън, който отивал заради смеха и бирата.

— Изобщо няма да имаш нужда от мен — заяви тя и се засмя, за да прикрие разочарованието си, задето нямаше да бъде там.

Той не се обади. Нито през първата, нито през втората, нито през третата нощ. Бени си стоя през цялото време вкъщи, заслушана в тиктакането на часовника, в хъркането на Шеп, в шепота на Патси и Моси, докато майка ѝ наблюдаваше играта на огъня в камината.

Нан приготви внимателно чантата си. Дантелена нощница, дрехи за следващия ден, елегантния несесер, в който сложи пудрата, нова

четка и паста за зъби. Целуна майка си за довиждане.

— Ще остана при Ив в Дън Леър — обясни тя.

— Чудесно — отвърна Емили Мейхън. Беше й ясно, че дъщеря й нямаше да ношува при Ив.

Бил Дън почти се сблъска с Бени в главното фоайе на университета.

— От мен се очакваше да те видя случайно и да разбера накъде вее вятърът — обяви той.

— Какво, за бога, значи това?

— Нашият приятел в кучешката колибка ли е натикан или не?

— Бил, станал си по-зле и от Ейдан. Говори на английски.

— На прост английски твоят приятел, мистър Фоули, иска да разбере дали да се осмели и да се приближи до теб, след като не успя да ти телефонира.

— О, не бъди толкова глупав — ядоса се Бени. — Джак знае, че не съм от онези момичета, които ще започнат да му се цупят и да правят фасони. След като не е могъл да телефонира, значи не е могъл.

— Сега ми става ясно защо те харесва толкова много. И защо се страхуваше да не те разстрои — заяви с възхищение Бил Дън. — Момиче като теб се среща едно на милион.

На Хедър Уестуард не й допадна особено идеята, че Ейдан ще ги придружава на техните разходки. Не след дълго обаче Ив се оплака, че малката й приятелка харесва Ейдан повече от нея самата. Неговият изпълнен с фантазии свят бе далеч по-интересен.

Той обясни на момичето, че двамата с Ив ще имат осем деца, с по десет месеца разлика помежду им. Щели да се оженят през 1963 година и до края на 1970 на всеки десет месеца щяло да им се ражда по едно дете.

— Защото сте католици, затова ли?

— Не. Защото искам да намеря занимание за Ив през първите ми най-трудни години като адвокат. Аз ще вися по цял ден в правната библиотека, за да изкарвам пари за всички мелби „Славата на

Никърбокър“, които ще искат децата. Нощем ще работя в някой вестник като заместник-редактор. Всичко съм изчислил.

Хедър се кискаше, завряла лице в огромния си сладолед. Не знаеше какво да си мисли; не беше убедена, че той говори напълно сериозно. Погледна към Ив за потвърждение.

— Аз ще ти кажа какво ще се случи в действителност. Ще срещне някоя безмозъчна блондинка, която ще замига с дългите си ресници насреща му и ще се закиска, а той ще забрави напълно и за мен, и за дългосрочния си план.

— Ти имаш ли нещо против?

Момичето говореше така, сякаш Ейдан го нямаше.

— Не, дори ще изпитам огромно облекчение. Осем деца са доста изтощителна перспектива. Помниш ли как се чувстваше Клара с всички тези кутрета?

— Но ти няма да ги раждаш наведнъж?

Очевидно Хедър се отнасяше сериозно към въпроса.

— Ситуацията обаче си има и своите предимства — намеси се Ейдан. — Ще ни изпращат безплатно бебешки дрехи, а ти ще ни помагаш, Хедър. Ще сменяш пелените на четири от тях, докато Ив сменя на другите четири.

Момичето се засмя щастливо.

— Няма да искам безмозъчна блондинка, честно — обърна се младият мъж към Ив. — Аз не съм Джак Фоули.

Тя го изгледа учудено.

— Джак ли?

— Ами, става дума за пътуването до Уелс, но всичко е наред, Бени му е простила. Бил Дън ми каза.

— Тя му прости, че не ѝ се обади. И не знае нищо за никаква безмозъчна блондинка...

— О... Не мисля, че е нещо от значение... — Ейдан даваше отбой. Очите на Ив светнаха. — Е, значи само кораб, преминал през нощта, и някаква блондинка, глупав уелски кораб. Не знам, за бога. Не съм бил там.

— О, сигурна съм, че са ти казали и то с най-големи подробности.

— Ив, аз не бих отишъл да изръся всичко на Бени.

— Аз съм ѝ приятелка.

— Това какво означава: ще ѝ кажеш ли или не?

— Означава, че ти няма да разбереш никога.

Нан се настани в колата на Саймън.

— Много хубаво ухаеш — отбеляза той. — Винаги на най-скъпите парфюми.

— Повечето мъже не ги разпознават — похвали го тя. — Това обаче не се отнася за теб.

Излязоха от Дъблин и тръгнаха на юг, като минаха през Дън Леър, покрай къщата на Кит Хегърти и училището на Хедър.

— Ето тук учи сестра ми.

Нан знаеше, че Ив ходи при нея в неделните дни, че Хедър се чувства нещастна там и би предпочела училището в Ноклен, така че да може да се връща при любимото си пони, кучето и провинциалния живот, които обичаше толкова много. Но Саймън не трябваше да разбере, че тя знаеше всичко това.

Беше решила да се държи спокойно и резервирано с него. Да се прави, че не знае за неговото семейство; така нямаше да му дава основание да се бърка и в нейния живот. Едва по-късно, когато го пленеше достатъчно, щеше да отговори на въпросите му.

Тогава вече щеше да я познава достатъчно, за да е наясно, че пияният ѝ баща и обърканото ѝ семейство нямаше да участват в живота ѝ. Смяташе, че е флиртувала достатъчно дълго и е избрала добре момента, за да прекарат заедно първата си съвместна нощ.

Беше потърсила и информация за хотела. Нан Мейхън нямаше да допусне да пристигне където и да било, дори и в хотела, за да изгуби девствеността си, без да се подготви и информира за социалното му минало.

Саймън ѝ се усмихна. Наистина бе изключително привлекателен, само дето беше по-нисък, отколкото ѝ се искаше. Когато излизаше с него, не слагаше обувки с високи токчета.

— Много се зарадвах, когато се съгласи да вечеряме тук и да прекараме цялата нощ заедно...

— Да, мястото е прекрасно. С великолепни портрети и стари гравюри с ловни сцени.

— Откъде знаеш?

— Не мога да си спомня. Някой ми каза.

— Да не би да си идвала тук с някой от предишните си приятели?

— Никога не съм ходила в хотел с никого.

— Хайде де.

— Истина е.

Тази новина като че ли го смути. Като че ли това, което го очакваше, вече му се струваше по-сложно и трудно, отколкото предполагаше. Нан вероятно имаше предвид точно това. Но момиче като нея със сигурност имаше опит, ако не в хотелско легло, може би в пясъчните дюни.

На масата бяха поставени свещи. Тъмното заведение бе украсено с тежки маслени портрети на строгите предци на хотелиера. Сервитьорът се обръщаше към младия мъж с уважение и се отнасяше към него като към стар клиент.

На съседната маса седеше някаква двойка. Сервитьорът се обръщаше към мъжа със „сър Майкъл“. Нан затвори очи за момент — наистина беше по-добре да дойдат тук, отколкото в Уестландс. Саймън се бе оказал прав.

Тук се отнасяха към тях като към аристократи. Не беше зле за дъщерята на Брайън Мейхън, строител и пияница.

Нан не го бе излъгала, установи с изненада и леко чувство на вина Саймън. Той бе наистина първият мъж, с когото отиваше в хотел, за да преспи. Лунната светлина навлизаше през завесите и играеше по съвършеното ѝ лице. Тя беше наистина много красиво момиче и по всичко изглеждаше, че го харесва. Придърпа я отново към себе си.

Бени знаеше, че не може да отлага вечно партньорството на Шон Уолш. Ех, ако само можеше да накара майка си да прояви някакъв интерес към въпроса. Анабел се събуждаше всяка сутрин с натежала глава от упоения си с таблетки сън. А след това в продължение на няколко часа не можеше да се отърси от вцепенението.

А когато това станеше, осъзнаваше своята самота. Съпругът ѝ бе умрял преждевременно, дъщеря ѝ беше по цял ден в Дъблин, а прислужницата ѝ всеки момент щеше да обяви годеща си с Моси Руни

и оставаше все още в дома ѝ единствено от уважение към тежката загуба, която бе преживяло семейството.

Шон Уолш пиеше сутрешното си кафе в хотел „Хили“ и наблюдаваше през прозореца дали някой влиза в магазина.

Майк щеше да се справи с лесните продажби или с вземането на мерки на редовен клиент. Той обаче трябваше да присъства при по-трудните процедури.

Мисис Хили седна до него.

— Стана ли дума за съдружието?

— Те ще се съгласят. Казаха го пред адвоката.

— Може и да са го казали, но над магазина вече трябваше да е окачено твоето име, така че да го виждат всички.

— Много мило от ваша страна, че имате толкова високо мнение за мен... Дороти.

Той все още мислеше за нея като за „мисис Хили“.

— Нищо подобно, Шон. Ти заслужаваш нещо повече. Нека всички да разберат какво представляваш в действителност.

— Един ден ще разберат. Просто се придвижвам по-бавно. Такъв съм.

— Стига да се движиш, а не да стоиш на едно място.

— Не стоя на едно място — увери я той.

— Кога ще се видим отново? — попита Саймън, когато остави Нан пред университета.

— Какво предлагаш?

— Предлагам тази вечер, но къде бихме могли да отидем?

— Бихме могли да пийнем нещо.

— А след това?

— Сигурна съм, че знаеш и други прекрасни хотели.

Усмихна му се.

За съжаление той не можеше да си позволи други хотели. Нито пък да я заведе в дома на Бъфи и Франк, където отсядаше, когато нощуваше в Дъблин. А тя нямаше да го заведе в своята къща.

Очевидно вариантът с колата отпаднаше, а той не беше съгласен да ходят в Уестландс.

— Ще измислим нещо — обеща Саймън.

— Довиждане — отново са усмихна Нан.

Саймън я проследи с възхищение. Отдавна не беше срещал подобно момиче.

— Бени, ужасно изглеждаш. Дори не си се сресала — възкликна Нан. — Най-красивият мъж в университета тича след теб. Не можеш да се появяваш в такъв вид.

Най-красивият мъж в колежа изобщо не тичаше след нея. Приличаше по-скоро на виновна овца; всеки път, като я видеше, започваше да ѝ се извинява за Уелс. Беше му казала да забрави за случилото се. Дори този петък уреди да остане в Дъблин и му предложи да прекарат вечерта заедно. Беше попитала Ив дали може да преспи в Дън Леър. Предупреди Патси, че няма да се прибира, и обясни на майка си, че ѝ е нужно да остане в Дъблин по една нощ седмично. Всеки се справяше със загубата по свой начин и нейният беше да прекарва повече време с приятелите си. Празните, безжизнени очи на майка ѝ се замъглиха, сякаш това бе поредният удар.

И за капак на всичко Джак заяви, че петък не било подходящо за него. Щели да пийнат нещо след тренировките по ръгби.

— Остани друга нощ от седмицата — предложи нехайно той.

На Бени ѝ се прииска да го зашлеви с всичка сила. Беше несъобразителен като дете. Сега се налагаше да развали всички уговорки — с Ив, Кит, Патси и майка си. По дяволите, нищо подобно, щеше да остане в Дъблин и може би да отиде на кино с Ив и Ейдан. И без това я бяха канили толкова пъти. А след това щяха да хапнат в някое кафене.

Все още си подсвиркваха главната тема от филма, когато пристигнаха в „Голдън Ориент“. На излизане от киното срещнаха Бил Дън, който се присъедини към тях.

Ейдан ги упътваше из менюто като истински експерт. Всеки щеше да си поръча нещо различно, за да опитат четири различни

ястия.

— Проблемът е, че всички искаме едно и също — оплака се Ив.

— Къде е Джак? — попита Бил.

— На срещата на отбора по ръгби — отговори нехайно Бени.

Стори й се, че момчетата се спогледаха. Най-вероятно си въобразяваше. От това слухтене след Шон Уолш май вече започваха да й се привиждат несъществуващи неща.

Джак Фоули се обади в събота. Беше ядосан.

— Предполагам, снощи си прекарахте много хубаво. Единствената вечер през седмицата, през която съм зает.

— Досега винаги си твърдял, че петъчните вечери в Дъблин са прекрасни.

Несправедливостта му я беше жегнала.

— Наистина са такива за някои, както ми каза и Бил Дън.

— През кой ден си свободен следващата седмица, Джак? Ще уредя да остана.

— Само се цупиш. Цупиш се заради Уелс.

— Казах ти, разбирам, че не ти е останало време да се обадиш.

Не се цупя заради някакво си телефонно обаждане.

— Не е заради телефонното обаждане. Заради другото.

— Какво друго? — учуди се Бени.

Нан и Саймън се срещнаха три пъти, без да намерят решение на проблема.

— Колко жалко, че нямаш някое апартаментче в града — въздъхна младият мъж.

— Колко жалко, че и ти нямаш — не му остана длъжна тя.

Това, от което се нуждаеха наистина, бе някое местенце, където никой нямаше да ги вижда. Не беше нужно да е в Дъблин. Бензинът не беше проблем. Така Саймън стигна до извода, че фермата щеше да им свърши добра работа. Това усложняваше положението, но пък беше безплатно. Трябваше само да се върне в Ноклен, за да уреди нещата. Нан се сети за къщичката на Ив край каменоломната. Беше видяла къде приятелката й слагаше ключа от входната врата. Никой не ходеше

там. Само от време на време и то през деня се отбиваше някоя монахиня, за да нагледа постройката.

Видяха светлини само в една къща. Нан помнеше, че в нея живееше един мълчалив човек на име Моси. Веднъж беше чула Ив и Бени да говорят за него.

— Това е мъжът, който нашата Бий Мур искаше за себе си, но му го отне друга — обясни Саймън и се усмихна самодоволно, че е така добре осведомен за местните събития.

Нан беше донесла два чаршафа, калъфки за възглавници и две хавлиени кърпи. А в несесера си този път беше сложила и сапун. Не трябваше да оставят следи от посещението си.

Саймън не разбираше защо просто не бяха попитали Ив. Нан смяташе, че за такова нещо и дума не може да става. Ив щеше да откаже.

— Защо? Нали си й приятелка. А аз съм й братовчед.

— Точно затова.

Саймън сви рамене. Бяха тук, така че подробностите вече нямаха значение. Не посмяха да запалят печката и затова веднага занесоха в леглото бутилка шампанско.

— Ще трябва да си донеса примуса, стига да го намеря — потрепери Саймън на другата сутрин.

Нан сгъна грижливо чаршафите и кърпите и ги прибра в чантата.

— Защо не ги оставим тук? — искрено се учуди той.

— Не ставай смешен.

Вече измит набързо с леденостудена вода, но все още неизбръснат, Саймън огледа внимателно къщата за първи път.

— Тя притежава някои наистина хубави неща — заяви той. — Пианото със сигурност е от Уестландс. Ив свири ли на него?

— Не, не мисля.

За някои предмети бе сигурен, че са от Уестландс, за други се съмняваше. Очевидно бе запомнил доста неща оттогава, макар да е бил още дете, когато леля му бе встъпила в този злополучен брак и бе

дошла да живее в тази къщурка, вместо в някоя голяма къща, подобна на онази, в която бе отраснала.

— Да вървим. Би било ужасно да ни хванат още първия път — подкани го тя.

— Смяташ ли, че ще има и други? — подразни я той.

— Само ако си намериш примуса — засмя се Нан.

Стаите на първия етаж бяха просторни и с високи тавани. Тук бе живяло семейството, което притежаваше магазина. Тук бе живял и Еди Хоган със своята млада съпруга през първата година от брачния им живот. Лизбег бе купена непосредствено преди раждането на Бени.

Стаите все още бяха пълни с вехтории. Гледката не беше особено приятна.

В продължение на десет години и половина Шон Уолш живееше на следващия етаж. Спалня, друга стая, която служеше за дневна, и една много старомодна баня с газов бойлер. Бени не се беше качвала там, откакто бе навършила осем или девет години.

Ако беше присвоявал пари, със сигурност нямаше да ги е скрил тук. Все пак това щеше да бъде първото място, което да претърсят, ако се разбере за кражбата. Безсмислено беше да търси. Безсмислено и опасно. Не беше забравила и предупреждението на Клода.

Ако не подпишеше споразумението за съдружие с Шон Уолш, Ноклен щеше да се възмути, че го обвинява несправедливо. На Бени изобщо не ѝ се нравеше мисълта да тършува из дома му за доказателства. Но от друга страна беше сигурна, че там се криеше нещо, може би разписки от някой далечен банков клон. Особено след като го хвана в лъжа.

Когато го помоли да ѝ обясни системата за отбелязване на разходите пред мистър Грийн, тя поиска да ѝ даде пример. Шон Уолш бе посочил тоалета ѝ и бе предположил, че може би баща ѝ е вземал пари от постъпленията, за да ѝ купува дрехи. Но след това се оказа, че всичко е платено на мисис Пайн с чекове, попълнени с полегатия му почерк.

Искаше ѝ се всичко да е свършило — Шон да е разкрит и да е напуснал града, майка ѝ да се е възстановила и да е поела бизнеса в

свои ръце. И най-вече — някой да ѝ каже какво точно се е случило в Уелс.

Саймън донесе примуса. Нан — два красиви порцеланови свещника и две розови свещи.

Саймън донесе бутилка шампанско. Нан — две яйца, подправки, хляб и масло. И нескафе. На сутринта приготви омлет, а Саймън заяви, че цялата тази обстановка го е възбудила толкова, та се наложи да се върнат веднага в леглото.

— Та ние току-що прибрахме нашите чаршафи и върнахме нейните, глупчо — отговори Нан.

Когато говореше за Ив, тя никога не употребяваше името ѝ.

— Къде прекарва нощите дъщеря ти? — изръмжа Брайън Мейхън, все още необръснат и подпухнал след поредното си пиянство.

— Ти се напи много лошо на два пъти, Брайън. Струва ми се, че това я изплаши и тя отиде при приятелката си Ив в Дън Леър. Нали се сещаш, Ив и Бени от Нокглен, с които се сприятели в университета.

— Какъв смисъл има да отглеждаш деца, след като ги оставяш да спят по чуждите къщи.

— Пол и Нейзи също не се прибират... Но никога не се тревожиш за тях.

— На тях нищо не може да им се случи.

— Нито пък на Нан — отговори Емили Мейхън и изрече кратка молитва наум.

Една вечер Мози Руни забеляза светлина. И отмина. Вероятно Ив Малоун се е прибрала тихомълком. Това не бе негова работа.

Случи се така, че още на следващия ден майка Франсис го помоли да оправи една от водопроводните тръби. Отиде с него, за да му покаже какво има предвид.

— Ив не се е прибирала от седмици — оплака се тя. — Ако не сме ние с теб, Мози, къщата ще се разпадне.

Младият мъж не каза нищо. Може би Ив Малоун е искала да се прибере без знанието на монахините.

Доктор Джонсън придърпа кочана с рецептите. Мисис Каръл открай време бе трудна личност. Според него тя се нуждаеше повече от услугите на отец Рос, отколкото от неговите. Справедливо ли беше обаче да тръсва всички невротични, вечно оплакващи се особи на местния свещеник, като нарича състоянието им „религиозна криза“?

— Знам, че думите ми няма да ви прозвучат сериозно, но все пак трябва да ги кажа. В малката къщичка горе над каменоломната има духове. Онази жена умря в неистови болки, а бедният ѝ съпруг, дано Господ се смили над душата му, изглежда си отне сам живота. Нищо чудно тогава, че къщата е населена с духове.

— Духове ли?

Лекарят се чувстваше уморен.

— Никой от обитателите ѝ не е умрял в мир. Защо да се учудваме тогава, че някоя от душите се връща нощем, за да свири на пиано?

Носеха се весело на велосипедите си; Ив поздравяваше почти всеки, с когото се разминаваха. Хедър не познаваше никого, но пък знаеше къде може да зърне кобила с две жребчета. Разказваше на Ив за дърветата и техните листа и как заниманията по природознание били единственото интересно нещо в училище.

Ив си мислеше колко странно беше, че две братовчедки, които живееха на не повече от миля и половина разстояние, не се бяха виждали никога допреди няколко месеца. Чувстваше се някак особено, макар този път да не отиваше в голямата къща на просия.

— Ще минем през кухнята — обяви Хедър и захвърли велосипеда си до стената.

— Не знам... — започна братовчедка ѝ.

— Хайде — настоя момичето и уверено я поведе напред.

Мисис Уолш и Бий Мур се изненадаха, като я видяха, при това не особено приятно.

— Не би трябвало да влизаш през задния вход, когато водиш гостенка — упрекна я икономката.

— Та това е Ив. Двете обядвахме заедно в кухнята на манастира.

— Нима?

Изражението на мисис Уолш показваше недвусмислено, че Ив не е постъпила разумно, като е приела така недостойно дъщерята на голямата къща. Най-малкото можеха да сервират яденето в приемната.

— Казах ѝ, че правиш страхотни маслени сладки — заяви с надежда Хедър.

— Някой ден ще направим цяла кутия с тях.

Икономката беше любезна, но студена. Очевидно присъствието на Ив Малоун бе нежелателно.

Отвътре се чуха мелодичните акорди на пианото.

— О, чудесно — възкликна Хедър. — Саймън си е вкъщи.

Саймън Уестуард се държа очарователно. Пристъпи към Ив, протегнал и двете си ръце.

— Прекрасно е да те видя отново тук.

— Всъщност нямах намерение...

Ужасно ѝ се искаше да му каже, че го правеше единствено, за да достави радост на едно дете, на едно самотно дете, което желаше да му покаже своя дом. Но такива думи се намираха трудно.

Саймън нямаше представа какви мисли се въртяха в главата ѝ.

— Страхотно е, че дойде! Толкова отдавна не съм те виждал! — възкликна той.

Ив се огледа. Не бяха в гостната, в която я приеха първия път. Беше друго помещение, с южно изложение, със стари мебели с избеляла дамаска, с малко, отрупано с книжа бюро в единия ъгъл и пиано до прозореца. Не можеше да си представи как бе възможно едно семейство да притежава толкова много стаи и мебели.

И достатъчно картини за всички стени.

Погледът ѝ бродеше из портретите с надеждата да види майка си. Братовчед ѝ я наблюдаваше внимателно.

— На стълбището е — обясни той.

— Моля?

— Знам, че Нан ти е казала. Ела, ще ти го покажа.

Усети, че бузите ѝ пламнаха.

— Не е толкова важно.

— Не ти го показах първия ден, тъй като срещата ни беше малко напрегната. Надявах се, че ще дойдеш пак. Но ти не дойде. Затова пък дойде Нан и аз го показах на нея. Надявам се, че не си разстроена.

— Защо да се разстройвам?

— Не знам. На Нан така й се е сторило.

Как смееха да говорят за нея? В очите й запариха сълзи. Тръгна механично към подножието на стълбището, където висеше портрет на дребна смугла жена, чието лице беше точно копие на нейното — все едно се оглеждаше в огледалото.

Очевидно не приличаше много на баща си, щом вече откри толкова много черти от Сара Уестуард в себе си.

Майка й бе подпряла длан на облегалката на един стол, но не изглеждаше спокойна и в мир със себе си. Като че ли нямаше търпение всичко да приключи по-бързо, за да се махне отгук. Някъде, където и да е.

Имаше малки ръце и големи очи. Тъмната й коса беше късо подстригана, каквато беше модата на трийсетте години. Но като я гледаше, човек оставаше с впечатлението, че лично тя предпочиташе косата й да е до раменете, прибрана зад ушите. Като на Ив.

Беше ли красива? Нан беше казала така, само за да има повод да я уведоми, че е видяла портрета. Нан. Нан се бе разхождала из тази къща като гостенка.

— Нан идвала ли е отново? — попита тя.

— Защо питаш?

— Просто така.

— Не. Никога след това не е идвала в Уестландс.

В това време недоволният персонал приготвяше в кухнята следобедния чай. Ив изпитваше необяснимо притеснение, но на Хедър очевидно й доставяше удоволствие и тя не желаше да й развали доброто преживяване. Възхити се от понито и от това колко добре е почистила жилището му. Възхити се също така и от кученцата на Клара, но отказа да си вземе едно от тях за пазач.

— Ще има кой да пази имота ти — опита се да я убеди малката й приятелка.

— Аз почти не се появявам там.

— Още една причина да си вземеш куче. Кажи й, Саймън.

— Това си е решение на Ив.

— Аз почти не се прибирам. Кучето ще умре от самота.

— Никой не ходи там, освен мен и майка Франсис и то от време на време.

— Тя спи ли там? — попита момичето.

— За бога, не. Така че, както виждаш, няма нужда от пазач.

Не попита защо според братовчедка ѝ монахинята би спала в малката къща. Тя едва ли имаше представа за манастирския живот. Не забеляза също и промяната в изражението на Саймън.

Мисис Уолш се появи и съобщи, че чайт е сервиран в приемната. Щом влезе там, за втори път в живота си видя своя дядо.

Дядото, за когото Нан Мейхън бе разказала на всички, че е прекрасен старец. Усети как несъзнателно изправя рамене и си поема няколко пъти въздух — тактиката, препоръчвана горещо от Нан.

Той ѝ се стори същият. Може би малко по на себе си, отколкото при първата им среща. Беше чула, че се е разболял по Коледа, че са повикали и доктор Джонсън, но след това се е оправил.

Хедър се настани до стареца и му помогна да задържи чашата си.

— Днес няма нужда да ти режа сандвичите, дядо. Толкова са мънички. Вероятно са ги направили така, за да впечатлят Ив.

Старецът погледна към девойката, която седеше като на игли на твърдия неудобен стол. Задържа погледа си върху нея продължително.

— Спомняш си Ив, нали?

Не последва отговор.

— Разбира се, че си я спомняш, дядо. Разказах ти колко добра беше с Хедър, как я вземаше от училище... — намеси се и Саймън.

— Да, да, наистина.

Беше рязък и резервиран. Все едно му бяха казали, че някакъв просяк от улицата преди време е бил чудесен работник.

Можеше просто да се усмихне и да забрави. Но нещо в начина, по който говореше, я жегна право в сърцето. Темпераментът, който според майка Франсис някой ден непременно щеше да ѝ направи лоша услуга, избликна неочаквано.

— Знаеш ли коя съм аз, дядо? — попита с ясен, чист глас тя. Предизвикателната нотка в тона ѝ накара всички — и Хедър, и Саймън, и стареца — да вдигнат поглед. Този път никой не му помогна. Той трябваше да отговори или да измънка нещо нечленоразделно.

— Да. Ти си дъщерята на Сара и на някакъв мъж.

— Дъщерята на Сара и съпруга ѝ Джак Малоун.

— Да, възможно е.

Очите на девойката пламнаха.

— Не „възможно е“, а „определено“, защото това е името му. Ти може и да не си го приел тук, но той е Джак Малоун. Оженили са се в енорийската църква.

Старецът вдигна очи и тя видя същите тъмни, бадемови очи, които имаха всички от семейството им, само дето тези на майор Уестуард бяха по-малки и по-тесни.

Той изгледа строго Ив.

— Никога не съм се съмнявал, че се е омъжила за онзи ратай, момчето за всичко... Джак Малоун. Казах, че е възможно именно той да ти е баща. Възможно е, но съвсем не така определено и сигурно, както ти смяташ...

Ив пребледня цялата. Думите му, изпълнени с омраза, нямаха смисъл. Лицето му, изкривено от едната страна, потреперваше от усилието да говори ясно, така че да бъде разбран.

— Нали разбираш, Сара беше уличница...

Настана гробна тишина — тиктакането на часовника се чуваше ясно и отчетливо.

— Беше уличница с един постоянен сърбеж и на много от черноработниците в околността им беше лесно да задоволяват този сърбеж. Помня колко добри коняри загубихме заради това.

Ужасен, Саймън скочи на крака. Хедър остана на мястото си върху малката табуретка в краката на дядо си. Лицето ѝ бе побеляло като платно.

Майор Уестуард обаче не беше свършил.

— Но нека не се връщаме към тези неприятни спомени. Ти може наистина да си дете на момчето за всичко Джак Малоун. Ако ти е приятно да вярваш в това... значи продължавай да вярваш.

Посегна към чая си. Усилията, които бе положил, за да говори, го бяха изтозили. Чашката затрепери в ръцете му и се удари в чинийката.

Гласът на Ив бе съвсем тих и поради това прозвуча още по-заплашително.

— През целия си живот съм се срамувала само от едно нещо. Срамувах се, че баща ми те е проклетел точно на погребението на майка

ми. Искаше ми се да е проявил по-голямо уважение към скърбящите хора. Даже си мислех, че Господ може би му се е ядосал. Но сега разбирам, че не те е прокълнал достатъчно силно и желанието му не е било удовлетворено. Ти продължи да живееш, изпълнен със злоба и омраза. Не искам да те виждам никога повече. И никога няма да ти простя думите, които изрече днес.

Ив се изправи рязко и излезе. Без да промълви на мисис Уолш или Бий Мур, мина през задната врата и се качи на велосипеда си.

Хедър бе застанала до прозореца на гостната, по лицето ѝ се стичаха сълзи. Когато брат ѝ се приближи, за да я утеши, тя го засипа с малките си юмручета.

— Защо я остави да си тръгне? Защо не я задържа? Защо не го възпря? Сега тя никога повече няма да ми бъде приятелка.

Скъпа Бени, скъпа, скъпа Бени!

Помниш ли страховитите ми гневни пристъпи в училище? Мислех, че времето им е отминало, също като пъпките. Оказа се обаче, че съм се излъгала. Бях обидена така безмилостно от онзи дявол в инвалидна количка в Уестландс, че направо не съм нормална и с мен не може да се говори. Затова се връщам в Дъблин. Не казах на майка Франсис за скандала. Няма да кажа нито на Кит, нито на Ейдан, но ще споделя всичко с теб, когато се видим. Моля те, прости ми, че избягах. Помолих Моси да ти предаде тази бележка. Честно, така е по-добре.

Ще се видим в понеделник.

С много обич,

силно разстроената ти приятелка Ив

Когато се прибра, Ив завари Кевин Хики в кухнята.

— Как така не си излязъл да разбиваш сърцата на момичетата в съботната нощ? — попита го тя.

Беше си обещала да се държи като професионалистка. В тази къща беше работното ѝ място. Нямаше да позволи гневът ѝ да се стовари към квартирантите.

— Имах някакъв план, но в крайна сметка реших да си остана тук — отвърна Кевин и кимна нагоре към стаята на Кит. — Очевидно получи лоши новини. Мъжът ѝ е умрял в Англия. Знам, че го мразеше, но все пак си е шок.

Ив влезе в тъмната стая с две чаши чай и седна до леглото.

— Как разбра, че имам нужда от теб? — посрещна я Кит.

— Имам шесто чувство. Какво е станало?

— Не съм сигурна. Може би операция. Нещо не се е получило както трябва. Тя каза, че операцията била неочаквана и спешна. Той нямал представа, че не е добре. И я помолил, ако нещо се случи, да ми позвъни и да обясни, че не е предполагал за съществуването на здравословни проблеми.

— Кой каза всичко това?

— Някаква хазайка.

Ив замълча. Всичко беше сложно и объркано, какъвто беше и самият живот на Джоузеф Хегърти.

— Какво те тревожи, Кит?

— Вероятно е знаел, че умира. Затова се е върнал. Сигурно е искал да прекара тук последните си седмици, а аз не му позволих.

— Нали чу, той сам е подчертал няколко пъти, че не е знаел.

— Казал го е заради застраховката.

— Заради какво?

— Застраховката. Направил е нещо, което никога преди не е правил — погрижил се е да ме осигури... Ще го погребат в Англия идната седмица. Там са невероятни. Погребенията не са на следващия ден, а през уикенда, за да могат да дойдат близките. Ще дойдеш ли с мен, Ив?

— Разбира се, Кит.

Скъпа Хедър,

Трябва да отида на едно погребение в Англия. Почина бившият съпруг на Кит. Тя има нужда от мен, затова ще я придружа и няма да се видим в неделя. Този случай няма нищо общо с онова, което се случи в Уестландс. Ще се видим следващия уикенд. Може би ще дойде и Ейдан.

Искам да знаеш, че случаят е спешен. Иначе щях да спазя нашата уговорка и да дойда.

С обич, Ив

Хедър прочете безмълвно писмото, докато закусваха. Мис Томпсън, която според нея бе единствената мила учителка, я погледна.

— Всичко наред ли е?

— Да.

Мис Томпсън сви рамене и се отдалечи. Човек не можеше да принуди подрастващите момичета да споделят проблемите си, ако те самите не го искаха.

„Тя никога повече няма да дойде“ — повтаряше си Хедър. Повтаряше си го по време на утринната молитва, в часовете по математика и география.

Мис Томпсън бе забравила за писмото, но каза, че ѝ направило впечатление колко мълчалива и затворена била Хедър през цялата седмица. И се наложи да си припомни събитията през въпросната седмица, когато в петък вечерта момичето не се появи на вечеря и не я откриха никъде. Оказа се, че не се е върнала и вкъщи. Дори тези, които изобщо не искаха да повярват, нямаха друг избор, освен да признаят, че Хедър беше избягала от училище.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Щом научи, че Ив Малоун е заминала за Англия, Саймън отсече, че точно там ще е и сестра му. Ив не бе отговорила на извинителното му писмо и обясненията, че на дядо им отдавна вече не можело да се разчита и следователно най-добре е изобщо да не обръща внимание на неговите мнения и възгледи.

Саймън се питаше дали тонът му не е прекалено официален. За негова изненада, когато сподели случилото се с Нан, тя се отнесе критично към него. По принцип беше толкова хладна и невъзмутима и не даваше да се разбере нищо конкретно за нея самата и собствените ѝ възгледи.

— И защо според теб писмото ми е ужасно? — попита той, притеснен и учуден от реакцията ѝ.

— Защото звучи ледено, също като дядо ти.

— Изобщо не съм искал да бъде такава. Надявах се, че е уравновесено, за да свали малко температурата.

В петък, след като му се обадиха от училището, той позвъни на Нан.

— Нали се сещаш какво каза за писмото... мислиш ли, че Ив е взела със себе си Хедър?

— Разбира се, че не е.

Младата жена беше категорична.

— В такъв случай къде е сестра ми?

— Избягала е, защото всички се държите ужасно.

— Ти защо не избяга тогава? — избухна Саймън.

— Падам си по ужасни особи. Не си ли го разбрал?

Съученичките ѝ изглеждаха ужасени. Нищо подобно не се беше случвало досега. Питаха ги дали са видели някой да влиза в училището, дали Хедър е излязла с някого.

Униформеното ѝ палто го нямаше, но омразната барета бе оставена на леглото. Пижамата и несесерът ѝ бяха изчезнали заедно с тетрадката с хербаризираните цветя и снимките на понито и Клара с нейните кученца. По принцип те стояха до леглото ѝ, там, където другите поставяха снимките на семействата си.

Изясни се, че не се е качвала в автобуса за Ноклен. Майк ги увери, че я познава — едро, набито дете, четвъртито като ниска врата. Непременно щеше да я забележи.

Когато Саймън пристигна в училището, вече бяха извикали полицията.

— Нужно ли е нейното присъствие? — попита той.

Въпросът му изненада директорката.

— След като не се е прибрала вкъщи и вие нямате представа къде е... — Мис Томпсън изгледа неодобрително младия мъж. — Доколкото разбирам, няма какво да я привлече вкъщи, освен понито и кучето, а след като я няма там, вие сам щяхте да се обадите в полицията. Това е нормалното, което би направил всеки.

Саймън я изгледа смръщен. Едва сега си даде сметка колко нещастен е животът на малката Хедър. Щеше да компенсира всичко, само веднъж да я върнат от Англия, където, без никакво съмнение, я беше завела Ив.

Полицайте и Саймън завариха в квартирата на Дън Леър трима студенти, които пазеха крепостта, така да се каже. Мисис Хегърти беше заминала в Англия, Ив Малоун я придружаваше. Разбира се, бяха оставили телефонен номер, на който можеха да ги намерят.

Беше единайсет часа в петък вечерта. Мисис Хегърти нямаше да пристигне в Лондон преди седем сутринта в събота. Оттам двете с Ив щяха да вземат влака за Юстън.

Двамата полицаи, които събираха информацията, проявиха известно съмнение.

— Абсолютно ли сте сигурен, че сестра ви е точно там, сър?

— Няма къде другаде да бъде.

— Някой изпращал ли е мисис Хегърти и мис Малоун до кораба?
— поинтересува се единият полицай.

— Аз ги изпратих — отговори Кевин Хики, който се бе превърнал в говорител на тримата студенти.

— И бяха ли придружени от дванайсетгодишно момиченце?

— Хедър ли имате предвид? — Все още не им бяха обяснили целта на това среднощно посещение. — Разбира се, че не. Дори Ив се притесняваше. Опасяваше се, че тя може да не разбере колко наложително е заминаването ѝ.

Дори беше оставила кутия шоколадови бонбони и бе помолила Кевин да ги занесе в училището на Хедър заедно с писъмце от Ив.

— Бихте ли ѝ ги предали? — обърна се той към Саймън.

Поискаха да видят писмото.

То беше просто и съвсем конкретно: „За да ти покажа, че не съм те забравила. Следващата седмица ти избираш къде ще отидем. С обич, Ив“.

Саймън го прочете и за пръв път, откакто бе изчезнала сестра му, усети, че очите му се напълниха със сълзи.

Майка Франсис се приближи безшумно до къщата на Ив, бръкна в пролуката на стената и, както беше очаквала, не намери ключа. Надникна през прозореца и видя Хедър, която се опитваше да запали камината. За тази цел използваше клечки и парчета картон. Пламъците избухваха за момент, след което замираха.

Монахинята почука на прозореца.

— Няма да те пусна да влезеш.

— Добре — съгласи се неочаквано майка Франсис.

— Няма смисъл да стоиш. Сериозно.

— Донесох ти обяд.

— Не, не си. Това е номер. Ще се опиташ да ме отведеш оттук, още щом отворя вратата. От другата страна със сигурност се крият хора.

— Какви хора? Монахини?

— Полицаи, монахини, брат ми...

— Те мислят, че си в Лондон и те търсят там.

Момичето се качи на една табуретка и се огледа — монахинята наистина беше сама.

— Можеш да оставиш обяда на горното стъпало.

— Мога, но ще изстине. А пък и трябва да върна съда на сестра Имелда.

— Да знаеш, че няма да се прибера вкъщи.

Майка Франсис влезе. Остави захлупената чиния и големите, намазани с масло, резени хляб върху бюфета.

— Казвала ли съм нещо за връщане вкъщи?

— Не, но ще го направиш.

— Само ще те помоля да им дадеш знак, че си добре, това е всичко.

Майка Франсис запали огъня. Обясни ѝ как да борави със сухия торф. Показа ѝ как да направи малко гнездо с клечки и клонки и да го подпали и едва след като огънят запращи весело, да добави торфа. Изядоха заедно задушеното агнешко и големите печени картофи на сестра Имелда, като топяха намазания с масло хляб в богатия сос.

За десерт имаше и по една ябълка и парче сирене. Монахинята не можеше да донесе повече, тъй като пътеката беше хлъзгава, а и не искаше да събужда подозрения.

— Защо дойде при мен? — попита я Хедър.

— Аз съм учителка, нали разбираш. Въобразявам си, че знам всичко за децата. Това е всеобща наша слабост.

— Не можеш да направиш нищо.

— Ех, ще разберем това, след като огледаме всички възможности.

Ив се обади на Бени от Англия. Беше прекарала повече време в телефонни разговори, отколкото да подкрепя морално Кит. Цялата история с Хедър я беше вбесила толкова, че ѝ се искаше да увие вратовръзката на Саймън Уестуард около безполезния му врат и да дърпа, докато лицето му посинее.

— Само си губиш времето — отвърна Бени.

— Знам. Предполагам, че няма никакви новини?

— Поне ние не сме чули.

— Предполагам къде може да е. Но това е само предположение — сподели Ив.

— Добре. На кого да го кажа? На Саймън ли?

— Не, отиди сама. Мини уж случайно и ако ключът го няма на мястото му, значи тя е вътре. Бени, ако наистина е там, моля те да я успокоиш. Кажи ѝ, че ще оправя всичко, като се върна.

На централната улица Бени се сети да купи сладки. Те щяха да разчупят леда, ако Хедър действително беше там. Нямахше пари в себе си, но знаеше, че Бърда Мак ще ѝ даде на кредит.

Когато мина пред магазина на баща си, изведнъж се сети за бележките за отчитане на разходите. Можеше да се подпише на една от розовите хартийки и да напише „1 лира — разни“.

Шон я гледаше внимателно.

— Е, мисля, че всичко е наред, нали? — възкликна тя и му се усмихна до уши.

— Проявяваш голям интерес към механизмите на бизнеса — заяви той.

Беше сигурна, че крие нещо. Но трябваше да действа предпазливо, затова продължи все така бодро:

— Е, по един или друг начин от сега нататък ще трябва да участвам в по-голяма степен, отколкото досега.

— По един или друг начин ли? — повтори учудено младият мъж.

Не трябваше да казва това. Така намекваше за известни съмнения относно съдружието с него. Колко пъти си беше напомняла да внимава. Най-добре беше да се прави на по-глупава, отколкото беше.

— О, знаеш какво имам предвид, Шон.

— Така ли? — пак се учуди той.

— Разбира се, че знаеш.

Излезе почти тичешком от магазина, напазарува набързо от Бърди и тръгна към каменоломната. Беше по-добре да не минава през манастира, въпреки че оттам беше по-пряко. Монахините щяха да я видят и да я попитат какво е намислила.

А Ив настояваше да свърши тази работа тихомълком.

Майка Франсис и Хедър говориха за училището в Дъблин, за игрите и другите момичета с големи семейства, които идваха да ги виждат и при които се прибираха през уикендите. За голямата обич на Хедър към Уестландс, за ужасното държание на дядо й към Ив, за страха й, че Ив нямаше да идва повече при нея.

А колко хубаво щеше да бъде, ако имаше училище, до което можеше да ходи всеки ден с велосипеда си.

— Има такава — заяви монахинята.

Но първо трябваше да се изяснят някои въпроси. Майка Франсис й обясни, че никой нямаше да задължава Хедър да посещава часовете по вероучение. Нямаше защо да се страхува, че по история непрекъснато ще се твърди колко прав е папата и колко много грешат всички останали.

— И какво е предизвикало това разцепление? — попита момичето.

— Реформацията ли имаш предвид?

— Да. Да не би затова, защото вашите се покланят на идоли?

— Мисля, че е станало по-скоро заради Светото причастие — дали то е наистина плътта и кръвта на Исус, или е само символ.

— И в това ли е спорът? — възкликна смаяно Хедър.

— Оттам е започнало. Но по-късно нещата са се развили, нали знаеш как става в живота.

Момичето изпита видимо облекчение от факта, че подхранваните в продължение на триста години различия се оказаха толкова незначителни. Точно се ръкуваха в знак на съгласие, когато на вратата се почука.

— Нали уж не си казвала на никой — скочи на крака Хедър.

— Не съм.

Майка Франсис се приближи до вратата. Насреща й стоеше Бени, вече подготвила наум встъпителното си слово.

— Обади ми се Ив. Чудеше се дали Хедър не е тук. Помоли ме да дойда и... ами... — напълно се обърка тя.

— Казала ли си на някой? — почти изстреля въпроса си момичето.

— Не, Ив изрично настоя да не казвам на никого.

Хедър като че ли се успокои. Майка Франсис заяви, че трябва да тръгва; иначе в манастира щели да решат, че тя също е изчезнала и

току-виж пуснали съобщения и за нея по радиото.

— Така ли правят за мен?

— Не още, но доста хора се тревожат да не ти се е случило нещо лошо.

— По-добре да им кажем... тогава...

— Мога да го направя, ако искаш — увери я монахинята.

— Какво ще им кажеш?

— Бих могла да кажа, че ще дойдеш по-късно днес, за да вземеш назаем един велосипед от манастира.

И излезе.

Бени погледна към Хедър. И побутна напред кутията със сладкиши.

— Хайде, предлагам да ги изядем всичките.

— Ами мъжът, който си падал по дамите от Уелс? Онзи, заради когото искаш да отслабнеш?

— Мисля, че е прекалено късно.

Изядоха сладкишите в чудесно разположение на духа. Хедър я разпита за училището в манастира, за добрите и трудните учители. Бени пък я разпита за дядо ѝ и дали си давал сметка какви ужасни неща е наговорил.

— Ив на всички ли е разказала? — попита засрамено момичето.

— Само на мен. Аз съм най-добрата ѝ приятелка.

— Аз нямам най-добра приятелка.

— Напротив, имаш Ив.

— Вече не.

— Разбира се, че ти е приятелка. Изобщо не я познаваш, ако мислиш, че би могла да промени отношението си към теб. Ако беше така, тя изобщо нямаше да те хареса, тъй като си има достатъчно лоши спомени. Но както знаеш, тя те обича и винаги ще те обича. Освен това, ако желаеш, можеш да имаш също и мен, и Ейдан, и така ще си направим истински приятелски кръг. Знаем, че сме големи за теб, но само докато си намериш твои приятели.

— А мъжът, който се увлича по дамите от Уелс? Той също ли е в кръга?

— Само по ръба му — отговори Бени, учудена от самата себе си, че така точно беше определила поведението на Джак.

През последната седмица се бяха виждали два пъти и всеки път той все бързаше за някъде. Все имаше тренировки и не им оставаше време да поговорят.

Беше изпълнен с разкаianie във връзка с някакъв все още неуточнен инцидент по време на приятелския мач, изигран в Уелс. Някакви момичета отишли в клуба, забавлявали се и се смели, нищо повече. Приказките били силно преувеличени. Опитите на Бени да го увери, че не е чула никакви приказки по този въпрос, бяха напразни. Джак твърдеше, че всеки имал право да се позабавлява и той самият нямал нищо против посещенията ѝ в заведението на Марио. В гузните му уверения прозираше нещо неясно и непочтено.

Сладките бяха нечетен брой, затова си разделиха последната, която беше пълна с крем. После изчистиха къщата на Ив и изхвърлиха трохите в огъня. Излязоха навън и прибраха ключа в скривалището на стената.

Моси им кимна тържествено, когато се разминаха.

— Кой беше този? — прошепна момичето.

— Моси Руни.

— Той разби сърцето на Бий Мур — промълви Хедър.

— Не и завинаги. Тя ще бъде шаферка на Патси, когато дойде времето за сватбата.

— Както виждам, хората преодоляват тези неща.

Майка Франсис даде на Хедър велосипеда на Ив.

— Върви. Брат ти ще те чака. Предупредих го, че ще се прибереш сама.

Анабел Хоган каза, че я е търсил Джак Фоули. Не оставил съобщение. Бени обвини в ума си Хедър Уестуард, че заради нея напусна дома си точно когато се е обадил той. И съжали, че изпълни незабавно молбата на Ив. Но Ив щеше да стори същото за нея. А ако той я обичаше и искаше да говори с нея, пак щеше да позвъни.

Ако я обичаше.

Емили Мейхън влезе в стаята на дъщеря си, за да ѝ каже, че я търси някой си Саймън Уестуард.

— Давала ли съм ти телефонния си номер? — попита го студено младата жена.

— Не, но това няма значение. Хедър се прибра.

— О, радвам се. Къде е била?

Нан все още не можеше да си обясни откъде се е сдобил с телефона ѝ. Тя беше непреклонна в намерението си да не казва на никого как може да се свърже с нея.

— Оказа се, че е била в къщата на Ив.

Мисълта, че можеха да се засекат с нея в къщата, ги накара да замълчат за момент.

— Добре ли е тя?

— Да, но не мога да я оставя сама. Трябва да ѝ помогна да дойде на себе си.

Нан беше посветила последния час за гладене на роклята си. Полата ѝ имаше сложни плохи. Косата ѝ беше току-що измита, освен това си бе лакирала ноктите в перлено розово.

— Да, разбира се, че трябва да останеш — съгласи се тя.

— Мислех, че ще се разстроиш.

— Главното е, че тя е добре.

Нищо не можеше да го накара да предположи, че в действителност я раздираше бясна ярост. Младият мъж сподели, че изглежда Хедър се е чувствала нещастна в училището в Дъблин. Нан въздъхна. Ив го повтаряше от месеци наред. Хедър също, но брат ѝ просто не ги слушаше.

— Тогава може би утре? — подхвърли той.

— Моля?

— Утре положението тук ще се е поизяснило...

— И?

— И се надявах, че ще можеш да дойдеш... и да останеш цялата нощ?

— Е, би ми било приятно.

Нан се усмихна. Най-сетне я беше поканил. Но търпението ѝ беше възнаградено — той я канеше в Уестландс. Щяха да ѝ дадат стаята за гости. И да пренощува там като младата приятелка на мистър Саймън.

— Прекрасно — въздъхна с облекчение той. — Вземи последния автобус. Аз ще отида да пооправя в къщата на Ив.

— Къщата на Ив ли?

— Е, нали знаеш, че е в Англия.

Настана мълчание.

— Какво има? — попита младият мъж.

— Ами ако Хедър реши да се отбие отново там?

— Бъди спокойна. Ще ѝ изнеса лекция за правата върху чуждата собственост.

Очевидно не усещаше нейната ирония.

— Ще си помисля — промълви най-сетне тя.

— Нан?

Но тя вече беше затворила телефона.

Джоузеф Хегърти нямаше много приятели през годините, прекарани в Англия. И сега, след погребението, те се бяха събрали, за да се сбогуват с него. Седяха в задното помещение на някакъв бар. Бяха доста разнородна групичка. Привързаната към покойника хазайка сподели, че когато нямал пари за наема, той правел толкова подобрения из къщата и това било дващест пъти по-добър вариант, отколкото ако трябвало да вика майстори.

Ив виждаше изписаната по лицето на Кит болка. Достатъчно беше, че Джоузеф не е имал с какво да плати. Но още по-лошо беше, че е поправял водопроводната инсталация и дървенията в дома на някаква непозната жена, а не в собствената си къща в Дън Леър.

Дори барманката да бе част от групата, не го показа. Атмосферата беше толкова нереална; Ив имаше усещането, че участва в някаква пиеса. Завесите щяха да паднат всеки момент и тогава всички щяха да започнат да говорят отново по нормален начин. Единственото обяснение за причината Джоузеф Хегърти да остане през цялото това време в този свят на полумрак даде Фъргъс, който се представи като негов приятел.

Той самият бе напуснал отдавна Ирландия, съпругата му била мъртва, децата — пораснали. Нито едно от тях не желало да има нещо общо с него и в много отношения така било по-добре.

— Джо поне видя сина си миналото лято. Това беше наистина прекрасно — допълни той.

Изненадана, Кит вдигна поглед.

— Не, не го е виждал. Франсис не го е виждал от дете.

— Но не си ли пишеха?

— Не.

По-късно Ив се приближи до Фъргъс.

— Значи той все пак е поддържал връзка със сина си?

— Да, но май сгазих лука. Съпругата му е много огорчена. Не трябваше да споменавам... Не знаех.

— След време тя може би ще преосмисли изминалите години и може би ще пожелае да поговори с вас. — Извади бележник и молив.

— Къде би могла да ви намери... ако поиска да се свърже?

— Е, това вече е трудно да се каже.

Погледът на Фъргъс стана предпазлив. Той не беше от хората, които обичаха далечните планове занаят.

Срещнаха се с представителя на застрахователната компания и подписаха някакви документи. После отидоха в Юстън и взеха влака за Холихед.

— За какво мислиш? — попита я Ив.

— За теб, Ив. Беше много мила, че дойде с мен. Някои помислиха, че си ми дъщеря.

— Струва ми се, че прекарах повечето време на телефона — извини се девойката.

— Слава богу, че с Хедър всичко завърши благополучно.

— Все още не съм сигурна. Те са странни хора, може да я върнат пак там. Неприятно ми е, че съм им задължена, наистина ми е неприятно.

— След като получа застраховката, ще ти дам въпросната сума. Можеш да отидеш при тях и да им я хвърлиш в краката.

Патси беше недоволна, тъй като майката на Моси се надяваше бъдещата ѝ снаха да занесе цял сандък с поръбено от нея самата спално бельо. И сега тя водеше истинска борба в кухнята, но си боцкаше толкова често пръстите, че красивото ленено платно вече бе изцапано с няколко петънца от кръв.

— Той е луд. Защо не обясни на майка си, че можеш да купиш страхотни калъфки и спални чаршафи от Макбърни в Дъблин! — възкликна негодуващо Бени.

Но работата не била в това. Патси трябваше да се постараете и да се примири с нейните прищевки, тъй като нямаше какво друго да донесе в този брак, освен собствените си умения. Нямаше нищо друго — нито семейство, нито земя, нито дори бащино име.

Паси Мур заяви на Бени, че тази машина явно е била използвана от кон с големи тежки подкови и само екип от високоплатени инженери би могъл евентуално да я приведе отново в състояние, годно за работа. Съветът му беше да я изхвърлят или да използват онази хубава стара шевна машина, която дори хора като Бени и Патси нямаше да успеят да развалят.

Двете се върнаха тъжно в Лизбег. Бени се сети, че веднъж я беше видяла и дори си беше играла с нея, но сега дори не помнеше къде точно беше захвърлена. В същото време ѝ беше много неприятно да гледа как Патси, която бе започнала живота си с толкова малко, води такава безмилостна борба, само и само да се хареса на някого.

— Нали разбираш, Бени, не мога да купя готови калъфки. Старата ми дава сама плата, за да е сигурна.

— Ще помоля Клода да ги направи вместо теб.

Според Клода и двете бяха за убиване, задето не знаят как да направят един шев като хората. Показа им го на машината.

— Хайде, направете го вие — подкани ги тя.

— Ще ги ушиеш ти, а ние ще направим нещо за теб в замяна. Кажете какво искате от нас.

— Покани леля ми на обяд и я задръж при теб цял следобед. Искам да пренаредя целия магазин. Като се върне, ще е прекалено късно, за да променя каквото и да било.

— Кога?

— В четвъртък, нали затваряме по-рано.

— И ще направиш всички калъфки за възглавници и долни чаршафи и две калъфки за юрган?

— Договорихме се.

Джак Фоули имаше намерение в четвъртък да избяга от лекции, за да отидат заедно на кино.

— Не в четвъртък. Някой друг ден.

— По дяволите! Нали това е денят, в който нямаш нищо следобед?

— Да, но трябва да се върна в Ноклен. Измислихме един страхотен план...

— О, в Ноклен вечно измисляте страхотни планове.

— Мога да остана през нощта в петък.

— Добре.

Бени знаеше, че трябва да направи нещо, за да се опита да успокои засегнатите чувства на Джак. Опасяваше се, че това може би означаваше нещо много по-предизвикателно на задната седалка, отколкото досега.

Както Патси повтаряше поне по три пъти дневно, мъжете бяха олицетворение на самия дявол.

Нан не само прекъсна разговора със Саймън, но и нарочно не затвори добре телефона, за да не може той да ѝ позвъни отново. След като изглади роклята си, реши все пак да отиде някъде. Но нямаше желание да си уговаря срещи с Бил Дън, Джони О'Брайън или когото и да било друго. Дори с красивия Джак Фоули, който скитосваше недоволен, тъй като Бени никога не беше с него.

Бени. Саймън сигурно беше взел телефонния ѝ номер от нея. Вероятно я беше помолил горещо, обяснявайки ѝ, че случаят е спешен. Бени беше порядъчно глупава. Не би трябвало да оставя сам в Дъблин красавец като Джак Фоули. Всеизвестно беше, че го преследват всевъзможни Розмари Райън и Шийли. Когато ставаше дума за такива неща, хората забравяха лоялността си.

— Много си ядосан — рече Хедър.

— Разбира се, че съм. Защо просто не ни каза колко ужасно е там.

Не очакваше брат ѝ да се разстрои толкова. Беше говорил по телефона и после се върна в ужасно настроение.

— Тя ми затвори телефона — повтори на няколко пъти той.

В началото Хедър се зарадва, но скоро забеляза, че това изобщо нямаше да улесни разговора им за нейното бъдеще.

— Майка Франсис ще говори с теб за училището ми — започна тя.

— Тази проклетата жена за нищо друго не мисли. Първо поискаха Ив, сега искат и теб.

— Не е вярно. Взели са Ив, защото никой друг не я е искал.

— О, добре са те подучили.

— Но кой друг я е искал, Саймън? Каж ми.

— Не става дума за това, а за теб бяхме планирали скъпо обучение, подходящо за общественото ни положение.

— Тук ще е много по-евтино. Няма да струва почти нищо.

— Ти май не разбираш, че е невъзможно.

— Ти не разбираш — опълчи се дванайсетгодишното момиче и стисна юмруци. И заяви с пламнали очи, че ще бяга от училище всеки път, ако я заведе там.

Докато я наблюдаваше мълчаливо, смаян от поведението ѝ, Саймън се сети за Ив — тя изглеждаше по същия начин в деня, в който дойде в Уестландс.

Джак като че ли се беше преборил с лошото си настроение. В четвъртък сутринта заведе Бени на кафе в барчето на университета.

— Аз съм един намусен недодялан мечок — заяви извинително той.

— Остава още малко. Вече съм измислила всичко, кълна се.

— Дни, седмици, месеци, десетилетия? — попита я усмихнат младият мъж. Това бе старият Джак.

— Само няколко седмици.

— И тогава ще можеш да скитосваш безсрамно с мен из Дъблин и да задоволяваш всички мои желания, включително и плътските?

— Защо не — засмя се тя.

— Ще повярвам, когато го видя. — Младият мъж я погледна право в очите. — Нали знаеш колко силно те желая?

Девојката преглътна, неспособна да намери нужните думи. В този момент към тях се приближи Нан.

— Това друг вариант на двойката Шон-Кармел ли е или мога да изпия едно кафе с вас?

Бени изпита истинско облекчение. Джак отиде да донесе кафето.

— Не ви прекъзвам, нали?

Нан беше превъзходна. Човек наистина можеше да я помоли да си вземе чашата и да се присъедини към някоя друга групичка и тя нямаше да има нищо против. Беше истински апостол на солидарността между момичетата.

— Исках Бени да дойде с мен на кино, но тя отхвърли предложението ми — оплака се Джак с шеговито нажален глас.

— Защо не отидеш на кино със симпатичния джентълмен, сладурче? — продължи в същия тон Нан. — На твоето място аз бих отишла.

— Тогава ела с мен — предложи младежът.

Нан погледна към приятелката си, която кимна оживено.

— О, Нан, моля те, отиди. Той говори от дни за този филм.

— Ще отида и ще го пазя да не му се случи нещо — обеща Нан.

На път към киното срещнаха Саймън Уестуард.

— Да не би да ме избягваш? — попита лаконично той.

Нан се усмихна. Представи ги един на друг.

— Отиваме да гледаме един филм за избягали затворнички и алигатори.

— Искате ли да се присъедините към нас? — предложи Джак.

Саймън вдигна очи към него и го изгледа продължително.

— Не. Все пак благодаря.

— Защо го покани с нас? Защото беше сигурен, че няма да дойде?

— Не. Защото видях как те изпиваше с поглед.

Тъй като знаеше, че Саймън ще се обърне след тях, Нан демонстративно хвана Джак за ръката и се разсмя.

Бени се прибра в Ноклен в много добро настроение. Джак беше казал, че я желае; не можеше да бъде по-конкретен от това. И дори не трябваше да се тревожи, че го е изоставила на сухо. Нан беше отишла с него на глупавия филм.

Сега оставаше само да забавлява Пеги Пайн, докато в магазина ѝ се вършеха невъобразими неща. Пеги трябваше да бъде задържана най-малко до пет часа.

Щом се прибра в Лизбег, установи със задоволство, че Патси е приготвила вкусна супа и малки питки. Мистър Флуд беше изпратил агнешко краче, а кухнята ухаеше на апетитния джодженов сос, който вече бе сипан с порцелановата сосиера.

Пеги изпи ентузиазирани три пълни чаши шери; същото направи и Анабел Хоган. Бени никога досега не бе виждала лелята на Клода в по-добра форма. Тя увери майка ѝ, че бизнесът е най-добрият начин да си изживееш живота и ако ѝ дадяха шанс да започне всичко отначало, пак щеше да мисли така.

В по-ранен период от своя живот била безкрайно разочарована от един господин, което беше всеизвестен факт. Но не хранеше лоши чувства към него. Той всъщност ѝ беше направил услуга, защото дамата, която по-късно бе избрал, нямала вид на доволна особа. Докато тя бе безкрайно щастлива в малкия си магазин.

Анабел Хоган я слушаше в захлас и в Бени се прокрадна надеждата, че Пеги ще успее да възроди майка ѝ за нов живот.

— В младите е надеждата ни, да знаеш — заяви тя.

— А, ние бяхме благословени с Шон Уолш — промълви Анабел.

— Стига ти да си там и да държиш юздите.

— Даже не мисля да се меся. Той се справяше чудесно по времето на Еди.

— Еди беше този, който създаваше равновесието.

— Не виждам какво равновесие ще създавам аз — възпротиви се Анабел. — Аз не разбирам абсолютно нищо.

— Ще се научиш.

Бени се изуми, като видя как майка ѝ кимна в знак на съгласие. В магазина може би имаха нужда от помощ и Шон, след като щеше да става съдружник, със сигурност щеше да предпочете човек, на когото няма да плаща заплата. Накрая заяви, че в понеделник може да отиде за няколко часа, за да види как вървят по принцип нещата там.

Нан и Джак излязоха от киното.

— Беше ужасно — заяви младата жена.

— И страхотно — додаде умолително той.

— Каква късметлийка е Бени. Сега си е в Нокглен.

— Искан ми се да не прекарваше толкова много време там.

Бяха седнали да изпият по едно кафе в барчето на киното и той сподели колко трудно беше да имаш приятелка, която живее извън Дъблин.

— Ти какво щеше да направиш, ако приятелят ти се намираще чак в Нокглен, на гърба на цивилизацията?

— Е, точно такъв приятел имам — отговори Нан.

„Ама, разбира се, мъжът с кавалерийските панталони и изтънчения акцент“ — помисли си Джак, но веднага изгуби интерес към тази тема. Желанието му беше да говорят за Бени и как можеха да убедят майка ѝ да я пусне в Дъблин. Тогава се сети да попита дали има някакъв шанс да наеме стая в дома на Нан, но тя заяви, че за подобна възможност изобщо и дума не може да става.

Взеха си довиждане на автобусната спирка пред киното. Джак хукна към автобуса, който отиваше в противоположната посока.

Саймън се показва от входа на близката сграда.

— Питам се дали си свободна за вечеря?

— Мен ли чакаше?

Постъпката му явно ѝ достави удоволствие.

— Бях сигурен, че няма да гледате втори път филма. Какво ще кажеш за хубавия хотел, в който ходихме първия път? Можем да прекараме там нощта.

— Чудесно — отговори Нан с глас, който напомняше по-скоро котешко мъркане.

В Нокглен ситуацията беше прекрасна.

Пеги Пайн хареса промените в магазина. Новото осветление, пробните, тихата музика...

Анабел Хоган се отби при Шон Уолш, за да го извести, че в понеделник възнамерява да отиде в магазина и се надява да бъде

търпелив с нея и да ѝ обясни простичко нещата. Тя прие протестите му за учтивост и настоя да се яви на работа в девет часа сутринта през първия ден на седмицата.

Моси Руни донесе вестта, че според майка му Патси била чудесна жена и тя щяла да бъде щастлива, ако отидат при отец Рос, за да определят датата.

И най-хубавото от всичко — Нан Мейхън се обади на Бени и заяви, че това бил най-лошият филм, който била гледала някога, а Джак Фоули очевидно я обожавал, тъй като не искал да говори за нищо друго, освен за нея.

Очите на Бени се напълниха със сълзи на благодарност.

— Толкова си добра, Нан. Благодаря ти от цялото си сърце.

— За какво са приятелите? — засмя се Нан, докато приготвяше малката си чанта за нощта, която щеше да прекара със Саймън в хотела.

Шон Уолш се отби в хотел „Хили“.

— Какво да правя?

— Нека да дойде. Ще се измори след една седмица.

— А ако не се измори?

— Е, тогава ще си имаш помощник и дори ще ѝ бъде по-трудно да ти откаже съдружието. След като ще работи с теб, няма как да избяга от погледа ти.

— Много си интелигентна... Дороти.

Розмари Райън не можеше да си обясни какво става. Ив казваше, че била като онези хора по време на войната, които местели по картата войските и подводниците като пионки на шахматна дъска.

Розмари знаеше, че Джак беше ходил на кино с Нан. И сега искаше да разбере дали и Бени знаеше.

— Не мислиш ли, че постъпваш глупаво, като оставяш твоя младеж да се разхожда без придружител? — ехидно я попита Розмари.

— Не е бил дълго без придружител. Изпратих го на кино с Нан.

— О, така ли?

Тази новина като че ли донесе истинско облекчение на Розмари.

— Да. Трябваше да се върна в Ноклен.

— Твърде много време прекарваш там.

Розмари се опитваше да я предупреди за нещо.

— Тази вечер оставам в града. Ще ходим на танци в клуба по ръгби „Палмърстън“. Ти ще идваш ли?

— Може би. Хвърлила съм око на един студент по медицина. Ще разуча дали ще идва и той.

„За какво ли се опитваше да ме предупреди Розмари?“ Не за Нан, това беше ясно. Тя си е изгубила ума по Саймън Уестуард. Не оставаше никой друг. Може би проблемът се състоеше в това, че Джак бе свикнал да бъде сам на различните светски събития. Като прекарваше толкова време в Ноклен, Бени го караше да мисли, че е свободен да скитосва и сигурно имаше някакви отклонения, като случилото се в Уелс... за което всъщност тя не знаеше нищо. Какво друго можеше да има? Джак, който беше говорил за нея с такава любов пред Нан, сега отново се държеше особено.

Очевидно беше решил, че Бени ще остане в Дъблин за целия уикенд и планът му включваше и събота, и неделя. Тя обаче трябваше да се прибере, за да подготви майка си за първия ѝ работен ден в магазина. Що за приятел беше той, ако не можеше да я разбере? Ив щеше да каже, че той не е създаден за приятел, че е само един висок, красив мъж, който я харесваше. Но в отношенията им все пак трябваше да има нещо повече от едно колегиално приятелство.

Ив и Кит обсъждаха плановете си.

Щяха да поставят умивалник във всяка спалня и да построят още една баня с тоалетна, която да сложи край на опашките в пиковите часове. Всеки понеделник щеше да идва жена, която да почиства. Щяха да сменят и старата електрическа инсталация; в момента тя беше в такова състояние, че не смееха да мислят за нея.

Подобренията позволяваха да искат малко по-висок наем. Но най-хубавото беше, че вече не се налагаше да търпят студенти, които не одобряват. Момчето, което никога не проветряваше стаята си, държеше под леглото си достоен за книгата на Гинес запас от празни бутилки и бе прогорило на три места тапицерията на мебелите, щеше

да бъде предупредено да промени неприятните си навици или да си върви. А симпатягите като Кевин Хики можеха да останат вечно.

За първи път в живота си Кит Хегърти щеше да разполага с известна свобода.

— А какво ще стане с мен? — попита я Ив. В действителност обаче знаеше, че Кит се нуждаеше от нея.

Накрая двете решиха, че парите все пак няма да бъдат хвърлени в гостната на Уестландс. По-разумно беше да ги вложат в банкова сметка на нейно име. Готови да бъдат изтеглени и хвърлени в мига, в който Ив пожелаеше.

Докато танцуваха в клуба по ръग्би, Бени си даде сметка, че някои идваха тук всеки петък и всички те познаваха Джак.

— Обичам те — заяви внезапно той, докато пиеха оранжада със сламки. И прибра нежно с длан влажния от пот кичур коса, паднал върху очите ѝ.

— Защо?

— Господи, нямам представа. Но би било много по-лесно да обичаш някой, който не изчезва непрестанно.

— И аз те обичам.

— Прекрасни думи.

— Често мисля за теб и тогава цялото ми същество се изпълва с топлина.

— Като стана дума за великите ни чувства, се сетих, че съм с колата на баща си.

Бени помръкна. Влезеха ли веднъж в колата, щеше да бъде много трудно да му откаже.

— Надявам се, че не ви разделихме прекалено рано — заяви сухо Ив, докато се приготвяха за сън в дома на Кит Хегърти.

— Не, според мен го направихте точно навреме.

— Защо не можеш да останеш през уикенда?

Ив като че ли също се опитваше да я предупреди. Струваше ѝ се, че получава едно и също послание от всички. Трябваше да остава

повече в Дъблин. Но нямаше как, колкото и голяма да беше опасността. Нещата в Ноклен бяха на кръстопът.

— Имаш ли цигара? — попита я Бени.

— Но ти не пушиш.

— Не, но ти пушиш. И искам да ме изслушаш, докато ти разкажа за Шон Уолш.

Запалиха отново лампата. Ив слушаше ужасено, погълната от историята за пари, подозрения и съдружие. За надеждите Анабел Хоган да изгради нов живот за себе си в магазина и за подкрепата, от която се нуждаеше. Ив слушаше, изпълнена с разбиране. И заяви, че независимо какви изкушения се изпречваха на пътя на Джак Фоули, някои неща бяха по-важни и Бени на всяка цена трябваше да постави Шон Уолш, където му е мястото. Дори обеща да ѝ помогне в търсенето на парите.

Заведението на Марио работеше в събота по обяд. Предлагаха печени сандвичи със сирене и кекс със сметана. После се отби в магазина на Пеги Пайн. Вътре стояха няколко жени, които се възхищаваха на изложените дрехи, и поне още четири бяха в пробните.

Клода и Фонси бяха успели да съсредоточат бизнеса в градчето пред прага на Пеги Пайн и Марио.

— Майка ти е в страхотна форма. Каза, че иска да си поскъси полите и изобщо да придобие по-елегантен вид.

— Боже милостиви! Кой ще ѝ скъси полите? Ти си толкова заета.

— Е, все трябва да се научиш. Нали каза, че имате шевна машина?

— Да, но не знам къде е точно наскреде цялата вехтория над магазина...

— Потърси я, Бени. И намери някой, който да я занесе у вас. Ще намина за десет минути да ти покажа какво да правиш.

Бени реши да се върне в магазина, за да провери дали машината наистина се намира там и евентуално дали би могла да проработи.

Шон не се виждаше. Само старият Майк я видя, като се качи горе. Зърна шевната машина зад някакъв стар диван с изхвъркнали

пружини. Сигурно не беше използвана поне от двайсет години.

Приличаше на малка масичка. Самата машина се намираше в долната част. Бени я дръпна и тя се обърна върху масата. Стори ѝ се много добре направена, с малки чекмедженца от двете страни, вероятно за съхранение на конци, копчета и игли.

Дръпна едно от чекмедженцата. Беше натъпкано с малки кафяви пликове, подредени един върху друг. Доста странен начин за съхранение на копчета и конци. Отвори разсеяно един от пликите и видя зелени банкноти от десет лири и розови от по десет шилинга. Имаше десетки такива стари пликове.

Сякаш я заляха с ледена вода: беше открила парите, които Шон Уолш беше присвоявал от баща ѝ в продължение на години.

Не помнеше как се прибра вкъщи.

— Майка ти вече мислеше, че си изтървала автобуса — измърмори Патси, която тъкмо се готвеше да сервира обяда.

— Можеш ли да почакаш няколко минутки? Трябва да поговоря с нея.

— Ами говорете си, докато се храниш.

— Не.

Патси сви рамене.

— Тя е в стаята си и опитва разни нафталиненни дрехи. С тази миризма ще прогони клиентите от магазина.

Бени грабна бутилката с шери и две чаши и заизкачва стълбите. Патси я погледна разтревожено. През всички години, прекарани в този дом, господарката и Бени никога не я бяха изключвали от своите разговори. Нито пък вярваше, че съществува тема, която изисква в спалнята да се носи алкохол.

Произнесе набързо три пъти „Аве Мария“, молейки се шепнешком да не е бременна. Точно такова нещастие би могло да се случи с едно едро, мило момиче като Бени — да забременее от момче, което няма да се ожени за нея.

Анабел слушаше, пребледняла като платно.

— Това щеше да убие баща ти.

— Питам се дали изобщо е знаел — промълви Бени.

— Баща ти нямаше да понесе цялата тази грозна ситуация. Полицаяте, разследването, приказките на хората.

— Знам — съгласи се девойката.

Разговаряха като равни в спалнята, засипана с дрехите, които Анабел бе мерила, за да реши какво да носи през първия си работен ден в магазина. Бени не настояваше майка ѝ да вземе веднага решение, а Анабел от своя страна не се дърпаше от отговорност. Нямаше как да помоят мистър Грийн да дойде в Ноклен, да изкачи стъпалата до първия етаж над магазина и да изследва съдържанието на шевната машина. Мистър Грийн не беше от адвокатите, които се занимаваха с подобен род неща. Той беше вероятно най-тихият и достоен за уважение провинциален адвокат.

— Можем да помолим някой друг да ни бъде свидетел — рече Бени.

— Какъв е смисълът? — не разбра майка ѝ.

— Така ще можем да докажем, че парите са били там, ако Шон реши да ги премести и да ги скрие другаде. След като говорим с него.

— След като говорим с него?

— Длъжни сме да го направим, майко. Когато отидеш в магазина в понеделник, той вече трябва да си е тръгнал.

Анабел съзерцава дълго дъщеря си, без да каже нищо. Но Бени усещаше зараждащата се смелост в нея. И вярваше, че тя ще е в състояние да посрещне това, което им предстоеше. От нея се искаше да намери нужните думи, за да я окуражи.

— Само ако можеше да ни види татко! Той точно това щеше да иска... Без скандали, полиция или съд. Но със сигурност нямаше да желае да работиш рамо до рамо със съдружник като Шон Уолш.

— Ще помолим доктор Джонсън да стане свидетел — заяви Анабел Хоган.

Бени не повярва на ушите си, толкова уверено прозвуча гласът на майка ѝ.

Същата вечер Патси се оплака на Бий Мур, че напоследък човек трябва да има търпение на светец, за да работи в Лизбег. Цял ден все някой влизал и излизал, врати се затваряли, някакви тайни се

споделяли, бутилки с шери се разнасяли, искали да се сервира в най-необичайни моменти.

Патси не бе забравила за някогашния интерес на Бий Мур към Моси и затова нарече бъдещата си свекърва самовлюбена и войнствена жена. Бий Мур подсмръкна и за кой ли път се запита как бе станало така, че той бе предпочел Патси пред нея самата. И призна, че положението и в дома на нейните господари е не по-малко объркано. Като че ли всички в Уестландс се бяха побъркали.

Хедър тръгна в училището „Сейнт Мери“ и мъкнела в имението „цялата утайка на Нокглен“, както казвала мисис Уолш, за да язди понито ѝ. Старецът се бил залежал, а на мистър Саймън не можели да му видят очите, макар достоверни източници да твърдяха, че нощувал в Нокглен поне два пъти седмично, без обаче да се прибира в голямата къща. Истинска мистерия беше къде спеше, след като не лягаше в собственото си легло.

В магазина имаше двама клиенти, когато влязоха. Шон вдигна очи от кутиите с пуловери с шпиц деколте, които бе отворил на щанда. Проследи ги, когато тръгнаха към задната част на магазина и се насочиха към стълбите.

— Има ли някакъв проблем... — започна той.

Бени спря наред стъпалата и го изгледа. Не го харесваше от първия миг, в който го бе видяла, но въпреки всичко в този момент изпита съжаление към него. Обхвана с поглед рядката му мазна коса и дългото, тясно, бледо лице. Той не се бе наслаждал на живота, нито бе забогатял от откраднатите пари.

Не трябваше да се разколебава в последния момент.

— Качваме се на първия етаж — обясни тя. — С майка ми искаме доктор Джонсън да види нещо. — Забеляза страха в очите му. — Да стане свидетел на нещо — добави тя, така че той да разбере за какво става дума.

Лекарят мина през магазина, без да вдига очи от пода. Не отвърна на поздрав на Майк, нито погледна към застиналия като статуя Шон. Беше обещал на двете жени да потвърди, че в негово присъствие са извадили над двеста плика, всеки от които е съдържал различна сума пари, от пет до десет лири.

Той не изпитваше задоволство от падението на човека, когото никога не беше харесвал. Очевидно Шон се беше опитвал да си купи някакъв тип живот. Дали беше мислил за вино, жени или песни, когато е присвоявал парите на Еди Хоган? Невъзможно беше да разбере. Не завиждаше на двете жени и заради предстоящата конфронтация, но им се възхищаваше, че въпреки всичко бяха решили да се заемат с нея.

Стояха в стаята и го чакаха. Знаеха, че той ще се качи. И двете бяха безсилни от преживения шок и срама, който им предстоеше да изпитат. След малко чуха стъпките му по стълбите.

— Затвори ли магазина?

— Майк ще се справи. Да не би да ме обвинявате в нещо? — попита младият мъж.

— Нека улесним нещата — заяви Анабел.

— Мога да обясня — каза Шон.

Обяснението гласеше, че това бил метод за спестяване и мистър Хоган може би не бил съгласен докрай, но все пак не се възпротивил. Заплатата му не била голяма. Всеизвестен факт беше, че Шон вършеше лъвския пай от работата. Затова било и напълно нормално да се очаква да спести някоя и друга лира.

Анабел стоеше на дървения стол с висока облегалка, който не бяха пожелали да занесат в Лизбег. Бени бе приседнала на изтърбушения диван, същия, който бе издърпала, за да се добере до шевната машина. Не се бяха договаряли, но въпреки това действията съгласувано — нито тя, нито майка ѝ се обадиха. Не се опитаха да го прекъснат или да отрекат казаното. Наблюдаваха го как сам слага примката на врата си. Постепенно той заговори по-бавно, жестовете му станаха по-сдържани. Най-накрая ръцете му се отпуснаха безсилно, главата му увисна, сякаш бе натежала изведнъж.

И тогава млъкна напълно.

Бени изчака майка си да заговори.

— Можеш да си тръгнеш тази вечер, Шон — каза Анабел. Дъщеря ѝ я изгледа с възхищение. В тона ѝ нямаше нито омраза, нито желание за отмъщение. Просто обясняваше положението.

Шон Уолш се изненада не по-малко.

— За това не може да става и дума, мисис Хоган — отвърна той. Беше пребледнял, но нямаше намерение да моли за милост. — Вашият съпруг заяви в писмена форма, че желае да стана съдружник. Вие също се съгласихте и то пред мистър Грийн.

— Баща ми нямаше да хареса намесата на полицията, Шон — обади се Бени. — Затова с майка ми ще постъпим така, както вярваме, че би постъпил той самият. Дълго обсъждахме станалото. Смятаме, че трябва да напуснеш града още тази вечер. И да не споделяме с никого за случилото се тук днес. Не е нужно да пояснявам, че доктор Джонсън ще мълчи като гроб. Помолихме го да дойде само за да направим победителна молбата си към теб да напуснеш Нокглен незабавно, без скандали и сцени.

— И какво ще стане с прекрасния ви бизнес, като си отида? — Лицето му се бе изкривило. — Какво ще стане с „Хоган“, посмешицето на всички шивашки работилници и магазини за облекла? За кога предвиждате окончателната му разпродажба, за юни или октомври? Това е единственият ми въпрос. — Започна да ходи напред-назад, видимо възбуден, изобразил подобие на усмивка на лицето си, като триеше ръце. — Нямаме представа колко безнадеждно е това място. И че дните му са преброени. Какво мислите, че ще направите без мен? С Майк, който не може на две магарета сламата да раздели? Или може би с това ще се заемете вие, мисис Хоган? Та вие не можете да различите едно топче плат от друго. Или ще извикате някой младок с жълто около устата от някой още по-западнал и малък градец? Това ли искате да стане с вашия велик семеен бизнес? Това ли? Кажете де!

— Какво сме ти сторили, Шон, за да се държиш така с нас? — попита спокойно Анабел Хоган.

— Мислите, че сте били добри към мен? Добри и благородни? Така ли си мислите?

— Да.

Очевидно не бе в състояние да се овладее, тъй като лицето му потреперваше. Бени не предполагаше, че той е способен на толкова силни емоции.

Шон започна да разказва как бил прокуден на горния етаж за прислугата, как към него се отнасяли отвисоко, хладно и високомерно и само от време на време го канели на обяд в дома си така, сякаш го

призовавали в кралския дворец. А през всичките тези години той управлявал собственоръчно техния бизнес само за някаква мизерна заплата и едното потупване по рамото. Повтори толкова пъти, че ще бъдат загубени без него, та в крайна сметка думите му изгубиха смисъла си. Искреното му възхищение и уважение към Бени, дъщерята на дома, било превърнато в повод за подигравки. Той бе почтен човек и щеше да бъде горд да я придружава навсякъде, макар да съзнава, че не е образец за физическа красота.

И двете жени седяха безмълвни, без да го прекъсват, въпреки обидите, с които Шон ги заливаше.

Той не се натрапвал, не се налагал и не се възползвал от своето положение. Бил дискретен и лоялен. И какво получавал в замяна — предложение да напусне Ноклен? Това ли била благодарността им за всичко, което е направил.

Бени усещаше, че я обзема непреодолима тъга. Шон очевидно говореше искрено. Ако такава беше неговата версия за собствения му живот, следователно животът му наистина беше нещастен и отчаян, лишен от човешка топлина и обич.

— Ще останеш ли в Ноклен? — неочаквано попита тя.

— Какво?

— След като напуснеш магазина...

Внезапно той като че ли се пречупи и разбра, че те говореха сериозно. Мисис Хоган и дъщеря ѝ бяха непреклонни. Погледна ги така, сякаш ги виждаше за първи път.

— Бих могъл — несвързано отвърна младият мъж. — Все пак Ноклен е единственото място, което познавам наистина, нали разбирате... Къде бих могъл...

Те разбираха.

И знаеха, че ще последват приказки и коментари. Много приказки и коментари. Но в понеделник магазинът щеше да бъде отворен от Анабел Хоган. Разполагаха с трийсет и шест часа, за да научат нещо за бизнеса, който ги изхранваше цял живот.

Мисис Хили се съгласи да се срещне с Шон в офиса си. Макар да бе свикнала на обичайната му бледност, тя усети, че се е случило нещо непредвидено.

— Ще ми уредиш ли стая при теб за една седмица? — изненада я Шон с въпроса си.

— Разбира се, но... защо?

Той ѝ обясни, че възнамерява да напусне магазина на семейство Хоган. Незабавно. Както и жилището, което му бе предоставено от тях. Говореше изключително неопределено. Парира въпросите за съдружието, отрече да е имало спречкване. Добави, че би искал да пренесе вещите си, когато няма да го наблюдава половината град, например по времето за следобедния чай.

Фонси го видя, разбира се, докато пренасяше една по една четирите картонени кутии, в които бе събрал притежанията си.

— Добър вечер, Шон — поздрави го тържествено той.

Шон не му обърна внимание.

Фонси веднага отиде при Клода.

— Струва ми се, че станях свидетел на новото любовно гнезденце. Шон Уолш пренасяше клонки и листенца, очевидно започва да гради от другата страна на улицата, в хотела.

— Наистина ли се пренася там?

Клода не изглеждаше толкова изненадана, колкото самият Фонси.

— Крадешком и с изписана по лицето похотливост към Дороти.

— Браво, Бени — промълви младата жена и загадъчно се усмихна.

Меър Каръл отиде в манастира, за да ѝ напишат препоръчително писмо. Щеше да кандидатства за работа в един магазин в Дъблин. Докато майка Франсис напругаше сили, за да напише нещо и похвално, и вярно, тя побърза да я осведоми, че са видели Шон Уолш да пренася вещите си в хотела, където очевидно щял да живее.

„Слава богу, Бени“ — помисли си монахинята, убедена за пореден път, че Господ забавя, но не забравя.

Нито едната, нито другата някога бяха работили толкова много, колкото през този неделен ден. Но тъй като капаците на прозорците бяха спуснати, едва ли някой щеше да разбере, че са вътре в магазина.

Магазинът щеше да се промени.

Пеги Пайн и Клода бяха дошли да помогнат. Единственото обяснение, което им бе дадено, беше, че Шон Уолш е напуснал и че се нуждаеха от съвет. Клода веднага сподели, че управляването на бизнеса е едно и също, независимо от неговия характер.

Майк, който никога досега не се бе озовавал в центъра на такова внимание, бе засипан с въпроси, всички те зададени с нужното уважение. Всеобщото мнение беше, че трябваше да му се говори бавно и отговорите му да се притеглят със същото внимание и предпазливост, с които ги даваше.

Ако се бяха опитали да го пришпорят, означаваше да действат в ущърб на продуктивността. По-добре беше да го оставят да си мисли, че разполагат с безкрайно много време. И да не създават поводи да съжاليا за мистър Еди и да мърмори със стиснати устни за онзи Шон Уолш, който искал да се обръщат към него с „мистър“.

Бавно, парче по парче, те сглобяваха информацията за това как се управляваше магазинът и шивашката работилница. Кой получаваха на кредит и кои — не. Как се изпращаха сметките, как се напомняше за задълженията. За търговските представители, които идвали с техните тетрадки за поръчки. За фабриките, с които контактуваха.

Майк ги осведоми за всичко. Те слушаха и придобиваха все по-ясна представа за цялостната система на работа.

Анабел Хоган съжали хиляди пъти, задето не бе проявявала интерес и не бе участвала в управлението на фирмата, докато съпругът ѝ беше още жив. Може би това щеше да му достави удоволствие? Единствено собствената ѝ ограниченост я бе задържала вкъщи.

Бени също съжالياваше, че не беше идвала да помага на баща си. Ако можеше да върне времето назад, щеше да прекарва съботните следобеди тук и да се учи. Дали той щеше да се гордее с нея? И да се радва, че проявява интерес към неговата работа? Или щеше да си мисли, че тя по-скоро отклонява вниманието на клиентите в този мъжки свят? Нямахме как да разбере. А и тя беше избягвала магазина най-вече заради Шон Уолш.

Докато се опитваха да се ориентират в кои топчета какъв плат има, мислите ѝ започнаха да се отвличат в друга посока. Възможно ли беше родителите ѝ наистина да са очаквали тя да се омъжи за Шон, само защото работеше в техния магазин? И какво щеше да стане, ако се беше подвела по техните очаквания? Ако се бе поддала на

отвратителните му аванси и сега беше сгодена за него? В каква невъзможна ситуация щяха да се озоват, след като разкриеха кражбите му.

Патси притопли супата и я сервира заедно със сандвичите. Настаниха се около масата и се нахраниха в приятна, приятелска атмосфера.

— Смятате ли, че постъпваме неправилно, като работим в неделя? — попита ги Майк.

— *Lavorare est orare* — заяви внезапно Пеги Пайн.

— Би ли превела за тези от нас, които нямат класическо образование, лельо? — предложи Клода.

— Господ смята, че работата е форма на молитва — обясни Пеги, като обърса трохите от масата и се зае да надписва подходящи етикети с цените, за да улесни Анабел в първия ѝ работен ден.

Бяха отворили задната врата на магазина в късния следобед, за да влязат незабелязано от тихата уличка, и сега слънцето огряваше изоставения двор, задръстен с всевъзможни боклуци и вехтории.

— Бихте могли да направите тук прекрасна зимна градина — възкликна замечтано Клода.

— За какво? — учуди се Бени.

— За да седите в нея, разбира се. Нали ще живеете тук?

— За бога, не. Ще живеем в Лизбег. Не бихме могли да живеем над магазина.

— Някои от нас го правят и се справят добре — отвърна обидено Клода. На Бени ѝ се прииска да си отхапе езика. Но не можеше да върне казаните думи, а и Клода великодушно се усмихна. — Ще бъде добре за вас, ако го направите — додаде тя. — Мислех, че идеята ви е да оживите това местенце. Но за тази цел ще трябва да вложите известни средства. Предположих, че възнамерявате да продадете къщата.

Бени избърса потното си чело. Господи, кога щеше да дойде краят на всичко това? Кога отново щеше да заживее нормален живот?

От девет сутринта Джак Фоули се опитваше да се свърже с Бени. — Не може да е в църквата цялата сутрин — изръмжа най-накрая той.

Когато привечер Бени му се обади, телефонът вдигна майка му.

— Ти ли си, Шийла? — попита тя.

— Не, мисис Фоули. Бени Хоган е.

Разбра, че Джак бил излязъл и вероятно щял да се прибере късно вечерта. Наложил си да говори безгрижно. Нямаше нужда да му предават нищо. Само да му кажат, че се е обадила да си побъбрят.

Мисис Фоули обеща да му предаде, но успя да създаде впечатлението, че името Бени Хоган ще бъде прибавено към дългия списък на тези, които вече бяха търсили сина ѝ.

Най-после бяха приключили и тя копнееше да отпразнуват малката си победа над Шон Уолш. Искаше да разкаже всичко на Джак. Както ужасните, така и хубавите неща, за изражението на Шон, за това как Патси бе приготвяла чайник след чайник с чай и неизброимо количество сандвичи. Как Пеги Пайн бе показала на майка ѝ по какъв начин да отчита с касовия апарат всяка продажба.

Искаше да му съобщи, че от сега нататък нямаше да се нуждаят така отчаяно от нея вкъщи и ще бъде свободна да прекарва по няколко нощи седмично в Дъблин.

Измъчваше я обаче ужасното предчувствие, че този момент беше дошъл прекалено късно. Че е отсъствала прекалено дълго.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Брайън Мейхън недоволстваше, че харчи толкова пари за университетската такса, след като студентката не си правела труда да ходи на лекции.

Емили му напомни, че не е справедливо да говори така. Нан работела усърдно и рядко се случвало да остане в леглото.

— Би ми било приятно да я видя, ако някой път все пак си е вкъщи — изръмжа съпругът ѝ.

Сега му предстояла среща с някакъв човек в една от докерските кръчми, за да уговорят сделка за строителни материали.

Емили въздъхна. Тази сделка със сигурност означаваше, че ще има целодневно пиене. Щом мъжът ѝ излезе, тя се качи на горния етаж.

Нан лежеше на леглото, кръстосала ръце зад главата си.

— Не ти ли е добре?

— Нищо ми няма, Ем.

Емили седна на табуретката пред тоалетката. Дъщеря ѝ изглеждаше особено; никога досега не беше виждала подобно изражение на лицето ѝ.

— Нещо във връзка със... Саймън ли е?

Нан поклати глава. Обясни на майка си, че Саймън е изключително предан и внимателен. В момента бил в Ноклен. Утре щели да вечерят заедно.

Емили не изглеждаше убедена, но не каза нищо. Слезе долу, разтреби масата от закуската, облече елегантната си блуза и излезе за работа.

Докато чакаше на автобусната спирка, безпокойството ѝ нарастваше, макар че тя упорито отпъждаше подозренията, които кръжаха в мислите ѝ.

А в това време Нан продължаваше да лежи в стаята си, загледана право напред. Нямахше нужда от изследвания. Месечният ѝ цикъл закъсняваше вече седемнайсети ден. Беше сигурна, че е бременна.

Ив и Кит станаха рано. Очакваха пристигането на майсторите. Предишната нощ бяха стоварили в двора торби с цимент и пясък. Върху тях бе изписано името Мейхън.

— Трябва да кажеш на Нан, че ще пъкнем някой шилинг в джобовете на баща ѝ — рече Кит.

— На нея едва ли ще ѝ бъде приятно. Тя не желае да ѝ се напомня за баща ѝ и за неговия занаят.

Кит остана изненадана от репликата на Ив. Нан винаги ѝ беше изглеждала забележително непретенциозна за едно толкова привлекателно момиче. В началото и Ив я харесваше, но постепенно като че ли охладня към нея, откакто тя се захвана със семейство Уестуард.

— Нали не ѝ се сърдиш все още, задето излизаше със Саймън Уестуард?

— Да ѝ се сърдя? Аз? — засмя се Ив и се учуди, че Кит бе използвала неправилно време. Нан все още излизаше със Саймън. И то много активно.

Хедър се бе обадила по телефона, като писукаше възбудено, за да я залее с информация за живота в манастира и за това колко смешни, луди и суеверни били всички.

— Надявам се повече да не говориш така — сръза я Ив.

— Не, само на теб го казвам. Освен това си имам още една тайна. Мисля, че Саймън има вземане-даване с Нан. Тя се обажда понякога и той ходи да се среща с нея. И нощем не се прибира вкъщи.

Ив беше сигурна, че приятелката ѝ и братовчед ѝ го правеха. Това бе задължително условие, без което Саймън едва ли би проявил интерес към някое момиче. Освен това беше убедена, че братовчед ѝ никога нямаше да направи подарка на Уестландс момиче като Нан.

Тестът за бременност беше положителен.

Нан се облече грижливо и излезе от празната къща на „Мейпъл Гардънс“. Взе автобуса за Ноклен.

Мина покрай портата на манастира „Сейнт Мери“ и се огледа. В двора играеха деца. Колко странно беше постъпил Саймън, като остави

сестра си тук, сред децата на работещите в имението. Но от друга страна това бе добро за нея самата. Така той щеше да е по-здраво вързан за Ноклен. А тя щеше да идва по-често в къщичката на Ив. А и Хедър нямаше да е нещастна и да бяга от училище.

Не помнеше ясно какво е разстоянието от градчето до Уестландс, но реши, че е прекалено далеч, за да ходи пеша. В Ноклен обаче едва ли предлагаша таксиметров транспорт. От Ив, Бени и Саймън пък беше слушала толкова лоши неща за хотел „Хили“, че не посмя да помоли да ѝ осигурят превоз.

Реши да изчака, докато мине подходяща кола. Появи се зелен автомобил, шофиран от мъж на средна възраст. Вдигна ръка и, както бе убедена, той наистина спря. Доктор Джонсън я попита накъде се е запътила.

— Уестландс — отвърна протичко тя.

— Къде ли другаде — промърмори лекарят.

Обясни, че колата е „Морис Каули“. Той лично предпочитал „Зодиак“ или дори „Зефир“, но човек трябвало да знае кога да тегли чертата.

— Не мисля, че вие знаете — заяви красивото русокосо момиче, което доктор Джонсън смътно си спомняше, че е виждал някъде.

Тя му се стори леко превъзбудена. Не я разпита за целта на посещението ѝ. Според нея обаче хората бяха прекалено страхливи и просто не се стремяха към висините. Например той би трябвало да посегне към автомобил марка „Зодиак“ или „Зефир“, а не да се ограничава с предположението, че са недосегаеми за него.

Морис Джонсън се усмихна и отвърна, че ще обсъди идеята със своята съпруга и с банковия си мениджър. Отсега знаеше, че и двамата няма да се съгласят с неговия възглед, но все пак поне можеше да ги запознае с него.

Зави към портата на Уестландс.

— Вие също ли идвахте насам? — притесни се Нан. Нямаше желание да се появи в компанията на друг посетител.

— Не. Но един джентълмен, дори да е в „Морис Каули“, винаги изпраща дамата до самата врата.

Мисис Уолш добре знаеше коя е Нан Мейхън. Беше чувала името ѝ много пъти по телефона и макар да не насърчаваше опитите на Бий да клюкарства, знаеше, че момичето, което бе гостувало в къщата два дена след Коледа, е приятелка на Ив Малоун и Бени Хоган.

Въпреки това я попита за името, все пак трябваше да запази добрия тон и етикет.

— Мейхън — отговори с ясен, уверен глас новодошлата.

В този момент Саймън излезе от трапезарията.

— Доктор Джонсън ли беше, мисис Уолш? Той като че ли тръгна, без да види дядо ми... — Едва тогава забеляза Нан. Тонът му се промени. — Здравей — рече той.

— Здравей, Саймън.

Тя изглеждаше много красива в кремавия си костюм, към чийто ревер беше прикрепена изкуствена червена роза. Чантичката и обувките ѝ имаха съвсем същия червен цвят. Младата жена като че ли се бе облякла за официално събитие.

— Влез и седни — покани я с жест домакинът.

— Кафе, мистър Саймън? — попита мисис Уолш, макар да знаеше, че двамата нямаха нужда от нейните услуги.

— Не, мисис Уолш, благодаря. Мисля, че за момента това е достатъчно.

И затвори твърдо вратата.

Ейдан Линч се похвали на Джак, че Бени го е научила да танцува чарлстон.

— Наистина е много просто, само трябва да свикнеш да действаш поотделно с двата крака.

— Да — отвърна Джак Фоули, леко учуден от приповдигнатия тон на приятеля си.

— Освен това тя самата изглежда супер — продължаваше Ейдан. — Бени трябва да се откаже от намерението си да става библиотекарка и да започне работа като учителка. Все пак всеки може да отбелязва книгите, които се вземат и връщат в библиотеката, но не всеки може да обучава. Да дава знания.

— Така е — съгласи се отново Джак.

Ейдан се питаше колко време още ще говорят празни приказки, докато стигнат до същността. А същността беше, че те с Ив, които бяха, така да се каже, влюбената двойка мечта на университета и бяха оставили далеч назад Шон и Кармел, искаха да знаят дали Джек и Бени са се разделили.

— Попитай нея — отговори му Джек.

— Ив я попита. Тя отрече да има такова нещо, просто все не можела да те открие.

— Така е, защото винаги ме търси в Ноклен.

— Ти успя ли... знаеш какво.

Ейдан се бе превърнал отново в стария приятел, с когото Джек споделяше всичко.

— Гледай си своята работа.

— Ясно. Значи не си го направил. Нито пък аз. Божичко, какво ги учат в тези манастири?

— За хора като нас, предполагам.

Забравиха за жените и се разприказваха за мача. Ядосваха се, че някои не могат да ритнат една топка, дори да им я поставят пред краката.

В крайна сметка Ейдан не успя да събере никаква информация, но поне щеше да докладва на Ив, че на сцената не се е появила нова звезда.

— Това е истинска изненада — каза Саймън, когато останаха сами.

Нан, която предварително беше изрепетирала цялата сцена, реши да действа направо. Нямахме смисъл от празни приказки и преструвки.

— Изчаках, за да бъда сигурна. Страхувам се, че съм бременна — обяви простичко тя.

Лицето на нейния събеседник като че ли помръкна.

— О, не — възкликна той и тръгна към нея. — О, не, Нан, бедничката ми.

Прегърна я и я притисна силно към гърдите си.

Тя не му отговори. Усещаше ударите на сърцето му. После той се отдръпна и се вгледа в лицето ѝ, за да види дали е много разстроена.

— Колко ужасно за теб — промълви нежно младият мъж. — Не е справедливо, нали?

— Кое не е справедливо?

— Всичко. — Саймън направи неопределен жест с ръце, приближи се до прозореца и прокара пръсти през косите си. — Ужасно е — повтори той.

Изглеждаше разстроен.

Стояха така разделени, Нан, подпряла длан на пианото, нейният домакин — до дългия прозорец. И двамата гледаха навън към ограденото пространство, където стоеше понито на Хедър.

На нея ѝ се струваше, че всичко се движи като на забавен кадър. Дори начинът, по който говореше Саймън.

— Знаеш ли какво да правиш? Къде да отидеш?

— Какво имаш предвид? — попита го тя.

— Във връзка с проблема...

— Дойдох при теб.

— Да, постъпила си много правилно. Абсолютно правилно.

Много държеше тя да разбере категоричното му мнение.

— Не съм предполагала, че може да се случи — промълви младата жена.

— Никой никога не предполага — заяви Саймън мрачно, сякаш подобно нещо непрекъснато се случваше на всички, които познаваше.

Нан отчаяно искаше да го попита: „Какво ще правим сега?“. Не трябваше обаче да му дава възможност да каже нещо обидно или болезнено, на което тя да отговори гневно. Трябваше да запази мълчание. „Правилният израз е «бременни паузи»“ — помисли си тя и се изкиска в себе си.

— Нан, скъпа — заговори Саймън — по-ужасно нещо от това не можеше да се случи. Но всичко ще се оправи. Обещавам ти.

— Знам.

Малко по-късно обаче ушите ѝ запищяха, когато той започна да ѝ разправя за някаква приятелка, която познавал някога. Процедурата била смайващо проста. Самото момиче споделило, че е много полезно, отколкото посещение при зъболекаря. И всичко минало без нежелани странични ефекти. Всъщност Нан беше срещала въпросното момиче, но не било честно да назовава имена.

— Нали не искаш да кажеш...

Тя го изгледа шокирана.

— Разбира се, че няма да те изоставя.

Саймън се приближи и отново я притисна в обятията си. Заля я чувство на облекчение. Но защо ѝ разправяше всички тези неща за онази глупава жена, която направила аборт? Дали не си беше променил намеренията, като видя потресеното ѝ изражение?

Саймън Уестуард нежно я галеше по лицето.

— Нали не си мислеше, че ще те оставя да се оправяш сама? — усмихна се той. — Хайде, все пак и двамата се позабавлявахме. Разбира се, че ще се погрижа за теб. — Отдели се от нея и извади чекова книжка от някакво чекмедже. — Не помня каква цифра ми назоваха тогава, но тази сума би трябвало да покрие разходите. Ще ти дам името и адреса. В Англия е, разбира се, но все пак всичко е за добро, нали?

Тя го изгледа невярващо.

— Но детето е твое. Знаеш го.

— Нан, ангел мой, това изобщо не е дете, а някаква пращинка.

— Нали знаеш, че беше първият и след теб не е имало друг?

— Няма да се разстройваме, Нан. Не може и дума да става за онова, което си мислиш. Знаем го и ти, и аз; известно ни беше още откакто се захванахме един с друг.

— Но защо? Ти искаш да се ожениш. Искаш наследник. Дваемата се разбираме добре. Аз подхождам за твоя свят.

Погрижи се гласът ѝ да прозвучи безгрижно. Никога обаче не беше предполагала, че ще трябва да се моли. Той беше казал, че я обича. Всеки път, като се любеха, обясняваше колко много я обича. Немислимо беше, че сега ѝ даваше чек, за да се отърве от нея.

Младият мъж се държеше мило. Дори взе ръката ѝ в своята.

— Знаеш добре, че двамата с теб няма да се оженим, Нан. Знаеш го по-добре от другите; та ти си толкова разумна, толкова уравновесена. Знаеш го не по-зле от мен.

— Знаем едно — толкова пъти си казвал, че ме обичаш.

— И наистина те обичам, обичам всеки сантиметър от теб. Не го отричам.

— И това значи е любов? Този чек за аборт? — Изражението му показваше, че гледната ѝ точка го изненадва. — Предполагам, че

нямаше да има никакво значение, ако баща ми беше богат, а не обикновен строител.

— Това няма нищо общо...

— Е, определено няма нищо общо с религията. Живеем в 1958 година и никой от нас не вярва в Господ.

Саймън разтвори дланта ѝ и притисна в нея сгънатия чек. Нан го изгледа невярващо.

— Съжалявам — промълви той.

— Тръгвам си — проговори най-сетне младата жена.

— Как ще се прибереш?

— Докато идвах насам, мислех, че се прибирам в моя дом, но сега излиза, че съм била прекалено глупава...

Огледа се. Очите ѝ политнаха към портретите на стената, към пианото, към разкриващата се от прозореца гледка. Нещо в лицето ѝ го трогна. Беше толкова красива.

— Искан ми се... — започна той, но не успя да завърши.

— Познаваш ли някой, който би ме закарал обратно в Дъблин?

— Аз ще те закарам, разбира се.

— Не. Би било прекалено изкуствено. Някой друг.

— Всъщност не познавам никого... никого, когото бих могъл да помоля...

— Сетих се какво ще направим. Ще взема колата ти, за да се придвижа до площадчето. Скоро ще има автобус. Ти ще можеш да си прибереш автомобила малко по-късно.

— Позволи ми поне...

Тръгна към нея.

— Не, моля те, стой далеч от мен. Не ме докосвай.

Подаде ѝ ключовете от колата.

— Трябва да натиснеш здраво педала на съединителя...

— Знам — отвърна през рамо Нан и заслиза по стълбите.

Саймън я проследи с поглед през прозореца, докато седна в колата.

Бий Мур и мисис Уолш също я наблюдаваха от кухнята.

Тя не се обърна нито веднъж.

Когато пристигна в Ноклен, остави ключовете в колата. Кой би посмял да открадне автомобила на мистър Саймън Уестуард в това забутано феодално владение.

Майки точно обръщаше автобуса и съобщи, че тръгва за Дъблин след пет минути. Нан плати един билет.

— Можехте да си вземете билет за отиване и връщане — обясни той. — Щеше да ви излезе по-евтино.

— Не предполагам, че ще се връщам.

— Животът е пълен с изненади — заяви той и изгледа отново русокосото момиче, прекалено елегантно за тази част на света.

Бил Дън видя, че Бени влиза в барчето. Тя се оглеждаше за Джак, но от него нямаше и следа. Зачака на опашката заедно с другите студенти. Ако Джак беше тук, щеше да е запазил маса и тя щеше да отиде право при него.

Бил ѝ махна с ръка и каза, че има едно кафе в повече. Всъщност беше неговото, от което не беше отпил нито глътка, но не знаеше по какъв друг начин да я извика. Днес тя изглеждаше много добре, с кафяв пуловер със съвсем същия цвят като косите ѝ и светложълта блуза под него.

Разговорът потече с лекота. Дори да продължаваше да се оглежда за Джак, Бени не каза нищо. А Бил пък не се издаде, че е забелязал нетърпеливите ѝ погледи; беше му приятно да разговаря с нея.

Минутите летяха и неусетно дойде време да влизат на лекции. Бени може би беше разочарована, че не се видя с Джак Фоули, но не го показва. Всеизвестен факт беше колко добре жените крият чувствата си. Повечето мъже дори и не подозираха какви мисли се въртят в главите им.

Розмари стана свидетелка на сцената. С интерес наблюдаваше оживения разговор между Бени и Бил. Държаха се като големи приятели. Може би той я утешаваше заради Джак. Розмари винаги беше чувствала, че Джак е прекалено красив за Бени. Тази връзка беше нещо като смесен брак: негърка с бял, католик и некатоличка. Понякога се случваше всичко да е наред, но в повечето случаи от подобни бракове не излизаше нищо. Всеки щеше да се съгласи с този възглед, затова не го изразяваше гласно. Пък и някой можеше да си

помисли, че самата Розмари е хвърлила око на Джак Фоули. Колкото и да беше странно, подобно предположение не беше вярно. Беше се запознала с един много симпатичен студент по медицина на име Том.

Шон Уолш очакваше автобуса за Ноклен. Беше отседнал за пет дни в едно мъжко общежитие в Дъблин, за да премисли ситуацията, в която се бе озовал. Денем посещаваше различни магазини за мъжко облекло, опитвайки се да прецени какви шансове има за намиране на подходяща работа. Тази възможност обаче започваше да му се струва все по-малко вероятна. Не можеше да разчита на препоръчително писмо. Следователно нямаше надежда да го приемат на работа, където и да било.

Малко по малко осъзнаваше колко са ограничени възможностите му. Идеята да си купи някоя от къщичките, издигащи се по водещия към каменоломната път, и да я ремонтира, така че да стане като нова, се бе превърнала в неосъществима фантазия. Същата съдба бе сполетяла и мечтата му за собствен бизнес.

Забеляза, че от автобуса на Майки слиза някакво много хубаво русо момиче с кремав костюм, поръбен в червено. Сети се, че е приятелка на Ив и Бени. Момичето, което бе присъствало на погребението на мистър Хоган и бе гостувало в Уестландс някъде около Коледа. Тя не го позна. Изглеждаше прекалено отнесена в мислите си и явно не виждаше нищо.

Шон се качи в автобуса и погледна недоволно към Майки; той се държеше прекалено фамилиарно и имаше неприятния навик да коментира външността на своите пътници.

— Ето те и теб, Шон, с посърнало като дъждовна седмица лице. Да не би да ставаме свидетели на завръщането на блудния син?

— Искане ми се да знаех за какво намекваш, Майки.

— За една от историите, която Господ ни е разказал в Стария завет, Шон. Човек като теб, който само дето не се храни на олтара, би трябвало да е запознат с нея.

— Много добре съм запознат, но не виждам подобие, тъй като в нея се говори за един грешник.

Шофьорът го изгледа с насмешка. Съпругата му го бе запознала със слуховете, които кръжаха около Шон и евентуалната причина,

поради която беше напуснал магазина на Хоган. По всичко личеше обаче, че Шон Уолш не е избягал.

— Просто се чудех къде ще бъде заколено угоеното теле, Шон — отговори най-после Майки. — Може би вече дори го пекат в хотел „Хили“.

Нан влезе в къщата, от която бе излязла тази сутрин. Съблече елегантния си костюм и го закачи грижливо. След това прокара внимателно по него гъбичка, напоена в разреден лимонов сок. Постави в червените си обувки калъпите за поддържане на формата им и намаза червената си дамска чанта с крем за мебели, след което я уви в хартиена торба и я постави зад другите си четири чанти в специално предназначенията за тази цел чекмедже. Облече най-хубавите си колежански дрехи и излезе.

Мисис Хили беше разтребила офиса си. Постави на прозореца голяма ваза с нарциси, а на кантонерката — две малки вазички със зюмбюли.

Беше ходила на фризьор в съседния град, а новият корсет ѝ пасваше съвсем точно. Успяваше да разпредели равномерно плътта ѝ. Дотолкова успешно, че дори тясната пола ѝ стоеше забележително добре. Носеше блуза без деколте и брошката, която пазеше за специални случаи.

А този следобед наистина щеше да бъде специален. Знаеше, че Шон Уолш се връща днес. И че ще ѝ направи предложение.

По обяд телефонът иззвъня. Вдигна Кит. Обаждаше се Ив, за да пита дали Бени може да остане да преспи. Знаеше много добре какъв е отговорът, но отношенията помежду им бяха неизменно изпълнени с подобни любезности.

Кит се зарадва на новината. Поинтересува се дали има някакъв специален повод.

— Не, няма. — Ив ѝ се стори разтревожена. — Просто иска майка ѝ да свикне с нейните отсъствия от къщи.

— А Джак Фоули?

— Това е въпросът, който исках да задам, но в крайна сметка не го направих.

Затвориха магазина за обяд и тримата — Анабел, Майк и Патси — се уединиха в задната стая и ядоха овчарска баница и консервиран боб. Майк заяви, че не се е чувствал така добре от години. Здравият обяд давал сила за следобеда. Патси пък беше доволна, че тук се готви много по-удобно. Искрено се надяваше, че ще се преместят да живеят тук.

Нан мина през три кръчми, докато ги открие. Наближаваше времето — между два и половина и три и половина, когато затваряха всички заведения в Дъблин.

— О, виж кой е дошъл.

Бил Дън явно се зарадва, като я видя.

— Хванахме те, Нан. Тръгнала си на обиколка из кръчмите — обяви Ейдан.

Както винаги Джак каза това, което трябваше. Беше чудесно, че я вижда, и веднага я попита какво ще поръча.

Нан обясни, че вече ѝ се повдига от учене и е излязла с надеждата да открие двама-трима красиви мъже, които да я отвлекат за малко от учебниците. Те останаха поласкани, че е тръгнала специално да ги търси. Наобиколиха я и я загледаха с изпълнени с възхищение очи.

— Как върви романсът с милорд? — попита Ейдан.

— Кой?

— Саймън, разбира се.

— Не съм го виждала цяла вечност.

Ейдан се изненада, тъй като едва снощи Ив за пореден път се бе ядосвала отново по този повод.

— Със сълзи ли приключи цялата история?

— Ни най-малко. Нищо не можеше да излезе от това. И двамата го знаехме. Той е от един свят, а аз — от друг.

— Страхотна глупост. Само защото е представител на една сгромолясваща се класа — обади се неодобрително Бил Дън.

— Точно така. И според мен трябва да бъдем добри с представителите на сгромолясващите се класи, тъй като и без това им е тежко — разсмя се младата жена.

Бил, Джак и Ейдан заключиха веднага, че въпросният Саймън е хлътнал здраво по нея, но тя го е отхвърлила, тъй като не е била съгласна да участва в играта, в която щеше да бъде въввлечена, такава, каквато я разбираха в имението Уестландс.

Ейдан беше сигурен, че новината ще достави огромно удоволствие на Ив.

Според Джак Нан бе казала това, което той вече знаеше. Само преди няколко седмици бе видял как Саймън се приближи до нея и я умоляваше да го приеме, докато тя се беше държала учтиво и резервирано.

Бил Дън пък се радваше заради новината, която щеше да пусне още днес — Нан Мейхън отново беше свободна.

Барманът ги предупреди, че времето за сервиране на алкохол е минало отдавна и добави строго, че студентите по право едва ли ще му помогнат, ако му наложат глоба заради това.

Бил и Ейдан се насочиха обратно към университета. Джак остана насаме с Нан.

— Предполагам, че нямаш нищо против, ако отидем отново на кино.

— Господи! Не искам да чувам повече за онзи филм за избягалите затворнички.

— Да видим тогава програмата на кината. Купиха си „Ивнинг Хералд“.

— Ами Бени? — внезапно се сети Нан.

— Какво имаш предвид?

— Къде е тя?

— Убий ме, ако знам.

Тръгнаха бавно по алеите на градинката „Сейнт Джордж“, като обсъждаха различни теми, и междувремежно прегледаха програмата на кината, заврели главите си една в друга.

Беше им нужно доста време, докато стигнат до „Графтън стрийт“. Все още не бяха решили какво ще правят. Кръчмите отвориха

отново. Обедната им почивка беше приключила.

— Да прием по чаша и да обсъдим ситуацията — предложи младият мъж.

Той си поръча бира, а Нан — сок от ананас.

Джак ѝ разказа една дълга, тъжна сага за вечното отсъствие на Бени. Знаел, че положението в Ноклен не е лесно и че Бени се опитвала да накара майка си да се захване с магазина. Но се питаше дали не се е нагърбила с прекалено много неща.

— Не трябва да я държи през цялото време за ръката — съгласи се Нан.

Тя самата никога не се бе чувствала отговорна за своята майка, която ходела на работа всеки ден и нямала нужда някой да ѝ седи на главата.

Джак се оживи.

— А аз се опасявах, че разсъждавам егоистично.

— Нищо подобно — увери го младата жена. — Всичко това показва колко много харесваш Бени, колко ти се иска да бъде до теб и как ти липсва, когато я няма.

Този поглед върху нещата определено му допадна.

— Например тази вечер — додаде той. — Ето, ще има танци. А аз пак ще бъда сам. — Внезапно я изгледа. — Освен ако, разбира се...

— Не ми се иска. Бени може да...

— О, хайде. Бени няма да има нищо против. Нали тя предложи да отидем заедно на кино.

Нан като че ли не беше толкова убедена.

— Да не би да се тревожиш заради старото си приятелче Кавалерийски гащи?

— Казах ти, тази история е забравена. Той не е част от моя живот.

— Е, добре тогава — заяви бодро Джак. — Ще се видим ли в такъв случай довечера?

Кармел беше в Дамския комитет. Сред задълженията ѝ фигурираше и приготвянето на почерпката за различни събития. На Шон му доставяше удоволствие тя също да участва. Той самият беше ковчежник. Кармел беше отишла да купи хляб за сандвичите, когато

срещна Бени; тя се опитваше да обърне гръб на щанда за сладкиши и да мине с една ябълка.

— Имах чувството, че тези сладости буквално протягаха ръце към мен от полиците — оправда се тя. — Слава богу, че дойде ти. Иначе сигурно нямаше да издържа и щях да си купя нещо.

Не ѝ допаднаше усещането, че от цяла вечност не беше слагала нищо шоколадово в устата си. Купи си една ябълка без особен ентузиазъм.

— Жалко, че няма да бъдеш тук тази вечер — рече Кармел. — Партито ще бъде страхотно. Дадоха ни много повече пари от обикновено. Ще има сметанови торти, поръсени с шоколадови стърготини. О, Бени, съжалявам, но ти така или иначе няма да си тук, така че не бих могла да те изкуся да дойдеш.

— Всъщност ще бъда тук. Ще ношувам при Ив.

— Страхотно — възкликна топло Кармел. — До довечера тогава.

— Обади му се — предложи ѝ Ив. — Обади му се и му кажи, че оставаш в Дъблин.

— Той знае. Трябва да знае. Казах му го.

— Те никога не слушат. Позвъни му.

Бени обаче си представи, че сигурно ще ѝ се наложи да говори отново с майка му, мисис Фоули; тя винаги създаваше впечатлението, че искаш да вземеш автограф от сина ѝ, а не просто да говориш с него. Според Ив опасенията ѝ бяха нелепи. Бени се беше обаждала в дома на Джак само веднъж. Трябваше да се обади сега. Той щеше да остане очарован от възможността да прекарат заедно вечерта.

Най-сетне Бени се съгласи и набра телефона на Джак.

— Съжалявам, но той излезе; отиде в клуба по ръгби. Тази вечер ще имат някакво парти. Каза, че ще се прибере късно.

— Значи не е знаел, че оставаш в града — рече Ив.

— Не.

Седнаха на кухненската маса. Никоя не предложи Бени просто да се облече и да отиде в клуба. Не коментираха, че всичко това е поредната проява на мъжката разсеяност и че Джак щеше да бъде щастлив да я види.

Насочиха вниманието си към Кит Хегърти, която се готвеше да излезе с бащата на Кевин Хики.

Анабел Хоган беше придала по-приятен вид на магазина, след като махна някои от дървените ламперии и обковки на витрината и разположи по щандовете цветни пуловери с шпиц деколте. Сега можеше да наблюдава навън по-ясно, без да се налага да наднича и да се взира.

Видя как Шон Уолш влезе в хотел „Хили“, без да погледне към магазина, в който бе работил толкова дълго. Знаеше, че е оставил вещите си там, преди да замине нанякъде, за да реши какво ще прави от сега нататък. Може би си беше намерил работа и идваше да си вземе нещата. Пеги Пайн беше подхвърлила, че хранел надежди във връзка с мисис Хили. Анабел обаче се съмняваше в това. Дороти Хили не беше глупачка. Тя щеше да се досети преди всички, че Шон едва ли е напуснал семейство Хоган току-така и следователно се е случило нещо неприятно. Той не беше вече обещаващ млад търговец.

— Вече не съм състоятелен човек в този град — неуверено сподели Шон Уолш.

Мисис Хили наклони грациозно глава. Беше отминало времето, когато той вярваше, че ще може да предложи нещо повече, нещо по-конкретно, с което да придружи молбата, която се готвеше да изрече. Но обстоятелствата се бяха променили.

Тя бе наклонила глава подобно на птица, която обмисля своите алтернативи. Шон изказа възхищението си и дълбокото уважение, което изпитваше към нея. Спомена за потенциала на нейния хотел, който все още не бе напълно реализиран. Според него хотелът се нуждаел от човек, който да го наглежда непрекъснато, да се грижи за всекидневния бизнес, за големите и дребните неща, докато мисис Хили би трябвало да използва най-големия си талант в тази област — да посреща клиентите и да изпълва всичко със своето присъствие.

Дороти Хили чакаше.

Шон говореше за своето възхищение, за благодарността за проявения интерес към неговата кариера и него самия, за

привързаността помежду им, която, ако не се лъжеше, нарастваше с всеки изминал ден. Не беше в състояние да изрази колко много съжалява, че нещата не се бяха развили така, както му се искаше. Открай време си представял как произнася същите тези думи, но вече като съдружник в някакъв бизнес и собственик на малък дом на пътя към каменоломната.

През голяма част от времето Шон говореше с наведена глава и адресираше забележките си към коленете на своята събеседница.

Тя съзряваше безжизнената му коса, която щеше да изглежда многократно по-добре, ако използваше подходящ шампоан и посещаваше умел бръснар. Когато Шон вдигна тревожния си поглед, тя видя потрепващите от несигурност мускулчета на бледото му лице и му се усмихна окуражаващо.

— Да, Шон?

— Ще приемеш ли брачното ми предложение?

— Ще бъда щастлива да го приема.

На бузите му се появи някакво подобие на цвят, а в очите му се изписа недоверие. Протегна ръка и докосна дланта ѝ. Нямахше представа, че сегашният вариант е много по-благоприятен. Мисис Хили не желаше отремонтирана малка къщичка край пътя за каменоломната.

Не желаше да има нищо общо със замиращия бизнес за мъжки облекла на отсрещния край на улицата. Имаше нужда от мъж, който да се справя вместо нея с тежката и монотонна част от управлението на хотела. Беше наясно, че Шон Уолш несъмнено е изхвърлен от „Хоган“, след като е бил уличен в присвояване на средства, и следователно в бъдеще щеше да бъде много по-внимателен.

Той ѝ предлагаше точно това, от което се нуждаеше.

— Не знам какво да кажа — промълви младият мъж.

Но с напредването на следобеда откриха, че имат да си казват много неща. Да правят планове — и големи, и малки. Щяха да посетят бижутера в съседния град. Да се консултират с отец Рос за определянето на датата. Шон щеше да отиде в Дъблин, за да си купи три готови костюма, тъй като имаше стандартни размери. В понеделник щеше да бъде обявен за управител на хотела. Щеше да живее в новата сграда, построена в задната му част. Досега той нямаше

представа какво бе нейното предназначение; мислеше, че е склад. Отидоха да я огледат заедно. Оказа се прекрасно фамилно жилище.

Пади Хики беше превъзходен танцьор. И каза, че Кит била лека като перце.

— Божията ръка е насочила сина ми към твоя дом — заяви той.

— Заедно с обявата, която бях окачила в университета — отговори Кит.

— Ще дойдеш ли в Кери с мен? — попита той.

Тя се вгледа в едрото му, четвъртито красиво лице. Той беше почтен човек, който нямаше да избяга и да я изостави.

— Може някой ден да дойда — промълви най-сетне тя.

Траурният зов на сирената, оповестяващ, че е паднала тежка мъгла, отекна из пристанището на Дън Леър. Ив вече бе дотолкова свикнала с нея, че почти не ѝ обръщаше внимание.

Този път обаче се размърда и погледна към светещите стрелки на часовника. Три и половина.

Заслуша се. И усети, че Бени лежеше будна в леглото.

— Бени?

— Всичко е наред. Заспивай.

Ив запали лампата. Лицето на приятелката ѝ беше обляно в сълзи.

Ив се надигна и посегна към кутията с цигари.

— Толкова много го обичам — проплака Бени.

— Знам, знам.

— А той явно ме е изоставил. Просто така.

— За бога, ако излизаше с друго момиче, щяхме да знаем. Разбира се, че трябваше да му се обадиш по-рано. Щеше да си спестиш всичко това. И щеше да си с него, а след това в колата със замъглени прозорци щеше да се чудиш как да задържиш дрехите отгоре си.

— Може би ги задържах прекалено дълго.

— Стига си се самообвинявала. Все мислиш, че грешката е твоя.

— Ще ми кажеш ли, ако разбереш? Нали няма да криеш нищо от мен, само за да бъдеш мила?

— Кълна се, че ще ти кажа — заяви Ив. — Кълна се, че няма да позволя да те правят на глупачка.

Партито беше страхотно. Кармел прекара по-голямата част от времето в кухнята и поради това не видя как танцуваха Джак Фоули и Нан Мейхън. И как всичко им се струваше безкрайно забавно и почти не разговаряха с никой друг.

Кармел се зае да мие чиниите, когато Джак Фоули донесе палтото на Нан и излезе заедно с нея.

— За мен е чест да те изпратя до вас. Бил Дън и другите момчета казват, че никога не съобщаваш къде живееш.

— Може би не искам да знаят — отговори Нан.

Стояха пред вратата на „Мейпъл Гардънс“ и разговаряха. Внезапно Джак се наведе и я целуна.

Тя не се отдръпна. Вместо това отговори пламенно на ласките му.

— Джак, не мислиш ли, че би трябвало да поговорим за Бени?

— Не.

— Защо?

— Тя не е тук. — Усети, че думите му прозвучаха прекалено грубо и пренебрежително. — Искам да кажа, че отношенията ни с Бени нямат нищо общо с това, което става тук.

Посегна отново към нея.

Нан се приведе, целуна го по носа и рече:

— Лека нощ, Джак.

И изчезна. Видя я как влезе в къщата и затвори вратата зад себе си.

Последва познатият ритуал на окачване на дрехите, обтриването им с мокра гъба и изчеткване. После дойде ред на изчистването на лицето и изпълнението на упражненията за разтягане. Скоро щеше да ѝ се наложи да ги смени. Легна и се замисли за събитията от деня. Постави длани върху корема си; наистина нямаше нужда от

изследванията, които само потвърдиха това, което вече знаеше. В нея се оформяше дете. Не мислеше за Саймън Уестуард. Никога повече нямаше да мисли за него, каквото и да се случеше.

Лежеше в стаята, която бяха декорирали малко по малко заедно с майка ѝ през годините. Тогава си бяха говорили, че Нан е принцеса, която един ден ще си намери принц и ще напусне „Мейпъл Гардънс“.

Първият ѝ опит не се оказа особено успешен.

Младата жена бе вторачила право напред невиждащия си поглед и се опитваше да реши какви възможности имаше пред себе си.

Не искаше да ходи в Англия и да прави нещо, което било по-незначително от ваденето на зъб. Ако го направеше, можеше да изтрие всичко и да започне отначало, да продължи спокойно учението си.

Погледна към бюрото си. Учението не ѝ беше приятно. Отнемаше прекалено много време. Изяждаше часовете, през които трябваше да се грижи за външността си. Не ѝ доставяше удоволствие да седи в големите зали или в претъпканите помещения, където се провеждаха упражненията. Курсовият ѝ ръководител беше казал вече неведнъж, че няма да завърши особено успешно годината. Какъв смисъл имаше да се трепе заради някаква си посредствена диплома, когато бъдещето беше на тези, които завършваха с отличие?

Можеше да отиде в Англия и да роди детето. И да го даде за осиновяване. Щеше да отнеме по-малко от година от живота ѝ. Но защо да ражда дете и да се подлага на всички мъки, единствено за да осъществи мечтата на някаква анонимна двойка?

Ако живееше в изолирано селце в западната част на Ирландия, общността може би щеше да прости на красивото момиче, влюбило се в местния благородник, и би отгледало детето му. Засрамена, но все пак приета.

В работническите части на Дъблин едно неочаквано дете можеше да бъде прието от семейството.

Но не и в „Мейпъл Гардънс“. За Нан и Ем това щеше да бъде краят на мечтите.

Очевидно всички тези варианти изобщо не бяха варианти.

Беше прекалено рано за сутрешното гадене. Но за по-сигурно не закуси нищо.

Ем я изгледа разтревожено.

— Ще се виждаш ли със Саймън тази вечер? — попита тя с надеждата, че лицето на дъщеря ѝ ще светне от щастие.

Но остана разочарована.

— Не съм се виждала с него от седмици вече, Ем.

— Но аз мислех, че...

— Сега ти казвам и искам да го запомниш — не съм се срещала със Саймън Уестуард от Коледа.

Емили я изгледа учудено. Но нещо в начина, по който Нан стисна челюсти, показваше, че е много важно.

Майка ѝ кимна, за да покаже, че е запомнила указанията. Но това не ѝ помогна да се ориентира в сложната ситуация. Кога Нан я лъжеше — когато ѝ разказваше за елегантните места, които бяха посещавали със Саймън, или сега.

Джак влезе в университетското барче. Бени му махна трескаво от масата в ъгъла. Тя пазеше със зъби и нокти един стол за него, като го бе заела с шала и книгите си.

Изглеждаше толкова радостна, че го вижда. Обзе го чувство за вина.

Очевидно никой не ѝ бе докладвал. Той се страхуваше, че Кармел ще сметне за свой дълг да информира Бени във връзка с последните събития.

Но очите на Бени блестяха от удоволствие.

— Как беше партито?

— О, значи знаеш. Както винаги, все едно и също. Всички бяха много весели и забавни. Жалко, че не можа да останеш в Дъблин.

— Но аз бях в Дъблин. Забрави ли, като ти казах, че това е денят, в който затваряме рано магазина.

— Напълно ми излезе от ума — призна младият мъж. Настана пауза. — А ти, разбира се, не знаеше за партито.

— О, знаех, тъй като срещях Кармел, когато пазарувах за него. Тя ми каза.

Стори му се доста несигурна. Джак също не знаеше как да реагира, не само защото предишната нощ бе притискал така близко до

себе си Нан, а и защото Бени смяташе, че нямаше да я покани на партито.

— Щеше да ми бъде много приятно да дойдеш. Но просто забравих. Честно, толкова съм свикнал все да те няма. Ти какво прави?

— Отидох на кино с Ив.

— Трябваше да ми позвъниш.

— Позвъних ти, но се оказа, че съм закъсняла.

Тази сутрин дори не бе погледнал към мястото, където майка му оставяше писмените си послания до него. Там несъмнено беше написала имената на тези, които са го търсили.

— Ах, Бени, скъпа. Толкова съжалявам. Какъв глупак съм.

И се удари по главата. Наистина имаше вид на човек, който съжалява.

— Е, не е станало кой знае какво — рече тя.

— Аз срещнах случайно Нан. И тъй като тя нямаше никакви планове за вечерта, я поканих да дойде с мен.

Бени се усмихваше до уши. Всичко беше наред. Той наистина беше забравил. Не се опитваше да ѝ разправя врели-некипели. Не извърташе. Щеше да му бъде много приятно, ако бяха отишли заедно на партито.

Слава богу, че беше срещнал Нан.

Наистина нямаше защо да се тревожи повече.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джак се събуди рязко със силно разтуптяно сърце. Какъв ужасен сън! Все още не можеше да се отърси от него. Бащата на Бени, мистър Хоган, стоеше на върха на каменоломната и буташе от ръба черния „Морис Майнър“, собственост на доктор Фоули. От устата му излизаше чудовищен смях, докато автомобилът се търкаляше с трясък надолу по камъните.

Именно това бе събудило Джак.

Сега лежеше и дишаше тежко.

До него Нан спеше с невинен вид, поставила длани под лицето си, леко усмихната. Бяха в къщата на Ив, същата, където бе идвал на парти веднъж, непосредствено след Коледа.

Нан беше предложила да дойдат тук. Мястото било напълно безопасно. Никой никога не минавал насам, а ключът стоеше в една цепнатина в стената.

Нан беше прекрасна. Толкова невъзмутима и практична. Каза, че трябва да си донесат спиртник и собствени чаршафи и кърпи. Той самият никога нямаше да се сети. Тя му напомни да придърпат завесите и да скрият добре колата.

Никога не била предполагала, че някога може да желае нещо толкова силно, така каза.

Той, разбира се, се тревожеше, но тя го успокои, че всичко ще бъде наред. Алтернативата беше просто да продължават само да се възбуждат един друг. Тя искаше да го обича напълно и честно. Беше толкова хубаво в сравнение с преживяването с онова момиче в Уелс; тогава всичко беше станало набързо и притеснено. Красивото тяло на Нан му действаше като магия, когато го вземеше в обятията си. Очевидно удоволствието за нея бе не по-малко, отколкото за него самия.

Трябва да бе ужасно за нея първия път, но тя не се оплака нито веднъж. Това, което го възбуждаше най-силно, бе нейното спокойствие, когато се видеха в университета. Невъзмутимата Нан Мейхън, с вечния

си безупречен и свеж вид, бе същото момиче, което се притискаше в него и го даряваше с екстаз, какъвто не предполагаше, че може да съществува.

Това бе третото им посещение в къщата.

Все още не беше разговарял с Бени. А и не знаеше какво да каже.

В училище щеше да има представление за Великден. Хедър изяви желание да участва.

— Казахме на брат ти, че няма да бъдеш въвличана в религиозно обучение — обясни й майка Франсис.

— Но това е само една пиеса — възкликна умолително момичето.

Майка Франсис въздъхна.

— Е, кой ще обясни на брат ти? Ти или аз?

— Изобщо не мисля да го занимаваме. И без това вечно е нервен. Мога ли да бъда Хитлер, майко, моля те!

— Кой?

— Тъъ... Пилат Понтийски. Обърках се.

— Ще трябва да помислим. Но все пак първо ще се наложи да го обсъдим с мистър Уестуард.

— Прекалено късно е — заяви Хедър. — Днес замина за Англия. В Хампшир. Да си търси съпруга.

Моси Руни разчисти задната част на магазина. Изоставеният двор вече бе оформен като градина. Бени и майка й решиха да засадят в него цветя и декоративни храсти.

Моси предложи даже да поставят пейка. Мястото беше приятно и закътано, а Патси му подшушна, че ако господарката й имаше капка здрав разум, щеше да продаде къщата в Лизбег и да се пресели над магазина. Имаше предостатъчно място, а и защо й беше да дрънчи като празна консервна кутия из една пуста къща?

Ако живееше в магазина, щеше да й бъде по-лесно да идва всеки ден да свършва по някоя домакинска работа. Съвсем нямаше да е толкова тежко, както грижите за една голяма къща, в която при това никой не живееше. Анабел Хоган все още не го признаваше пред себе

си, но докато стоеше до дъщеря си и поливаше цветята, които бяха взели от двора на Ив, си мислеше, че това беше може би най-разумното решение.

Бени внимаваше да не превърне помещението с вехториите, където бяха открили парите, в място, което не се посещава. Малко по малко успя да се освободи от вехториите. Вместо тях пренасяше разни неща от Лизбег. Постепенно двете с Патси превръщаха голямата стая в помещение, където човек можеше да поседи и да прекара приятно вечерта. Снабдиха го с радио и няколко здрави стола. Излъскаха една стара маса и скоро започнаха да се хранят там. Шеп прекарваше повече време в разузнаване около алеята и в двора или седеше със собственически вид в магазина.

Постепенно започнаха да чувстват магазина като свой дом.
Скоро Бени щеше да бъде по-свободна.

Деко Мур попита доктор Джонсън дали според него има вероятност мисис Хоган да се раздели с Лизбег.

При него често идвали клиенти, хора от големите градове, с дебели портфейли, и питали дали на пазара се предлагат стилни къщи.

— Дай им още няколко месеца — отвърна лекарят.

— Аз мисля, че ще се пренесат горе до края на лятото. Наистина е по-добре да не им се дава зор.

Според Деко нещата се развиваха по невероятен начин. Онзи ден например отишъл в магазина да си купи чифт чорапи и в крайна сметка похарчил цяло състояние.

Нан и Джак тичаха надолу по пътеката, водеща от каменоломната към площадчето с автобусната спирка. Колата беше скрита зад навеса за автобуса. За трети път имаха късмет, че по това време наоколо нямаше никой. Беше едва шест и половина сутринта. След минути вече бяха на пътя за Дъблин.

— Някоя сутрин няма да запали. И тогава ще си имаме неприятности — каза Джак, като я стисна за ръката.

— Действаме внимателно. Няма да ни хванат — отвърна тя, без да отделя поглед от прозореца, зад който прелитаха поля и ферми.

Младият мъж въздъхна, като си мислеше за нощите, които бяха прекарали в малкото легло на Ив Малоун. Ив щеше да ги убие, ако знаеше, че използват къщата ѝ. Нокглен беше село. Рано или късно щеше да ги види някой. Нокглен беше обаче и родното място на Бени.

Бени.

Опитваше да я прогони от мислите си. През последните две седмици, откакто избухна експлозивната му връзка с Нан, успяваше да се вижда с нея само в компанията на други хора. Не смяташе, че Бени забелязва нещо. Ако се случеше Бил, Ейдан или Джони да не са край тях, Джак викаше някой друг, само и само да не останат двамата насаме.

Никога не ходеха на кино сами. През трудно извоюваните нощи, когато Бени успяваше да остане в Дъблин, той се грижеше да излизат в компанията на приятелите им. Стараеше се да не включва Нан, но понякога Бени я водеше със себе си.

Нан приемаше това, което бе казал, за връзката помежду им; то нямаше нищо общо с Джак и Бени. Просто бяха два различни свята.

Да, наистина беше казал така в онзи момент, но когато видеше безграничното доверие по лицето на Бени и се засмееше на забавните ѝ забележки... когато един студен следобед тя дойде да гледа тренировката му по ръग्би, когато предложи да помогне на Кармел за сандвичите, когато осъзна, че наистина желае да остане насаме с нея и да я докосва така, както докосваше Нан, се почувства напълно объркан.

Лесно беше да заявиш, че светът ти е разделен на отделни, несвързани една с друга части. В реалния живот обаче не беше толкова лесно.

Нан трябва да бе много по-зряла от всички тях, след като можеше да приеме, че онова, което изпитваше Джак към нея, беше огромна, помитаща всичко по пътя си страст. Това бе желание, което обаче нямаше нищо общо с нормалния съвместен живот. С нея почти не разговаряха в колата, докато с Бени не смогваха да изговарят всичко, което ги вълнуваше.

Джак се почувства притеснен, когато приближиха Дъблин и движението се увеличи. Нан не му разказваше нищо за своя дом и семейство.

— Как те пускат да отсъстваш по цяла нощ? — попита я той.

— А вашите как те пускат теб? — контрира го тя.

Отговорът беше прост. Той беше момче. Нищо страшно не можеше да му се случи, например — да забременее. Но не го каза. Не посмя да го каже, както от учтивост, така и от суеверие.

Нан мълчаливо наблюдаваше през прозореца как навлизат в първите жилищни квартали на Дъблин. Скоро щяха да си бъдат у дома. Щеше да го помоли да я остави на тъгла на „Мейпъл Гардънс“. Веднага щом колата му се изгубеше от погледа ѝ, тя щеше да хване автобуса.

Беше решила да отиде в университета по-рано и да се подготви за лекциите. Сърцето ѝ съвсем не се стремеше към това, но не можеше да се прибере. Баща ѝ мислеше, че е спала при Ив Малоун в Дън Леър, а не че се е промъквала крадешком в къщата ѝ в Ноклен.

Нека Джак се прибира при родителите си, където го чакаха гореща вода и чисти ризи, леко объркана майка, и слугиня, която щеше да сервира на масата бекон с яйца. Той нямаше за какво да се притеснява — имаше си любовница и търпелива, любяща приятелка. Ако се вярваше на написаното в книгите, точно такава бе мечтата на всички мъже.

Нан прехапа устна. Налагаше се да му каже съвсем скоро. Не виждаше друг начин.

Същата нощ, докато лежеше в леглото си, тя обмисляше възможностите. Този като че ли бе единственият начин, от който имаше шанс да излезе нещо.

Нямаше да мисли за Бени. Джак беше казал, че е негова работа. И то нямаше нищо общо с това между тях. Младата жена не вярваше на думите му, но той бе настоял, че сам трябва да се справи с този въпрос. Тя и без това си имаше предостатъчно тревоги.

Не можеше да сподели проблема си с никого, защото никой нямаше да одобри онова, което се готвеше да направи. За втори път в рамките на един месец щеше да съобщи на мъж, че е бременна. И като се има предвид колко несправедлив е животът, най-вероятно именно вторият, който всъщност нямаше никакви задължения и отговорности, щеше да постъпи както трябва.

Майката на Моси смяташе, че май е подходящ месец за сватба. Паси Мур предложи приемът да се направи в стаята зад неговия

магазин. Все пак сестра му Бий щеше да бъде шаферка, а Патси си нямаше свой дом.

Булката съвсем не беше мечтала гостите да минават през обушарницата. Но трябваше да избира между този вариант и другия, при който щеше да се разбере, че отива в дома на свекърва си без нищо. Онова, което ѝ се искаше, беше да организира приема в Лизбег, но очевидно нямаше да стане както желаше. Дотогава щяха да са минали само четири месеца от кончината на господаря. Господарката и Бени бяха толкова заети с магазина, че нямаха да имат нито време, нито енергия за Патси. Щеше да си купи рокля от Пеги Пайн. Плащаше за нея на части от Коледа насам.

Клода сподели пред Бени надеждите на Патси.

— Може да е невъзможно и не намеквам да го направите, но знам колко неприятно ще ти бъде, ако разбереш по-късно.

Бени истински се изненада. Двете с майка ѝ предполагаха, че цялата организация по сватбата ще бъде поета от страна на Моси и изобщо не им бе минало през ума да направят подобно предложение.

Радостта на Патси нямаше граници. Това беше важна точка пред майката на Моси. Даде поканата за сватбата за печатане.

— А как върви твоят романс? — попита я Клода. — Струва ми се, че той беше тук онази вечер.

— Боже, иска ми се наистина да беше дошъл. Струва ми се, че всичко върви добре. Непрекъснато ме търси и предлага да ходим някъде, но около нас вечно има цяла тълпа.

— О, значи иска да те покаже на приятелите си. Такива очевидно не му липсват. А единствените приятели на онзи лунатик отсреща са измежду продавачите на джубоксове. Бях готова да се закълна, че го видях да пълни бензин при Деси Бърнс.

— Кой? Фонси ли?

— Не, твоят приятел. Е, предполагам, че има десетки красавци с университетско шалче около врата, които наливат бензин в своите коли.

— Очевидно не само мистър Флуд има видения — заяви на другия ден Бени. — Клода казва, че те е видяла на бензиностанцията в Нокглен онази нощ.

— Смяташ ли, че ще дойда в Нокглен и няма да се отбия при теб?

Въпросът беше толкова нелеп, че дори не се нуждаеше от отговор. А и тя го спомена само за да му покаже, че той бе личност в нейното градче.

Джак си пое бавно въздух през стиснатите зъби. Какъв шок бяха преживели с Нан, когато индикаторът на таблото показва, че бензинът е на свършване. Нямаха друг избор, освен да заредят там. Когато тръгнаха призори на другия ден, за да не ги види никой, всичко щеше да бъде още затворено.

За малко да се провалят. Нямаше да каже обаче на Нан за опасенията си. Надяваше се и Бени да не спомене нищо по този въпрос.

Шон Уолш правеше ранната си утринна разходка, вече в компанията на двата непривлекателни териера, с които от сега нататък щеше да дели един дом. Вече не гледаше към къщите край пътя с недоволството и копнежа, който бе изпитвал до съвсем неотдавна.

Нещата се оказаха по-добри, отколкото смееше да се надява. Жени като Дороти бяха една на милион.

Забеляза как от къщата на Ив Малоун се измъкнаха две фигури. Ранното слънце го заслепяваше и той не можа да види кои бяха. Хукнаха надолу, хванати за ръце, почти се изтърколиха по пътя до автобусната спирка. И двамата му се сториха смътно познати. Или може би само си въобразяваше. Вероятно бяха дъблинчани, наели къщата. Или пък я използваша по приятелска линия.

Но къде ли отиваха? Беше прекалено рано за автобуса. На площадчето не се виждаха никакви коли.

Това бе истинска загадка, а Шон Уолш не си падаше по загадките.

— Той не си беше вкъщи три нощи миналата седмица и още три — тази седмица, Джон — взмути се Лили Фоули. — Трябва да поговориш с него.

— Джак е вече голям човек.

— Само на двайсет години е. Не е голям.

— Е, но не е и дете. Остави го. Когато го изхвърлят от отбора или се провали на изпитите, тогава ще имам повод да разговарям с него.

— Но с кого прекарва нощите?

— От километража на колата разбирам, че изминава порядъчно разстояние — засмя се многозначително лекарят.

Беше намерил фактура от зареждане с бензин в Ноклен. Сигурно беше с онова едро момиче, Бени Хоган. Истинска изненада. Къде ли ходеха? Баща ѝ беше починал, но майка ѝ беше строга. Тя със сигурност нямаше възможност да забавлява Джак в дома си.

Хедър се обади по телефона на Ив.

— Кога ще си дойдеш? Липсваш ми.

Обясни ѝ, че ще се върне следващия или по-следващия уикенд.

— Не е задължително да бъде през уикенда.

Така беше действително. Беше свободна да отиде там всеки следобед. Можеше да пътува с автобуса с Бени. Щеше да пие чай с майка Франсис и монахините и после да заведе Хедър в своята къщурка. Щеше да научи от първоизточника как вървят приготовленията за училищното представление за Великден. И да завърши вечерта при Марио. От известно време Ноклен бе пълен с приятни вълнения. Ами да, можеше да отиде още утре, но първо трябваше да провери дали Бени не възнамеряваше да остане точно същата вечер в Дъблин.

Бени предложи да пропуснат една лекция и да вземат автобуса в три. Така щяха да разполагат с малко повече време. Отидоха да си купят сандвичи в любимото си заведение.

Завариха там Ейдан, Джак и Бил. Отби се Розмари, за да вземе назаем десет шилинга. Оказало се, че не е толкова лесно да хване студента по медицина Том, както беше предполагала и се налагаше да предприеме по-радикални мерки като правенето на нова прическа например.

На никой не му се учеше, но Ив и Бени отказаха да се забавляват на игралните автомати.

— Аз отивам да хвана автобуса — заяви Бени.

— Довиждане, Пепеляшке.

Джак ѝ изпрати въздушна целувка. Погледът му излъчваше такава топлина. Сигурно беше полудяла, за да се притеснява заради него.

Двете момичета излязоха от кафенето.

— Тези двечките със сигурност няма да мигнат цяла нощ и ще останат до зори при Марио — заяви Ейдан.

— Какво?

Джак изсипа част от бирата си.

Не беше разбрал, че Ив се прибира в Нокглен. С Нан имаха среща в шест, за да потеглят за същото място.

Нан Мейхън вървеше забързано към реката. В чантата си беше сложила обичайните чаршафи, калъфки, свещници, продукти за вечеря и закуска. Джак носеше само примус и нещо за пиене.

Но този път младата жена беше взела и бутилка вино. Може би щеше да им потрябва. Мислеше да му съобщи тази нощ.

Хедър бе на седмото небе от радост, като видя Ив. Разказваше ѝ възбудено за последните събития, докато вървяха по училищния коридор. В момента правеха репетиция и тя бе увита с чаршаф.

— Ще дойдеш ли да ми ръкопляскаш?

Ив ѝ обеща да присъства на представянето на пиесата. Може би дори щеше да доведе и Ейдан; така Хедър щеше да има двама човека. Ив Малоун знаеше много добре какво е да бъдеш единственото момиче, за което нямаше да се появи никой, за да му ръкопляска специално в края на представлението. Това бе нейната съдба по време на цялото ѝ обучение в „Сейнт Мери“.

Пусна Хедър да се върне за репетицията и ѝ каза, че ще се видят по-късно в къщата над каменоломната. Беше време да поговори с майка Франсис.

Ив имаше намерение да слезе непременно да изпие чаша кафе в хотела, за да види любовната мечта на всеки младеж — Дороти и Шон. Майка Франсис я предупреди да не им се присмива. Жителите на Нокглен бяха проявили достойна за уважение сдържаност и Ив трябваше да направи същото.

— Нима всичко не се нареди много по-добре, отколкото се осмелявахме да мислим? — попита строго монахинята.

Девојката осъзна, че тя очевидно е научила или поне подозираше нещо във връзка с тайната, която бе споделила с нея Бени. Но дори да бе така, никога не беше споменала нищо по този въпрос.

Ив се прибра вкъщи и докато очакваше Хедър, внезапно ѝ се стори, че нещо беше по-различно. Не само заради начина, по който бяха поставени нещата. Майка Франсис често идваше тук, за да чисти и лъска. Понякога пренареждаше това-онова. Но сега беше по-различно.

Ив не можеше да каже какво точно. Беше само някакво чувство, че е идвал някой. Че е стоял, дори е готвил. Спал е в леглото ѝ. Прокара длан по печката. Никой не я беше използвал. Леглото ѝ бе оправено с кувертюрата, ръбовете бяха безупречно изпънати, както я бяха учили в училище.

Девојката потрепери. Ето че започваше да си въобразява какви ли не щуротии. Всички тези истории, че къщата се посещава от духове, очевидно ѝ бяха повлияли. Но в ясната априлска вечер те ѝ се струваха абсурдни.

Тръсна глава и се захвана да разпали огъня. Хедър щеше да поиска препечена филийка само минути, след като пристигне.

По-късно, вече в хотел „Хили“, Ив видя Шон, издокаран в тъмния костюм на управител.

— Дали съм първата, която те поздравява? — усмихна се тя.

— Невероятно мило от твоя страна, Ив.

Тя се осведоми учтиво кога възнамеряваха да се оженят. Прояви интерес към плановете им за разширяване на хотела, за сватбеното пътуване, което включваше посещение на Светия град и италианските езера, и попита дали мисис Хили е някъде наблизо, за да я поздрави лично.

— Дороти си почива. Прави го редовно по това време на деня — обясни Шон, сякаш описваше навиците на някакъв отдавна изтребен животински вид, който можеше да се види само в музея.

Ив с мъка удържа смеха, който я напушваше отвътре.

— Виждам, че си решила да печелиш от своята собственост — додаде нейният събеседник. Девојката го погледна неразбиращо. — Предоставяш къщата си на други хора.

— Не, нищо подобно не правя.

— О, извинявай.

Тя си помисли, че той се опитваше да поведе разговора в такава посока, от която щеше да му бъде по-удобно да ѝ предложи да му я даде под наем на него самия или на някои негови познати.

В душата ѝ се надигна отвращение. Реши, че трябва да пресече от корен намеренията му. Шон Уолш не трябваше да остава с впечатлението, че домът ѝ може да бъде предоставен на когото и да било заради пари.

— Не, съжалявам, че съм толкова остра, Шон. Просто никога не съм имала подобно намерение. Пазя дома си само за мен самата и моите приятели.

— Твоите приятели — промълви той. — Да.

Изведнъж се сети кого бе видял да излиза от къщата ѝ. Онова русо момиче, което бе срещал на няколко пъти преди това, последния път — като слизаше в Дъблин от Нокленския автобус.

И мъжа. Разбира се, че помнеше кой е той. Приятелят на Бени, лекарският син.

Значи романсът им не беше издържал дълго. Усмихна се бавно. Нещо в усмивката му я накара да потръпне. За втори път днес следобед усещаше, че я обземат тръпки. Май наистина се беше изнервила доста напоследък. Ейдан имаше право. Обзе я непреодолимото желание да се отърве от присъствието на Шон Уолш.

Скочи и побърза да излезе.

— Предай моите благопожелания на мисис Хили.

Опита се да каже „Дороти“, но думите заседнаха в гърлото ѝ.

Уличното движение бе пренатоварено. Джак зърна Нан, но не успя да привлече вниманието ѝ. Беше се подпряла на стената и

гледаше в другата посока. Мислите ѝ изглежда я бяха отнесли на километри оттук.

Най-сетне тя се обърна и го забеляза. Тръгна към него, като се провираше уверено между паркираните автомобили. Отново остана поразен от красотата ѝ. Наистина беше много трудно да устои на изкушението, което представляваха нощите, прекарани с нея. Тази нощ обаче не трябваше да му се поддава. Сърцето му едва не спря, като си даде сметка, че за малко не ги бяха разкрили. За в бъдеще трябваше да проверяват грижливо дали Ив не е решила да се прибере в Ноклен наскоро.

Достатъчен ужас бяха изживели онази сутрин, когато видяха мъжа с кучетата, високия слаб непознат, когото Бени не можеше да понася и който ѝ бе създал толкова неприятности, докато го накара да напусне магазина.

Нан влезе в колата и пушна чантата на задната седалка.

— Промяна на плана — обяви Джак. — Да отидем да прием по нещо и да го обсъдим.

В тази фраза имаше нещо, което неизменно караше Бени да се усмихва. Но очевидно Нан не бе запозната.

— Защо?

— Защото Ив се прибира в Ноклен.

— По дяволите!

Явно новината не ѝ хареса.

— Какво ще кажеш, не е ли истински късмет, че разбрахме навреме?

— Не е ли малшанс, че тя избра точно тази вечер да се прибира?

Беше му направило впечатление, че Нан никога не използваше името на Ив, когато говореше за нея.

— Е, все пак е нейната къща — засмя се той.

— Толкова много исках да бъдем там тази нощ.

Дори когато се мръщеше, пак беше красива. И изведнъж лицето ѝ се проясни. Предложи да отидат в един хотел. Бил превъзходен. Много спокоен и никой не те безпокоял за нищо.

Името на хотела бе познато на Джак. Понякога родителите му ходеха да вечерят там. Но беше доста скъпо. Не можеше да си го позволи и ѝ го каза.

— Имаш ли чекова книжка?

— Да, но нямам достатъчно пари в банката.

— Ще вземем парите утре. Или аз ще ги взема. Да вървим.

— И да останем там през нощта? Нан, ние не сме женени. Не можем да го направим — притесни се Джак.

— Никой няма да ти иска брачното свидетелство.

Той я изгледа. Тя побърза да промени тона си.

— Чувала съм от хора, които са били там, и са оставали през нощта. Не е никакъв проблем.

Докато караха на юг през Дън Леър, минаха покрай къщата на Кит Хегърти, където живееше Ив.

— Защо, за бога, не си остана тук тази нощ? — възкликна Нан.

Джак си помисли, че така със сигурност щеше да им излезе значително по-евтино. Не смееше да си помисли какво щеше да стане, като напише невалиден чек заради този хотел, и после, когато всичко излезеше наяве, баща му неизбежно щеше да го притисне с въпросите си.

Искаше му се Нан просто да бе приела факта, че трябва да се откажат да бъдат заедно тази нощ. Бени щеше да прояви значително по-голямо разбиране и нямаше да създаде проблем в случая.

Защо все се сещаше за Бени в подобни моменти? Беше дяволски лицемерно.

Ив и Бени се срещнаха на другата сутрин на автобусната спирка. Седнаха под навеса и зачакаха Майки да пристигне с автобуса.

— Защо го наричаме „площадчето“? — учуди се Ив. — Та това е съвсем малко пространство.

— Но само докато попадне в ръчичките на младите тигри — засмя се приятелката ѝ. — Нищо чудно следващата седмица да се превърне в заледена площ за игра на кърлинг.

Действително Клода и Фонси бяха неуморни в усилията си да променят Нокглен. Дори бяха успели да стреснат някои дотолкова, че да ги накарат да въведат подобрения в бизнеса си.

Фонси се отби в магазина на Флуд и подхвърли, че ако и той имал подобна прекрасна фасада, щял да нареди да преобоядисат

табелата със златни букви. Уплашен, че бизнесът ще му бъде взет по някакъв начин, ако не изпълни очакванията на този младеж, още на другия ден мистър Флуд извика майстори да му пребоядисат табелата. Клода пък бе влязла в мърлявата бакалия на мисис Каръл и безобидно бе започнала да разправя за инспекторите, които затваряли магазини наляво и надясно. Изумително било как едно боядисване и едно пролетно чистене можели да ги измамат. Всеки път младата жена се преструваше, че говори по принцип. Но беше сигурна, че още на следващия ден Моси Руни щеше да има работа, както и ставаше.

Клода каза на Моси да направи рамка за тента, макар да не са му поръчали. Деси Бърнс складираше различни цветове големи цветни тенти. Клода и Фонси имаха намерение да превърнат своя град в дъга.

— Предполагам, че двамата ще се оженят — рече Ив.

— Клода отрича категорично. Според нея се задавали толкова сватби, че скоро на всички щяло да ни се повдига. Мисис Хили и мистър Уолш, Патси и Моси, а и Меър Каръл се прибра от Дъблин с годеник, предполагам, за разлика от нас двете, които се бавим много.

Кискаха се както обикновено, когато се качиха в автобуса. Нищо не се бе променило от времето, когато бяха ученички.

Розмари се усмихваше непрекъснато. Новата прическа бе пожънала страхотен успех. Върна трите шилинга, с които ѝ бе услужила Бени. Том бил истински впечатлен.

— Струва ми се малко сплескана — промълви Бени, като оглеждаше прическата.

— Да, знам — отвърна щастливо Розмари. — Дължа на Джак един шилинг. Би ли му го дала.

Бени се съгласи. И без това щеше да го види в барчето.

Шон и Кармел бяха заели една маса. Бени отиде при тях, стиснала шилинга на Джак, за да не забрави да му го даде.

— Тази сутрин Джак те търсеше навсякъде — уведоми я Шон.

Думите му я накараха да се усмихне.

Приближи се Бил Дън.

— Джак каза, ако те видя, да ти предам, че ще те чака в един часа в главното фоайе — рече той. — Но, ако искаш личното ми мнение, по-добре не го докосвай даже с пръчка. Не се е бръснал. Прилича на мечка с главоболие. Не е достоен за теб.

Девојката се засмя. Струваше ѝ се, че лети, когато Бил Дън започнеше да говори такива неща за нея пред всички. Думите му някак си потвърждаваха, че е момичето на Джак.

— Значи няма да дойде тук.

Все пак продължаваше да гледа към вратата.

— Той да дойде някъде? Попитах го за колите и изобщо за екскурзията до Ноклен след Великден. Предупреди ме изобщо да не говоря с него за коли, екскурзии или Ноклен, или ще ми удари един по главата.

Бени знаеше, че Бил преувеличава; на всички им бе ясно, че това е шега. Усмихна му се с обич. Знаеше, че Джак очаква с нетърпение великия уикенд в Ноклен. Щеше да бъде дори по-хубаво, отколкото на Коледа.

Всички градяха планове във връзка с поредицата от партита. Шон събираше пари от хората, шилинг по шилинг. Средствата се трупаха.

Щеше да има събирания при Ив, при Клода и най-вероятно — у семейство Хоган. Стаите в дома им бяха толкова големи и с такива високи тавани, че просто плачеха в тях да се организира парти. Бени обработваше майка си по този въпрос. И засега резултатите бяха обнадеждаващи.

На Бени ѝ стана много приятно, че Джак я беше търсил. А през последните няколко седмици нито веднъж не пожела да се видят насаме. Тя се надяваше, че иска да я покани да обядват заедно, както при онзи случай, станал преди цяла вечност, когато бяха отишли в италианския ресторант.

Може би щеше да го почерпи тя. Но нека първо да види в какво настроение е той. Не искаше да е прекалено настоятелна.

Бил имаше право. Той наистина изглеждаше зле. Блед и уморен, сякаш не бе мигнал цяла нощ. Но пак беше много красив, дори може би повече от обикновено.

— Бени, трябва да говоря с теб. Къде можем да приседнем, така че да сме по-далеч от другите?

Тя се засмя добродушно.

— Хей, нали ти каза да се видим в главното фоайе в един? Не аз избрах това място. Да не си мислеше, че няма да има никой друг, освен нас двамата?

— Моля те — промълви Джак.

— Е, искаш ли да отидем в „При Карло“? Нали си спомняш, онова приятно заведение, в което ходихме...

— Не — почти изкрещя той.

Навсякъде другаде щеше да бъде пълно с хора, които ги познаваха. Дори ако седнеха в градинката „Сейнт Джордж“, половината университет щеше да мине покрай тях, тъй като сега беше обедната почивка. Бени не знаеше какво друго да предложи, но усещаше, че тя трябва да вземе решението.

— Какво ще кажеш да седнем край канала? Можем да вземем ябълки за нас и малко стар хляб, в случай че се появят лебеди.

Желанието ѝ да му се хареса като че ли го разстрои още повече.

— О, божичко, Бени — възкликна младият мъж и я притисна към гърдите си.

Изпълни я страх, който обаче отзвуча веднага. Чувстваше, че нещо не е наред, но на нея вечно ѝ се привиждаха неприятности, които, слава богу, по-късно се оказваха само плод на нейното въображение.

Имаха си любимо място край едно от езерцата.

Бени съблече палтото си и го постели на височинката, за да седнат.

— Не, ще го изцапаме — възпротиви се той.

— Ще го изчеткам. Същия си като Нан — пошегува се тя.

— Точно за Нан става дума.

— Какво?

— Бременна е. Разбрала го е вчера.

Тази новина я сепна. Горката Нан. Същевременно бе шокирана, че точно Нан е позволила да стигнат до края със Саймън Уестуард. Нан. Уравновесената и дистанцирана Нан. А Бени си мислеше, че тя ще е последната, която би се озовала в подобна ситуация.

— Бедната Нан — промълви тя. — Много ли е разстроена?

— Изгубила си е ума от тревога — отвърна Джак.

Постояха в мълчание.

Бени като че ли преживяваше целия този ужас. Съсипана университетска кариера, бебе на дваисетгодишна възраст. И ако се съдеше по изпълненото със симпатия изражение на Джак, Саймън Уестуард създаваше проблеми.

Очевидно Ив имаше право. Той никога нямаше да се ожени за Нан Мейхън от северната част на Дъблин, за дъщерята на един обикновен строител, колкото и да беше красива.

— Какво ще прави сега? Предполагам, няма да се омъжи?

Погледна към Джак. Лицето му се гърчеше в нервни конвулсии. Той като че ли не можеше да намери нужните думи.

— Тя ще се омъжи.

Бени го изгледа притеснено. Не беше нормално да се говори така. Той взе ръката ѝ и я притисна към лицето си. По бузите му покапаха сълзи. Джак Фоули плачеше.

— Тя ще се омъжи... за мен.

Бени не успя да произнесе нито звук. Знаеше, че устата ѝ е отворена, а лицето ѝ е зачервено от ужас. Джак продължаваше да притиска ръката ѝ към лицето си. Тялото му се тресеше от ридания.

— Трябва да се оженим, Бени — произнесе той. — Бебето е мое.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ив беше в „Пеещия чайник“, когато забеляза Бени на вратата. В първия момент си помисли, че тя ще се присъедини към тях.

Тогава видя лицето ѝ. И побърза да си вземе довиждане с компанията.

— Не си си свършила чипса — извика след нея Ейдан, искрено смаян от поведението ѝ.

Но Ив вече беше изхвърчала навън.

Издърпа приятелката си от входа на заведението и я поведе към железната ограда на близката къща. Едва тогава Бени започна да разказва. Понякога на Ив ѝ беше трудно да чуе думите, друг път Бени повтаряше едно и също по няколко пъти.

Като например заявлението му, че я обича, нея, Бени. Наистина я обичал и ако зависело от него, това никога нямало да се случи. Но не можел да направи нищо. Съобщението щяло да излезе в „Ди Айриш Таймс“ в събота.

Ив се огледа и видя едно спиращо такси. Дръпна приятелката си и да я натика отзад в автомобила.

— Дън Леър — обяви отривисто тя.

— Добре ли сте, момичета?

Шофьорът ги наблюдаваше с присвити очи. Особено едрото момиче изглеждаше отчайващо зле, като че ли щеше да повърне всеки момент наред колата.

— Имаме пари да си платим — успокои го Ив.

— Нямах предвид това — отвърна шофьорът. Двамата се спогледаха и се усмигнаха.

Ив каза на Бени да си почива. Щяха да имат предостатъчно време за приказки, като се приберат.

Кит беше излязла. Търсеше си нов тоалет за Великден, защото тогава щеше да гостува в Кери на Кевин Хики и баща му.

По този повод кухнята беше на тяхно разположение. Бени седна пред масата и през замъглените си очи наблюдаваше безмълвно как Ив приготвя обяд.

— Не искам да ям — заяви тя.

— Аз обаче искам. Оставих целия си обяд в „Чайника“, забрави ли?

Ив измъкна бутилка шери от пакет корнфлейкс.

— Крием го тук от студентите, които обичат да си пийват — обясни тя.

— Няма да пия.

— Като лекарство — отбеляза Ив и напълни две огромни чаши.

— А сега започни от самото начало и говори бавно. Започни оттам, когато сте седнали върху палтото край канала и не ми разправяй, че те обичал. Иначе ще се ядосам и ще съборя всичко от тази маса...

— Ив, моля те, знам, че искаш да помогнеш.

— О, наистина искам да помогна — отвърна тя.

Бени никога не беше виждала приятелката си толкова мрачна. Нито по време на дългата ѝ война със семейство Уестуард, нито по време на битката с майка Клеър, нито в болничното легло след инцидента със сина на Кит Хегърти.

Говориха, докато сенките започнаха да се издължават. По някое време Бени чу, че Кит се прибира. Тя огледа разхвърляната кухня и полупразната бутилка шери.

— Всичко е наред — обади се тихо Ив — тя ще разбере. Ще разтребя набързо.

— Трябва да тръгвам, да хвана автобуса...

— Оставаш тук. Обади се на майка си. И ако те попита дали ще се виждаш с Джак, отговори ѝ, че вече не се виждаш с него. Подготви я, така ще ви бъде по-лесно и на двете, когато я уведомиш за края.

— Не е нужно нищо да свършва. Той не иска да свършва. Казва, че трябва да поговорим.

Кит се приближи до вратата и ги изгледа изненадано. Преди да каже каквото и да било, Ив се изправи:

— Бени преживя силен шок. Опитваме да се справим, доколкото можем, затова изядохме по-голямата част от утрешната закуска. По-

късно ще отида до магазина, за да купя това, което липсва.

Кит усети, че ситуацията наистина е сериозна.

— Трябва да намеря място в гардероба за новия си тоалет. Ще се видим след половин час, за да приготвим вечерята. Ако все пак остане нещо за ядене.

Кимна насърчително и изчезна.

Анабел Хоган каза, че всичко било наред. Имала доста работа в магазина, а при това положение с Патси щели да вземат нещо от заведението на Марио. Бени си мислеше с горчивина за всички онези вечери, когато беше оставяла Джак Фоули да се оправя както може в Дъблин, докато тя се тътреше уморено вкъщи, за да прави компания на майка си.

— С Джак ли ще излизаш?

Въпреки предупреждението на Ив, Бени не беше в състояние да каже на майка си, че всичко е свършило.

— Не — отговори весело тя. — Тази вечер ще излизам с Ив.

Бени лежеше в леглото на своята приятелка, сложила компреси със студена вода на очите си, докато Ив сервираше вечерята на долния етаж. Завесите бяха дръпнати. Чуваше дрънченето на чиниите и приборите откъм кухнята. Кит се появи за момент с чаша чай. Не се опита да я ободри или утеши. Бени въздъхна с облекчение.

Отсега се изпълваше с ужас при мисълта за морето от съчувствие, в което щеше да я удави майка ѝ, безкрайните разпити, размисли и абсурдни предположения. Може би, ако носеше по-светли или по-тъмни цветове, или ако ходеше в неговата къща, за да разговаря с майка му... Мъжете обичаха момичета, които се разбират добре с майките им.

Нямаше да ѝ каже, че Нан е бременна.

Това някак си ги унижаваше всичките. И поставяше нещата на съвсем друга основа.

Бени и Ив се разхождаха, както им се стори, часове наред.

От време на време спореха, понякога Бени спираше да плаче. Приятелката ѝ нямаше да бъде така безмилостна, ако беше видяла лицето на Джак; в отговор Ив само стисваше устни и не казваше нищо. По едно време Бени заяви, че за всичко била виновна тя самата. Не си дала сметка доколко мъжът се нуждаел от правене на любов. Това било биологическа даденост. Не след дълго обяви, че Джак Фоули е най-големият измамник в целия свят. И защо продължаваше да повтаря, че я обича, след като очевидно не беше вярно?

— Защото наистина те е обичал. Или поне така си е мислел — отговори Ив. — Там е целият проблем.

Фактът, че приятелката ѝ виждаше лъч надежда в цялата история, поободри донякъде Бени. Според нея Ив се беше настроила против него.

— Не е вярно. Просто не съм съгласна с идеята, че би могла да си го върнеш.

— Но ако той все още ме обича...

— Той обича идеята, която има за теб, и не иска да ти причини болка. Това са различни неща.

И пъкна малката си длан в ръката на своята приятелка. Искаше ѝ се да ѝ каже нещо по-хубаво, не така жестоко. Но знаеше, че Бени не трябва да преспи дори една нощ, заблуждавана от лъжливи надежди. Отбеляза, че цялото положение било безнадеждно — същата тази вечер Джак щеше да се разправя с невярващото си семейство в Донибрук, а Нан — със своето семейство на „Мейпъл Гардънс“.

— Защо не легнах с него? Тогава сега ние заедно щяхме да се обясняваме с майка ми в Ноклен.

Когато се стъмни и се върнаха в Дън Леър, Ив ѝ предложи да се изкъпе.

— Не ми се ляга.

— Изобщо не става дума за лягане. Излизаме, отиваме в центъра.

Бени я изгледа с изненада. Да не би Ив да беше полудяла? След като изслуша словоизлиянията ѝ часове наред с разбиращ вид, тя очевидно не бе добила и най-малка представа за това как се чувстваше Бени. Защо ѝ предлагаше да излязат?

Ив ѝ обясни, че целта им ще бъде да се видят с колкото се може повече хора и да говорят за Джак и Нан, преди новината да се превърне в клюка. Това беше единственото, което можеха да направят

сега. Бени трябваше да се появи пред другите с високо вдигната глава. Нали не искаше да стане обект на съжаление до края на живота си? Нито да бъде белязана като изоставено момиче? Нека не позволяват другите да си мислят, че могат да съобщят тази новина на Бени. Точно обратното, Бени беше тази, която трябваше да обяви случилото се пред всички.

— Ужасно е нелепо — възпротиви се тя. — Дори да успее да го направя, другите пак ще видят какво става всъщност под наперената ми фасада. На тях им е ясно, че няма как да не съм разстроена.

— Но затова пък никога няма да си помислят, че са те направили на глупачка — възкликна Ив. Очите ѝ горяха. — Единственото хубаво, което направи Джак, бе, че каза първо на теб. Преди да сподели със своите приятели и да им поиска съвет. Преди да съобщи на родителите си и на свещеника. Трябва да се възползваш от това предимство.

— Не ми се иска... а и май продължавам да се надявам, че неговите родители едва ли ще му позволят.

— Ще му позволят. Когато семейството на Нан надигне вой, а духовенството заговори за моралната отговорност. Пък и той е голям човек, на двайсет години. След няколко месеца дори няма да има нужда да ги пита.

Бени помнеше само отделни моменти от тази нощ. Например въпроса на Бил Дън да не би това да е първоаприлска шега. Не можеше да повярва, че Джак ще се ожени за Нан Мейхън. Ако се женеше за някого, това трябваше да е Бени. Заяви го на три пъти пред самата нея.

И три пъти тя отговори духовито, че има прекалено много задължения, поради намерението си да стане сериозен търговец в Нокглен и да завърши с отличие в университета; засега не можеше и да помисли за женитба.

Кармел я стисна за ръката прекалено силно и с прекалена симпатия. На Бени ѝ се искаше да се отскубне, но знаеше, че Кармел реагираше от най-добри чувства.

— Може би ще бъде по-добре. А ние ще продължаваме да те виждаме все така често, нали?

Шон обясни, че е шокиран и в момента човек можел да го събори с погалване на перце. А как ли щеше да се оправя Джак, след като му

оставаха още толкова години следване? Може би ще се откаже от дипломата и ще започне работа във фирмата на чичо си? И къде щяха да живеят? Всичко бе крайно изумително. Джак намеквал ли е как смята да се издържат? Вероятно чакаха бебе. Това обясняваше бързането. Джак беше ли обяснил на Бени от какво ще живеят? Тя отговори през стиснатите си зъби, че не е станало дума за бъдещите им планове.

Когато накрая се прибраха и се отпуснаха изтощени в леглата си в Дън Леър, Бени заяви саркастично:

— Надявам се, че целият този цирк си заслужаваше... и че целите ти са изпълнени.

— Определено — отговори бодро Ив. — Първо, сега си толкова уморена, че ще заспиш и права. Второ, вече няма защо да се страхуваш от утрешния ден. Те знаят, че си преживяла новината. Видяха те със собствените си очи.

Джон и Лили Фоули пребледняха от гняв и безсилие, докато слушаха обясненията на най-големия си син за това как е съсипал живота си.

— Как можа да постъпиш така глупаво? — повтаряше баща му.

— Ти не можеш да бъдеш баща, Джак; та ти самият си още дете — промълви майка му и по лицето ѝ потекоха сълзи.

Двамата го убеждаваха, умоляваха, приласкаваха. Щяха да се видят с родителите на Нан, да обяснят какви намерения имаше Джак за своята кариера, която не можеше да бъде съсипана, преди още да е започнала.

— Ами нейната кариера? Тя също е съсипана, независимо какво ще стане...

— Ти искаш ли да се ожениш за нея? — попита баща му, изнервен от глупавото поведение на сина си.

— Не искам да се женя сега, след три седмици. Но тя е прекрасно момиче. Двамата се любихме. аз бях този, който го пожела, а сега нямаме друг избор.

Молбите започнаха отново. Може би тя щеше да предпочете и да отиде в Англия, където да даде детето за осиновяване. Мнозина постъпвали по този начин.

— Това е моето дете. Нямам намерение да го давам на чужди хора.

— Извини ме, Джак, но откъде да знаем дали е твое? Налага се да ти задам този въпрос.

— Не, не се налага, но все пак ще отговоря. Да, абсолютно съм сигурен, че детето е мое. Тя беше девствена първата нощ, когато легнах с нея.

Лили Фоули погледна отвратено встрани.

— А сигурно ли е, че е бременна? Да не би да е само фалшива тревога? Просто едно изплашено младо момиче. Такива неща също се случват, повярвай ми.

— Сигурен съм, че се случват, но не и този път. Тя ми показва резултатите от лабораторното изследване.

— Въпреки това не мисля, че трябва да се жениш за нея. Наистина не смятам... Та ти дори не излизаш с нея, тази връзка е съвсем нова. Ние дори не я познаваме.

— Запознах се с нея през първия учебен ден в университета. И е идвала в тази къща.

— Не казвам, че тя не е прекрасно момиче... — Джон Фоули поклати глава. — Сега си шокиран и уплашен. Остави за момент идеята за женитба. Нека отлежи няколко седмици.

— Не, не е справедливо спрямо нея. Тя ще реши, че ще си променя намеренията. Че ще ме убедят да не...

— А какво мислят за цялата бъркотия нейните родители?

— Ще им каже тази вечер.

Брайън Мейхън беше трезвен. Стоеше безмълвно край кухненската маса, докато Нан обясняваше с безизразен тон на цялото си семейство, че след три седмици ще се омъжи за Джак Фоули, студент по право.

Майка ѝ пребледня като платно и закърши ръце, прехапала устни. Мечтата ѝ се беше разбила на хиляди парченца.

— Нищо такова няма да правиш — изрева Брайън Мейхън.

— Мисля, че за всички ще бъде по-добре...

— Ако мислиш... че ще ти позволя...

Спря рязко. Нямахме смисъл. Белята очевидно вече бе направена. Нан го наблюдаваше хладнокръвно, без никакво притеснение, все едно съобщаваше, че отива на кино.

— Предполагам, че ти знаеш всичко за случая — обърна се към съпругата си Брайън Мейхън.

— Нарочно не съм казвала нищо на Ем, за да не я обвиниш, че ме е прикривала — заяви Нан.

— И, за бога, сигурно има прекалено много за прикриване. Несъмнено ти е направил някое копеле.

— Брайън! — извика Емили.

— Е, ако го е сторил, ще си плати. Ще решим точно как.

Имахме глупав вид. Седеше на стола, зачервен от гняв, и се опитваше да си придава важност в ситуация, над която нямаше абсолютно никакъв контрол.

— Нищо няма да решавам — отвърна хладно дъщеря му. — Аз съм тази, която решава. Годешът ни ще бъде обявен в „Ди Айриш Таймс“ в събота сутринта.

— Докато живееш в моя дом... казвам ти, че решенията вземам аз.

— Е, точно там е въпросът. Няма да живея още дълго тук.

— Нан, сигурна ли си, че това е, което искаш?

Младата жена погледна майка си. Емили беше уплашена. Тя винаги беше живяла под нечия сянка — на гръмогласния си пиян съпруг, на дребнавия работодател в хотела, на красивата си дъщеря, в която беше създала грандомански фантазии.

Емили нямаше да се промени никога.

— Да, Ем. И точно това възнамерявам да направя.

— Но университета, дипломата...

— Никога не съм искала да уча. Знаеш го много добре. И двете го знаем. Ходех там единствено, за да се запозная с нови хора.

Майката и дъщерята разговаряха така, сякаш тримата мъже не присъстваха. Говореха за провалените си надежди, без обичайните обвинения и извинения, които се чуваха в повечето случаи, когато някое момиче се озовеше в подобна ситуация.

— Но ти не искаше да се запознаеш със студент. Не и по този начин.

— С другия не излезе нищо, Ем. Пропастта беше прекалено голяма.

— И какво очакваш да направим ние... като ми се прибиращ вкъщи с подобна вест...

Брайън искаше да сложи край на разговора, който даже не разбираше.

— Искам да ти задам един въпрос — обърна се към него Нан. — Готов ли си да облечеш приличен костюм и да се държиш добре в продължение на четирите часа на сватбата, без да пиеш нищо, или не си готов?

— И ако не съм готов?

— Ако имам дори и най-малките подозрения, че не си готов, ще отидем в Рим и ще се оженим. Ще кажа на всички, че баща ми не желае да ни направи сватба.

— Върви тогава.

— Ще отида, ако се налага. Но аз те познавам. Най-голямото ти желание е после да се хвалиш пред твоите приятели и клиенти каква голяма сватба е имала дъщеря ти. Ще ти бъде приятно да облечеш взетите под наем официални дрехи, тъй като си все още красив мъж и ти го знаеш много добре.

Емили Мейхън изглежда смаяна дъщеря си. Беше се прицелила право в целта. Добре знаеше как да накара баща си да вдигне хубава сватба.

Брайън нямаше да мисли за нищо друго. И никакви разходи нямаше да го разколебаят.

— Прибери се с нея за уикенда — настоя Кит.

— Не, тя трябва да се справи сама — отвърна Ив.

Ноклен щеше да побърза да отсъди и беше много важно кой пръв ще разпространи историята. Ако Бени беше там и заявеше сама, че романсът ѝ с Джек е останал в миналото, нямаше да последва сериозно обсъждане. Това лято Бени щеше да има достатъчно голям товар на плещите си, за да понася на всичкото отгоре и съжалението на Ноклен. Ив беше специалист в това как трябва да се избягва съжалението в едно малко провинциално градче.

Минаваше седем, когато Бени надникна в магазина и видя, че майка ѝ все още е там. Отключи си сама.

Анабел Хоган се беше качила на един стол и се опитваше да достигне нещо върху бюфета.

Бени се вгледа в оживеното ѝ лице. Може би с възрастта хората придобиваха способността да се възстановяват от ударите на живота. Невъзможно беше да повярваш, че майка ѝ е същата онази безжизнена жена, която стоеше с часове край огъня и книгата падаше постоянно от ръцете ѝ. Сега тя бе оживена и ангажирана, очите ѝ блестяха, гласът ѝ беше изпълнен с емоции.

— Изглеждаш уморена. Напрегнат ден ли имаше? — попита я майка ѝ.

Този ден бе разбил сърцето ѝ. Докато седеше в аудиторията и се правеше, че слуша лекцията, новината за Джак и Нан се бе разпространила като горски пожар. Шийла дори дойде и изказа съболезнованията си като за починал човек. Няколко групички бяха прекъсвали разговорите си, когато Бени се приближаваше към тях.

Но Ив се оказа права. По-добре беше, че двете с Ив разпространиха и другата новина — че Бени не е сложила траур заради изневярата на Джак. Че успя да говори бодро за случилото се. В университета нямаше и следа от Нан и Джак. Тайно в себе си Бени продължаваше да се надява, че той ще се появи, ухилен до уши, ще я хване под ръка и всичко ще се окаже само един лош сън.

Анабел, разбира се, нямаше представа за последните събития. Но ѝ направи впечатление измъченият вид на дъщеря ѝ.

Реши, че знае точно какво би могло да я ободри.

— Ела да видиш какво направихме днес с Патси. Измъкнахме доста от мебелите на първия етаж заради твоето парти. Така ще можете да разтурвате колкото си искате, без да се притеснявате... можеш даже да оставиш някой от приятелите си да пренощува тук, а други — в Лизбег.

Лицето на Бени се вкамени. Беше забравила за партито. Голямото парти, планирано за първия уикенд след Великден. През последните седмици с Джак не бяха говорили почти за нищо друго в компанията на своите приятели. И всеки път, може би всяка нощ, той си вземаше довиждане с нея и отиваше да се люби с Нан.

Бени потрепери при спомена как той ѝ заяви с насълзени очи, че не е успял да се въздържи и нямало как да изрази огромното си съжаление. Младата жена заизкачва безмълвно стълбите след майка си, слушайки оживения ѝ коментар за партито, което никога нямаше да се състои.

Внезапно Анабел забеляза мълчанието ѝ и ентузиазмът ѝ се изпари.

— Нали не са се отказали? — сепна се тя.

— Не съм сигурна. Дотогава ще се променят доста неща. — Бени преглътна с усилие. — Джак и Нан ще се женят.

— Какво?

— Джак. Ще се жени за Нан. Така че нещата около партито може и да се променят.

— Джак Фоули... твоят Джак?

— Вече не е моят Джак. От известно време не е.

— Но ти не си казвала нищо. Не може да се оженят така изведнъж.

— Женят се, майко, изобщо не се съмнявай в думите ми. Годещът им ще бъде обявен в утрешния „Ди Айриш Таймс“.

Не беше по силите ѝ да понесе изражението на майка си — оголеното ѝ съчувствие, пълното неразбиране, търсенето на подходящите думи.

— Бени, толкова съжалявам. Нямах представа колко съжалявам.

— Няма нищо, майко. Точно ти винаги си казвала, че студентските романи идват и си отиват...

Думите бяха добре подбрани, но тонът ѝ не беше убедителен.

— Предполагам, че тя е...

— Да, определено е силно развълнувана и... и изобщо...

Ако майка ѝ сега кажеше не каквото трябва, щеше да изгуби и малкото самообладание, което ѝ бе останало. Дано не я прегърне или не изрече нещо за непостоянството на мъжете.

Но неколкоседмичното ръководене на бизнеса очевидно бе научило Анабел Хоган на много неща за живота. Последваха само няколко покличания на глава по адрес на младото поколение, след което Анабел внезапно се сети, че веднага трябва да се прибират, тъй като Патси ги очаква за вечеря.

След вечеря се отби при Клода. Не я свърташе на едно място и непрестанно се движеше напред-назад и вземаше ту това, ту онова. Клода седеше и шиеше и скришом я наблюдаваше.

— Бременна ли си? — не издържа най-сетне тя.

— Не аз съм бременна — отвърна Бени.

И ѝ разказа цялата история. Клода не остави нито за момент иглата. Кимаше и се съгласяваше или не се съгласяваше и задаваше въпроси. Накрая заяви, че Джак Фоули е копеле, а онази Нан Мейхън е кучка, тъй като е предала своята приятелка. За нея случилото се не беше кой знае каква изненада, животът бил пълен с подобни обрати.

Бени се почувства по-силна. Смъденето в очите и желанието да заплаче като че ли намаляха.

— Все още мисля, че той обича мен — промълви смутено тя.

— Напълно е възможно — отвърна невъзмутимо Клода. — Но не това е важно сега. Важно е какво прави човек, не какво казва или чувства.

Напомни ѝ много на Ив — беше толкова решителна, толкова сигурна. Нан и Джак вероятно нямаше да бъдат нито по-добра, нито по-лоша двойка от повечето млади семейства. Но точно това щяха да бъдат — двойка с дете. А после с още едно, и още едно дете.

А дали Джак обичаше все още Бени, нямаше значение. Той бе направил своя избор. Беше постъпил „почтено“, както се казваше.

— Така е — потвърди против волята си Бени.

Клода сви рамене. Може би беше почтено, може и да не беше, важното е, че е постъпил по този начин.

— Ти ще го преживееш, Бени — успокои я тя. — И колкото и да не ми е приятно, длъжна съм да призная, че той също иска да го преживееш. Той ти желае най-доброто. И мисля, че това е любов.

По-късно същата вечер, край кухненската маса, Патси заяви, че всички мъже са свине, а красивите — двойно по-големи свине. Бяха го посрещнали толкова добре в тази къща, но той се оказал такъв шопар, че не успял да различи коя е истинската дама. Онази Нан не беше дама, въпреки всичките ѝ превъзнесени приказки. И той щеше да го разбере, но тогава щеше да е твърде късно.

— Аз не мисля, че той искаше дама — обясни Бени. — По-скоро — любовница. А от мен нямаше никаква полза в това отношение.

— И слава богу. Сякаш не е достатъчно лошо, че трябва да го правим отново и отново, като се омъжим и имаме покрив над главите си. Какъв смисъл има да ги оставяме да го правят и преди това?

Подобно изявление хвърляше доста мрачна светлина върху бъдещето, което я очакваше с Моси. Депресиращо беше, че Патси се страхуваше толкова много от секса.

Патси наля още горещо какао и пожела на онази Нан да не бъде щастлива нито един ден повече в живота си, а бебето ѝ да се роди кривоогледо.

Обявен е годежът между Ан Елизабет /Нан/, единствена дъщеря на мистър и мисис Брайън Мейхън, „Мейпъл Гардънс“, Дъблин, и Джон Антъни /Джак/, най-големият син на доктор и мисис Джон Фоули, Донибрук, Дъблин.

Шон Уолш се постара да разхожда двете кучета по-дълго от обичайното време, докато срещне Бени.

— Малко изненадващо, нали? — ехидно се усмихна той.

— Кое? За принцеса Сорайя ли? — учуди се Бени.

Шахът на Персия възнамеряваше да се разведе. Пресата пишеше доста по този въпрос. Шон остана разочарован. Беше очаквал друга реакция, например нещастно отпускане на главата. Дори смущение.

— Имах предвид женитбата на твоите приятели.

— Нан Мейхън ли? Прочел си съобщението във вестника. Не знаехме кога ще го обявят официално.

— Но мъжът... Тя се омъжва за твоя приятел.

Сега вече Шон беше напълно объркан.

— Джак ли? Разбира се.

— Мислех, че вие двамата с него...

Шон не знаеше какво да каже. Младата жена му помогна. Обясни, че наистина били приятели, дори излизали заедно... както биха казали някои. Но университетският живот бил известен с приятелствата от първата година на следването; хората непрекъснато

си сменяли местата по столовете, така да се каже. Шон я съзерцаваше съсредоточено.

— Е, радвам се, че приемаш случилото се така добре, Бени — изсумтя той, разочарован от безгрижното ѝ поведение. — Трябва да кажа, че когато ги видях тук, в Ноклен, си помислих, че това е... ами, малко безчувствено от тяхна страна. Но не ти казах. Не исках да разстройвам никого.

— Сигурна съм, че не си искал, Шон. Но те не са идвали тук. Не и в Ноклен. Значи си се объркал.

— Не мисля така.

Когато се разделиха, Бени се замисли над думите на Шон Уолш. Сети се, че преди време Клода също бе споменала, че е зърнала Джак да налива бензин в Ноклен. Спомни си и как Джони О'Брайън се чудеше къде ли са го правили. Но това не беше за вярване.

Къде можеше да са ходили?

И ако Джак я обичаше наистина, как бе могъл да идва в родния ѝ град, за да се люби с друга?

Уикендът мина някак си. Мъчително беше да си припомня при всяко позвъняване на телефона, че не би могъл да е Джак. Когато Фонси заговори за партито, беше трудно да си представи, че никой няма да дойде. Не ѝ се вярваше, че той няма да я чака в университетското барче с танцуващ поглед и няма да ѝ махне, щастлив и усмихнат до уши от появата ѝ.

Но онова, което ѝ беше най-трудно да забрави, бяха думите му, изречени с треперещ глас край канала — че все още я обича.

На Ив и Клода им беше лесно да посрещнат с презрение думите му. Но Бени беше убедена, че Джак не би казал такова нещо, ако не го мислеше наистина. Но ако продължаваше да я обича, тогава това, което се случваше, нямаше никакъв смисъл.

Не си позволяваше дори да мисли за срещата си с Нан. Но този ден несъмнено щеше да дойде. И то вероятно още през следващата седмица.

Носеха се противоречиви истории. Нан щяла да продължи да следва и да се дипломира, докато майка ѝ гледа бебето. Или пък щяла да напусне веднага университета.

Бени запази съобщението от вестника. Прочете го многократно, опитвайки да проумее смисъла.

Джон Антъни. Това ѝ бе известно. И дори повече, като например че името, което бе приел при първото причастие, беше Майкъл и затова инициалите му бяха Дж., А. М. Фоули. Нямахше представа, че името на Нан всъщност е Ан Елизабет. Вероятно я бяха наричали така, когато е била бебе. Бебе, което е получавало каквото поиска. Неизменно.

Може би не беше успяла да се сдобие със Саймън Уестуард и затова се е насочила към Джак. Колко несправедливо от страна на Саймън да не я пожелае. Точно това трябва да бе станало. Бени беше вбесена и на него самия, и на снобизма му. Уестландс имаше нужда от човек като Нан, за да го оживи. Ако романът им беше продължил, тогава и те двамата с Джак...

Бени стоеше зад щанда на магазина, за да даде възможност на майка си и Майк да обсъдят спокойно новите дрехи. Влезе Хедър Уестуард.

Идваше да купи носна кърпа на дядо си. Старецът бил много зле и тя искаше да му достави мъничко удоволствие. Бени намери кърпа за парите, с които разполагаше момичето, и попита дали да я увие в специална хартия.

— Той може би дори няма да познае какво е, но ако все пак го познае, вероятно ще му стане приятно.

Хедър вдигна лице към младата жена за одобрение.

Бени реши, че детето има право. Подаде му торбичката с носната кърпа за човека, който бе крещял на Ив и бе нарекъл майка ѝ уличница.

Може би щеше да направи същото, ако Нан се беше омъжила за Саймън.

Внезапно Бени се запита стреснато дали Нан е спала със Саймън. Нищо чудно. Но тогава бебето може би беше негово, а не на Джак.

Как не се беше сетила по-рано?

Цялата тази загадъчна история, която само до преди малко ѝ се струваше неразрешима, може би все пак имаше своето логично

обяснение.

Забеляза, че Хедър я наблюдаваше стреснато. Вероятно изглеждаше доста странно.

Непременно трябваше да каже на Джак. Беше длъжна да го предупреди. Не можеха да го задължат да се ожени за момиче, което не обича, и то след като детето не е негово. Нищо, че беше спал с Нан. Бени щеше да му прости. Както му беше простила онази история в Уелс. Важното беше, че я обича.

Но възбудата затихна, искрицата надежда изгасна. Бени осъзна, че се хваща за сламки. Джак и Нан със сигурност вече бяха обсъждали положението. Искеше ѝ се да си спомни колко време беше минало, откакто Нан говореше с такъв ентузиазъм за Саймън. Но ако връзката им беше приключила отдавна... тогава не оставаше никаква надежда.

А и Джак не би бил чак толкова глупав, че да... Той щеше да разбере, нали? Мъжете винаги разбираха.

Не, всичко това беше просто една дива, побъркана надежда.

Но дори да вярваше, че е така, какво? Това щеше да доведе само до едно чудовищно спречкване и възмущението на Джак, че изобщо е допуснала подобно нещо. Да намеква, че Нан би могла да му пробутва чуждо дете.

Най-добре беше да върне опасната мисъл обратно там, откъдето се беше появила.

Хедър все още не беше излязла и продължаваше да се върти около рафтовете, сякаш събираше смелост да помоли за някаква услуга.

— Има ли още нещо, Хедър?

— Нали знаеш за Великденското представление. Ив и Ейдан обещаха да дойдат. Ще бъде на Велики четвъртък. Питам се дали би искала да дойдеш и ти.

— Да, да, разбира се. Благодаря ти — автоматично отговори Бени. Съзнанието ѝ беше все още някъде далеч.

— Щях да помоля и Саймън, но той е в Англия. Сигурно няма да се върне за Великден.

— Какво прави там?

— О, мисля, че ще предложи на онази жена да се омъжи за него. Тя има страшно много пари. И тогава ще можем да оправим канализацията и оградата.

— А този романс, с дамата от Англия... Той отдавнашен ли е или нов?

— От цяла вечност — свъси вежди момичето. — Крайно време беше да предприемат нещо.

Значи такава била работата. Лудата надежда на Нан да спечели Саймън се бе провалила.

Бени изглеждаше резервирана и разсеяна. А Хедър се готвеше да ѝ разкаже за големия скандал с Нан. За това как Нан беше пристигнала в Уестландс преди около четири седмици, облечена като за концерт, как двамата със Саймън си разменили остри думи в трапезарията, след което тя отишла до автобусната спирка с колата на Саймън и не му позволила да я изпрати.

Хедър помнеше дори датата, тъй като точно тогава определяха ролите за пиесата. Ако беше разказала случката на Бени, тя щеше да си даде сметка, че става дума за същия ден, в който бе партито в клуба по ръгби. Същото, на което тя самата не беше отишла. Същата нощ, в която бе започнало всичко.

В неделя Нан отиде на обяд в Донибрук, за да се запознае със семейство Фоули. Беше облечена безупречно и Лили си помисли, че нямаше да им се налага да се извиняват или да дават обяснения... относно външността ѝ. Коремът ѝ бе плосък, а държанието — уверено.

Младата жена изкачи външните стъпала към голямата къща с вид на човек, който има законно право над всичко това, а не като момиче от работническата класа, възползвало се от глупостта на сина ѝ. Разговаряше с лекота и без лукавство. Не се опитваше да спечели благоразположението им.

Обръщаше по-голямо внимание на доктор Фоули, отколкото на нея самата. Това бе поведението, което се очакваше от всяко интелигентно момиче, посещаващо тази къща.

Беше любезна, но не прекалено, с Кевин, Гери, Ронан и Ангъс. Не объркваше имената им, но и не търсеше тяхното одобрение.

Лили Фоули наблюдаваше неодобрително това хитро, проницателно момиче, което бе хванало в примка най-големия ѝ син. Нямаше в какво да упрекне обноските ѝ обаче. Маниерите ѝ бяха безупречни.

Когато по-късно поднесоха кафето в гостната, останаха само четиримата. Нан заговори толкова директно и безстрастно, че изуми и двамата родители на Джак.

— Напълно ми е ясно разочарованието ви и колко добре го прикривате. Искам да ви благодаря. — Те измърмориха в отговор нещо от рода на това, че не били ни най-малко разочаровани. — Джак със сигурност ви е казал, че моето семейство е значително по-простовато и необразовано и в много отношения техните надежди са по-скоро реализирани, отколкото разбити. След като ще ставам ваша снаха.

После се впусна да обяснява каква би искала да е церемонията; баща ѝ щеше да плати за нея. Обяд за два-сет-трийсет човека в един от най-хубавите хотели. Може би в същия хотел, в чийто магазин работеше майка ѝ.

Речите щяха да бъдат ограничени до минимум, тъй като баща ѝ не бил оратор. Мислеше да облече кремава сатенена рокля и манто, вместо дълга бяла рокля. Надяваше се неколцина от нейните приятели и от приятелите на Джак също да присъстват. От своя страна тя щеше да осигури двама родители, двама братя, двама колеги на баща си и една леля.

Когато с Джак излязоха, за да отидат да пият чай на „Мейпъл Гардънс“, Джон и Лили Фоули се спогледаха.

— Е? — рече тя.

— Е? — отвърна той, надигна се бавно и наля на двамата по едно малко бренди. Нямаха навика да пият следобед, но случаят беше особен.

— Тя е много представителна — заяви неохотно майката на Джак.

— И много практична.

— И каза само истини... относно произхода си.

— Но нито веднъж не спомена, че обича Джак — намръщи се доктор Фоули.

Масата в къщата на „Мейпъл Гардънс“ беше приготвена за следобедния чай. Нейзи и Пол бяха с морскосини костюми и ризи. Брайън Мейхън носеше новия си кафяв костюм. Беше го купил по-

евтино, тъй като даде на собственика на магазина няколко кутии с боя, които не му струваха нищо.

— Не е нужно да разправяш всичко това на Джак Фоули — предупреди го Емили.

— Боже милостиви, ще спреш ли да ми досаждаш. Съгласих се да не докосвам бутилката, докато не си тръгнат, а това е доста сериозно изискване към човек, който ще трябва да се изръси за сватбено тържество. Но на теб подадат ли ти пръст и ти налапваш цялата ръка...

Джак Фоули се оказа красив младеж. Той седеше до Нан през цялото време. Опита по малко от всичко. Благодарни на мистър Мейхън за великодушните му планове във връзка със сватбата. Благодарни на мисис Мейхън за подкрепата. Надяваше се, че Пол и Нейзи ще насочват гостите по време на тържеството в църквата.

— Надали ще има нужда от такова нещо при толкова малко хора — отвърна Нейзи. Според него двайсет човека бяха нечувано малък брой.

— Кой ще ти бъде кум? — поинтересува се Пол.

Джак още не беше мислил по въпроса, но вероятно щеше да помоли някой от братята си. Струваше му се неловко да предложи на Ейдан заради приятелството на Ив и Нан. Колкото до Бил или Джони... не, честно казано, ситуацията беше доста неловка.

Обърна се към Нан.

— Коя ще е твоята шаферка?

— Тайна — отвърна младата жена.

После обсъдиха къде биха могли да живеят. Брайън Мейхън обеща да намери майстори, които да направят много добре нужните преобразования, ако откриеха някое старо жилище.

Джак смяташе да започне работа в офиса на чичо си. Щеше да взема уроци по счетоводство. На няколко пъти усети изпълнения със съжаление поглед на майката на Нан. Очевидно тя беше разстроена от факта, че дъщеря ѝ е бременна. Но той усещаше, че тук има нещо повече.

Когато Нан заговори бодро за мазета в покрайнините на града или тавански помещения край околоръстното шосе, очите на Емили се напълниха със сълзи. Опита се да ги избърше, без да я видят, но Джак почувства разочарованието ѝ. Изглежда тя желаше нещо съвсем различно за красивата си дъщеря.

Когато младите излязоха, Брайън разхлаби якичката на ризата си.
— Не можеш да кажеш кой знае какво против него — рече той.
— Никога не съм казвала нищо против него — отвърна съпругата

му.

— Позабавлявал се е и сега си плаща. Това поне не може да му се отрече — изсумтя намръщено Брайън.

Емили Мейхън автоматично свали хубавата си блуза и облече старата. Завърза престилка и започна да разчиства масата. Можеше да се чуди и хиляда години и пак нямаше да разбере защо Нан се е примирила с този вариант. Двете никога не бяха мечтали за евтини гарсонieri, студентски апартаменти, притеснени разговори за някакви не особено добре платени работни места. Години наред двете бяха разгръщали страниците на списанията и гледаха къщите, в които можеше да живее Нан. Но никога не бяха планирали подобна прибързана сватба и то със студент.

А дъщеря ѝ от друга страна твърдеше неотстъпно, че връзката ѝ със Саймън Уестуард отдавна е приключила. И никога не е била сериозна. Струваше ѝ се дори прекалено непреклонна, когато обясняваше от колко време вече били скъсали.

Брайън облече дрехите, с които обикновено ходеше в кръчмата.

— Хайде, момчета, елате да изпием по чаша и да поговорим нормално.

Емили напълни мивката с гореща вода и се зае със съдовете. Беше страшно притеснена.

Джак и Нан седяха в колата на доктор Фоули.

— Е, най-лошото мина — произнесе Нан.

— Всичко ще се нареди — увери я той.

Всъщност тя не вярваше, че най-лошото е минало, нито пък той — че всичко ще се нареди. Но не можеха да го признаят.

Все пак фактът за тяхната сватба вече бе оповестен, имаше го черно на бяло. И свещеникът щеше да им определи съвсем скоро датата за венчавка.

Ейдан Линч отбеляза, че неделите не бяха същите без Хедър.

Ив му каза, че Хедър ги е поканила на училищното представление за Велики четвъртък. Ейдан се съгласи на драго сърце и дори предложи да ѝ купят подарък.

— По-лош си от нея — засмя се Ив. — Това е религиозна драматизация, не е мюзикъл. Все пак е чудесно, че ще дойдеш. Можеш да останеш да спиш при мен. Като компенсация за провалянето на партито — допълни тя.

— И защо трябва да отпада партито? — учуди се той.

Розмари седеше в университетското барче в компанията на Бил и Джони. Разказа им за лековитите ръце на своя приятел Том. Отказваше да слуша неприличните им шегички. С лек масаж той успял да разнесе ужасното ѝ главоболие.

— Много съжалявам, че партито в Ноклен няма да се състои — възкликна тя. — С такова нетърпение очаквах Том да дойде, за да го запозная с вас.

— Че защо няма да има парти? — попита Бил Дън.

— Изобщо не съм чувал, че е отменено — добави Джони О'Брайън.

Джак не ходеше на лекции. Официално не се беше отказал от следването, но по цял ден работеше в офиса на своя чичо. Ейдан имаше среща с него в шест часа.

— Значи все пак има време за заведения, така ли? — отбеляза с явно неодобрение Ив.

— Слушай, все пак не са го изпратили в манастир. Нито е изпаднал в немилост. Просто се жени. Това не е краят на света. — Младата жена сви рамене. — Нещо повече, ще му стана кум, ако ме помоли.

— Не говориш сериозно!

Ив бе искрено ужасена.

— Той ми е приятел. Всеки би трябвало да разчита на приятеля си.

Нан се появи в университета. Отиде на лекцията в десет часа и след нея се присъедини към колегите си, които се запътиха към барчето.

Настъпи известно раздвижване, когато я видяха да застава на опашката.

— Е, Кармел, аз излизам — промърмори под носа си Розмари. — Ако има нещо, което не съм в състояние да понеса, това е кръвопролитие.

— Бени няма да каже нищо — увери я все така шепнешком Кармел.

— Да, но видя ли лицето на Ив?

Бени успокояваше Ив. Абсурдно беше да се твърди, че Нан няма право да се показва в университета. Молеше Ив да не прави сцена. Какъв смисъл от всички преструвки, че не й пука, ако сега приятелката ѝ проваляше всичко?

— Добре — заяви неочаквано тя. — Така да бъде.

— Защо не излезеш още сега, за да не би да си изтървеш отново нервите.

— Не мога, Бени. Страхувам се, че ще проявиш типичната си проклета доброта, ще я заразпитваш и за най-малките подробности и ще ѝ предложиш да изплетеш терлички за бебето.

Бени стисна ръката ѝ.

— Хайде, Ив, моля те. Ще се справя по-добре сама. Няма да направя нищо подобно. А и тя няма да седне при нас.

Нан отиде на друга маса.

В един момент погледна към Бени, която отвърна на погледа ѝ. Никоя от двете не направи опит да се приближи, нито каза нещо. Нан отмести първа очи.

Нан лежеше на леглото си, вдигнала крака върху две възглавници. Джак щеше да излиза с Ейдан и това я изненадваше. Беше очаквала тежък бойкот, организиран от Ив.

Но мъжете бяха по-различни, по-великодушни. Всъщност мъжете бяха по-великодушни във всяко отношение.

Ако Ем бе друг тип човек, щеше да продължи да търси отговор на въпроса, който отбягваше. Емили Мейхън със сигурност подозираше, че дъщеря ѝ носи детето на Саймън Уестуард. Това, което не можеше да разбере, бе защо тя, принцесата, допускаше тази грешка да провали плановете им. Емили, ако наистина беше друг тип човек, със сигурност щеше да ѝ предложи да отиде в Англия, да роди там детето, да го даде за осиновяване и да започне всичко отначало.

Да започне отново преследването на един по-добър живот. Но тя нямаше представа колко уморена се чувстваше Нан. Уморена до мозъка на костите си от вечните преструвки. А и най-последно бе срещнала един добър и честен човек, който нямаше план за живота си... нямаше и система за представяне на черното за бяло. Точно това правеше постоянно тя самата. Както пък Саймън се представяше за богат.

Джак Фоули бе просто такъв, какъвто беше в действителност.

Когато му каза, че детето е негово, той го прие без капчица съмнение. И когато бебето се родеше, то действително щеше да бъде тяхно. Тя щеше да напусне университета. Беше направила добро впечатление на семейство Фоули. Това беше ясно. В единия край на градината им имаше пристройка. След време щяха да я стегнат. Щяха да дават партита, да канят гости на вечеря, тя щеше да поддържа връзка с майка си.

В сравнение с неспирното съревнование, от сега нататък животът ѝ щеше да бъде изпълнен с безкрайно усещане за покой. Край на играта, в която табелките с крайната цел се движеха непрекъснато все по-напред и по-напред и правилата се меняха.

Нан Мейхън щеше да се омъжи за Джак Фоули не само защото беше бременна, а и защото, още ненавършила двайсет години, се чувстваше страшно уморена.

Кит Хегърти бе облякла лимоненожълт костюм и бяла блуза за пътуването до Кери.

— Ще ти трябва нещо по-пъстро. Все забравям, че вече не можем да се допитаме до Нан.

— Говорила ли си изобщо с нея? — внезапно я попита Кит.

— Не.

— Боже, ама и ти си едно непреклонно момиче. Не бих искала да съм ти враг.

Семейство Хейс се отби, за да пожелае късмет на Кит. Ан Хейс я посъветва да си сложи голяма брошка в меден цвят. Имаше точно такава и предложи да ѝ я даде.

Мистър Хейс изгледа с възхищение мисис Хегърти.

— Господ да ни благослови, Кит, но изглеждаш като булка — възкликна той.

— Престани с твоите големи надежди. Все пак е само едно гостуване.

— Твоят Джоузеф щеше да е много доволен, че си срещнала друг мъж. Често го казваше.

Кит го изгледа изненадано. Джоузеф Хегърти не би споделил подобно нещо със семейство Хейс, та той почти не ги познаваше.

— Лъжеш се, Кит. Познаваше ни. Изпращаше до нас писмата до сина си.

Сърцето на Ив се смрази. Защо точно сега трябваше да ѝ съобщава подобна новина?

— Той искаше да поддържа връзка с момчето си. Пишеше всеки месец и винаги даваше новия си адрес, когато се местеше от място на място.

— И Франсис ги е чел?

— Франк изчиташе всичко. И миналото лято, когато консервираше грах в Англия, отиде да се види с него.

— Защо не ми е казал? Защо нито един от вас не ми е казал?

— Не беше дошъл подходящият момент да ти го кажат.

— А защо сега е дошъл?

— Защото Джо Хегърти ми писа, преди да умре. Писа ми да ти кажа, че ако някога срещнеш добър човек, не трябва да се притесняваш, защото не си лишила сина си от баща му. Ти наистина не си го направила.

— Той знаеше ли, че умира?

— Разбира се. Всички ние ще умрем един ден — отвърна мистър Хейс.

В този момент съпругата му се върна и закачи брошката на ревера ѝ.

Кит се усмихваше, неспособна да говори. Точно това я тревожеше напоследък. Когато гледаше колко близък е със своите синове Пади Хики, тя се питаше дали не беше сгрешила, като остави Франсис да израсне без баща.

Радваше се, че говореха пред Ив. Очевидно я чувстваха като част от семейството.

Семейство Хейс щеше да наглежда къщата през следващите две седмици. Отсъствието ѝ щеше да е значително по-дълго, отколкото си мислеше в началото, когато говореха с Пади за един уикенд. А и Ив щеше да се прибира в Ноклен. Кит бе щастлива, че все пак бяха решили да не се отказват от партито. Щеше да е равносилно на ново предателство. Какво толкова, че звездите си бяха отишли.

Когато организираше финансирането на партито, Шон беше дал предварително част от парите на Джак, тъй като той единствен можеше да ползва кола. Щеше да им осигури вино на по-ниски цени от някакъв търговец и после да го закара. Но сега очевидно всичко се беше променило. На никой обаче не му се искаше да му напомня за единайсетте лири от общите пари.

Шон предложи да забравят за тях. Другите момчета се съгласиха. На Джак и без това му се беше събрало много.

След представлението в училищната трапезария сервираха чай и бисквити и Хедър получи безброй похвали.

— Не съм прекарвала по-хубав Великден — възкликна тя със светнал поглед. — А Ив каза, че другата седмица ще бъде сервитьорка на нейното парти, стига само да се прибера вкъщи, преди да започне целуването.

Ив погледна тъжно към майка Франсис. Това бе заговорнически поглед между възрастни хора, които си казваха, че децата наистина могат да те окачат на бесилото за нищо. Хедър обаче не чувстваше нищо нередно.

— Твоят приятел ще дойде ли пак? — обърна се тя невинно към Бени.

— Кой по-точно?

— Онзи, който за известно време беше започнал да си пада по момичета от Уелс, но после се върна.

— Той отново ме остави.

— Е, тогава по-добре изобщо не се занимавай повече с него — отсъди Хедър. — Доколкото разбирам, не е от хората, на които може да се разчита.

Всички бяха щастливи, че ще ходят в Ноклен. И то не само за едно парти, а за цяла поредица от приятни преживявания.

Щяха да пристигнат в петък след шест часа, да пият по нещо у семейство Хоган и да прекарат вечерта в заведението на Марио. В магазина на Хоганови бяха приготвени походни легла и спални чували за момчетата. Момчетата щяха да нощуват при Бени и Ив. За събота бяха предвидили да отидат до близкия град и да се разходят в гората, след което да се върнат за главното събитие — истинското парти в къщата на Ив.

В нощта преди пристигането на групата Бени не можа да заспи. Затвореше ли очи, все й се струваше, че е минало много време, но погледнеше ли към светещите стрелки на часовника, установяваше, че са изтекли едва десетина минути.

Най-сетне стана и седна до прозореца.

Тази нощ не успя да прогони мислите за Джак от съзнанието си. Лицето му й бе все така мило. Никога обаче не й се бе струвало по-мило от деня, в който беше плакал на брега на канала; тогава й каза, че все още я обича и ако зависело от него, не би позволил това да се случи за нищо на света.

За какво ли говореха двамата с Нан?

Беше ли му казала как е помагала на Бени да се гримира и да използва качествен парфюм, да си гълта корема и да изпъчва гърди?

Лудост беше да предполага, че дори споменаваха името й.

Или че някой от тях си спомняше, че всички те възнамеряваха да прекарат този уикенд в Ноклен.

— Какво ще облечеш? — попита я Клода на другата сутрин.

— Не знам — обърна се Бени и я погледна безпомощно. — Някак си не съм в състояние да изпитам интерес към събитието. Моля те, Клода, недей да ме мъмриш.

— Даже не съм си помислила такова нещо. До довечера тогава в заведението на Марио.

— Забрави ли, че започваме първо в нашия магазин?

— След като ти не можеш да си направиш труда и да се облечеш за случая, защо аз да си правя труда да идвам?

— Дяволите да те вземат, Клода. Какво да сложа?

— Ела в магазина и ще видим.

Малко преди шест гостите вече се качваха по стълбите, като сипеха похвали и възклицания по адрес на огромните стаи, високите тавани, красивите стари прозорци, голямото писалище, превъзходните рамки на старите картини. Приличаше на пещерата на Аладин.

— На ваше място бих живял тук — обърна се Бил Дън към майката на Бени. — Не че къщата ви не е страхотна...

— Вече почти съм на път да го направя — отговори Анабел Хоган.

Бени изпита истинско щастие при тази новина. Усилията ѝ започваха да дават плодове. Страхуваше се да се усмихва, тъй като Клода я беше издокарала в много тесен корсаж в кънтри стил. Имаше такъв вид, сякаш всеки момент щеше да грабне китарата и да изпее някоя песен. Джони О'Брайън възкликна, че изглеждала направо фантастично.

— Приказна фигура — добави той, като я изрисува във въздуха с красноречиви движения на ръцете. — Джак трябва да е луд.

В много добро разположение на духа се запътиха към заведението на Марио.

Ив смушка Бени в ребрата, когато по улицата се разминаха с Шон Уолш, мисис Хили и двата териера, всички те тръгнаха на редовната си вечерна разходка.

В събота Бени и Патси приготвиха закуска за Шийла, Розмари и Кармел. След това отидоха в магазина и направиха същото за Ейдан, Бил, Джони и Шон.

— Аз си имам собствена самоличност — изръмжа той, когато Бени се провикна от другата стая, за да попита дали Шон на Кармел иска едно или две яйца.

— В този град името Шон не се ползва с добро име — обясни тя.

После всички потеглиха към съседния град. Бени на два пъти се обръща в колата с намерението да каже нещо на Джак. Колко време още щеше да ѝ е нужно, за да запомни, че той не е тук. И изобщо щеше ли да дойде такъв момент?

Бил Дън и Ив се отделиха от останалите.

— Как Бени приема цялата тази история около Джак? — нерешително попита Бил.

— Та малко ли са момчетата, които я обсипват с внимание? Разбира се, че не страда.

Отговорът ѝ като че ли разочарова Бил.

След това той призна, че Джак често е споделял с приятелите си, както вероятно правеха и момичетата. Но нито веднъж не бил споменал и дума за Нан. Оплаквал се многократно от манастирското възпитание на Бени, че не стояла достатъчно в Дъблин. Но Бил беше сигурен, че преди танците в клуба по ръгби Джак не беше излизал никога с Нан.

— Та това беше само преди няколко седмици — изуми се Ив.

— Да. Не ти ли се струва, че онази работа е станала прекалено бързо?

— Е, достатъчен е само един път, така поне твърдят всички — произнесе с привидно безгрижие Ив и побърза да смени темата. Мислите на Бил опасно подкрепяха нейните собствени съмнения — че забременяването е станало прекалено внезапно.

Досега не бе имала възможност да определи кога точно е била първата среща на Джак и Нан; оказваше се, че оттогава бяха минали само няколко седмици. Ставаше дума за същата вечер, когато двете с Бени бяха отишли на кино в Дън Леър. Дори най-големите слабаци по математика можеха да си дадат сметка, че е прекалено рано, за да се е

случило нещо и да бъде потвърдено. Те не можеха да не го знаят. Все пак бащата на Джак беше лекар.

Тогава се налагаше един почти невероятен извод. Това означаваше, че Нан носеше детето на друг мъж, но е избрала Джак за негов баща.

Изказването обаче на каквито и да било подозрения само щеше да възроди надеждите на Бени и да разбие още повече сърцето ѝ.

А и може би се лъжеше. Ив не беше сигурна дали Нан и Саймън се бяха любили някога. Не можеше да става и дума да са го правили в Уестландс, в „Мейпъл Гардънс“ или в колата. Братовчед ѝ нямаше пари за хотели. Нан нямаше приятели. Освен Ив и Бени. Затова сега ѝ беше толкова трудно да си намери кума.

Макар и неохотно Ив бе принудена да признае, че двамата едва ли са били любовници. Но беше абсолютно сигурна, че ако имаше подобна възможност, Нан нямаше да я изпусне в никакъв случай.

Освен това не бе чула двамата със Саймън да са се карали. Според думите на Нан, които всъщност бяха единствената информация на Ив по случая, двамата се бяха разделили като приятели преди доста време.

— Нещо си мърмориш сама — извади я от мислите ѝ Бил Дън.

— Единственият ми неприятен навик. Ейдан казва, че е миниатюрен недостатък на един съвършен във всяко друго отношение характер. Хайде, ще те заведа до моята къща.

По пътеката се зададоха няколко фигури — Теди Флуд, Клода Пайн, Меър Каръл и новият ѝ годеник, студентът по медицина Том, за когото Розмари имаше големи планове. И още няколко състуденти, които идваха само за партито.

— Ейдан, отговаряш за напитките — обяви Ив — а аз отивам да разрежа този звяр.

Теди Флуд бе донесъл огромен изпечен свински бут. И добави, че месото се режело като масло. Въпреки това Ив затвори вратата на кухнята, за да действа спокойно. И не разбра, че входната врата се отвори и влязоха още двама гости.

Бяха Джак и Нан, натоварени с бутилки вино и бира.

Розмари беше най-близо до вратата и ги видя първа. Ръката ѝ падна от рамото на Том.

— Боже мой! — възкликна тя.

На лицето на Джак се появи непринудената му усмивка.

— Не точно — отговори той. — Само неговият заместник.

Кармел сръга седналия до нея Шон.

— Защо не ми каза, че и те ще идват?

— Нямах представа — прошепна той, не по-малко изненадан.

Джони О'Брайън и Шийла изпълняваха сложни стъпки в ритъма на тангото, което танцуваха.

— Хей, ето я и черната овца — провикна се щастливо той.

Шийла се завъртя рязко на пети и потърси с поглед Бени. И точно навреме, за да види как тя вдигна очи от ъгъла, в който двамата с Бил Дън нареждаха грамофонните плочи. Лицето ѝ пребледня като платно и трите плочи, които държеше, се плъзнаха от ръцете ѝ.

— Ето това се казва изненада — възкликна Бил.

Въпреки гръмката музика обаче, Нан и Джак усетиха настъпилото мълчание и неприкритата студенина.

Легендарната усмивка на Джак отново се притече да го спасява.

— Е, хайде де, да не искате да кажете, че съм забравил за обещанието си да донеса пиенето?

Засмя се. Остави бутилките на пода и разтвори широко длани с жеста, който Бени познаваше и обичаше.

Това несъмнено бе някакъв сън. И сега той беше тук и сънят беше свършил.

Усети как му се усмихва.

Той забеляза усмивката ѝ.

— Здравей, Бени — поздрави я Джак.

Сега вече всички усетиха мълчанието.

Клода бе облякла Бени в черно и бяло за партито. Дълга черна пола от рипсено кадифе, бяла блуза, гарнирана с гладко черно кадифе. В момента, когато я видя Джак, тя изглеждаше зачервена и щастлива.

Той тръгна към нея.

— Как е майка ти? Как върви магазинът?

— Чудесно. Снощи направихме парти там.

Усети, че говори прекалено бързо. Погледна през рамо. Ейдан Линч взе бутилките вино от Нан и ги постави на масата.

Клода се опитваше да обясни нещо на Фонси само с движение на устните си.

Джони О'Брайън, на когото винаги можеше да се разчита да каже нещо, па макар и не каквото трябва, се приближи и удари топло с юмрук Джак по рамото.

— Много се радвам да те видя. Мислех, че са те опандизили зад решетките — извика той.

Ейдан напълни чаша за своя приятел.

— Джак, млади момко! — рече той. — Като в старите времена.

— Реших, че би било глупаво да се държа така, сякаш има някаква вражда.

Джак изглеждаше леко разтревожен, че може би не е взел правилното решение и е нежелан тук.

— За каква вражда говориш? — Ейдан погледна нервно към Нан, която продължаваше да стои до входната врата.

— Е, и аз си мислех същото. Пък и не можех да не дойда, след като в мен бяха парите за пиенето.

И двамата знаеха, че това нямаше нищо общо с „пиенето“.

— Как вървят нещата? — поинтересува се Ейдан.

— Добре. Малко нереално.

— Знам — отговори Ейдан, който всъщност не знаеше нищо и дори не можеше да си го представи. Реши, че е по-безопасно да сменят темата. — А офисът на чичо ти?

— Пълна лудост. Всички са толкова дребнави, направо не е за вярване...

Джак се бе подпрял на високия скрин и говореше с лекота.

Бени се бе отдалечила малко. Ставаше ѝ ту горещо, ту студено. Надяваше се, че няма да припадне. Може би, ако глътнеше малко чист въздух.

Тогава си даде сметка, че Ив все още не знаеше за пристигането на Джак и Нан.

И Ейдан се сети в същия момент. И моментално се погрижи Фонси да го замести във воденето на разговора и се опита да отклони Бени от кухненската врата.

— Аз ще го направя — рече той. — Ела да ме спасиш, ако не се появя до един час.

Тя ми се усмихна неубедително.

— Добре ли си? — попита я притеснено той.

— Да.

Което беше равносилно на „ужасно“. Ейдан се огледа и срещна погледа на Клода. Тя се приближи към тях. Когато той влезе в кухнята, Клода ѝ прошепна:

— Тя може да стои цяла нощ на вратата. Не ѝ липсва нахалство, казвам ти. Но и аз ѝ го върнах.

— Какво?

— Тя пропя като звънче: „Здравей, Клода“. Аз погледнах през нея, сякаш е прозрачна. Тя повтори отново. „Познавам ли ви?“, попитах аз.

Клода очевидно бе много доволна от постъпката си.

— Все пак другите ще трябва да говорят с нея.

— Но не и аз.

И наистина, Нан изглеждаше напълно изолирана, докато Джак бе в центъра на вниманието на своите приятели.

Бени погледна към нея. Нан, красива и невъзмутима както винаги, се оглеждаше по присъщия си заинтригуван, леко въпросителен начин. По нищо не личеше, че се чувства нежелана. Изглеждаше напълно уверена и спокойна, докато стоеше все още до вратата, когато Ейдан пое бутилките от ръцете ѝ.

Бени я наблюдаваше с възхищение. Нан знаеше какво да говори, как да се държи, какво да облича. Тази вечер беше отново с нов тоалет, целият в лилаво и бяло, сякаш току-що го бе купила и облякла, а не бе пътувала с него от Дъблин до Ноклен.

Бени преглътна. Отсега нататък до края на живота си Нан щеше да пътува в една кола с Джак, да седи до него и изобщо да споделя с него всичко, което до неотдавна бе споделяла тя самата. Очите ѝ се напълниха със сълзи на разочарование. Защо не бе направила това, което я бе помолил той? Защо не си бе съблякла дрехите и не бе легнала до него, защо не го бе обичала великодушно и топло, защо не бе отвърнала по желанието от него начин, вместо да бърза да се закопчее отново догоре и да казва, че трябва да се прибират.

Ако забременялата беше Бени, сега Джак щеше да бъде щастлив и горд. Щеше да обясни положението на своите родители и на нейната майка, както бе направил за Нан. Колко глупаво бе постъпила.

Нан я забеляза и се приближи до нея.

— Не съм те избягвала — започна тя. — Мислех да ти пиша, но тъй като никога досега не сме си писали писма, щеше да изглежда прекалено изкуствено.

— Да.

— А и е трудно за обяснение...

— Ти винаги знаеш какво да кажеш. — Бени я погледна. — И какво правиш.

— Всичко е много объркано и стана неочаквано. Уверявам те.

Нещо в гласа на Нан ѝ се стори изкуствено. И изведнъж осъзна, че тя я лъже. Може би беше замислено да стане точно така. Случилото се бе точно според плановете на Нан.

— Да си тръгват веднага, чуваш ли.

— Няма да си тръгнат, Ив. — Неочаквано Ейдан бе решил да прояви твърдост. — Джак ми е приятел и аз няма да го изгоня. А и идването му беше планирано... донесъл е пиенето.

— Никой не иска проклетото му пиене. Ако се е притеснявал толкова, можеше да го изпрати... те просто не са добре дошли тук.

— Те са наши приятели, Ив.

— Вече не.

— Това не може да продължава вечно. Трябва да се върнем към нормалното положение на нещата. Според мен са постъпили съвсем правилно...

— И какво правят сега? Държат се като господари?

— Ив, моля те. Те са твои гости, наши гости в известен смисъл, тъй като ти и аз сме двойка. Моля те, не прави сцени. Така ще съсипеш партито. Всички се държат чудесно.

Ив се приближи до Ейдан и го прегърна.

— Много си великодушен и сигурно си по-добър от мен. Не мисля, че от нас може да излезе двойка.

— Може и да си права. Но предлагам да обсъдим въпроса друг път. Сега гостите очакват вечеря.

Бил Дън мина през кухнята, за да отиде до банята.

— Съжалявам — извини се той, когато ги завари прегърнати. — Човек вече не знае къде да се дене.

— Добре — съгласи се Ив. — Нека да останат, но при условие че не трябва да говоря с нея.

Бени танцуваше се Теди Флуд, когато приятелката ѝ влезе в стаята. Джак разговаряше с Джони и Шон. Беше красив и уверен — както винаги. Зарадва се много, като я видя.

— Ив!

— Здравей, Джак.

Отговорът ѝ бе лишен от ентузиазъм, но в никакъв случай — нелюбезен. Беше дала обещание на Ейдан. Не трябваше да нарушава законите на гостоприемството.

— Донесохме ти една ваза. Стъклена. Ще подхожда за нарцисите — продължи той.

Вазата наистина беше хубава. Как успяваше човек като него да прави толкова често точно това, което е необходимо? Откъде знаеше, че има нарциси? Та той не бе идвал тук от Коледа.

— Благодаря. Прекрасна е.

Ив започна да разтребва из стаята.

Нан продължаваше да стои сама в края на групата.

Ив все не намираще сили, за да я поздрави. Върна се в кухнята и остана известно време наведена, подпряла ръце на масата. Колко пъти майка Франсис, Кит Хегърти и дори Бени я бяха предупреждавали, че нейният темперамент не е нормален. В крайна сметка той можеше само да ѝ навреди.

Вратата се отвори. Появи се Нан.

— Слушай, Ив...

— Предпочитам да не слушам, ако нямаш нищо против. Трябва да приготвям вечерята.

— Не искам да ме мразиш.

— Ласкаеш се. Никой не те мрази. Ние те презираме.

Погледът на Нан пламна. Не беше очаквала това.

— Не мислиш ли, че се държиш дребнаво? И провинциално? Животът продължава. Ако забелязваш, Ейдан и Джак са приятели...

Изглеждаше горда и уверена. Знаеше, че държи печелившите карти. Беше нарушила всички правила и въпреки това бе победила. Не само беше в състояние да отнеме приятеля на единствената си приятелка, да намери място, един Бог знае къде, да спи с него и след това да го принуди да се ожени за нея, ами и очакваше всичко да си остане както преди.

Ив не отговори. Изгледа я поразена.

— Е, кажи нещо, Ив — възкликна нетърпеливо Нан. — Все мислиш нещо за мен. Кажи го.

— Мислех, че Бени беше вероятно единствената ти приятелка. Че тя единствена от нас те харесваше заради това, което си, а не просто заради очарователния ти вид.

Ив знаеше, че разговорът е безполезен. Нан просто щеше да свие рамене. И да каже, че подобни неща се случват. Тя беше от хората, вземащи всичко, което видят. Като малко дете, което запълзва към всеки бляскав предмет. Действаше, водена единствено от инстинкта си.

— Така е по-добре за Бени. Иначе цял живот трябваше да го наблюдава внимателно, да се притеснява и да си задава въпроси.

— А ти?

— Аз ще се справя.

— О, не се съмнявам; ти се справяш с всичко.

Ив усети, че трепери. Ръцете ѝ трепереха, докато пълнеше вазата с вода и нареждаше в нея цветята.

— Аз ти я избрах — внезапно заяви Нан.

— Какво?

— Вазата. Ти нямаш ваза.

И изведнъж Ив разбра къде бяха прекарвали нощите Нан и Джак. Тук, в тази къща, в нейното легло.

Бяха идвали с колата до Ноклен, бяха изкачвали пътеката, бяха вземали ключа от цепнатината в стената и бяха влизали в дома ѝ.

Изгледа ужасена събеседницата си. Затова значи имаше чувството, че някой е идвал в къщата. Странното, неопределено чувство за нечие друго присъствие.

— Били сте тук, нали?

Нан сви рамене. Познатия, ужасен, пренебрежителен жест.

— Да, понякога. Какво значение има, особено сега...

— За мен има.

— Оставяхме къщата в безупречно състояние.

— Идвала си в моя дом, в моето легло, за да легнеш с Джак на Бени! В родния град на Бени! Боже милостиви, Нан...

Сега вече Нан изгуби самообладание.

— Слушай какво, писна ми. От поведението ви на светици, докато всички вие също го искате. Играете си, без да стигате никога до края, защото на никой от вас не му стиска да го направи... — Лицето ѝ бе зачервено от гняв. — И не ми говори за тази къщичка... Не говори така, сякаш става дума за двореца във Версай. Това е една влажна, разпадаща се колиба... ето какво е. Няма електричество. Не можехме да запалим печката от страх да не оставим следи. Покривът капе, има всевъзможни течения. Затова е напълно нормално да говорят, че в къщата има духове. Тя създава усещането, че е пълна с духове. Дори мирише така.

— Никой не казва, че в къщата има духове...

Очите на Ив бяха пълни със сълзи на гняв.

И изведнъж тя млъкна. Хората говореха, че нощем се чували акорди от пиано. Но това бе отдавна. Джак не свиреше на пиано. Трябва да е било преди него.

— Водила си тук и Саймън, нали?

Сети се за деня, в който Хедър я заведе в Уестландс и завариха Саймън да свири на пиано. Денят, в който старецът се бе държал безобразно с нея и бе нарекъл майка ѝ уличница. Нан не отговори.

— Водила си Саймън Уестуард в моето легло, в моята къща. Знаеше, че никога не бих го пустила да прекрачи дори прага на дома ми. И въпреки това си го довела тук. А после, когато той не е пожелал да се ожени за теб, си подлъгала Джак Фоули...

Внезапно Нан пребледня. Погледна към вратата, която водеше към стаята. Оттам гърмеше музика, вероятно всички танцуваха. Таб Хънтър пееше: „Млада любов, първа любов“.

— Успокой се... — започна Нан.

Ив беше хванала касапския нож. Тръгна към нея, неспособна да контролира думите си.

— Няма да се успокоя. Няма да приема спокойно това, което си направила.

Нан не беше достатъчно близо, за да достигне дръжката на врата. Тя заотстъпва заднешком, но Ив настъпваше; от очите ѝ святкаха

мълнии, ножът бе все така в ръката ѝ.

— Ив, престани! — извика тя и се извъртя колкото се може побързо.

Блъсна се така силно във вратата към банята, че счупи стъклото. Подхлъзна се, падна на пода и счупеното стъкло срязва ръката ѝ. Кръвта запръска във всички посоки, дори по лицето ѝ.

Роклята ѝ почервения за секунди.

Ив изпусна ножа, писъците им се смесиха.

От другата стая се носеха звуците на песента „Младата любов, първата любов, е изпълнена с дълбоки емоции“, подета вече от цялата група.

Най-после ги чуха. Ейдан и Фонси се появиха първи.

— Чия кола е най-близо? — попита Фонси.

— На Джак. Пред самата врата е.

— Аз ще карам. Аз познавам пътя по-добре.

— Ще я местим ли? — възкликна Ейдан.

— Ако не го направим, кръвта ѝ ще изтече пред очите ни.

Бил Дън се справи великолепно със задачата да не пуска останалите в кухнята. Само Джак, Фонси и, разбира се, Том, студента по медицина, с надеждата той все пак да знае нещо повече от другите.

Отвориха задната врата. Колата беше паркирана само на няколко метра от нея. Клода донесе едно одеяло и чисти кърпи от спалнята на Ив. Увиха кърпата около ръката ѝ.

— Да не набутаме стъклото още по-навътре? — уплашен, извика Фонси.

— Поне ще спрем кръвта — отговори Ейдан.

Бени стоеше неподвижно в стаята, праметнала ръка върху раменете на Хедър.

— Всичко ще бъде наред — повтаряше като папагал тя. — Всичко ще бъде наред.

Преди да влезе в колата, Ейдан се приближи до Ив.

— Не ги пускай да си отиват — предупреди я той. — Връщам се веднага.

— Какво искаш да кажеш?

— Не ги оставяй да се разотидат. Дай им нещо за ядене.

— Не мога...

— Тогава накарай някой друг. Те така или иначе имат нужда от храна.

— Ейдан!

— Говоря напълно сериозно. Всички прекалиха с пиенето. За бога, нахрани ги. Нямаме представа кой ще се изсипе на главите ни.

— Какво имаш предвид?

— Ами, ако тя умре, ще трябва да се разправяме с полицията.

— Да умре! Не може да умре.

— Нахрани ги, Ив.

— Аз не съм... тя падна.

— Знам, глупачето ми.

След това колата с Джак, Фонси, Ейдан и все още изпадналата в истерия Нан потегли.

Ив пое дълбоко въздух и се опита да се овладее.

— Аз самата смятам, че идеята е абсурдна, но според Ейдан трябвало да се нахраним. Затова бихте ли поразчистили, за да ви сервирам?

Все още шокирани, всички незабавно се подчиниха.

Доктор Джонсън огледа ръката и се обади в болницата.

— Водим човек с наранени артерии — обясни лаконично той.

Трите пребледнели момчета не го изпускаха от очи.

— Аз ще я закарам — каза лекарят. — Само един от вас може да дойде. Кой?

Фонси и Ейдан останаха по местата си, Джак пристъпи напред. Морис Джонсън го погледна. Лицето му му се стори познато. Млад играч на ръгби. Беше идвал в Ноклен и преди. Всъщност това май трябваше да е приятелят на Бени Хоган. А и се говореше, че ходела с някакъв забележително красив младеж. Но сега нямаше време за спомени. Кимна на Фонси и Ейдан и излезе.

Неделята беше безкрайно дълга. Целият Ноклен научи за ужасната злополука.

Доктор Джонсън побърза да заяви, че всички били напълно трезви и не можело и дума да става за някакви груби шегички. Всъщност той нямаше представа дали това, което твърди, е вярно, но не можеше да понася хорските езици да разправят какво ли не по адрес на Ив Малоун и да я критикуват за неща, които не зависеха от нея.

Лекарят обясни, че случаят не е сериозен и пострадалата ще се оправи.

И тя наистина се оправи. В неделя вечерта Нан Мейхън вече бе въвн от опасност. В началото ѝ бяха прелели на няколко пъти кръв, дори по едно време пулсът ѝ отслабна толкова, че предизвика всеобща тревога. Но тя беше млада и здрава. А младите имат прекрасната способност да се възстановяват.

В понеделник сутринта тя направи спонтанен аборт. Но в болницата бяха изключително дискретни. Все пак Нан Мейхън не беше омъжена.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Едва когато настъпи лятото, Джак Фоули и Нан Мейхън проведоха разговора, който неизбежно трябваше да проведат. След престоя ѝ в болницата в съседния на Ноклен град я откараха обратно в Дъблин. По нейно настояване. Изглеждаше толкова превъзбудена, че доктор Джонсън се съгласи.

Джак продължаваше да работи в офиса на чичо си, но и се подготвяше за изпитите. Макар никой да не го бе изказал гласно, се подразбираше, че може да се върне към следването. Ейдан му пазеше записките от лекциите.

Ейдан и Джак се срещаха всеки ден, но никога не засягаха темата, която не им излизаше от ума. Някак си им беше по-лесно да бърбят и да бъдат приятели, ако не я споменаваха.

Брайън Мейхън искаше да даде виновниците под съд. Та хората се съдеха за най-безобидни инциденти. Можеха да получат някоя и друга лира. Това момиче все трябваше да има застраховка.

Нан беше много слаба, но раната ѝ заздравяваше добре, а моравият белег с времето щеше да избледнее. Тъй като не бе казвала на семейството си за бременността, не се наложи сега да ги уведомява за спонтанния аборт. Лежеше часове наред в леглото, където до неотдавна мечтаеше толкова много.

И не позволи на Джак Фоули да я види.

— По-късно — неизменно отговаряше тя. — По-късно, когато ще сме в състояние да разговаряме.

Той изпитваше облекчение. Виждаше го в погледа му. Виждаше също и желанието му да приключат веднъж завинаги, окончателно, за да продължи да живее нормално.

Но тя не беше готова все още. Беше понесла ужасни наранявания. Необходимо ѝ беше време, за да размисли спокойно над всичко.

— От твоя годеник няма и следа — подхвърли ѝ един ден Нейзи.
— Всичко е наред.
— Татко казва, че ако той те остави заради нараняванията, можем да го съдим за нарушаване на обещание.
Младата жена затвори уморено очи.

Хедър разказа милион пъти историята с Нан Мейхън. Знаеше, че никога повече няма да разполага с такава жадна публика, която да попива всяка нейна дума. Дванайсетгодишното момиче беше присъствало на парти за големи и беше видяло ужасната сцена с кръвта. Никой не я бе отвел настрана и не ѝ бе казал да не гледа. Не призна, че ѝ беше станало лошо и беше плакала през повечето време, завряла лице в гърдите на Бени. Нито пък че Ив е стояла неподвижно часове наред, без да каже нищо, с лице, бледо като смъртта.

На Ив ѝ беше нужно доста време, докато се възстанови след онази нощ. Призна само на трима, че бе хванала касапския нож.

На Бени, на Кит и на Ейдан. Всички те ѝ казаха едно и също нещо. Тя не бе докоснала Нан, а само бе стиснала ножа. Увериха я, че нямаше да направи нищо с него и щеше да спре, преди да стигне до Нан.

Според Ейдан притесненията ѝ бяха пълна глупост. Тя стискала същия този нож цяла вечер. Та нали сам я бе помолил да го остави. И добави, че бъдещата майка на осемте му деца притежава куп дразнещи качества, но в никакъв случай не е потенциален убиец.

Анабел Хоган сподели с Пеги Пайн, че едва ли някога щяха да научат цялата история за нощта в къщата над каменоломната, колкото и да разпитваха. Пеги беше решила, че е най-добре да не пита повече. По-добре беше Анабел да мисли за по-позитивни неща като сватбата на Патси и върху идеята да продаде Лизбег и да се премести над магазина.

На Бени ѝ се струваше, че летният семестър в университета като че ли е в друг град. Беше по-различен от предишните. Дните бяха дълги и топли и те вземаха учебниците си и учеха по пейките в градинката „Сейнт Стивън“.

Отдавна се канеше да пита кой се грижи за тази градина. Очевидно принадлежеше на университета. Тук беше тихо и непознато. И за разлика от всичко останало в Дъблин, не я свързваше с Джак.

Някои нощи преспиваше при Ив в Дън Леър, други вечери вземаха заедно автобуса за Ноклен. В къщата на приятелката ѝ имаше разтегателен диван; понякога спеше на него. Майка ѝ, погълната от новите си планове и занимания, очевидно беше доволна, че Бени има с кого да говори. Наричаха го учене, но в действителност си беше говорене. Двете приятелки почти не споменаваха за Джак и Нан и за онова, което се беше случило. Беше прекалено скорошно, раната все още беше прясна.

— Питам се къде ли са се срещали — промълви един ден Бени.

— Тук — отговори простичко Ив.

Не беше нужно да обяснява, че са го правили без нейно разрешение и че това бе разбило сърцето ѝ. Забеляза сълзи в очите на Бени.

Настъпи продължително мълчание.

— Сигурно е изгубила бебето — произнесе бавно Бени.

— Така ми се струва.

Неочаквано Ив се сети за проклятието на баща ѝ към семейство Уестуард.

Възможно ли беше последните събития също да са последица от клетвата?

Препоръчаха на мистър Флуд нов психиатър, очевидно много мил млад човек. Той изслуша търпеливо безкрайните обяснения на месаря и му подписа лекарство. Монахините в дървото не се появиха повече. Нещо повече, сега вече мистър Флуд се срамуваше, че някога изобщо е мислил за тях.

Според Деси Бърнс проблемът на страната беше в слабостта на хората към пиенето. Всеки срещнат бил или пиян, или току-що изтрезнял, или алкохолик, или се опитвал да се откаже напълно от алкохола. Имаше нужда от умереност в поведението. Той самият от сега нататък щял да пие умерено. Шей отбеляза, че всичко зависи от това какво се разбира под „умерено“. Все пак мистър Бърнс сложи край на обедното пиене и от това определено всички имаха полза.

В Ноклен се чувстваха измамани, тъй като бяха лишени от удоволствието на венчавката на мисис Дороти Хили и мистър Шон Уолш. Щяха да се оженят в Рим. Въпреки че нямаше да ги венчае папата, той щеше да ги благослови заедно с още неколкостотин младоженци.

— И без това и двамата заедно нямаше да съберат и десет души, които да отидат на сватбата им — каза Патси.

Тя самата беше очарована от решението им. Сега вече нейната собствена сватба нямаше да има конкуренция.

Ив се изненада, когато получи покана за сватбата на Патси. Беше очаквала само за церемонията в църквата. Двете с нея щяха да бъдат съседки. Предполагаше, че майката на Моси е чула доста мрачни разкази за случилото се на партито и гледа на нея като на безсрамница, която предоставя терен за пиянски сбирки. Нямаше представа, че Моси е казал на майка си толкова малко, колкото говореше по принцип. С всеки следващ ден тя оглушаваше все повече и знаеше за света само онова, което ѝ казваше синът ѝ, т.е. съвсем малко.

Майка Франсис забеляза колата на доктор Джонсън. Гледаше през прозореца, докато момичетата правеха тестове, и мислеше за града. Щеше да ѝ бъде много неприятно да напусне Ноклен и да отиде в друг манастир на ордена. Промените се обявяваха всяка година през лятото. Винаги изпитваше облекчение при новината, че остава тук за още една година. Светото послушание означаваше, че трябва да

отидеш, без да задаваш въпроси там, където е решила главната игуменка.

Всяка година недостойно се надяваше да не изпратят при тях майка Клеър. Не се молеше да я оставят в Дъблин, но Господ знаеше мнението ѝ по този въпрос. Щяха да научат решението за тази година всеки момент. Двете седмици в очакване на вестта винаги бяха изпълнени с вътрешно напрежение.

Къде ли отиваше доктор Джонсън?

Когато лекарят пристигна, майор Уестуард беше мъртъв. Затвори очите му, метна чаршаф върху главата му и седна до мисис Уолш. Щеше да се обади на погребалното бюро и викария, но първо някой трябваше да открие Саймън.

— Обадих му се тази сутрин. В момента се прибира от Англия.

— Добре тогава. Аз не мога да сторя тук нищо повече. — Изправи се и посегна към сакото си. — Не е кой знае каква загуба.

— Какво казахте, доктор Джонсън?

Той впери в лицето ѝ почтения си поглед. Не беше справедливо да се изказва така злъчно по адрес на мъртвия. Никога не беше харесвал стария Уестуард; смяташе го за арогантен човек, който не даваше нищо на намиращото се пред прага на дома му село. А отказването от Ив Малоун бе нещо, което лекарят и досега не можеше да проумее.

Но не трябваше да си играе с чувствата на другите. Съпругата му му го беше повтаряла милион пъти.

— Извинявам се, мисис Уолш. Това, което казах, беше: „Каква загуба, каква голяма загуба“. Нали ще предадете моите съболезнования на Саймън?

— Сигурна съм, че мистър Саймън ще ви се обади, докторе, като се прибере.

И мисис Уолш стисна отново устни. Очевидно много добре беше чула първата му реплика.

Родителите на Джак смятаха, че той се държи изключително неразумно. Какво да мислят или да казват? Щеше ли да има сватба или

нямаше да има? Тъй като никой вече не бързаше и триседмичният срок бе отминал отдавна, се налагаше мисълта, че Нан вече не е бременна.

Младият мъж отвърна сопнато, че не могат да очакват от него да обсъжда подобен въпрос в един толкова ранен период, когато Нан все още се възстановява.

— Очевидно от нас пък не се очаква да знаем дали прибързаният ви брак се отменя — заяви остро баща му.

— Тя пометна — сведе глава Джак. — Но нищо друго не е ясно.

Изглеждаше толкова нещастен, че го оставиха. В крайна сметка бяха получили отговор на основния въпрос и то в съответствие с тайните им очаквания.

Пади Хики направи предложение на Кит Хегърти в един от големите хотели в Дън Леър. Ръцете му трепереха, когато я помоли да се омъжи за него. Изрази се съвсем официално, сякаш предложението бе магически ритуал и можеше да даде желанния резултат само ако я помолеше „да му направи честта да стане негова съпруга“.

Децата му знаели, че се готви да ѝ направи предложение, и като него се надявали тя да му отговори с „да“. Той говори толкова дълго и в такива цветисти тонове, че Кит едва успя да намери пролука в безкрайната реч, за да изрази съгласието си.

— Какво каза? — попита след кратко мълчание той.

— Казах: „С най-голямо удоволствие и смятам, че ще бъдем щастливи“.

Той стана, заобиколи масата и пред очите на целия ресторант я прегърна и целуна.

Саймън Уестуард се питаше дали дядо му имаше представа в колко неподходящ ден бе избрал да умре. Разговорите с Оливия бяха достигнали критичен стадий. Не беше нужно да се усложняват допълнително заради призоваването му край смъртното ложе на стареца. Но, от друга страна, когато станеше господар на Уестландс и по име, щеше да бъде в по-изгодна позиция при разговорите с нея. Опитваше да усети някаква симпатия към самотния старец. Но се

страхуваше, че голяма част от неговото нещастие се бе прехвърлило върху него самия.

И така, може и да не му е било лесно да приеме в дома си неподходящия съпруг на Сара, момчето за всичко, но поне беше длъжен да се държи по-приятелски с тяхното дете.

Ив щеше да им бъде много добро другарче през всички тези години и нямаше да придобие това наежено недоброжелателство в резултат на незаслуженото си отлъчване от семейството.

Не обичаше да мисли за Ив. Тя му напомняше за онзи ужасен ден в Уестландс, когато старецът се нахвърли отгоре ѝ.

Освен това му напомняше и за Нан.

Някой му беше изпратил изрезка от „Ди Айриш Таймс“ със съобщението за годеща. Адресът върху плика бе написан на пишеща машина. В началото помисли, че е изпратена от Нан, но после реши, че такова нещо не беше в стила ѝ. Тя си бе тръгнала, без да погледне нито веднъж назад. И доколкото виждаше от последния отчет, не се бе възползвала от чека, който ѝ даде.

Не знаеше кой му е изпратил изрезката.

Може би Ив.

Хедър попита майка Франсис дали Ив ще отиде на погребението на дядо им.

— Струва ми се, че не...

— Преди той беше добър, но като остаря — се промени — обясни момичето.

— Знам — каза майка Франсис.

Сърцето ѝ бе натежало. Изпращаха майка Клеър в Ноклен. Лесно ѝ беше на Пегги Пайн да предлага сега майка Франсис да вземе камшика и да покаже кой е господар, както и да ѝ припомни някои от другите не особено подходящи инструкции за религиозния живот.

— В лошо настроение ли си, майко?

— О, боже, дете, ама ти наистина си братовчедка на Ив. Точно като нея разбираш, когато нещо не е наред. А всички останали от училището не усетиха нищо.

Нан помоли Джак да се срещнат.

— Къде би искала да се видим? — попита я той.

— В Хърбърт парк. Съвсем близо е до вас.

— А не е ли прекалено далеч от вас?

Макар да разговаряха така официално, ако някой бе видял красивата млада двойка, докато се разхождаха из алеите, щеше да предположи, че е поредната любовна история за това лято и да се усмихне.

Нямаше пръстен за връщане. И тъй като не бяха направени никакви приготовления, нямаше почти нищо, което да се разваля.

Нан съобщи, че заминава в Лондон. Надяваше се да завърши курс по моден дизайн. Искаше да се махне за известно време. Не знаеше точно какво иска, но бе съвсем наясно какво не иска.

Когато излязоха от парка, двамата вече бяха наясно, че вероятно нямаше да се видят никога повече.

Денят на сватбата на Патси обещавахе да бъде слънчев. Ив и Бени отидоха да ѝ помогнат за обличането. По някое време щеше да наминат и Клода, за да се убеди, че не са объркали нещо.

Паси Мур щеше да я даде на младоженеца. Братовчед му Деко щеше да е кум, а сестра му Бий — кума. Всичко това създаваше впечатление за семейство.

Анабел извади най-хубавите си сребърни прибори, въпреки протестите на Патси, която се опасяваше, че двама от братовчедите на Моси са „прекалено прибрани“. Щяха да сервират пиле и шунка, картофена салата, десетина вида кекс, плодова салата със сметана. Истинско пиршество.

Клода оскуба веждите на булката и настоя да я гримира.

— Питам се дали майка ми ме гледа в този момент от небето — каза Патси.

За момент и трите момичета останаха безмълвни, неспособни да намерят отговор. Стори им се извънредно трогателно, че Патси изпитваше нужда от подкрепата на майка си, която не познаваше, и увереността ѝ, че се намира на небето.

Бени се изсекна шумно.

— Сигурна съм, че те гледа. И вероятно казва, че изглеждаш прекрасно.

— Божичко, Бени, внимавай да не се изсекнеш така в църквата. Ще вдигнеш половината присъстващи от пейките — предупреди я булката.

Доктор Джонсън откара малката групичка до църквата.

— Добро момиче си ти, Патси — рече той, докато наместваше младоженците на задната седалка в колата. — Ще вземеш акъла на онази старата горе.

Това бе точно забележката, от която имаше нужда младата жена. Тя показваше, че победата беше на страната на Патси и майката на Моси нямаше абсолютно никакъв шанс в това отношение.

Тази сутрин Деси Бърнс бе изоставил умереността. Опита се да ги поздрави бодро от прага на вратата си, но това се оказа доста трудна задача, тъй като в едната си ръка държеше бутилка, а в другата — чаша. Никой не разбра как стана така, че се завъртя и падна.

Доктор Джонсън го изгледа мрачно. Очевидно следващото му повикване щеше да е тук, за да зашие спуканата глава на нещастния глупак.

Вечерта след сватбата Анабел Хоган попита дъщеря си дали би имала нещо против да продадат Лизбег.

Бени знаеше, че не трябва да издава огромната си радост. Но отговори искрено, че идеята е чудесна; така щяха да разполагат с пари, за да модернизират магазина. Баща ѝ със сигурност би одобрил действията им.

Розмари заяви, че трябва да си направят парти и в Дъблин, иначе Ив и Бени щели да си помислят, че само в Ноклен са способни да организират подобни сбирки. Можеха да си направят барбекю на морския бряг в нощта след приключването на изпитите.

Щяха да разпалят голям огън и да се подкрепят с наденички, агнешки пържоли и бира. Розмари щеше да се погрижи за храната, а парите щеше да събере приятелят ѝ Том.

— Да поканим ли Джак? — попита Бил Дън.

— Може би още е рано — колебливо отговори Розмари.

Следващата година Ив и Бени щяха да живеят в един апартамент. Пансионът в Дън Леър щеше да бъде затворен. Двете приятелки, силно развълнувани и притеснени, си търсеха квартира отсега.

Имаха страхотни планове. Майката на Бени щеше да идва и да остава при тях, може би майка Франсис също щеше да ги навещава. Новините от манастира бяха прекрасни. Майка Клеър си беше счупила бедрената кост. Майка Франсис не определи вестта като „чудесна“, но намекна, че опърничавата монахиня ще прекара доста време в болницата, а след това нямаше да е препоръчително да изкачва всички стълби в „Сейнт Мери“.

Когато си тръгнаха от поредния апартамент, двете неочаквано се натъкнаха на Джак.

Той погледна към Бени.

— Здравей, Джак.

Ив обяви, че е закъсняла за Дън Леър и побърза да ги остави сами.

— Би ли излязла с мен тази вечер? — попита младият мъж.

Бени го погледна. Очите ѝ обходиха лицето, което бе обичала толкова много; всяка черта ѝ бе скъпа.

— Не, Джак, благодаря. — Гласът ѝ беше тих, тонът — любезен. Не играеше никакви игрички. — Вече имам уговорка.

— Но Ив няма да има нищо против.

— Не, невъзможно е. Все пак благодаря.

— Утре тогава. Или през уикенда?

Беше наклонил несъзнателно глава на една страна.

Внезапно младата жена си спомни как бяха стояли на стълбите пред дома си неговите родители през нощта на големия бал. Погледът на майка му беше бдителен, питащ. Дребните неща, които бе научила за семейство Фоули през изминалия месец, я караха да си мисли, че нещата са се развивали винаги по този начин.

А тя не желаше да се пита и да бъде нащрек заради Джак през целия си живот. Ако се съгласеше да излезе с него сега, щяха да се върнат там, докдето бяха стигнали. След време Нан щеше да бъде забравена така, както и инцидентът в Уелс. Но винаги щеше да се притеснява за следващия случай.

— Не — решително му отказа тя. Усмивката ѝ беше изпълнена с топлота.

На лицето му се изписа изненада.

— Направих само това, което... — започна той, но спря. — Никога не съм искал...

— Всичко е наред, Джак — промълви Бени. — Честно, наред е.

Стори ѝ се, че видя сълзи в очите му и побърза да отмести поглед. Не искаше да си припомня оня ден край брега на канала.

Светлинките от огъня танцуваха.

Ейдан сподели опасенията си, да не би да отлагат прекалено дълго концепцията си за осемте деца. Ив го увери, че няма причина за притеснения, тъй като не било редно подобни неща да се вършат прибързано. Младият мъж въздъхна примирено; и без това си знаеше, че ще получи такъв отговор.

Розмари бе румена и щастлива, а Том ѝ правеше най-екстравагантни комплименти.

Джони О'Брайън бе изпаднал в немилост, тъй като бе хвърлил една тлееща цепеница и тя бе възпламенила съдържанието на голямата купа с пунш. Пламъците бяха забележително красиви, но количеството на напитката намаля значително.

Фонси и Клода бяха пристигнали от Нокглен специално за случая.

Шон и Кармел се гушеха един в друг и се целуваха, както правеха още от сътворението на света.

Шийла пък беше с нова прическа и по-щастлива усмивка. Бени не можеше да си обясни защо това момиче някога ѝ изглеждаше толкова антипатично. Вероятно заради Джак.

Облаците, които закриваха луната, се понесоха нанякъде и изведнъж стана светло като ден. Младите хора се засмяха щастливо. Все едно че някой ги бе осветил с прожектори. Но малко по-късно

нови облаци закриха нощното светило и всичко потъна отново в дискретен полумрак.

Всички вече бяха уморени от пеенето и танцуването под звуците на малкия грамофон, осигурен от Розмари. Искаше им се да изпеят нещо нежно.

Не такава, което би накарало Фонси да затанцува отново. Някой подхвана песента за Лунния залив. Всички въздъхнаха с отегчение, тъй като тя бе ужасна и старомодна, но все пак се включиха, тъй като знаеха думите.

Бени се бе подпряла на Бил Дън. Той самият се наслаждаваше на вечерта и се грижеше за нея, носеше ѝ постоянно по някое прегоряло парче наденица и кетчуп, в което да го натопи. Беше страхотен приятел. Не се налагаше цял живот да го държиш под око и да ти минават какви ли не въпроси през главата. Нито пък да се измъчваш цяла вечер от притеснения дали се забавлява или не се забавлява.

Бени точно си мислеше колко комфортно се чувства с него, когато видя, че Джак слиза по стълбите. Беше много тъмно, но тя знаеше, че това е Джак, който идваше да се присъедини към лятното парти. Да помоли да го приемат отново в групата.

Младата жена не помръдна. Наблюдаваше го. Той спираше на няколко пъти, сякаш не беше сигурен дали е добре дошъл.

Но Джак Фоули никога не би се съмнявал толкова дълго. Той знаеше, че това са неговите приятели. Дългите, виещи се стълби се намираха доста далеч от огъня, край който се бяха събрали. Е, вероятно не чак толкова далеч, но на него като че ли му беше нужно прекалено много време, докато прекоси пясъчната ивица.

Достатъчно дълго, за да осъзнае Бени колко често бе виждала лицето му навсякъде — ту усмихнато, ту намръщено. Виждаше го така, както мистър Флуд виждаше своите видения в дърветата и облациите. Когато се събудеше и когато спеше, в съзнанието ѝ нямаше друг образ, и то не защото го зовеше. Той просто не си отиваше.

Така продължи доста време. И когато нещата бяха добри, и когато всичко беше мрачно.

Но тази вечер щеше да ѝ бъде трудно да види лицето му. Трябваше да изчака, докато се приближи до светлината на огъня, за да си спомни как изглежда. Това откритие ѝ подежда странно.

Всички все още пееха, когато забелязаха Джак. Песента не спря. Продължиха да променят думите и да се смеят. Неколцина му махнаха. Той застана отстрани.

Никой не му направи знак да застане в центъра на групата. Той се оглеждаше усмихнат, видимо радостен, че отново е сред тях. Кошмарите му бяха пометени, греховете — простени, поне така се надяваше. Просто нещата се бяха развили така от само себе си.

Търсеше с поглед Бени. Трудно ѝ бе да разбере какво искаше от нея. Може би разрешение да остане? Или прошка за всичко? Или правото да се приближи и да я прегърне?

На лицето на Бени се появи познатата широка, топла усмивка, която го бе накарала да се влюби в нея. Тя го приветстваше наистина. Изглеждаше прекрасно на светлината на пламъците и направи това, което никой друг не направи. Посочи му мястото, където бяха оставили напитките. Джак отвори една бира и се приближи към нея. Това бе окуражаване от нейна страна, нали?

Нямаше кой знае колко място до нея на рогозката, на която бе седнала заедно с Бил Дън.

Никой не помръдна да му направи място. Явно смятаха, че ще остане там, където беше.

След няколко минути младият мъж направи точно това — седна на един голям камък. На ръба му.

Бил Дън, който бе прегърнал Бени през раменете, не прибра ръката си, тъй като тя не помръдна, както очакваше.

Започна нова песен и всички се включиха отново.

Бени се взираше в огъня.

Тук беше толкова приятно, чувстваше се спокойна и уверена. Щяха да си организират и други такива вечери.

Бени не виждаше лицето на Джак, а само пламъците и искрите, дългите сенки върху пясъка, и морските вълни, които ближеха морно брега. И приятелите си, насядали в широк кръг, които като че ли имаха намерение да пеят, докато свят светува.

Тъй като бяха на сантиментална вълна, Фонси заяви, че не могат да пренебрегнат „Завинаги, моето сърце ще бъде завинаги вярно“.

Гласовете им се издигаха към звездите заедно с пушека и искрите, но Бени не видя лицето на Джак Фоули никъде в небето.

Тя запя със своите приятели. Знаеше, че Джак Фоули е някъде сред другите ѝ приятели около огъня, но лицето му вече не заемаше цялото нощно небе.

Издание:

Автор: Мейв Бинчи

Заглавие: Приятели

Преводач: Красимира Матева

Година на превод: 2004

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: ИК Емас"; ИК Глобус

Година на издаване: 2004

Тип: роман

Националност: ирландска (не е указано)

Печатница: „Балкан прес“ АД

Художник: Борис Драголов

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8530>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.